

Nhật ký chạy trốn tình yêu

Contents

Nhật ký chạy trốn tình yêu	1
1. , Chương 01	2
2. , Chương 02	8
3. , Chương 03	14
4. , Chương 03 Cont.	20
5. , Chương 04	26
6. , Chương 05	32
7. , Chương 05 Cont.	37
8. , Chương 06	43
9. , Chương 06 Cont.	53
10. , Chương 07	58
11. , Chương 08	68
12. , Chương 09	78
13. , Chương 10	87
14. , Chương 10 Cont.	97
15. , Chương 11	107
16. , Chương 12	118
17. , Chương 12 Cont	127
18. , Chương 13	135
19. , Chương 14	144
20. , Chương 14 Cont.	151
21. , Chương 15	157
22. , Chương 16	167
23. , Chương 17	177
24. , Chương 18	188
25. , Chương Kết	197

Nhật ký chạy trốn tình yêu

Giới thiệu

“Khi nước mắt chảy ra, cũng là lúc cô biết rằng mình lại rơi vào vòng xoáy ấy, trước cái gọi là tình yêu”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-chay-tron-tinh-yeu>

1. , Chương 01

Chương 1: Ai là cùng trời cuối đất của ai

Cũng chẳng sao, cô chưa từng nghĩ sẽ phải ở bên Cố Chính Vinh cho tới khi nếp nhăn hằn đầy trên mặt, cô cứ ngỡ anh cũng vậy.

Vậy là tốt rồi, sau này già rồi nghĩ lại, họ sẽ mỉm cười chứ không thấy ghê khi trông thấy dung mạo của nhau.

Cho tới giờ Lăng Tiểu Manh vẫn không hiểu tại sao Đồng Diệc Lỗi lại không yêu mình.

Nói không yêu là không yêu, quay đầu bỏ đi lạnh lùng như thể tám năm bên nhau chỉ là một vở kịch độc diễn nực cười, lê thê và vô vị, khán giả đã chẳng còn hứng thú, khi hạ màn sân khấu trống trơn, chỉ còn lại nữ chính đứng một mình tro bụi dưới ánh đèn.

Khi quay lưng bỏ đi, Lăng Tiểu Manh cứ nhìn trần trần không chớp mắt, mãi một lúc sau vẫn đứng yên tại chỗ, cô mong biết mấy chỉ giây sau thôi, anh sẽ nhảy ra từ một góc nào đó rồi cười nói: “Em bị lừa rồi! Buồn cười không?”.

Rồi cô lại như ngày trước, vừa giả bộ cầu vẹo vừa hét: “Buồn cười đầu ra, chẳng buồn cười chút nào! Đồ nhăng cuội anh đi chết đi!”.

Cô tin là như vậy, cứ cố chấp chờ đợi, nhưng mãi tới khi hoàng hôn dần tắt, góc phố ấy chỉ còn mình cô với chiếc bóng kéo dài như một dấu chấm than không hoàn chỉnh.

Trở về nhà cô ốm nặng, một tuần liền chẳng ăn được gì, sút mất ba, bốn cân. Từng giây từng phút trôi qua mỗi ngày đều trở nên vô vị, mọi thứ lặp đi lặp lại trước mắt cô. Ngày nào cũng như đang xem phim chiếu muộn, ánh phản quang cực lớn, từng chi tiết nhỏ nhất của mỗi một nhân vật đều được phóng to lên hàng chục lần. Rõ ràng là cảnh hài hước nhưng đoạn nào cũng như đâm nhói tim, người xem chỉ có mình cô, đến một người hưởng ứng cũng không có.

Nếu thực sự là phim chiếu muộn thì đã tốt, không chịu được thì bỏ về. Nhưng cô đã hoàn toàn mất hết sức phản kháng, không khống chế được, nảo bộ sau hai mươi tư giờ lại tự động tái diễn hình ảnh ấy, hồi nhỏ thầy cô nào cũng khen cô có trí nhớ siêu phàm, nhưng giờ thật đáng thương biết mấy.

Nhưng dù vết thương có như thế nào rồi cũng sẽ lành, đâu phải là đứt chân đứt tay, mãi sau này khi nhớ lại ngày kết thúc với Đồng Diệc Lỗi, cô như tê liệt, không chỉ thể, trong mê man cô còn thốt thành lời: Anh ấy không phải người ngoài hành tinh chứ? Người đàn ông đó sao lại là Đồng Diệc Lỗi? Tại sao lại là hòn đá cuội của cô?

Hòn đá cuội chính là chàng trai từ năm mười sáu đã ở bên cô như hình với bóng, khẽ hôn lên đôi môi cô trong căn phòng học ngập tràn ánh hoàng hôn. Đó là nụ hôn đầu đời non nớt của họ, môi họ run lên, đến việc phải đưa lưỡi vào trong cũng không biết.

Hòn đá cuội của cô chính là người đã nói như đinh đóng cột trước mặt cha mẹ và thầy cô rằng yêu sớm sẽ chẳng ảnh hưởng tới thành tích, anh nhất định sẽ đứng đầu trong trường. Khi đó anh mặc đồng phục, thắt cà vạt chỉnh tề, nét mặt nghiêm trang, đến cả thầy hiệu trưởng cũng cảm động.

Hòn đá cuội của cô chính là chàng trai ngay trước thánng Bảy tám tối đã từ bỏ cơ hội được tuyển thẳng vào một trường đại học hàng đầu, rồi dắt tay cô cùng thi vào ngôi trường tràn ngập màu xanh. Khi đó chẳng mấy ai nghĩ cô là tốt, khi đó ai cũng nói anh ngốc nghếch, nhưng họ vẫn tạo nên kỳ tích.

Hòn đá cuội của cô chính là chàng trai dưới bóng cây trong trường đã nói nhất định sẽ làm nên sự nghiệp lớn, khiến cô phải tự hào đến mức có thể vểnh đuôi lên tận trời. Khi ấy, anh đã quen với việc Lăng Tiểu Mạnh ngẩng cao đầu, khẽ tựa lên vai anh như đang tựa vào một thân cây cao lớn.

Chàng trai đó sao có thể vừa mới bước vào xã hội đã chọn một người thứ ba có thể giúp anh một bước bước lên tới trời? Chàng trai đó sao có thể đập lên tất cả những năm tháng đã qua, xóa nhòa ký ức giống như một đứa trẻ sơ sinh, còn cô chỉ như chút bùn bẩn dính trên mũi giày, để rồi anh chùi đi nhẹ nhàng và sạch sẽ?

Được thôi, dù mọi người có nói như thế nào, cô vẫn nghĩ rằng, tám năm đó cô ghi lòng tạc dạ coi nó như một chuyện tình đẹp, mãi mãi không thể trở lại.

Nhưng chuyện tình đẹp nào rồi cũng phải kết thúc, đối diện với tình yêu, có người càng trắc trở họ càng dũng cảm, cũng có vài người không thể gượng dậy, nhưng cả hai đều không phải sự lựa chọn của cô.

Tình yêu sau cùng cũng chỉ là một câu nói, vậy buông tay thôi thế là được.

Núi sông hoang tàn còn có thể đắp bồi như mới hướng hồ những năm tháng vô tri của tuổi thanh xuân, hãy sớm quên đi như một làn khói, như vệt sao băng, tiếp tục bước lên phía trước, chôn giấu anh thật sâu trong tâm trí để dần biến thành một chấm đen mờ nhạt không thể nhìn thấy, từ bỏ thời thanh xuân vô tri, từ bỏ Đồng Diệc Lỗi, còn nữa, từ bỏ cả tình yêu.

Bên tai vang đến tiếng chuông báo thức, Lăng Tiểu Mạnh đưa tay tắt chuông rồi trở mình trên giường.

Sau cùng cố hết sức ngồi dậy rồi thay đồ, thật ra chẳng có gì để chọn, ở công ty cô là người điển hình cho lối ăn mặc tự do, rất nghệ sĩ.

Chẳng còn sớm, trên đường xe cô chạy bon bon, cô phóng như bay, sau cùng rẽ vào một khu nhà, bảo vệ cười chào cô, “Ai da, hôm nay cô sớm vậy”.

“Vậy ạ, còn chỗ nào không?”

“Còn. Chiếc xe đó sáng sớm nào cũng đi, còn đúng giờ hơn cả cô.”

Công ty có đủ chỗ để đỗ xe, nhưng cô chẳng bao giờ để xe dưới gara ngầm rộng thênh thang, thà bỏ tiền thuê ở đây còn hơn. Vì là khu nhà dân nên chỗ để xe khá ít, nhưng tối đến kiếm bội tiền từ các hộ gia đình, sáng sớm lại có thể kiếm tiền từ những người như cô, tận dụng từng li từng tí, bảo vệ đương nhiên rất đặc ý.

Công ty nơi cô làm việc là một siêu thị bán đồ gia dụng nổi tiếng thế giới, với kiến trúc hình vuông lớn cùng hai tông màu xanh vàng kết hợp vô cùng bắt mắt, từ bất cứ hướng nào nhìn lại cũng có thể trông thấy.

Đi bộ tới công ty cũng đã mất hai mươi phút, cái nóng ngày hè đến sớm, mồ hôi cô chảy ròng. Siêu thị còn chưa mở cửa, nhân viên các bộ phận lục tục tới làm, rất nhiều gương mặt quen thuộc trông thấy cô liền cúi đầu chào hỏi.

Đúng chín giờ, bộ phận Hành chính bận tới mắt, cô vừa bước qua đường liền bị gọi lại ký tên. Đang cầm bút cúi đầu, không hiểu từ phía cửa có ai trông thấy Cố Chính Vinh, liền lễ phép chào tổng giám đốc, trong chớp mắt đám người đang tất bật đều ngừng đầu tìm bóng dáng ngài tổng giám đốc, thậm chí rất nhiều người còn đứng bật dậy theo phản xạ.

Cố Chính Vinh gật đầu với tất cả, “Mọi người cứ bận việc của mình đi, tôi đưa vài người khách tới tham quan”.

Lăng Tiểu Manh tiếp tục ký tên, người trợ lý bình thường đối với cô rất tốt, lúc này lại hậm hực hận không thể thẳng tay ấn đầu cô xuống, vừa gật đầu lấy lệ vừa khẽ nghiêng đầu để có thể trông thấy rõ hơn.

Cố Chính Vinh đưa mắt một lượt, khẽ liếc qua cô, rồi bỏ đi.

Khi họ đã đi một quãng xa, mọi người trong phòng làm việc mới bắt đầu rào rào, cô trợ lý xinh đẹp phòng Hành chính là người đầu tiên ôm ngực suýt xoa: “Nhìn thấy chưa, mọi người nhìn thấy chưa, Tổng giám đốc Cố đẹp trai quá!”.

“Xí, người ta có vợ có con đang hoàng rồi, cậu đừng có hy vọng.”

“Ngắm thôi không được à? Mình chết mê mùi đàn ông phong trần trên người Tổng giám đốc Cố, chết mê phong thái nho nhã ấy, chết mê vẻ từng trải...”

Lúc này chẳng còn ai đếm xỉa đến cô ấy, trên mặt mọi người đều hiện lên hai chữ: Đồ ngốc.

Bên này Lăng Tiểu Manh đã ký xong rồi bước ra ngoài, điện thoại trong túi bỗng reo lên, là một tin nhắn, “Chúc mừng sinh nhật, có thích quà đó không?”.

Cô bước nhanh về phòng làm việc của mình, trên chiếc bàn lớn bày vô số tài liệu và bản thiết kế, sau một hồi tìm kiếm cuối cùng cô cũng thấy một túi chuyển phát nhanh.

Nó được chuyển tới từ hôm qua, nhưng cô còn đang bận thiết kế không gian ủa mới nên chẳng có thời gian để mở, lúc này cô mới để ý thấy trên bì thư không ghi tên.

Vẫn là anh ấy, không bao giờ ghi tên người gửi, cũng không sợ chuyển phát nhanh biến thủ, không gửi tới nơi.

Lăng Tiểu Manh vừa bóc bì giấy vừa tủm tủm cười, anh đâu cần phải lo, đồ có chuyển tới hay không chỉ cần hỏi cô là biết ngay.

Trong túi là một chiếc hộp dài màu xanh da trời nhạt, được buộc bởi một sợi dây lụa mượt mà.

Lần thứ nhất trông thấy, cô rất vui; lần thứ hai, cảm động; lần thứ ba, sững sờ; tới giờ thì chẳng còn hứng thú để mở nữa.

Sinh nhật hai mươi tuổi, Đồng Diệc Lỗi kéo cô tới đền Thành hoàng làng, hai người họ vừa rảo bước vừa ngắm nhìn cảnh vật, sau cùng anh mua tặng cô một chiếc nhẫn bạc nhỏ xinh, trịnh trọng đeo vào tay cô nói: “Tiểu Manh, sau này chúng mình sẽ mua một viên kim cương lớn nhất”.

Đó rõ ràng là một thứ không đáng tiền, nhưng cô hạnh phúc tới rơi nước mắt, nguyện đời này sẽ đi tới cùng trời cuối đất với anh, điều mà người khác mong muốn cô đã hoàn toàn có được.

Lăng Tiểu Manh khẽ lắc đầu rồi đưa tay tháo sợi dây lụa, bên trong là một sợi dây chuyền vàng trắng nhỏ xinh sáng lấp lánh, với mặt kim cương lấp lánh, lấp lánh đến nỗi đôi mắt nhói lên vì chói. Chiếc điện thoại trên bàn reo lên, một giọng nam trầm như đang khẽ cười, “Tiểu Manh, em đang làm gì vậy?”.

“Xem kim cương.”

“Ô? Vẫn xem ư? Có thích không?”

“Thích, thích lắm, em mừng muốn khóc đây này.” Cô nói thật lưu loát, giọng nghẹn ngào như không kìm nổi cảm xúc, kết quả thật tốt, người kia cười ha ha, “Vậy tốt rồi, tối nay dùng cơm với anh được không?”.

Đây chính là điểm tốt của những người đàn ông từng trải, mọi thứ đều do anh chu cấp, lần nào cũng không quên để ý tới thể diện của phái nữ, lời lẽ vô cùng lịch sự.

“Được, đương nhiên rồi.” Đôi mắt lúc này đã hết ngấn nước, cô cũng mỉm cười, giọng nói ngập tràn hạnh phúc.

Chiếc sofa màu hoa lan trắng, phía trước trải một tấm thảm xù, một bàn trà nhỏ bằng mây, thêm chiếc tủ kệ, phía trên có bày một chiếc ti vi tinh thể lỏng cỡ lớn, cùng giá sách hai bên chất đầy sách vở, phía sau

sô pha là một chiếc bàn ăn vuông đen tinh xảo với bốn chiếc ghế gỗ trắng được kéo ra quá nửa, trên trần chiếc đèn sứ trắng rủ xuống và bộ đồ ăn nhiều màu sắc. Khu bếp nhỏ đối diện bàn ăn, tất cả đều tinh xảo đến lung linh.

Phía tay trái là cửa phòng ngủ, thoáng mát rộng rãi, ga giường vải hoa li ti, đầu giường treo một bức họa đen trắng, nàng công chúa trong bức Ngày hè ở La Mã, với nụ cười tỏa nắng khiến thời gian như ngừng trôi để rồi dừng lại ở giây phút tươi đẹp nhất. Cánh cửa bên vách là phòng tắm, tất cả nội thất bên trong đường nét đều hài hòa.

Không gian tuy nhỏ nhưng bố trí rất hợp lý, hoàn toàn không có cảm giác chật chội. Lăng Tiểu Manh ngồi xuống một góc của chiếc sô pha, tay chống cằm, dáng vẻ vô cùng thư thái.

Xung quanh dòng người tựa thoi đưa, đôi tình nhân trẻ tuổi, một gia đình ba người, dăm ba người bạn, xen lẫn tiếng la hét của nữ sinh, “Ôi, đẹp quá đi! Mình rất thích phòng ngủ như thế này”.

Đám con trai lấy cuộn thước dây ra đo đạc, rồi đối chiếu với bản mẫu căn nhà đang dán phía bên cạnh nghiên cứu kỹ lưỡng, “Bốn mươi mét vuông? Nhưng đáng nhà không giống lắm, sô pha không được để thế này”.

Hai mẹ con bước đi thong thả, cô con gái khoác chiếc áo len màu ghi, mái tóc suôn thẳng, đi giày gót vuông, bước tới gian phòng mẫu nhìn một lượt, sau đó nghiêng đầu khẽ cười với mẹ, “Căn hộ thế này một người ở là vừa, tuy nhỏ nhưng chẳng thiếu thứ gì, cũng không tốn lắm, buổi sáng hầm canh chiều đi làm về uống, mới nghĩ thôi đã thấy thoải mái rồi”.

Người mẹ nghe vậy liền tròn mắt lên nói, “Con bao nhiêu tuổi rồi? Cứ chây ì không chịu có người yêu, giờ còn đòi ở một mình, đúng là không hiểu nổi”.

“Có đàn ông nào mà nhà họ đáng tin đâu?”

Người mẹ liền đánh một cái vào sau đầu con gái, “Còn nói! Còn nói nữa mẹ coi như không có con luôn đây”.

Cô con gái lập tức rỗi rít, bám lấy cánh tay mẹ rồi cúi đầu, “Được rồi được rồi, con không nói nữa, mẹ con mình đi xem tiếp đi xem tiếp, chẳng phải mẹ thích chiếc ghế bành bằng da trên catalogue sao? Con sẽ mua ẹ”.

Lăng Tiểu Manh không nhịn nổi bèn bật cười, liền nghĩ tới ba mẹ mình, lần nào tới thăm cô cũng mang túi lớn túi nhỏ, lúc nào cũng túm lấy cô mà cầu nhàu với nội dung tương tự, rồi để lại biết bao nhiêu đồ ăn thức uống, chất đầy cả tủ lạnh.

Lăng Tiểu Manh mãi ngẩn nhìn mà quên cả thời gian. Vừa hay Tiểu Vương của bộ phận Kinh doanh đi qua, trông thấy cô mặc áo phong quần bò đang ngồi trên sô pha liền cười hì hì rồi hỏi thăm vài câu, “Hóa ra chị đang ở đây à?”.

“Ừm, tôi đang tìm cảm hứng.” Cô ngẩng đầu cười, giọng hơi kéo dài.

Lăng Tiểu Manh là một kỳ tích trong công ty, khi mới vào làm chỉ là một trợ lý thiết kế, bỗng chốc thăng tiến vèo vèo. Khởi đầu chỉ là trợ lý kiêm tạp vụ, nửa năm sau đã lên chức trợ lý kiến trúc sư, chưa đầy một năm đã giữ chức kiến trúc sư. Trong đại hội nhân viên năm đầu tiên, đích thân Tổng giám đốc Cổ tuyên bố danh sách người mới đương nhiệm của bộ phận Thiết kế, bỗng nhiên cô lên thẳng chức kiến trúc sư trưởng. Một vài vị kiến trúc sư có thâm niên trong bộ phận Thiết kế mặt mũi tái xanh, cô thì lại hóa hay, ngày hôm sau đã hỉ hỷ ngồi trong phòng làm việc riêng mới của mình, vui hết biết.

Kiến trúc sư trưởng hai mươi sáu tuổi, nói ra không mấy người tin, tất cả mọi người đều chờ đợi để được xem trò cười của cô. Nhưng người đứng đầu công ty lại hoàn toàn ủng hộ cô, áp lực đè nặng lên các phòng ban liên quan, còn một loạt phòng ốc mẫu trong năm đầu đương nhiệm lại nhận được phản hồi rất tốt, thể nên tiếng ì xèo bàn tán cũng dần biến mất.

Bề ngoài không ai nói gì, nhưng bên trong những cơn sóng ngầm vẫn đang cuộn dâng mãnh liệt.

Lăng Tiểu Manh đứng dậy vươn vai lười biếng, bước qua chỗ Tiểu Vương rồi quay đầu lại cười “Bye bye”. Như thường lệ, giọng cô hơi kéo dài, bóng người càng lúc càng nhỏ, dòng người trong siêu thị vẫn hối hả

còn cô bước đi thật thong dong những bước chân vô cùng chậm rãi, trong chớp mắt chẳng còn thấy bóng hình, hết như một chú mèo đang rảo bước vòng quanh, chẳng ai muốn bắt lấy.

“Nhìn gì mà nhập tâm vậy.” Có cậu bạn vỗ vai Tiểu Vương.

Đôi mắt cậu thần thờ khi này giờ mới hoàn hồn, vị kiến trúc sư trưởng hai mươi sáu tuổi, tại sao lại vậy chứ, có cần phải tranh luận nữa không?

Siêu thị mở cửa tới mười giờ, càng về đêm dòng người càng đông, có vẻ như thành phố này chẳng ai cần ngủ, ngày nào cũng nườm nượp thâu đêm suốt sáng, càng về khuya lại càng hưng phấn.

Thiết kế ủa thu đã cơ bản hoàn thành, giờ không phải thời điểm bận rộn của bộ phận Thiết kế nhưng Lăng Tiểu Manh vẫn vất vả tới ngày, lúc rảnh rỗi cũng phải thức đến thâu đêm bởi tới tối cảm hứng sáng tác của cô lại không ngừng dâng trào, thế nên ngay khi cô đặt nét bút cuối cùng xuống bản vẽ, đẩy cửa bước ra ngoài gian phòng đã lặng thinh trống trơn, không một bóng người.

Chiếc đồng hồ bằng nhựa được treo trên tường, cô ngẩng đầu lên nhìn, chín giờ đúng.

Còn chưa tới giờ đóng cửa, cô không muốn đi lối cửa bên, xách chiếc túi từ trong siêu thị đi xuyên qua dòng người.

Lũ trẻ trong phòng trông trẻ đang chơi trò cút bắt trên những ô gạch có in họa tiết bản đồ, chạy tới chạy lui, rồi lao thẳng vào lòng cha mẹ đang dang rộng đôi tay đứng phía gần đó, khom người cười vang.

Cô cũng mỉm cười, đồ chơi chủ đạo của mùa sau là những chiếc lều nhỏ trong nhà, bọn trẻ leo trèo nghịch ngợm trong đó chắc hẳn thích chí lắm.

Tới lúc lấy xe, bảo vệ cũng đã thay ca, mới trông thấy cô từ đằng xa đã chạy vội lại đưa chìa khóa.

“Cảm ơn nhé, ngày nào cũng phiền các anh vòng xe giúp.” Lăng Tiểu Manh mỉm cười hiền hòa, dưới ánh đèn đường vàng trán cô khẽ phản chiếu những tia sáng lấp lánh.

Nụ cười ấy tuy rằng đã được ngắm nhìn biết bao lần, nhưng anh bảo vệ vẫn khó lòng chống đỡ, lập tức đáp lại bằng một nụ cười tươi rói, “Không có gì không có gì, ít có ai tin tưởng chúng tôi như cô, xe của những người khác có bảo chúng tôi cũng chẳng dám động vào”.

Chiếc xe đỗ ngay góc đường quen thuộc, đây là trung tâm thành phố, dù bất cứ đâu thì chỗ để xe vẫn luôn rất khó khăn. Đội bảo vệ đã đỗ xe tới chỗ khác trước khi chủ nhân của cửa chỗ đó trở về, còn cô hầu như tới nào cũng về thật muộn, hai bên đều rất đúng giờ, nên mọi người ai cũng vui vẻ.

Lăng Tiểu Manh bước lên xe, anh bảo vệ vẫn đứng đó vẫy tay tạm biệt, cô cũng hươ hươ tay, sau đó chiếc xe nhẹ nhàng lăn bánh.

Mấy năm gần đây cuộc sống khó khăn, mỗi tháng kiếm thêm mấy trăm tiền làm ngoài cũng đủ khiến họ sốt vó chuyển xe đi chuyển xe lại cũng đủ mệt, sinh tồn quả là một bài học quá lớn.

Tới nhà hàng quen thuộc, xe còn chưa dừng hẳn cô đã vội soi gương chỉnh trang sắc mặt, dọc đường đi luôn nghĩ tới bài học sinh tồn, bỗng nhiên chẳng cần phải cố gắng, sắc mặt cũng đã hợp với tiêu chuẩn một cách lạ thường.

Nhà hàng Singapore, chủ quán là người rất hợp dáng hài kịch, ngày nào cũng ngồi trên chiếc bàn phía sau quầy thu tiền ngắm trời ngắm đất, nói chuyện phiếm với khách quen.

Cửa hàng nhỏ, lại nằm trên một con phố nhỏ vô cùng yên tĩnh, đồ ăn chắc hẳn rất ngon, nhưng theo như quan sát của cô thì khách hàng đến đây chỉ toàn là khách quen.

Có vài người giết thời gian bằng công việc của mình, điều này khiến cô rất phục.

Vừa bước vào cửa, cô tiếp viên niềm nở chào, “Tiểu Manh, cô tới rồi, Tổng giám đốc Cố đã gọi từ trước, anh ấy sẽ tới như thường lệ”.

“Vây tôi ăn trước, đói chết mất.” Một tuần đến vài lần, nơi đây quen thuộc như căn bếp của chính cô, Lăng Tiểu Manh nói với ông chủ, “Hôm nay nhà hàng hầm canh gì vậy? Nếu là canh ngọt thì cho tôi một suất mang về sáng mai ăn”.

Vừa trông thấy cô, ông chủ đang ngồi sau chiếc bàn nhỏ liền đứng dậy cười rất tươi, “Tiểu Manh à, trong điện thoại Tổng giám đốc Cố đâu có nhắc tới canh ngọt. Biết lúc này cô mới tới, nên món rau cũng vừa làm xong”.

Sắc mặt Tiểu Manh bỗng tối sầm lại, ngồi xuống sô pha nói, “Anh ấy lại gọi điện chọn món? Tôi còn đang tưởng mình được tự chọn một lần cơ”.

Cô gầy lại nhỏ người, ăn mặc giản dị, mặc một chiếc áo phông cổ tròn đơn giản, lúc đứng thẳng đi nhanh còn đỡ, vừa ngồi xuống là trông bé nhỏ tới khác thường, chiếc cổ cùng cánh tay lộ ra ngoài trông vừa nhỏ vừa gầy, thấy vậy ông chủ chỉ còn biết thở dài.

“Gầy quá, cô gầy quá, Tổng giám đốc Cố nuôi kiểu gì mà cô không béo lên được, đúng là người đàn ông thất bại.”

Phía sau có người tiếp lời, cũng thở dài ngao ngán rồi lắc đầu theo ông, “Thất bại, đúng là quá thất bại, canh ngọt cũng được, có tốp mỡ không đấy? Cho một suất sáng mai cô ấy ăn”.

Người kia xuất hiện không chút đánh tiếng, ông chủ cùng Lăng Tiểu Manh sợ hú hồn, vội quay đầu lại cúi kính, “Anh Cố, anh làm vậy tôi tổn thọ mất”.

Lần đầu tiên thấy Cố Chính Vinh tới sớm, Lăng Tiểu Manh cũng ngạc nhiên, nhưng kể từ khi cô quen người đàn ông này, mấy năm gần đây anh dốc hết sức ục tiêu của đời mình. Lúc này vừa hay cô điều chỉnh sắc mặt khó coi của mình cho bình thường, nét mặt phụng phịu nhưng không giấu được niềm vui bên trong, “Anh tới rồi, ông chủ vừa kêu em gầy quá, còn không chịu cho uống canh ngọt”.

Cố Chính Vinh một tay vỗ vai ông chủ, lúc tay kia rất tự nhiên đưa lên vuốt tóc cô, cười rạng rỡ, ánh mắt đầm ấm nhưng dịu dàng, “Vậy ăn nhiều một chút, người ta nói anh thất bại, em đã nghe thấy chưa?”.

Lúc dùng bữa, ông chủ đứng bên cạnh nói chuyện phiếm với họ, Cố Chính Vinh rất bận, tối muộn thế này nhưng vẫn liên tục phải nghe điện thoại, có lúc thì nói tiếng phổ thông, lắm khi lại nói tiếng Quảng Đông, có lúc lại nói tiếng Anh, đôi khi lại pha chút tiếng Thụy Điển. Bình thường khi nói chuyện giọng anh rất nhỏ nhẹ, nói chuyện điện thoại đa phần là nghe, thỉnh thoảng có trả lời đôi câu vô cùng ngắn gọn, khiến người khác không kịp trở tay.

Lăng Tiểu Manh cũng không rõ lắm, đối với công việc bận bịu của anh cô luôn giữ thái độ hờ hững nhìn không thấy nghe không rõ, lại đang đói lả, chỉ biết cúi đầu ăn, bát bún to cỡ đại, cả gương mặt cô úp xuống là vừa xinh, bưng bát bún lên xì xụp, chẳng mấy chốc trán đã đầm đìa mồ hôi.

Cô đặt bát xuống lấy giấy ăn lau miệng, vừa lau vừa ngẩng đầu khen ông chủ, “Tài nghệ của bếp trưởng Kiến Quốc đúng là càng ngày càng cao, tôi phải đi khen anh ấy cái đã”.

Ông chủ mặt mũi hằm hằm, “Đây là tôi nấu đó, tài nghệ của Kiến Quốc bì sao được với tôi?”.

Cố Chính Vinh bỏ điện thoại xuống, lúc này mới nhoẻn miệng cười lấy dưa gắp miếng bánh củ cải, chiếc bánh vuông vức được chia thành bốn phần nhỏ, bên cạnh là bát nước chấm màu đen bóng. Anh gắp một miếng rồi chấm xuống, sau đó đút vào miệng Tiểu Manh lúc này đang há ra vì ngạc nhiên, động tác hết sức ăn khớp và thuần thục.

Lăng Tiểu Manh run lên, vội vã nhai, nhất thời không thể hỏi được tại sao ông chủ lại đích thân xuống bếp, trông thấy Cố Chính Vinh đã bắt đầu động đũa tới món cá tuyết chiên bơ trên bàn, lấy dưa xấn một miếng, kể đến dùng muối mức. Lăng Tiểu Manh lúc này còn đang mải chiến đấu với món bánh củ cải trong miệng liền gơ tay đầu hàng, cố gắng nói cho rõ ràng, “Đợi chút đã, đợi em chút đã”.

Chàng trai thích bốn ỳnh ăn cô đã quen từ lâu, nhưng lần nào cũng phải chống trả quyết liệt. Lần đầu tiên khi thấy anh làm vậy, cô hết sức kinh ngạc, quên luôn phải nhai cho kỹ, thiếu chút nữa bị mắc nghẹn, về sau tự nhiên thấy cũng quen dần.

Chỉ có điều Lăng Tiểu Manh mãi không hiểu, rõ ràng anh ấy là một người đàn ông rất khó tính, trong công ty nổi tiếng là người uy nghiêm, vậy có gì khi ở một mình với cô tính cách lại thay đổi chóng mặt đến vậy? Tổng giám đốc Cố khi dùng cơm rất thích tươi cười đút thức ăn cho người đối diện, cho dù có nói ra, người khác cũng sẽ nghĩ cô vừa bị sét đánh, thần kinh không bình thường!

Cô sẽ không nói, cô nghĩ kỹ rồi, có chết cũng không nói, đánh chết cũng không nói.

Ăn xong cũng đã mười một giờ, ông chủ tiệm họ ra tận cửa, cười rất tươi vẫy tay chào tạm biệt. Lăng Tiểu Manh lấy làm lạ quay lại nhìn, từ đầu tới cuối trong nhà hàng chỉ có hai người họ, mà hầu như lần nào tới cũng vậy.

Buôn bán sao đều hiu thế, chẳng lẽ ông chủ không lo bị sập tiệm sao?

Trên đường đi cô cứ nghĩ mãi, nhưng Cố Chính Vinh đã dạy, vấn đề của người khác càng nghĩ ít càng tốt, tốt nhất là không nên hỏi. Cô vẫn luôn là một học sinh giỏi, lúc này đang định mở miệng hỏi liền thôi, nước miếng nuốt đánh ực.

Đường phố vẫn vắng lặng, lúc này nhà nhà đã cửa chót then cài, dòng xe xếp hàng dài trên phố, chiếc Polo nhỏ màu đen của cô lẩn trong đó nhỏ xíu, trông thật đáng yêu.

Xe của anh đỗ ngay phía trước xe cô, cũng màu đen, nhưng nó to lớn và trông hết sức manly.

Còn chưa tới chỗ để xe, anh vòng tay ngang qua eo cô, Lăng Tiểu Manh ngoan ngoãn và dễ bảo, lập tức cúi đầu tựa vào anh, nhưng cô nhỏ bé quá, đứng còn chưa tới vai, hai má ép vào trong hõm vai anh.

“Mệt quá, về sớm chút để nghỉ nhé”, anh khẽ nói.

Ví thử là người con trai khác, câu nói này nhất định đa phần là đùa cợt nhưng cô ngẩng đầu đưa mắt nhìn anh, ngay khi Cố Chính Vinh còn chưa dứt lời, cả gương mặt đã mang vẻ uể oải và kiệt sức.

2. , Chương 02

Lăng Tiểu Manh lập tức ngoan ngoãn tiếp lời, “Hay là để hôm nay em lái xe cho, anh nghỉ chút đi”.

Anh dừng bước nhìn cô, tuy đèn đường rất sáng, anh cúi đầu, bóng tối làm cô không thể thấy rõ được ánh mắt anh, nhưng lại làm Lăng Tiểu Manh toát lạnh, sợ rằng mình đã nói sai điều gì.

Nhìn Tiểu Manh một cái, rồi anh lại cười, “Được thôi”.

Lăng Tiểu Manh thở phào một hơi, đưa tay đón lấy chìa khóa.

“Đi xe em.”

Hả? Chẳng phải anh ấy quen ngồi chỗ rộng rãi sao? Tiểu Manh trân trân nhìn anh, lần này cô nói thẳng, “Xe em nhỏ, sợ anh ngồi không quen”.

“Tối muộn rồi, lái xe anh sợ hù chết người khác.”

“Tại sao?”

Đã tới chỗ để xe, anh buông tay, lùi lại một bước đưa mắt nhìn cô, “Lùn quá, người khác tưởng xe không người lái”.

Được, nói hay lắm. Quên mất chưa nói, người đàn ông này mỗi khi ở bên cô ngoài việc ăn uống vui vẻ ra, còn có một sở thích biến thái khác, đó là lấy cô làm trò cười, thấy cô không nói lại được gì thì lấy làm vui lắm. Không sao, sinh tồn là một bài học lớn, cô có thể nhịn.

Ta nhịn! Con giun xéo mãi cũng quăn, lại nhịn nữa vậy.

Khoang xe của chiếc Polo rất nhỏ, từ trước tới giờ cô chưa từng chở ai, anh vừa ngồi vào đã thấy rõ sự khác biệt, như thể không gian đã bị người đàn ông này nuốt gọn.

Lạ thật, anh ấy đâu có to đâu.

“Bảo em chọn một cái tốt thì không đồng ý, chọn tôi chọn lui lại đi mua cái xe này.” Đây cũng là lần đầu tiên anh ngồi xe cô, muốn chỉnh ghế lại cho thoải mái nhưng tìm mãi không thấy công tắc, cuối cùng đành thở dài.

Tiểu Manh nghiêng đầu cười hì hì, “Chiếc xe này tốt, quá tốt ấy chứ, em nuôi không nổi đây”. Anh lấy làm lạ, “Chỗ nào mà bảo nuôi không nổi?”.

Xe đã lăn bánh, Lăng Tiểu Manh quay đầu chú tâm lái xe, những con phố ở đây đều là những khu nhà cao cấp, buổi tối cực kỳ yên tĩnh nhưng cô vẫn đi rất cẩn thận, đáng vẽ cực kỳ chăm chú.

“Tiểu Manh?”, không quen việc người khác không trả lời mình, Cố Chính Vinh cố hỏi.

Cuối cùng Tiểu Manh cũng nhìn anh, thật thà trả lời: “Muốn nghĩ thì để sau đi”.

Bên cạnh không có tiếng đáp trả, cô thầm đắc ý, tiếp tục lái xe, khu nhà cô cách nhà hàng không xa, hai mươi phút sau đã đi vào trong khu, cô lái thẳng xe xuống gara.

Anh ngồi bên cạnh nhắm mắt thư thái, Tiểu Manh sợ anh ngủ, đưa tay định lay dậy, nhưng được nửa đường liền ngừng lại, ngồi tại chỗ lặng lẽ tận hưởng một chút.

Người đàn ông dù có tuần tú đến đâu rồi cũng sẽ già đi, nhưng đàn ông đến một độ tuổi nhất định, sự phong trần sẽ khiến họ càng thêm thu hút. Cố Chính Vinh còn chưa tới bốn mươi, đang ở thời điểm hoàng kim nhất của một người đàn ông, tuy lúc này đang mệt mỏi, nhưng cũng đủ khiến cô không thôi ngắm nhìn.

Nhưng già nữa thì không được, Lăng Tiểu Manh tự mình thêm thắt. Cô học thiết kế, cũng có thể coi góp phần cho nghệ thuật, sâu trong tim vẫn giữ chút suy nghĩ của chủ nghĩa duy mỹ, ghét nhất là hồng nhan luống tuổi, anh hùng xế chiều.

Marilyn Monroe chết, cô chẳng thương tâm, cảm thấy thời gian sống của cô ấy như vậy là quá tốt rồi; Trương Quốc Vinh[1] mất đi, cô cảm động, nhưng vẫn thấy thời gian anh sống vậy là quá tốt, bởi thời khắc huy hoàng của họ còn mãi với thời gian.

Khi nhỏ cô chết mê Alain Delon[2], chỉ vì nụ cười khi anh quay đầu trên lưng ngựa mà mê muội hơn chục năm, sau này khi thấy anh già đi mặt hằn đầy nếp nhăn, trong lòng chỉ hận một nỗi tại sao anh không chọn đúng thời điểm mà chết quách đi cho xong, cố sống lay lắt để hình tượng của anh trong cô sụp đổ, khiến cô hoàn toàn vô cảm với tương lai của những giai nhân.

Cũng chẳng sao, cô chưa từng nghĩ sẽ phải ở bên Cố Chính Vinh cho tới khi nếp nhăn hằn đầy trên mặt, có lẽ anh cũng như vậy thôi.

Vậy là tốt rồi, sau này khi già rồi nghĩ lại họ sẽ mỉm cười chứ không thấy ghê khi trông thấy dung mạo nhau.

Cô vừa nghĩ vừa mỉm cười, bỗng nhiên mặt bị néo một cái đau điếng chỉ biết ôm mặt, tiếng Cố Chính Vinh bên cạnh vang lên, “Sao lại nhìn anh rồi cười thế? Chảy nước miếng rồi kìa”.

* * *

[1] Trương Quốc Vinh: Là một diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Hồng Kông. Không chỉ sở hữu một sự nghiệp âm nhạc và điện ảnh thành công rực rỡ, Trương Quốc Vinh còn được biết đến như là một trong những ngôi sao được yêu thích và có ảnh hưởng nhất tại châu Á.

[2] Alain Delon: là nam diễn viên, nhà sản xuất điện ảnh người Pháp. Khi còn trẻ, ông nổi tiếng với vẻ ngoài đẹp trai.

Chương 2: Tình yêu và mộng tưởng

Biết rồi thì sao? Đây vốn chỉ là con đường heo hắt, một mình rảo bước, bên cạnh chẳng có một ai, những người bước qua cô cũng chỉ là ảo giác, toan nắm lấy tay họ, bóng hình ấy liền tan đi trong gió.

Xe dừng lại, hai người họ cùng bước về phía thang máy, muộn lắm rồi, trong gara không một bóng người, thang máy xuống thật nhanh, cô ngẩng đầu nhìn những con số đang nhún nhảy.

Cửa mở, bên trong trống trơn, khi bước vào Tiểu Manh khẽ mỉm cười, “Đi một mình vào đây sợ lắm”.

Cố Chính Vinh cúi đầu nhìn mình, cô thấy hối hận với những gì vừa nói, vội lấp liếm giả bộ cúi đầu tiếp tục đếm số.

Chiếc cổ mảnh mai của cô nghiêng nghiêng vừa đủ để thấy nó thật đẹp, làn da trắng nõn, đôi mắt chăm chú nhìn một điểm, nhưng không phải nhìn anh.

Cố Chính Vinh không đáp, anh cũng nghiêng đầu, bốn bức tường trong thang máy đều làm bằng gương sáng rõ, anh nhìn thấy ánh mắt mình khẽ hiện nụ cười, nhìn kỹ lại thấy như thoáng buồn. Trong lòng anh không cầm nổi vang lên: Giả bộ, Lãng Tiểu Manh, lâu vậy rồi mà em vẫn còn giả bộ sao.

Tới trước cửa, Tiểu Manh rút chìa khóa trong túi ra, chiếc túi của cô quá lớn, đưa tay vào khua tới khua lui chỉ nghe thấy tiếng lách cách vang lên, chẳng nhìn rõ mình sở được cái gì Cố Chính Vinh cũng chẳng giúp gì, chỉ đứng bên cạnh nhìn cô.

Lãng Tiểu Manh thấy anh nhìn mình vậy thì mặt mũi đỏ au, sau cùng khi lấy được chìa khóa cô thở ra một hơi dài. Căn nhà này do Cố Chính Vinh mua, đương nhiên anh có chìa khóa, nhưng mỗi khi trở về nhà cùng cô anh không bao giờ dùng đến nó, thực sự không hiểu nổi suy nghĩ của người này, lẽ nào anh muốn giữ thể diện cho cô, muốn cô có chút ảo tưởng rằng nơi này thực sự là tài sản của mình?

Mỗi khi bước vào rồi cúi đầu giúp anh tháo giày Lãng Tiểu Manh vẫn luôn thầm nghĩ, dù có thế nào mình cũng sẽ không làm tường một ngày nào đó nơi này sẽ là của mình, nhiều lắm thì cũng chỉ là thỉnh thoảng, khi một mình đặt lưng trên giường cô sẽ nghĩ xem, người tiếp theo sẽ bước vào cánh cửa này sẽ là người con gái như thế nào.

Thở ăn nhiều cà rốt còn muốn đổi bữa sang rau, huống hồ là một người đàn ông?

Căn phòng thật lớn, ở tầng mười ba, lại có hai tầng, phòng khách phía dưới cầu thang nối liền với gian bếp, sàn nhà làm bằng gỗ anh đào, bốn bức tường trắng như tuyết, đồ đạc đều theo phong cách hiện đại, rất đơn giản, hoàn toàn không hợp với phong cách vốn có của Lãng Tiểu Manh.

Lần đầu tiên khi anh dẫn cô vào vẫn như thế này, đã hai năm rồi, cô không hề thay đổi bất cứ thứ gì. Tất cả đồ đạc của cô đều được thu gọn kín kẽ, thật ra cô chẳng có đồ đạc gì mấy, trong tủ, quần áo chỉ chiếm một góc rất khiêm tốn, lần nào trông thấy anh cũng khó thở.

Người phụ nữ của Cố Chính Vinh, hai năm rồi, quần áo chưa đến mấy bộ. Chẳng trách ông chủ nói anh thất bại, anh thật đúng là quá thất bại.

Cũng chẳng sao, tuy không giống với phong cách của cô, nhưng nơi này suy cho cùng cũng là chốn dung thân.

Cố Chính Vinh thấy mệt, không muốn lên phòng ngủ trên gác, liền ngã lưng trên sofa tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xem ra hôm nay anh ấy mệt thật, Tiểu Manh vội vào tắm rửa thay quần áo, sau đó nhẹ nhàng leo lên sofa, cuộn mình nằm bên cạnh anh.

Thật chẳng công bằng, một ngày nóng nực, rồi bận bịu cả ngày, vậy mà người đàn ông này không có lấy chút mồ hôi. Chắc hẳn anh ngồi hết xe này lại sang xe khác, đi thang máy rồi vào thẳng phòng điều hòa, tuần tự gồm, nói không chừng đến ánh mặt trời cũng chưa chắc anh đã trông thấy.

Khom người lại một chút, Cố Chính Vinh khẽ mở mắt nhìn cô rồi dang rộng cánh tay.

Lãng Tiểu Manh rất hiểu ý, cô nép mình chui vào, nghiêng đầu tựa lên vai, một tay đặt trước ngực anh. Hơi thở cô nhẹ nhàng khẽ xuyên qua áo anh từng làn hơi êm nhẹ, chỉ thiếu điều kêu meo meo hai tiếng. Có đôi khi anh tự hỏi dường như mình đang nuôi một con mèo, nó ngoan lắm, nhưng đáng tiếc nó lại chẳng yêu anh.

Lại nghĩ tới lần đầu tiên trông thấy cô, bốn giờ sáng, cô co ro trên chiếc sofa trong gian phòng vừa mới thiết kế hoàn chỉnh, thút thít khóc.

Bốn giờ, bên ngoài trời tối đen như mực, đèn điện đã tắt từ lâu, chỉ có mấy ngọn đèn dự phòng đang bật, lần đầu tiên anh tưởng trông thấy ma, sau mới phát hiện nhân viên này mình đã có ấn tượng.

Ấn tượng rất mạnh là khác, bởi trưởng phòng Thiết kế đã nhắc tới cô ấy mấy lần, nói cô chỉ là một trợ lý tép riu, vừa mới chân ướt chân ráo vào công ty mà không hề biết nghe lời, khi họp phòng toàn tranh phát biểu, rất phiền phức.

Thế nên trong Đại hội nhân viên, anh rất chú ý tới người mới này. Ấn tượng đầu tiên của anh là cô rất bé nhỏ, cũng không phải một người con gái đẹp theo quan niệm truyền thống, rõ ràng bị cô lập đứng lẻ loi một mình một góc, chắc chắn không phải kiểu người gặp một lần sẽ nhớ mãi.

Tại sao muốn có cô, giờ nghĩ lại Cố Chính Vinh còn thấy thật kỳ lạ.

Tại sao Cố Chính Vinh lại muốn cô? Giờ nghĩ lại, Lăng Tiểu Manh cũng thấy thật kỳ lạ.

Đó là khi cô suy sụp nhất. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô từ bỏ tất cả cùng Đồng Diệc Lỗi tới thành phố này, cả cuộc đời cha mẹ mòn mỏi ở vùng sông nước nhỏ bé ấy, cũng như cô họ sớm coi Đồng Diệc Lỗi như người một nhà, khi tiễn biệt gương mặt họ đầy tin tưởng, chẳng hề nói thêm điều gì.

Khi mới tới, điều kiện cả hai đều không tốt, hoài bão có thừa nhưng trong túi lại hoàn toàn trống rỗng. Cùng nhau thuê một căn phòng vừa nhỏ vừa sơ sài, một căn phòng kiểu cổ ở tận tầng năm lại chẳng có điều hòa, mùa hè nóng tới mức không nằm nổi trên giường, phải rải chiếu nằm dưới đất, khi tỉnh dậy người đầm đìa mồ hôi.

Tuy là vậy nhưng cô vẫn thấy vui, chẳng có tiền thì dùng những thứ tiết kiệm nhất để bày biện, vẫn thấy thoải mái như ở thiên đường. Rèm cửa là tấm vải trắng cũ mềm, cô vẽ vài đường trên đó, mùa hè là trúc đen, mùa đông là hướng dương vàng ruộm. Cô vốn người rất sạch sẽ, tuy đi làm về rất mệt, nhưng ngày nào cũng quét dọn sạch sẽ như lau như li. Lần nào Đồng Diệc Lỗi bước vào cũng nhón chân cười bảo, “Tiểu Manh, nhà chúng mình có thể tham gia bình chọn nhà vệ sinh toàn quốc được đấy”.

Khi ấy cô còn chưa tới làm việc ở công ty này, nhưng rất thích kéo anh tới đó ngắm thiết kế. Một gian phòng nhỏ vuông vức là thế, hai người họ cùng ngồi trên sofa mơ ước về tương lai. Đồng Diệc Lỗi mỉm cười đôi mắt sáng lên, “Tiểu Manh, sẽ có một ngày chúng ta phải ở biệt thự”.

Cô đập tay lên sofa rồi cười thật tươi, “Không cần to như thế, chỉ cần căn nhà nho nhỏ, được ở bên nhau là được rồi”.

Rồi sau đó anh kiên quyết ra đi, một mình cô trở lại gian phòng nhỏ, cả tuần liền trời đất như sụp đổ. Chẳng còn tâm trạng để ăn, chẳng còn tâm trí ra ngoài, chẳng còn tâm tư để nghĩ chuyện tương lai, cô chỉ biết cuộn mình trên giường, nằm khóc và chỉ khóc.

Hồi tưởng lại chuyện ngày ấy đến giờ cô cũng tự thấy không thể tưởng tượng nổi, trong cơ thể của một người lại có nhiều nước mắt đến vậy, cứ chảy ào ào như nước lũ, liên tục không ngừng, tháo vỏ gối ra ruột gối trắng muốt bên trong đã loang lổ vết ố vàng, muốn giặt sạch cũng không được, chỉ có thể vứt đi.

Cũng chẳng sao, chẳng nào tất cả cũng phải vứt bỏ hết.

Cũng không phải không muốn gọi điện cho anh, hỏi anh vì cớ gì, tại sao nhấn tâm với mình đến vậy, sau lại thấy con người có thể bị sỉ nhục nhưng việc tiễn đưa lòng tự trọng tới tận cửa lại là vấn đề phải suy nghĩ, tuy cô chịu đựng rất lớn nhưng cũng chưa đến nỗi phát điên.

Từ bỏ công việc mình vừa mới bắt đầu, cô không có đủ dũng khí để hàng ngày chứng kiến anh cùng ra vào với cô gái kia, hơn nữa cô ta còn là thiên kim tiểu thư của ông chủ! Nơi đó không tiếp tục ở lại được, có quá nhiều kỷ niệm, quá đau lòng, cô sợ rằng mình sẽ ngã quỵ để rồi không thể đứng dậy được.

Sau chuyển tới công ty này, cũng bởi bản thân tự thôi việc kinh nghiệm trước khi đi làm gần như không có. Điều đáng sợ là nơi này rất nhỏ, sự thăng tiến của Đồng Diệc Lỗi đã trở thành huyền thoại còn cô lại bị người ta đối trắng thay đen. Quan hệ trong tổng công ty hết sức phức tạp, kinh nghiệm không nhiều, sau lưng đầy những lời ong tiếng ve, lúc mới bắt đầu cô vùng vẫy trong đau khổ, mãi cho tới khi gặp được anh.

Mùa xuân của hai năm về trước, phòng Thiết kế có tuyển người, mọi vị trí đã được sắp đặt sẵn từ trước. Tất cả đều đã về, chỉ còn mình cô được yêu cầu ở lại để chỉnh sửa nốt khâu cuối cùng, cô quá mệt, chân tay tê dại, sửa xong cô định bụng ngồi xuống sofa nghỉ một chút không ngờ vừa đặt lưng đã thiếp đi lúc nào không hay.

Cũng có thể cô ngất lịm đi? Cô chưa ăn tối, khi ngồi xuống thấy người mình nhẹ như bấc, một chút sức lực cũng chẳng còn.

Sau rồi tỉnh dậy trong nước mắt, cô đã tự nói với bản thân không biết bao nhiêu lần, phải quên đi tất cả nhưng chỉ nghe thấy tiếng nấc nghẹn không thôi, không tiếp tục được nữa, lấy tay gạt đi nước mắt nhưng làm thế nào cũng không hết được.

Rồi có tiếng bước chân vọng lại, phản ứng đầu tiên của cô như gặp phải ma, sợ quá nên quên luôn phải rời nước mắt, chân tay co rúm ngồi thụp trên sofa thiếu chút nữa ngã lăn ra đất.

Ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn khẩn cấp kéo dài chiếc bóng của Cố Chính Vinh cho tới khi ôm choàng lấy cơ thể cô, bước chân không chút vội vàng, trong nháy mắt đã tới bên cô, cúi đầu rồi nói: “Phòng Thiết kế không cho ở lại qua đêm, cô đã đọc Nội quy lao động chưa hả?”.

Giờ nghỉ lại Lăng Tiểu Manh còn thấy buồn cười, má ép sâu trong hõm vai anh, không phát ra thành tiếng nhưng cả người khẽ rung lên vì cười.

Sofa đối diện quạt gió của điều hòa, nên Cố Chính Vinh hiểu lắm, khẽ đưa tay đẩy cô, “Đừng ngủ cạnh anh, lên giường đi, cẩn thận không cảm lạnh”.

“Vâng.” Đối với lời anh nói, Lăng Tiểu Manh nhất mực nghe theo, lập tức bò dậy, rồi bước lên gác.

Ở nhà cô ăn bận rất tùy tiện, chiếc áo phông rộng thùng thình, ống tay áo lỏng lẻo, áo trùm tới gần gối, để lộ ra đôi chân trắng nõn, thẳng tắp, cô rất thích đi chân trần, khi bước lên cầu thang gót chân hồng hồng khẽ lộ, khiến anh nhìn theo đắm đuối.

Khi Cố Chính Vinh đặt lưng lên giường cô đã ngủ từ lâu, cả người cuộn lại chiếm một góc nhỏ, chừa một khoảng trống thật lớn cho anh.

Ga giường trắng tinh, cô ngủ thật ngoan, chẳng phát ra tiếng động nào, hơi thở nhẹ nhàng, lâu dần có cảm giác bên cạnh là không khí, thế nên nửa đêm mỗi khi tỉnh dậy, việc đầu tiên anh làm là đưa tay sờ xem cô còn có đó không.

Rồi hai người họ bắt đầu ân ái.

Lăng Tiểu Manh vẫn luôn lấy làm lạ, tại sao ham muốn của Cố Chính Vinh luôn trỗi dậy không hề báo trước đúng vào lúc cô ngủ tới mê man bất tỉnh, anh cũng chẳng thích gọi cô dậy, hai tay chậm rãi mơn trớn khắp cơ thể cô, nhẹ nhàng vuốt ve những đường cong trên cơ thể hết lần này tới lần khác, rồi lật người, khúc dạo đầu chẳng có mà đi thẳng vào cơ thể cô.

Mới đầu cô không quen lắm, lần nào cũng giật mình tỉnh giấc, rồi sợ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi, sau cũng bình thường trở lại. Động tác của anh dịu dàng, thực ra chẳng hề thấy đau, chỉ là bất ngờ, hơn nữa cơ thể cô đã quen với người đàn ông này, tuy thật xấu hổ khi phải thừa nhận điều ấy nhưng cô vẫn luôn thỏa mãn với nó.

Cố Chính Vinh khi làm tình chưa bao giờ trong trạng thái gấp gáp dồn dập, tư thế cũng không nhiều, cực kỳ truyền thống, nhịp độ được khống chế rất tốt nhưng không phát ra thành tiếng, luôn chìm trong yên lặng. Cô còn tốt hơn, đến mắt cũng không chịu mở, đó chỉ là khoảng thời gian dài của những hơi thở, trong bóng tối ánh mắt anh tóm chặt lấy cô một giây cũng không buông.

Biết rồi thì sao? Đây vốn chỉ là con đường heo hắt, một mình rảo bước, bên cạnh chẳng có một ai, những người bước qua cô cũng chỉ là ảo giác, toan nắm lấy tay họ, bóng hình ấy liền tan đi trong gió.

Nhưng tất cả đều là ảo tưởng, cô tự mình dập tắt bầu nhiệt huyết, cắt đứt sự kỳ vọng, ôm ấp một lần thôi cũng là quá đủ, chẳng để gì tìm được tri kỷ, không thể tiếp tục đánh mất can đảm của chính mình.

Nhưng cũng không phải lo, chẳng còn tình yêu sẽ chẳng còn có mộng tưởng. Ước mơ của cô là được trở thành một kiến trúc sư hàng đầu, sau đó sẽ có vô số người với gương mặt rạng rỡ đầy khát khao hạnh phúc sống trong những thiết kế của cô, hết như chính cô năm ấy.

Nhưng nếu không có Cố Chính Vinh, tất cả sẽ chỉ là mộng tưởng, thế nên cô mang ơn anh rất nhiều. Chịu ơn dù chỉ là một giọt nước cũng phải đáp đền cả một dòng sông, về điểm này cô luôn làm rất tốt.

Tiểu Manh luôn ngủ rất ngon, hai năm nay cô dựa trên nguyên tắc “việc hôm nay là của hôm nay”, đặt lưng xuống giường là không nghĩ gì hết, lập tức ngồi lên chuyến tàu tốc hành cập bến ước mơ, khẽ nghiêng đầu là ngủ ngay, trời sáng mở mắt thấy đồng hồ sinh học lại tuyệt vời như thường.

Sự có mặt của Cố Chính Vinh không ảnh hưởng mấy tới cô, hồi đầu cứ khoảng một tuần anh mới tới một lần, tần suất cũng dần dần tăng lên, giờ thì cơ bản cứ cách ngày là có thể gặp anh.

Cũng chẳng sao, quen dần là được, còn anh lúc nào cũng bận, có những lúc tới vào nửa đêm, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cô, Lăng Tiểu Manh luôn có tinh thần lạc quan chủ nghĩa một cách triệt để.

Huống hồ ở đây tất cả đều là của anh, không để cho chủ nhân về cũng thật quá đáng.

Sáng tỉnh giấc anh vẫn còn đang ngủ, nằm nghiêng người quay lưng lại phía cô, cánh tay vươn dài gác dọc bên thành giường, tay trái nắm lấy tay cô ôm gọn về phía trước, thế nên lòng bàn tay cô đặt ngay trên ngực anh, con tim khẽ đập từng tiếng thỉnh thoảng.

Thật kỳ lạ, cho dù tới đến có ngủ kiểu gì, hoặc nửa đêm có lăn lộn mọi tư thế đi chẳng nữa, tới sáng lúc nào cô cũng thấy mình nằm sau lưng anh, một tay vòng trước ngực anh như thường lệ, một tay vắt ngang eo anh, đến cả cổ tay cũng bị anh nắm thật chặt.

Sáng hôm nay cũng không ngoại lệ, Lăng Tiểu Manh vừa mở mắt đã thấy mặt mình kề sát sau cổ anh, cơ thể họ có sự khác biệt quá lớn, nếu nhìn từ trên xuống, bộ dạng của anh lúc này có lẽ giống khi bố đang bước đi công khỉ con sau lưng, nghĩ tới thôi cũng thấy buồn cười, cũng may không có ai trông thấy, nếu không sẽ phiền lắm đây.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, cô lý giải cảnh tượng này bằng thói quen sợ lạnh của mình. Căn hộ này có hệ thống điều hòa trung tâm, khi ngủ một mình cô muốn để bao nhiêu độ thì để, thế nhưng mỗi khi anh tới cô liền tự giác tuân thủ nguyên tắc hàng đầu đó là làm việc gì cũng theo ý anh, tự động trao quyền điều chỉnh nhiệt độ cho anh.

Kết quả là bất luận mùa đông hay mùa hè, cô đều cần ủ ấm.

Nhưng tại sao lại phải ủ ấm ở tư thế này? Trước đây vào ngày đông cô đều trèo lên người Đồng Diệc Lỗi ngủ, nhưng đó hoàn toàn là hai trạng thái khác nhau, khi ấy cô sẽ tựa đầu lên vai anh, tay chân vắt vẻo trên người anh, hết như cây dây leo.

Có lần nửa đêm Đồng Diệc Lỗi bật dậy nói, bảo sao khi này anh mơ mình bị bóp cổ, hóa ra em gác tay lên cổ anh, còn muốn để người ta thở không?

Cô cười khanh khách, rồi rít xin lỗi nhưng tay lại ôm chặt hơn, có chết cũng không chịu buông.

Không nghĩ nữa, cứ nghĩ đi nghĩ lại về ký ức đã qua sẽ là triệu chứng của chứng rối loạn tâm thần trước tuổi già, Lăng Tiểu Manh, phải hết sức chú ý.

Cô thử rút tay lại, Cố Chính Vinh khẽ cự mình, nhưng không hề tỉnh. Cũng chẳng trách, mệt như thế, nửa đêm còn phải hao hụt sức lực, cô hoàn toàn có thể hiểu được.

Sau cùng cũng giành được tự do, cô rón rén bước xuống giường, rửa mặt chải đầu, rồi xuống nhà để vào bếp. Trong nồi cơm điện đã có cháo, tối hôm qua cô đã để sẵn, bây giờ hâm nóng là được. Lăng Tiểu Manh chưa bao giờ ra ngoài ăn sáng, ăn cháo suông vào mỗi sáng đã trở thành thói quen không đổi của cô.

Bát đĩa đã sắp xong, Lăng Tiểu Manh nhìn đồng hồ rồi leo lên gác. Anh đã dậy ngồi trên giường hút thuốc, cửa sổ còn chưa mở, khói thuốc quấn lấy bên anh trông thật tuyệt nhưng Tiểu Manh đã miễn dịch toàn phần với tướng mạo của anh. Lúc này đôi mắt cô chỉ biết tròn tròn nhìn tấm ga giường trắng muốt phía

trên tấm nệm lấm lem từng vết tàn không thể lau sạch, trong lòng thầm nghĩ, không sao, mình nhin, nhin không được nữa thì thôi, tiếp tục nhin vậy...

“Ăn sáng không?”, không nhin nổi, cô khẽ cất tiếng hỏi.

“Có.” Anh dập đầu thuốc lên chiếc gạt tàn bằng thiếc đặt đầu giường rồi đứng dậy bước xuống.

Lăng Tiểu Manh đã thay xong quần áo, hôm nay cô mặc áo phong lệch vai, cổ áo rất rộng, phần đằng sau khe rủ xuống thân áo.

Lúc xuống gác anh đi phía sau cô, thường ngày phong cách của Tiểu Manh xem ra rất tùy tiện nhưng kỳ thực hoàn toàn ngược lại, làm gì cũng nhất mực cẩn thận, khi bước xuống cầu thang cô luôn cúi đầu nhìn cẩn thận, gáy hơi cúi về phía trước, đốt sống cổ khẽ gợn lên thật mềm mại và uyển chuyển, vải áo suôn mềm, tà áo phía sau khẽ đung đưa theo từng bước chân. Anh nhìn theo mãi cho tới khi ánh mắt không còn điểm đến mới thôi, một cái nốt ruồi nhỏ xinh khi ẩn khi hiện dưới làn áo.

Khi bước xuống bậc thang cuối cùng, sau gáy đột nhiên lạnh toát, hóa ra là anh đưa tay ôm lấy, Tiểu Manh lạnh quá nhất thời giật mình, bên tai vang lên tiếng anh như khẽ cười, “Tiểu Manh, đi thay quần áo đi”.

Lạ thật, người đàn ông này cứ sáng ra là tay chân lạnh như băng, ăn xong bữa sáng mới trở lại bình thường. Vẫn may là cả người anh luôn ấm, nếu không với tư thế gấu ôm cây mỗi sáng của mình, cô không bị lạnh chết mới lạ.

Chẳng phải thân nhiệt đàn ông luôn ấm sao? Điều này cô nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu. Bị lạnh đột ngột, mãi cô mới lấy lại tinh thần, đứng phía trước cầu thang chau mày không hiểu.

Thay quần áo? Tại sao? Cô đâu có mặc bừa, áo phong là đơn giản nhất rồi mà còn bắt bẻ, ở chỗ làm thì hãy nghiêm khắc có được không?

Cố Chính Vinh thay quần áo chỉnh tề rồi bước ra ngoài, Lăng Tiểu Manh vội vã bước theo, anh dừng ở trước cửa, cô quay lại khóa cửa, cẩn thận vặn hai vòng khóa, sau đó khép chặt cánh cửa nhỏ phía ngoài, cánh cửa này rất dễ mở, cô cố sức ấn cho thật chặt.

Cố Chính Vinh chứng kiến không biết bao lần, nhưng lần nào cũng buồn cười, cảm giác mỗi khi cô làm như vậy hệt như một chú chuột sắp xa nhà, vội vã giấu thật kỹ những thứ mình có được, tránh cho bọn động vật khác tắt mắt rồi trộm mất.

“Chống trộm à?” Lúc bước vào thang máy anh tủm tỉm nói, đưa tay vuốt tóc cô.

“Đâu có, thói quen rồi.” Cô ngẩng đầu cười, giọng kéo dài, không phải cô cố ý làm bộ, chỉ là thói quen thôi.

Thang máy mở ra, người đàn ông bước vào, trên vai đeo chiếc ba lô máy tính, nhìn thấy bọn họ liền gạt đầu khẽ cười.

Tuy vẫn còn sớm, nhưng người đi làm đã bắt đầu rục rịch, cửa thang máy liên tục đóng mở hai lần, người nào bước vào cũng cười tươi, nhưng tất thấy đều yên lặng, bước ra khỏi cửa là cuống cuồng vội vã.

3. , Chương 03

Cô thích nơi này hai năm rồi, những gương mặt ấy luân phiên nhau cứ mỗi ngày gặp lại gạt đầu mỉm cười. Đồi lúc thời tiết đỡ tệ, khi gặp người quen có chút bối rối, nhiều lắm cũng chỉ nói vài ba câu xã giao vu vơ, “Mùa hè thế đấy, bảo có bão là có bão liền”, hay “Gió to thật, nhiệt độ giảm xuống nhanh quá”.

Rồi cửa thang máy lại mở, ai về nhà nấy, chớp mắt đã biến mất, chẳng thấy bóng dáng đâu.

Sau mỗi một cánh cửa là thế giới của riêng họ, chẳng còn ai quan tâm tới cuộc sống của cô, cô cũng chẳng cần quan tâm tới họ. Vậy có phải tốt không, một người muốn bước vào thế giới của người khác đâu phải dễ dàng, có những người dang rộng cánh cửa nhưng đối phương lại chẳng muốn bước vào, lại có người nghĩ

nát óc cũng không vào được. Cô thích như hiện giờ, chẳng ai bắt ai phải bỏ ra quá nhiều thời gian và tình cảm, cô sống ở đây như cá gặp nước.

Sáng sớm trời sương mù, chiếc xe nhỏ màu đen khê lẫn bánh trong làn sương mờ ảo. Mỗi khi ở bên anh, cô chẳng bao giờ được lái xe, khó có được những lúc như thế này, anh ngồi ngay bên cạnh, ánh mắt lơ đãng, nhưng cô chẳng có gan chạy xe nhanh, rất chuyên tâm chăm chú lái xe.

Cô luôn sống thực với lòng mình, không bao giờ xấu hổ khi phải thừa nhận điều gì, nói thực cô có sợ anh đôi chút.

Đã hai năm rồi, con người đầu phải là bàn gỗ đá, cũng có da, có thịt, có cảm xúc, Cố Chính Vinh đối với cô rất tốt, cô luôn ghi nhớ trong lòng.

Chỉ có điều nhiều lúc thấy rối trí, không hiểu sao mình lại nghĩ anh ấy quá phức tạp đến vậy. Cô không tài nào hiểu được tại sao anh ấy lại không thấy chán ngấy mình, có đôi lúc trộm nghĩ, nếu như anh mãi chẳng nói lời chia tay vậy cô biết làm sao đây?

Nghĩ rồi lại thấy buồn cười, Lăng Tiểu Manh này bị thần kinh à? Lý do duy nhất khiến họ có thể tiếp tục duy trì đó chính là cô chưa hề nghĩ tới tương lai, chưa hề nghĩ tới chuyện cả đời. Thế nhưng thường thì vào đúng cái ngày khi đôi tình nhân bắt đầu bàn về chuyện thành gia lập thất, cũng chính là ngày người đàn ông ý thức được mối quan hệ này cần phải kết thúc.

Hãy yên tâm, cô sẽ không nghĩ vậy đâu, cô cũng không yêu anh, hơn nữa sao cô có thể yêu anh được? Nếu thực sự yêu phải một người đàn ông đã có gia đình, riêng việc tưởng tượng cảnh anh ấy ở bên một người đàn bà khác cũng đủ khiến mình phát điên, lại chẳng thể đường đường chính chính, trong lòng chắc hẳn oán trách, hai người bên nhau sẽ như hợp Quốc Cộng[1], gọi điện thoại thì như bí mật quân sự, sẽ mãi rơi vào vòng luẩn quẩn của sự đau khổ và cực kỳ đau khổ, những ngày tháng đó liệu có còn là con người?

Vì thế tốt hơn hết là cô không nên yêu người đàn ông này, không yêu thì sẽ không nuôi hy vọng, chẳng nuôi hy vọng thì ngày ngày sẽ êm đềm như nước chảy, chẳng phải lo gọi điện thoại, bởi cô sẽ không gọi. Chẳng phải lo bí mật bị lộ, bởi từ trước tới giờ cô chưa hề nghĩ tới việc để cho bất cứ người nào biết. Chẳng không phải lo cô sẽ bị oán nguyền, bởi mối quan hệ này vốn chẳng có gì để cô phải tranh giành.

Giành giật mà làm gì? Có chẳng cần.

Càng nghĩ Lăng Tiểu Manh càng thấy an tâm, chiếc xe đã chạy tới con đường nhỏ phía trước quán ăn, từ sáng tới tối con đường này chỉ cần dùng một từ “yên tĩnh” để miêu tả, lúc này người không đông, quán còn chưa mở cửa, trên đường một dãy xe nối đuôi nhau thẳng tắp.

Cố Chính Vinh tự mình đẩy cửa bước xuống, cô ngồi trong xe miệng mỉm cười vẫy tay chào, nhìn theo bóng dáng anh đang mở cửa xe. Nhất định cô phải đưa mắt tạm biệt anh, tự mình đi trước là việc chưa bao giờ xảy ra.

Cửa xe mở rồi lại đóng, anh quay người trở lại, Lăng Tiểu Manh mơ hồ không hiểu, hạ cửa kính xe, cô lưỡng lự có lẽ nên xuống xe nghe dặn dò thì hơn.

Cửa xe liền bị anh đóng lại, anh cúi đầu, trên con đường tĩnh mịch, gương mặt anh kẻ sất, dưới nắng sớm hơi thở nhẹ nhàng khẽ chạm vào gương mặt cô, cảm thấy nhột nhột.

“Tiểu Manh.”

“Vâng?” Chẳng hiểu anh muốn nói điều gì, Lăng Tiểu Manh trở mắt ngạc nhiên.

“Em lái xe chậm quá, thế này thì muộn mất, xuống đi, lên xe anh ngồi.”

Hả? Trời xanh mây trắng rõ ràng, nhưng sao cô thấy mình như bị sét đánh trúng.

“Xuống xe đi.” Chẳng buồn để ý cô đang ngây người, Cố Chính Vinh buông một câu rồi quay người đi thẳng về phía xe của mình.

Đừng thế chứ? Cô vẫn luôn nhỏ nhẹ như vậy là vì đâu? Hàng ngày đến việc lái xe tới công ty cô cũng không dám là vì đâu? Đến một người bạn cũng không dám tìm là vì đâu? Nỗi khổ suốt hai năm trời, lẽ nào hôm nay anh đã hạ quyết tâm thiêu rụi tất cả?

“Tiểu Manh?”, thấy cô còn chưa chịu đi, Cố Chính Vinh ngoái đầu lại gọi.

Đã quen vâng lời, Lăng Tiểu Manh xuống xe theo phản xạ, bước chân nhẹ như bấc, dưới đất là bóng của mình, không phải chứ? Mình còn toàn thân sao? Chẳng phải đã bị sét đánh cho tan xác rụng rời rồi sao?

* * *

[1] Quốc dân đảng và Cộng sản đảng.

Chương 3: Tôi chỉ cần một góc nhỏ mà thôi

Gió Tây Hồ khẽ lay cánh sen, nhiều người nhiều người lắm, ồn ào náo nhiệt, cô thấy sợ, dường như tất cả chỉ là phong nền đạo cụ, còn cô đứng ngay giữa sân khấu lẻ loi một mình, khán giả duy nhất tuy rất giữ thể diện cho cô nhưng cô biết diễn xuất của mình thật vụng về, chẳng biết phải tiếp tục thế nào.

Dọc đường, Lăng Tiểu Manh vắt óc nghĩ cho bằng được lý do chính đáng để Cố Chính Vinh ình xuống xe, vừa có thể bảo đảm tiếp tục cuộc sống bình lặng không chút ồn ào của mình, vừa không làm anh mất hứng.

Nhưng khi ngẩng đầu lên cô đã thấy không xong, dải phân cách của chiếc cầu vượt đã ở ngay trước mắt, anh không đi con đường dốc quen thuộc mà lái xe đi thẳng, tốc độ rất nhanh, cô không kịp cất tiếng, liếc mắt nhìn vạch vôi trắng chia đường, chỗ rẽ lên dốc đã bị bỏ lại sau lưng, tí nữa xa chẳng nhìn thấy rõ.

Lăng Tiểu Manh ngạc nhiên, cô quay đầu lại nhìn, tay chỉ ra phía ngoài, ấp úng như muốn nói điều gì.

Tốt nhất nên hạn chế thắc mắc, tốt nhất là không hỏi nhưng cô chẳng hiểu gì cả...

Vẫn còn sớm, xe cô đi lại trên đại lộ trung tâm còn thưa thớt, tốc độ hạn chế là tám mươi kilomet một giờ nhưng ít nhất anh phải chạy hơn một trăm. Xe rất tốt, tốc độ nhanh như vậy nhưng chẳng hề có cảm giác gì, khoang xe yên tĩnh đến chút âm nhạc cũng chẳng có, Cố Chính Vinh đưa một tay ra, lòng bàn tay đặt sau gáy cô, ngón tay đặt trên một bên má rồi quay mặt cô nhìn thẳng về phía trước.

“Ngồi yên.”

Ngồi yên rồi, nhưng trên mặt Lăng Tiểu Manh hiện rõ dấu hỏi to tướng.

“Đại hội thường niên Jonh McCain hạn chế lắm, tới muộn là không được vào họp đâu. Ở đây cách đại lộ Long Đông còn rất xa, lúc qua sông hy vọng không bị tắc đường.” Về giải thích, dứt lời anh quay sang nhìn cô rồi mỉm cười.

Ba chữ Jonh McCain dội vào trong tai, Lăng Tiểu Manh u mê hẳn, sắc mặt cứng đờ, vẻ đức hạnh chuẩn mực, nét mặt thứ một trăm lẻ một trước mặt Cố Chính Vinh của cô, nhưng trong lòng không dừng bắn pháo hoa bùm bùm.

Đại hội thường niên Jonh McCain là cái gì? Kỳ họp thường niên Jonh McCain là thánh địa Maya của những nhà kiến trúc sư nội thất, một năm một lần, tập hợp những sáng tạo mới nhất những bậc thầy và kiến trúc sư hàng đầu trên thế giới, nhân vật truyền kỳ Jonh McCain người mà cô ngưỡng mộ nhất cũng đích thân tới tham dự. Đại hội thường niên Jonh McCain năm nay được tổ chức tại Trung Quốc, giới kiến trúc sư sôi sùng sục, kiếm được một suất dù bỏ ra ngàn vàng cũng khó được.

Cô muốn đi lắm, muốn từ lâu rồi, nhưng trong giới dù gì cô cũng chỉ là người mới, lại còn bị liệt vào dạng chưa đủ tư cách để ngồi vào bàn, tác phẩm chỉ xuất hiện trong khu mua sắm của mình, lấy đâu tư cách để tới Đại hội Jonh McCain?

Cố Chính Vinh vẫn lái xe rất nhanh, nhưng rất đúng luật. Lúc vượt xe phải nháy đèn trước, rồi tăng tốc, khi tốc độ lên cao ánh mắt luôn bình tĩnh, khi xe khác tranh đường bừa bãi tuy không nói gì, nhưng quyết không cho chen lên. Có đôi lúc hơi nguy hiểm, thực tình Lăng Tiểu Manh không bình tĩnh nổi, một tay túm lấy cửa xe, theo bản năng co rúm người lại, nhưng có cô người thế nào thì chẳng phải vẫn ở trong xe đó sao? Bảo hại Chính Vinh cười ha hả.

Hai năm rồi, đã quen với việc hai người cùng lái xe về nhà, quen với việc cứ cách ngày anh lại tới đón mình rồi tới trước quán ăn lấy xe, quen với việc anh cười ha ha trong sương mờ, hôm nay Lăng Tiểu Manh lại thấy giọng cười ấy nghe thật khác thường, thấu tận tâm can, đến ánh mắt nhìn cũng không như trước.

Hội trường nằm trong nhà triển lãm mới xây trên đại lộ Long Đông, đó là khu đất mới, đường sá rộng rãi với tám làn đường. Lúc này chỉ trông thấy một chiếc xe đang phóng như bay, đến cả người đi lại cũng chẳng có một ai.

Xa xa hai lá cờ của nhà triển lãm đang bay phấp phới, tay ôm tấm vé mời trước ngực cô nói: “Tôi đây được rồi, cảm ơn anh đã đưa em đến, em tự đi cũng được”.

Cố Chính Vinh vốn đang bật xi nhan, vừa nghe thấy liền quay sang nhìn cô, lặng ngắt, tựa hồ nụ cười khi nãy không phải là của anh.

Cảm giác mơ hồ đó lại xuất hiện, Lăng Tiểu Manh lập tức ngồi yên đứng vẻ đức hạnh chuẩn mực, dáng vẻ hoàn toàn phục tùng. Anh lại cười, rồi gật đầu, lái xe đỗ xuống bên đường, tiếng cửa xe đóng lại cùng với tiếng anh cất lên, “Ngoan, anh đi nhé”.

Lăng Tiểu Manh đứng bên đường vẫy tay chào anh, Cố Chính Vinh biết nếu không nhìn cho tới khi anh đi hẳn, cô nhất định sẽ không nhấc chân đi, anh đạp ga phóng đi.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, từ kính chiếu hậu Cố Chính Vinh trông thấy cô đang đứng bên đường, dáng vẻ thật mỏng manh, ánh nắng thật đẹp, chiếc áo phong trắng trơn cô mặc bỗng nhiên như phản quang, vàng hào quang lung linh huyền ảo.

Ánh mặt trời thật sự quá đẹp, cảm giác có chút choáng váng, chân để trên bàn đạp bắt đầu nhún ga thật mạnh, chiếc xe phản ứng rất nhanh, ngay lập tức bỏ lại tất cả phía sau không chút bóng dáng.

Hai năm trời cô hết sức thận trọng, Lăng Tiểu Manh cũng có bản năng sinh tồn hết như động vật, sáng sớm hôm nay rõ ràng cô nhận thấy Cố Chính Vinh có chút khác thường. Bình thường anh rất thích trêu cô, nhưng chưa bao giờ lấy chuyện lớn như thế này để đùa cả, đến ăn cơm cũng là địa điểm cố định, ngoài ông chủ ra chẳng có ai là người quen.

Đừng trách cô suy nghĩ quá nhiều, còn nhớ lần bên nhau gần đây nhất, có một lần đột nhiên tâm trạng anh quá tốt, đưa cô đi giải khuây tận Hàng Châu, nói là giải khuây, thực ra cũng chỉ là lái xe vòng quanh Tây Hồ, sau đó dừng lại trước trung tâm mua sắm. Khiến cô vừa bước khỏi thang máy, những cửa hiệu bán đồ xa xỉ đã đập ngay vào mắt.

Hai người họ ăn bận rất thoải mái, lại ngay giữa trưa, trong cửa hàng chẳng có ai, cô phục vụ cũng chẳng buồn chào hỏi, Lăng Tiểu Manh không mấy hứng thú với những thứ này liền kéo anh đi thẳng ra ngoài.

Ngay khi vừa bước tới cửa bỗng có hai người bước lại, vừa nhìn thấy anh liền lập tức dừng bước rồi hân hoan chào hỏi, “Tổng giám đốc Cố, thật trùng hợp”.

Cô vốn đi rất chậm, đi cùng ít nhất phải cách anh ba bốn bước, lúc này cô phản ứng nhanh nhẹn khác thường, thoát một cái đã cúi đầu ngẩng trang sức, đứng trước bóng đèn sáng choang với bộ dạng hết sức chăm chú.

Giữa hè, bên trong và bên ngoài cửa kính là hai thế giới, anh khẽ buông tay, cánh cửa khép lại, cửa hiệu bỗng yên lặng khác thường, đến nhạc làm nền cũng chẳng có, để tiết kiệm chăng? Hay cố tình tạo thêm áp lực? Sát khí rất mạnh, ánh mắt của cô bán hàng sắc lạnh, cô cảm giác thời gian trôi thật chậm.

Dưới lớp kính những viên kim cương lấp lánh tới chói mắt, cô cứ nhìn, cứ nhìn cho tới khi thất thần.

Đây là một trong những cửa hàng nữ trang danh tiếng nhất, có một bộ phim cô vốn yêu thích, cảnh mở đầu phim cũng chính là cửa hiệu này.

Cô và Đồng Diệc Lỗi đều là sinh viên nghèo, sau này nói là công nhân viên chức nhưng kỳ thực chỉ là làm thuê. Ở Thượng Hải cũng có cửa hiệu này, nhưng họ chỉ dám nhìn qua kính những lúc đi trên đường, chưa một lần bước vào trong.

Kể từ năm hai mươi tuổi cô luôn đeo chiếc nhẫn bạc ấy, thật đơn giản, một chiếc vòng chẳng có chút gì gọi là trang sức, nhưng vẫn thấy nó thật lung linh, hạnh phúc tột cùng, cô chưa từng ngưỡng mộ những thứ trang sức lấp lánh trên tay người khác.

Trong vô thức cô vừa nhìn vừa mân mê ngón giữa bàn tay trái, nó trơn trợt, chẳng hề để lại một chút vết tích.

Khi mới tháo ra còn để lại một đường tròn màu trắng, giờ tất cả đã biết mất, càng tốt, cô vẫn là Lăng Tiểu Manh, nguyên vẹn đứng ở đây, chân tay còn nguyên, chẳng thiếu ngón nào.

Mãi lâu sau cô mới ngẩng đầu lên nhìn, anh đã đứng một mình ở hành lang, cũng chẳng gọi cô, lặng lẽ chờ đợi, không biết anh đã đợi bao lâu rồi.

Lăng Tiểu Manh lập tức chạy lại, cũng chẳng hỏi vì sao anh không gọi cô, dù có như thế nào cũng phải nhận sai trước đã, là do cô chẳng nhanh tay nhanh mắt.

Đó là giữa hè, trên mặt hồ lá sen thưa thớt, ven bờ dòng người qua lại hối hả. Cô không giỏi đi bộ, bước mấy bước là đã thấy khổ sở, nhưng thấy anh có vẻ rất hứng thú, nên chẳng dám nói.

Cứ đi cho tới khi trăng thanh gió mát, sau cùng anh mới hỏi: “Có muốn ăn bột củ sen không?”.

Ăn hay không thế nào mà chẳng được, nhưng kỳ thực cô muốn ngồi xuống nghỉ chân một lúc liền lập tức gạt đầu.

Cô là người Triết Giang, rất hay ăn món này, nhưng hảo ngọt, ăn được một miếng liền bưng bát xin cô bán hàng cho thêm đường, giọng ngọt như mía lùi, “Cô ơi, cho con xin thêm một muôi đường được không ạ?”, rồi cô ngẩng lên cố cười thật tươi.

Cô trở về chỗ ngồi thì thấy anh đang nhìn mình sắc mặt nghiêm lại, cô có chút căng thẳng, “Sao vậy?”.

Một tay anh chìa ra, chiếc bát trước mặt đã không còn, giọng anh rất bình tĩnh, nhìn cô mặt không biến sắc nói, “Cảm ơn”.

Hả? Cô ngẩn người, “Của em mà...”.

“Thật à? Anh còn tưởng em biết anh thích ăn ngọt, thế nên mới cố ý...”, giọng anh hơi kéo dài. Lăng Tiểu Manh liền gạt đầu, “Vâng vâng, anh ăn đi, em ăn bát này”.

Bột củ sen pha loãng màu hồng nhạt, đựng trong bát tô thật đơn giản nhưng ăn vào có chút ngầy ngậy, nếu không gạt hạt bột nhỏ đi khi ăn còn cảm thấy được chút bột li ti, thật là một cảm giác rất kỳ diệu.

Ngại quá lại phải xin thêm đường, Lăng Tiểu Manh vừa ăn vừa làu bàu, ngẩng đầu lên thấy anh ăn rất ít, tâm trạng có vẻ rất tốt, thất thần nhìn ra phía hồ nhìn nghiêng nét mặt thật thư thái, thấy cô đang nhìn mình anh quay đầu lại, đuôi mắt cong lên, miệng khẽ cười.

Gió Tây Hồ khẽ lay cánh sen, nhiều người nhiều người lắm, ồn ào náo nhiệt, cô thấy sợ, dường như tất cả chỉ là phong nền đạo cụ, còn cô đứng ngay giữa sân khấu lẻ loi một mình, người khán giả duy nhất tuy rất giữ thể diện cho cô nhưng cô biết diễn xuất của mình thật vụng về, chẳng biết phải tiếp tục thế nào.

Sau cùng vẫn bước ra từ gara, cách cửa hiệu bán đồ trang sức khi này một quãng, cuối cùng cũng không phải đi bộ nữa, như vừa được ân xá, cô phóng như bay vào trong thang máy, đến nơi mới phát hiện chỉ có mỗi mình, bấm nút mở cửa chờ nhưng mãi chẳng thấy anh tới.

Không đợi được nữa, sợ rằng chắc lại do trước lúc ra mình không chịu để ý cô lại chạy ra đi tìm.

Còn anh rất nhanh trí, đứng giữa sảnh gọi cô, cô bước tới liền trông thấy anh với nụ cười rạng rỡ, rồi hai tay đưa hộp quà màu xanh lên.

Cô trân mắt đứng nhìn, anh có vẻ hững hờ nói: “Mở ra đi”.

Khi mở ra là viên kim cương đầu tiên mà cả đời này cô có được trong tay, thật lung linh nhưng cũng thật lạnh lẽo, cô cố nghĩ xem không biết mình phải biểu lộ như thế nào, quá bất ngờ thế nên chẳng thể cười nổi.

Màn diễn khi này cả hai cô phục vụ đều nhìn thấy tận mắt, lúc này trên mặt còn nguyên nụ cười nghiệp vụ, nhưng ánh mắt đã lộ rõ rằng họ biết thừa. Vào trong thang máy, Lăng Tiểu Manh lắp bắp, “Tại sao phải mua cái này cho em?”.

“Tại em ngoan.” Anh cười, câu trả lời hết sức chuẩn xác, rồi đưa tay捏 má cô.

Tại em ngoan, sau này nghĩ lại, đúng là do lúc ở cửa hiệu trang sức cô phản ứng nhanh nhạy, hoặc là vì bát bột củ sen thêm đường khi ấy. Nói tóm lại, Lăng Tiểu Manh có thể khiến cho Cố Chính Vinh vui vẻ sáng khoái, suy cho cùng cũng chỉ một chữ “ngoa”.

Phân tích đầu đuôi cô thấy lại càng phải ngoan hơn, đối nhân xử thế phải hết sức thận trọng, từ xưa tới nay chẳng bao giờ có ý kiến, sao sáng sớm hôm nay anh lại khê khàng chào cô rồi lên xe? Tuy không phải đi thị sát ở công ty nhưng chưa hề có chuyện bất thường như vậy.

Dọc đường tới hội trường cô cứ nghĩ mãi, nhưng rốt cuộc cũng chẳng nghĩ được gì. Có điều vừa bước vào trong cô đã gặp ngay chuyện, chẳng còn thời giờ để nghỉ ngơi về việc đó.

Thực ra chuyện cũng chẳng có gì đặc biệt. Sau hai năm chia tay, giờ cô lại gặp Đồng Diệc Lỗi, chẳng phải là mơ mà là người thật.

Lâu như vậy, nhưng đôi khi nằm mơ cô vẫn thấy người đàn ông này.

Trong giấc mơ của cô, Đồng Diệc Lỗi luôn là người thanh niên yếu gầy, dáng người cao, mặc chiếc áo sơ mi bình thường, áo dắt trong quần nghiêm chỉnh, thắt lưng thắt tận nút trong cùng.

Anh gầy lắm, người cũng nhỏ, nhưng rất thích thể thao, chơi bóng rổ suốt nên cơ bắp săn chắc. Ngày trước anh thường cười cô bụng béo, còn mình chẳng có tẹo nào. Hai cô hè năm nào mỗi lần mặc áo ngắn một chút là lại thấy ngại khùng khiếp, lúc ngồi xuống hóp bụng cho thật nhỏ, rồi anh cười như nắc nẻ, nói cô càng muốn giấu thì càng lộ.

Sau này bỗng cô sút cân trầm trọng, chẳng còn thấy bụng nữa, tới giờ cũng không béo lại, cũng có thể coi trong họa có phúc.

Anh xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau trong giấc mơ của cô, kéo tay cô đi mãi, cho tới khi chẳng còn đường nữa, cô chần chừ chẳng biết nên quay lại hay không, nhìn bốn bề tứ phía chỉ còn lại có một mình.

Có những lúc anh lại đột nhiên xuất hiện, cô chẳng còn khách khí nữa, vung tay lên thật mạnh, một cái tát giáng thẳng vào mặt anh, rất mạnh, nhưng lần nào cũng chẳng phát thành tiếng, một cái bạt tai không thành tiếng.

Hóa ra cô rất hận người này, hận tới mức phải dùng cách đơn giản nhất mà âm ỉ nhất này mới có thể trút giận, tìm cô bị giày vò đau đớn, không lúc nào nguôi.

Tuy đã chia tay nhưng những công ty có quy mô tương tự ở Thượng Hải này rất ít, kiến trúc sư cũng chỉ ngần ấy con người, chỉ cần cô vẫn còn trong nghề việc gặp được Đồng Diệc Lỗi vốn hết sức dễ dàng.

Nhưng hai năm trước anh đã cùng người mới ra nước ngoài, nghe nói không phải học thiết kế mà là quản lý.

Đó cũng chỉ là chuyện cũ được mấy người nhiều chuyện không biết vô tình hay hữu ý bóng gió bên tai cô, lúc ấy tuy rằng cô tỏ vẻ rất bình tĩnh nhưng trong lòng như muốn gào lên: “Đi đi, đi đi, tốt nhất là đi luôn đừng bao giờ quay lại nữa, đừng để tôi gặp lại con người đó nữa”.

Quả nhiên, trên đời này có mười chuyện thì đến tám, chín chuyện là không như ý, người đó lại xuất hiện, hơn thế nữa còn gặp nhau trên lối đi dẫn vào trong phòng hội nghị, có muốn tránh cũng không tránh nổi.

Đồng Diệc Lỗi cũng chẳng thể ngờ hai năm sau lại có thể gặp được Lăng Tiểu Manh.

Đã hai năm rồi, anh tự thấy mình từ trong ra ngoài đã hoàn toàn đổi khác, còn cô vẫn chẳng mấy may có chút thay đổi, vẫn cách ăn mặc đơn giản đến tùy tiện, vẫn bước đi thong thả nhưng không hề chậm chạp. Ngay lúc cô đón lấy tấm vé mời trong tay nhân viên rồi cất tiếng “Cảm ơn”, giọng nói có chút kéo dài, chẳng phải do cố ý, chỉ là tự nhiên.

Lăng Tiểu Manh quay người lại và rồi trông thấy anh, trong một giây cơ thể cô như đông cứng.

Trở tay không kịp, trên lối đi người ra kẻ vào, hai người họ đều thấy trước mặt mình như là ảo giác, một mớ hỗn độn, choáng váng u mê.

Nhưng vẫn là Lăng Tiểu Manh định thần lại trước, sau hai năm trời đi trên con đường cô độc, cô lập tức lấy lại tinh thần, không những thế còn mỉm cười bước tới cất tiếng chào, “Chào, đã lâu không gặp”. Thậm chí cô còn đưa tay lên vẫy, một cảnh tượng kinh điển khi những người bạn cũ lâu ngày gặp lại, những người bạn tuy gật đầu chào nhau nhưng gương mặt dường như đã mơ hồ, đến cái tên cũng không gọi, có vẻ như không còn nhớ được mấy.

Bối rối trước phản ứng của cô, Đồng Diệc Lỗi phải mất mấy giây mới trả lời: “Ừm, đã lâu không gặp”.

Rồi cô tiếp tục bước đi, rõ ràng không nhanh, nhưng chớp mắt đã mất dạng, khiến người ta tự hỏi cảnh tượng khi này có thật đã từng xảy ra.

Hội trường rất lớn, dọc đường đâu cũng có nhân viên chỉ dẫn cô tới sảnh chính của hội nghị, Lăng Tiểu Manh càng bước càng nhanh, mãi sau mới bắt đầu bước chậm lại. Cô biết trong mắt người khác mình rất kỳ quái, nhưng chẳng thể khống chế được đôi chân.

Cô còn có thể trốn vào đâu?

“Tiểu Manh, anh không yêu em, anh chẳng còn cảm xúc gì với em nữa, chúng ta chia tay thôi.”

Nơi góc đường dưới ánh hoàng hôn, thật nhục nhã, thật hổ thẹn, cô chợt nhận ra mình chỉ là một trò đùa, vẫn đứng trân trân cho tới khi hoàng hôn dần khuất, tới giờ cô vẫn có thể thấy được dáng điệu ngoảnh đầu là chạy của anh.

Sau cùng cũng có một cơ hội thật tốt, cô chỉ đưa tay lên khẽ vẫy chào, chứ chẳng phải như trong mơ cô đã làm không biết bao nhiêu lần, một cái tát đầy quyết liệt và căm phẫn.

Sảnh hội nghị đã có rất nhiều người, cô cố kìm hơi thở gấp gáp của mình lại, ngồi xuống một góc, hy vọng chẳng ai để ý tới sự bất thường của mình.

Quy định của Đại hội thường niên John McCain rất nghiêm ngặt, vừa đến giờ, từ trong ra ngoài tất cả mọi người đã đổ dồn về phía cửa chính, còn có người cuống cuống chạy vào, cô cúi xuống xem tập tài liệu vừa lấy ra trong túi, chỗ ngồi duy nhất bên cạnh cũng đã có người.

Phía khán đài có tiếng vỗ tay, giáo sư John McCain là người đầu tiên bước lên bục, cô không thể ngẩng đầu lên, đôi vai bị người ta ấn xuống, gương mặt Đồng Diệc Lỗi cúi thấp, giọng nói nhẹ nhàng, “Tiểu Manh, em đừng chạy, anh chỉ muốn nói, xin lỗi em”.

Tiếng vỗ tay vang rền, thế rồi chẳng thể tưởng tượng được, một giọng nói không thể quen thuộc hơn rót xuống bên tai, đó không phải tiếng Trung, thế nhưng cô đã nghe đúng hai năm trời. m hưởng của cả hội trường rõ ràng đã phóng đại cả tiếng thở của người phát ngôn, đó là tiếng thở của Cố Chính Vinh, giọng nói của Cố Chính Vinh.

4. , Chương 03 Cont.

CONT.

Tim cô như âm âm vang dội tựa tiếng còi tàu xuyên qua hầm núi, mắt nhìn đôi môi Cố Chính Vinh từng lời từng lời thốt ra, nhưng cô chẳng thể lý giải, trong tai chỉ vang lên một giọng nói khác, ùn ùn kéo đến.

Chẳng cần theo bất cứ thứ gì, cô bật dậy rồi đi thẳng ra ngoài, lần này không chạy, dáng vẻ rất điềm tĩnh, nhân viên tại cửa chính ngạc nhiên nhìn, “Thưa cô, giờ không thể ra ngoài”.

Lăng Tiểu Manh vẫn rất bình tĩnh, khoác túi trên vai, dây túi rất dài khiến chiếc túi thông xuống quá eo, cô đưa tay rút điện thoại, bàn tay run run, một chốc đã tìm thấy, “Xin lỗi, công ty có việc gấp tôi phải lập tức gặp Tổng giám đốc Cố, có thể cho tôi biết sau khi thuyết trình anh ấy sẽ nghỉ ở đâu được không?”.

“Tổng giám đốc Cố nào ạ?”

“Chính là người đang diễn thuyết trên sân khấu.”

Cố Chính Vinh? Chính là một trong những nhà tài trợ lớn nhất trong nước, người nhân viên lập tức thay đổi thái độ, giúp cô đẩy cánh cửa to nặng, rồi thì thầm vài câu với đồng nghiệp đứng phía bên ngoài.

“Thưa cô, xin mời theo lối này.” Người đứng phía ngoài cửa rất lễ phép đưa tay chỉ hướng, Lăng Tiểu Manh gật đầu bước tới không chút do dự.

Trên sân khấu ánh đèn sáng rực, có thể do say nắng khi nãy Cố Chính Vinh thấy tức ngực khó chịu.

Nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc anh nói đúng những gì đã chuẩn bị, là người đàn ông đã quá quen với những ánh đèn chiếu, lại nhiều năm nắm giữ cương vị lớn, đi tới đâu phong thái cũng ung dung, đứng trong một nhóm các kiến trúc sư độc lập lại càng trở nên nổi bật.

Việc công ty tài trợ cho đại hội thường niên John McCain thực ra trên dưới ai cũng biết, chỉ có mình cô sống như bị cách li, cả ngày đi đi về về, chẳng có việc gì lại vui đầu trong đồng bản thảo thiết kế, vậy nên sáng sớm hôm nay cầm vé mời trên tay mới kinh ngạc.

Lăng Tiểu Manh nhiều lần cũng chỉ làm được kiến trúc sư, nếu tiếp tục nữa, e rằng chính cô cũng không thể chịu nổi.

Nhưng cô có tài năng, hai năm trước khi trông thấy bản thiết kế của cô, lúc đó anh biết rằng cô chính là vật báu, điều hiếm có chính là, cô cẩn thận chần chu, lại hết sức chăm chỉ, làm việc gì cũng mất rất nhiều tâm huyết, muốn tốt lại càng tốt hơn, tỉ mỉ đến kinh ngạc. Ở điểm này, có nhà nghệ sĩ nào có thể làm được?

Nhưng ở trên đời này, người có tài thường bị chà đạp.

Có người giàu tài nhưng cũng có kẻ khoe khoang, một dùm hào quang lập tức biến thành cả chùm pháo hoa. Nếu không có, tại sao Van Gogh[1] lại chết? Xin mọi người hãy lấy đó làm gương.

Những gì có thể làm được cho cô ở công ty, anh đều đã làm, còn phải làm thế nào nữa, chính anh cũng không nghĩ được.

Thật là mâu thuẫn, vừa hy vọng cô đáp lại như mong muốn, vừa hy vọng cô có thể mãi mãi như bây giờ, ngoan ngoãn đáng yêu luôn đợi chờ ở bên, cho dù không yêu anh.

Nhưng như vậy làm sao được, không yêu anh thì còn có nghĩa lý gì?

Sảnh hội nghị đã kín người ngồi, Cố Chính Vinh muốn tìm cô, nhưng do đứng từ chỗ ánh đèn quá chói nên chỉ trông thấy cảnh tượng mịt mờ, ngoài mấy hàng ghế ở chính giữa, còn lại chẳng thấy rõ được gì.

Đoán rằng cô cũng đang tìm một chỗ kín đáo nhất để đợi mình, thôi vậy, anh chẳng tìm nữa.

Chẳng cần nhiều lời, anh phát biểu ngắn gọn, rồi quay về phòng nghỉ.

Có cô nhân viên phục vụ bưng cà phê lên, giọng nhỏ nhẹ rất lễ phép, “Thưa Cố tiên sinh, khi nãy có một vị bên công ty ngài có việc gấp cần tìm, chúng tôi đã sắp xếp để cô ấy chờ ở bên ngoài”.

“Ai?” Cố Chính Vinh đứng dậy bước ra ngoài, bên ngoài phòng nghỉ là một sảnh nhỏ riêng biệt, vừa rộng vừa lớn, anh vừa nhìn đã thấy Lăng Tiểu Manh đang ngồi một góc, dáng vẻ lặng thinh, cúi đầu nhìn bàn tay.

“Sao vậy?” Cố Chính Vinh vừa nói đã thấy có điểm không đúng, chẳng hề giống một lãnh đạo đang hỏi cấp dưới, ngược lại giống như người lớn trông thấy đứa trẻ nhà mình bị bắt nạt. Người phục vụ biết ý lùi lại. Lăng Tiểu Manh nghe thấy liền ngẩng lên đứng dậy nói: “Thưa Tổng giám đốc Cố, tôi có thể về trước được không? Hôm qua bộ phận quảng cáo cần tôi đưa bản thảo, tôi quên mất chưa đưa cho họ, phải về tìm lại trong máy tính”.

Lăng Tiểu Manh cũng biết lý do mình nói ra không thật cho lắm, nhưng khi nãy vừa lao tới đây cô đã thấy hối hận, ngồi một góc nghĩ cả nửa buổi xem phải nói gì với anh, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ bịa ra được mấy câu liên quan tới công việc, rồi nhanh chóng thoát thân.

Cố Chính Vinh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng người phụ trách hội trường rất thân với anh, sau này phải hỏi cho rõ mới được, nghĩ một lúc anh mới trả lời: “Hôm nay việc sắp xếp em đi dự họp bên nhân sự đều đã được thông báo, em không cần phải vội trở về đâu”.

Cô không muốn ở lại nơi này, lý do gì cũng được, nhưng lý do thực sự thì có đánh chết cô cũng không dám nói, sau một hồi dùng dằng Lăng Tiểu Manh nói, “Nhưng em sợ bọn họ không kịp...”.

Anh lại cười, nhưng giọng nói kèm chút giễu cợt, “Em cũng biết sợ sao?”.

Trong sảnh, tất cả mọi người đã sớm rút ra ngoài, bốn bề chẳng có một ai, nhưng Lăng Tiểu Manh vẫn thấy sợ phản ứng của anh, trời ạ, ở đây là nơi công cộng mà, cô là kẻ vô danh tiểu tốt, nhất cử nhất động của anh đều được người khác truyền đi. “Còn muốn về nghe tiếp không?” Về như rất thích thú trước phản ứng của cô, Cố Chính Vinh cao hứng cúi đầu hỏi.

“Đâu thể vào ngang giữa giờ như vậy chứ?”, Lăng Tiểu Manh vẫn cố vùng vẫy.

“Cũng được, vậy em vào với anh, đợi chút nữa anh giới thiệu em cho các vị giáo sư biết.”

Hả? Tại sao sự việc lại đi tới mức này, Lăng Tiểu Manh hoàn toàn câm lặng, cảm xúc chông chênh mà Đồng Diệc Lỗi đem tới lập tức bị cuốn lên chín tầng mây, cô cứ nhìn anh trân trân.

Sự phát triển của những thiết kế gia dụng trong nước khá muộn, một vài sáng tác kinh điển đa phần bắt chước theo xu hướng chuộng màu đỏ của nước ngoài, vậy nên thế giới cơ bản thường giữ thái độ ngoảnh mặt làm ngơ với những kiến trúc sư bản địa của Trung Quốc.

Nhưng điều bất ngờ chính là, Lăng Tiểu Manh rất hợp ý với John McCain.

Sự kiện chính của đại hội thường niên chính là buổi triển lãm những tác phẩm của các kiến trúc sư mới nổi, đại diện nhà tài trợ và John McCain sẽ cùng dạo một vòng, do các nhà tài trợ đều nắm trong tay những công ty gia dụng lớn và nổi tiếng nhất trên thế giới, một khi đã được để mắt, giá trị của kiến trúc sư đó lập tức sẽ được nâng lên, do đó nơi họ tới phảng phất mùi vị của những chòm sao muốn sánh cùng vàng trắng.

Lăng Tiểu Manh được xếp vào nhóm cuối của cả một hàng dài, dọc đường cô rất cẩn thận, có những lúc hầu hết mọi người đã di chuyển về phía trước, cô lại tranh thủ thời gian nói dăm ba câu với những kiến trúc sư mình thấy có hứng thú, tiếng Anh của cô khá tốt, những lúc bất đồng ngôn ngữ liền lấy tay ra dấu, rồi hưng phấn đến mức mặt đỏ au.

Những người đi theo quá đông, lần nào cô cũng bị dồn về một góc, kỳ thực cô lại thấy càng nhàn, tốt nhất tìm chỗ nào không có người ngồi nói chuyện với một vài kiến trúc sư lại thú vị hơn, nhưng trở ngại là ở chỗ trước đó Cố Chính Vinh đã nói, “Nhớ đi theo cho tốt”. Một mệnh lệnh trực tiếp, bằng cách nào cô cũng không dám để mình bị lạc mất.

Hơn nữa, họ bắt mắt đến vậy, cô có muốn bị tụt lại cũng thật khó.

Nhưng sau cùng cô không thể nhích vào được nữa, rồi bị một thiết kế thu hút, cuối cùng cô dừng lại không đi nữa.

Hiếm lắm mới thấy được một thiết kế của Trung Quốc, bên cạnh có phần giới thiệu, cũng chẳng có ai ở đó, đến cả chủ nhân cũng không.

Những năm gần đây, người Trung Quốc ở nước ngoài đã có thể gây dựng được thương hiệu, đề tài cũng không nằm ngoài chủ đề truyền thống Trung Quốc, các tác phẩm không phải phỏng Minh cũng là phỏng Tống, có chút cảm giác của kiệt tác xuất thế Hồng cao lương năm nào. Nhưng kiến trúc sư này rõ ràng có sự đột phá, tất cả đồ gia dụng đều rất giản đơn, nhưng công năng cực kỳ lớn, một chiếc giường chứa trong nó biết bao điều huyền diệu, khiến người ngồi lên có cảm giác chẳng muốn xuống nữa.

Nhưng gần đây chủ nghĩa đơn giản lại có vẻ thoái trào, khi có kinh tế rồi mọi người đều hướng về những thứ xa hoa lộng lẫy, đồ gia dụng này của anh ta nếu không nhìn kỹ sẽ chẳng ai biết bên trong ẩn chứa điều gì, thế nên ở đây rất vắng vẻ.

Một thứ tốt như thế này lại chẳng có ai thưởng thức, Lăng Tiểu Manh thấy đáng tiếc, cúi đầu vuốt tay lên mặt chiếc bàn nhỏ kê thở dài.

Mặt bàn có độ cong tối thiểu, một đường tròn bầu dục hơi lõm xuống, giống như chiếc mâm nhỏ, được làm hết sức tinh tế, đường viền mềm mại không chút gượng ép, tương phản rất lớn với cái nhìn vuông vức bên ngoài, một cái đẹp đầy mâu thuẫn.

“Tại sao phải làm như vậy?” Trong nỗ lực đoán ra ý đồ của nhà thiết kế, Lăng Tiểu Manh đặt tay lên miệng rồi tự nói, mới cất lời bất giác giọng kéo dài.

Bên cạnh có người bước tới, nói tiếng Trung: “Để đồ ăn, ví dụ như hoa quả sẽ không bị lấn tới lấn lui, thế mà cô không nhìn ra được sao?”.

Không ngẩng đầu, cô tiếp tục nghiên cứu, “Nhưng mặt bàn không phẳng, cốc uống nước đặt như thế nào?”.

“Bốn góc bằng đó thôi.”

“Ừm, còn muốn viết chữ, vẽ tranh thì sao?”

“Đây là bàn uống trà đặt trước ghế bành, ai lại ngồi viết chữ, vẽ tranh?”

“Trẻ con, trẻ con sẽ ngồi trên thảm, độ cao của bàn uống trà cũng vừa đúng tầm.” Cô lý luận rồi ngẩng đầu lên nhìn đối phương, vừa nhìn đã ngẩn người.

Đẹp quá!

Nhưng có đẹp nữa thì vẫn cứ là đàn ông, mái tóc dài đen nhánh, cột lại phía sau, đích thị là nghệ sĩ.

Hồi học thiết kế cô đã từng gặp rất nhiều nam sinh như vậy, có người đạp xe trong công viên tóc dài bay bay trong gió, lần nào cũng khiến cô dừng bước, để rồi khinh bỉ.

Đàn ông con trai mà để tóc dài làm gì, bẩn, chẳng thà cạo trọc còn hơn!

Nhưng người này không như vậy, nói thế nào thì đẹp trai làm gì mà chẳng bỏ qua được, có ăn vận thế nào cũng có thể tự do chọn lựa được.

Có vẻ đã quen với việc người khác nhìn mình trong lần đầu tiên gặp mặt, người thanh niên này mặt không biến sắc, “Đây là thiết kế cho người độc thân, mỗi thứ đều chiếm diện tích nhỏ nhất có thể, kết hợp công năng sử dụng càng nhiều càng tốt”.

Cô rung động trước vẻ đẹp ấy ít nhất phải mất ba giây, thực ra giờ đây người đàn ông này trong mắt cô chẳng khác mấy hàng cây hay bóng đèn bên đường, đi hay ở đều như nhau, chẳng đáng để nhìn. Trừ phi có người đàn ông lợi hại tới mức khóa thân ngay trước mặt, bằng không muốn thu hút được ánh nhìn của cô là rất khó. Nói tới ý tưởng thiết kế mà cô yêu thích nhất, Lăng Tiểu Manh lập tức lấy lại tinh thần, “Hoa quả để lên khay là được rồi. Nếu thực sự cần một vật đa dụng, vậy chẳng thà khoét sâu thêm một chút, nuôi cá luôn được đấy. Đến cái khay cũng không muốn lấy, chẳng qua là lưỡi thôi, anh nói xem rốt cuộc nhà thiết kế này nghĩ gì?”.

“Thì đúng là lưỡi mà, anh ta cũng nghĩ như vậy đó.” Vốn chẳng bộc lộ chút cảm xúc, nghe cô nói xong người kia bật miệng cười.

Giọng anh ta giống như khẳng định, khiến cô lấy làm lạ, “Sao anh biết?”.

“Thật ngại quá, tôi còn chưa giới thiệu, đây đều là thiết kế của tôi, tôi chính là chàng kiến trúc sư siêu lưỡi ấy đấy.”

Kiến trúc sư siêu lưỡi tên Bùi Gia Tề, làm việc tại khoa Kiến trúc của một trong những trường đại học danh tiếng nhất cả nước. Anh tham gia đại hội lần này cũng chỉ là tình cờ, trường đại học nơi anh làm việc thuộc hệ thống liên kết cùng học viện mà tiến sĩ John McCain thành lập tại Thụy Điển. Anh phụ trách việc thảo luận cùng một số kiến trúc sư mới nổi đến từ Thụy Điển, những vị kiến trúc sư ấy đều có triển lãm tại đại hội lần này, với nước ngoài họ thường giúp đỡ nhiệt tình, vậy nên cũng cho phía Trung Quốc một suất triển lãm.

Họ đều thuộc khoa Kiến trúc, những người bước chân vào ngành thiết kế đồ gia dụng rất ít, nhưng anh vốn học thiết kế, thời gian rồi có cùng bạn mở một cửa hiệu đồ gia dụng. Dù cơ hội rất hiếm hoi, nhưng cũng có thể đem tới vài tác phẩm của mình.

Nghe anh nói xong Lăng Tiểu Manh bần thần, hóa ra Đại hội John McCain cũng có những suất cá nhân thế này, ngay lập tức sự thần thánh hóa vốn có trong cô bị sụt giảm nhanh chóng.

Nhưng Lăng Tiểu Manh thực sự rất thích thiết kế của anh ta, có tiếng nói chung, lại chẳng có ai quấy rầy, hai người họ cứ thế nói chuyện hăng say.

“Giờ vấn đề môi trường thế giới đang rất nghiêm trọng, tôi chủ trương đơn giản hóa những thiết kế của mình, phần lớn dùng nguyên liệu tự nhiên, tránh những chi tiết rườm rà, nói chung rất thân thiện với môi trường. Phòng ở không nhất thiết phải lớn, nhờ những công năng của vật dụng ta có thể giảm thiểu một cách tối đa không gian sử dụng, vì thế sẽ thấy thật thoải mái.” Bùi Gia Tề thao thao bất tuyệt, lần lượt giới thiệu công năng còn chưa thấy được của những thiết kế gia dụng cho cô xem.

“Tránh những chi tiết rườm rà, điều này tôi tán thành, một số căn biệt thự xa hoa đều dùng tay vịn cầu thang trạm trổ, trên tường phủ đầy lớp cách âm, một sự lãng phí tới nực cười.”

“Nói không chừng ngày nào cũng hát karaoke ở nhà? Sợ ảnh hưởng tới hàng xóm.”

Lăng Tiểu Manh thấy rất hứng thú, cười vang, sau đó lại tiếp tục trình bày quan điểm của mình, “Nhưng đồ gia dụng sau cùng vẫn phải đáp ứng nhu cầu sử dụng của con người, khái niệm thiết kế theo chủ nghĩa giản tiện chủ yếu phục vụ sinh hoạt, tôi vẫn nghiêng về những thiết kế tạo cho người ta cảm giác ấm áp, nhưng việc lấy công năng làm chủ đạo thực sự rất tốt, dấu sao hiện giờ có rất nhiều gia đình muốn tận dụng không gian”.

Chuyện trò rôm rả, sau cùng chẳng hiểu tiếng ồn ở đâu vọng tới ngắt quãng cuộc nói chuyện, họ quay đầu lại nhìn đã thấy nhóm bạn nãy bỏ đi rất xa giờ đã đứng ngay sau lưng, John McCain với mái tóc bạc trắng vừa nghe phiên dịch viên bên cạnh vừa chăm chú nhìn, khi họ quay đầu lại ông liền gật đầu rồi nheo mắt cười hiền từ.

John McCain lại bước tới đưa mắt nhìn kỹ, nói rất nhiều, có một vài nhà báo đứng phía sau ông, lúc này ánh đèn flash đang lóe lên, không khí náo nhiệt khác thường.

Lăng Tiểu Manh thấy rất khó xử, khẽ tránh sang một bên, một bước, hai bước, dần dần chui tọt vào một góc, mọi người đứng chật cứng, trong chớp mắt đã nhanh chóng thoát thân an toàn, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng ngay khi John McCain và Bùi Gia Tề đang nói chuyện, họ liền đưa mắt nhìn ngang ngó dọc rồi đồng loạt chỉ tay gọi cô lại.

Bỗng chốc Lăng Tiểu Manh trở thành nhân vật trung tâm, thậm chí ánh đèn flash cùng ánh mắt của tất cả mọi người cũng như réo gọi, cô vốn quen với việc mình không được để mắt tới vì thế hoảng quá tay chân luống cuống.

“Lại đây, Tiểu Manh.” Giọng nói quen thuộc, nghe ra lại thấy chẳng có cảm xúc gì, trong một mớ âm thanh hỗn độn nó vẫn vô cùng rõ rệt, Cố Chính Vinh đứng ngay vị trí trung tâm vẫy tay gọi cô, thái độ lạnh nhạt.

Theo phản xạ có điều kiện, cô lập tức bước tới, kể đó nhìn thấy anh cúi đầu giới thiệu mình với John McCain, cực kỳ kiệm lời, tiếp đó là một nụ cười hoan hỉ hết sức của vị tiến sĩ.

“Vậy ra cô chính là Lăng Tiểu Manh, tôi đã từng xem qua bản thiết kế của cô, cô rất có tài.” Không tiếc lời ca ngợi, John McCain nồng nhiệt kéo tay cô rồi lém lỉnh trao tặng cô một nụ hôn.

Đây chẳng phải đang ở trong nhà sao? Tại sao cô lại thấy như có tia sét đánh trúng đầu mình? Chỉ trong vòng một ngày mà Lăng Tiểu Manh bị sét đánh những hai lần không thể nhúc nhích, mồm miệng lú lút, cảm giác trên mặt mình nhằng nhịt những vệt đen.

Trong ánh đèn flash chớp liên hồi, Cố Chính Vinh không nói một lời, chỉ đứng đó mỉm cười.

Còn Lăng Tiểu Manh thì quá đỗi kinh ngạc. Trong đám đông hình ảnh một con người quá đỗi quen thuộc đập vào mắt, Đồng Diệc Lỗi, người khi nãy khiến cô hoảng hốt tháo chạy đang đứng cách đó không xa, chứng kiến mọi việc trước mắt nhất thời biến sắc, cúi đầu bỏ đi.

Tối đó, Bùi Gia Tề cùng Lăng Tiểu Manh đều được mời tham gia dự buổi tiệc sau đại hội, tuy giới thiết kế ăn mặc khá thoải mái, nhưng cô thực sự ăn mặc quá giản đơn. Vào trong sảnh chọn một góc thật xa rồi ngồi xuống, xung quanh chẳng có lấy một gương mặt thân thuộc, càng khiến cô thấy bất an.

Còn Bùi Gia Tề, tự nhiên và duyên dáng, bước tới ngồi xuống bên cạnh cô, vừa ăn vừa hỏi: “Ông chủ cô à?”. Cô đang cúi đầu húp canh, vừa nghe liền ngẩng đầu nhìn về phía tay anh chỉ.

Anh đang chỉ Cố Chính Vinh, bàn tiệc chính cách đây rất xa, nhưng Cố Chính Vinh cao ráo, phong thái khoan thai, trong một nhóm các nghệ sĩ cùng nhà tài trợ anh cũng vẫn tỏa sáng, mới nhìn đã thấy ngay.

“Đúng vậy.” Cô lập tức gật đầu.

Nhìn về hướng đó lần nữa, Bùi Gia Tề mỉm cười, “Hợp với cô lắm, thật chẳng dễ dàng”. Lăng Tiểu Manh có chút nhạy cảm với câu nói đó, chau đôi mày lại rồi tiếp tục ăn.

Trên bàn tiệc chính, Cố Chính Vinh đang đàm đạo bằng tiếng Thụy Điển với giáo sư John McCain.

Ông thành danh đã lâu, những phẩm chất cần có của một nhà nghệ thuật đều có đủ, với những người không phải gu của mình ông không nói hơn một câu.

Nhưng mối quan hệ cá nhân của ông và Cố Chính Vinh không tệ chút nào. Công ty anh là hệ thống siêu thị đồ gia dụng lớn nhất thế giới, mỗi năm đều có một bộ phận những thiết kế gia dụng mới được đưa lên kệ bày bán dưới hình thức đấu thầu trên toàn thế giới, vì thế đã nâng đỡ tên tuổi cho rất nhiều nhà thiết kế mới. Hàng năm anh đều nhận được thư mời của công ty, tiễn cử một vài người mới, những người phụ trách khu vực đều trở về Thụy Điển, tại hội nghị thường niên, ít nhiều cũng từng gặp Cố Chính Vinh vài lần, hai người nói chuyện thật hồ hởi.

Vài năm gần đây kinh tế châu Á phát triển nhanh chóng, Trung Quốc trở thành mục tiêu nhắm tới của toàn thế giới, Cố Chính Vinh với tư cách một chủ tịch hội đồng quản trị duy nhất người Trung Quốc, nắm trong tay thị trường khu vực này đã nhiều năm, thành tích quá hiển nhiên, cũng có thể coi là một nhân vật truyền kỳ.

Sau khi quyết định đại hội sẽ được tổ chức tại Trung Quốc, Cố Chính Vinh đã gọi điện cho John McCain, rồi đưa một vài bản thiết kế cho ông xem để xin ý kiến.

Đó là những bản thảo tuyệt vời, nhưng hỏi tiếp, ngoài tên nhà thiết kế, Cố Chính Vinh không muốn nói thêm nhiều, cũng không muốn nhà thiết kế này tham dự triển lãm.

John McCain không rõ ý anh cho lắm, hôm nay được gặp người thật, sau cùng mới kinh ngạc.

Cô gái này thoáng nhìn không chút nổi bật, ăn mặc đơn giản tới khác thường, mỗi khi trở thành tiêu điểm lại tỏ ra sợ hãi đến cần trọng, nhưng chính vì điều này, lại khiến ta có cảm giác hình dáng ấy rất thu hút, khiến ta vô tình muốn được ngắm nhìn mãi.

Trong hội nghị hôm nay, John McCain biết Cố Chính Vinh phát hiện cô bị lạc mất trong đám đông, sau đó thần nhiên khiến tất cả mọi sự chú ý đổ dồn về phía đó, rồi tận dụng thời cơ tốt nhất giới thiệu cô với mình. Ông từng này tuổi, đương nhiên phối hợp rất tốt hòng thuận nước dong thuyền, hơn nữa ông cũng rất có hứng thú với cô gái bé nhỏ này.

Cố Chính Vinh chẳng mấy hứng thú với những bữa tiệc kiểu thế này, ăn uống rất ít, phần lớn thời gian dùng để nói chuyện với giáo sư John McCain về một vài nhà thiết kế có khả năng hợp tác mà anh đã gặp hôm nay. Nói một hồi, ánh mắt Cố Chính Vinh lại hướng ra xa rồi nhìn về phía khác.

John McCain thấy hơi buồn cười, thấp giọng trêu chọc, “Thấy lo rồi sao? Cô gái đó đã có người mới rồi kìa”.

Xung quanh người biết tiếng Thụy Điển không nhiều, ngồi cạnh ông lúc đó còn có một nhà thiết kế Thụy Điển, vừa nghe được liền chêm vào một câu: “Người mới nào à?”.

Không đợi John McCain mở miệng, Cố Chính Vinh khẽ cười, “Đúng là có người mới, nhưng không phải ai cũng được nhìn đâu”.

* * *

[1] Van Gogh: Danh hoạ thiên tài người Hà Lan thuộc trường phái hậu ấn tượng, người đi tiên phong trong trường phái biểu hiện và cũng là người có ảnh hưởng rất lớn đến mỹ thuật hiện đại

5. , Chương 04

Chương 4: Không thể thế này cả đời

Lúc đó anh nghĩ gì thế không biết? Mới hai năm, giờ ký ức đã có phần mơ hồ. Cô rất thê thảm, một mình, ốm bệnh, công việc lại mỗi mất, ở thành phố này chẳng có lấy một người thân, giờ đến nơi ở cũng không có. Nhưng anh lại thấy chẳng có gì là xấu, đối với anh khi đó còn là một cơ hội tốt.

Hóa ra anh đã đợi mãi cơ hội này, hóa ra anh cũng chẳng phải là người tốt.

Ăn vài miếng lấy lệ. Lăng Tiểu Mạnh đã muốn bỏ đi, ngoái trước ngoái sau, Cố Chính Vinh thực sự rất bận, cô chẳng thể tìm được cơ hội nói chuyện, nhưng cho dù có cơ hội cô cũng chẳng nghĩ được cách gì.

Bên cạnh chỉ có anh chàng Bùi Gia Tề mới quen, cô quay sang chào anh ta một câu, định bụng đi thẳng.

Lăng Tiểu Mạnh tuy chẳng có bản lĩnh gì nhưng khả năng biến mất rất tốt, Bùi Gia Tề khi đó đang nói chuyện với vài nhà thiết kế cùng bàn, chỉ nghe thấy bên tai vọng lại một câu: “ Ngày mai còn phải dậy sớm, tôi đi trước nhé”, quay đầu lại đã thấy bóng hình bé nhỏ của cô ở phía cổng sảnh hội nghị.

Ra khỏi trung tâm triển lãm, Lăng Tiểu Mạnh mới cảm nhận được tự do thoải mái biết bao, quay đầu nhìn lại nơi đem đến cho cô biết bao điều không thể ngờ tới, công trình kiến trúc cỡ lớn giữa đêm hè vẫn đứng đó trong ánh đèn người người qua lại, cảnh tượng ồn ã phồn hoa.

Tại sao người khác thích ứng rất nhanh, còn cô lại không tài nào chịu nổi? Nghĩ mãi không ra nên đành để đấy, bước chân cô thoăn thoắt hướng về phía trước, chẳng mấy chốc con đường đã trở nên yên tĩnh.

Trung tâm triển lãm mới được khánh thành, xung quanh hoang vu, giao thông công cộng gần đó rất ít, đại đa số những người tới tham gia đại hội đều có xe riêng hoặc xe chuyên dụng đưa đón. Lăng Tiểu Mạnh đi trên phần đường dành cho người đi bộ chậm rãi bước, chỉ thấy con đường lớn rộng dài bất tận, xe cộ qua lại vù vù, xung quanh chẳng có một ai, đến bóng một chiếc taxi cũng không thấy.

Cũng chẳng sao, cô biết qua một con đường nhỏ nữa sẽ có trạm tàu điện ngầm, thấy thời gian vẫn kịp đón chuyến xe cuối cùng, cô vung tay bước đi thật nhanh.

Qua ngã rẽ, con đường trước mặt bỗng trở nên gấp ghehấp mấp mô, cô chỉ muốn thở dài. Công trình lớn của Thượng Hải, sao lại làm dở dang thế này, dưới chân đầy sỏi đá, cô bắt đầu đi cẩn thận, cuối cùng gặp phải một cái hố nhỏ, cô vội vàng ôm túi nhẹ nhàng nhảy qua.

Tại sao chẳng có người? Cô cứ đi cứ đi cho tới khi thấy chột dạ, ở đây nhà ở không nhiều, đèn đường lờ mờ, cô bắt đầu nhận thấy thật không sáng suốt khi một mình chạy ở nơi này, cô cúi đầu bước vội, chỉ mong cho chóng tới ga tàu.

Sau lưng bỗng vọng lại tiếng bước chân nặng nề, tóc tai cô bỗng chốc dựng hết cả lên, trong đầu Tiểu Mạnh thấp thoáng vô số những dòng tít trong mục Tệ nạn xã hội rải đầy trên mặt báo: “ Một thiếu nữ mất tích trong đêm, đến nay vẫn không có tin tức, nếu ai có thông tin xin vui lòng liên hệ...”

Đừng mà, cướp của hãm hiếp cô đâu phải lựa chọn đúng đắn, người nào ở phía sau vậy? Xin đừng gây thêm rắc rối cho cô.

Bước chân càng lúc càng nhanh, cô bắt đầu đi như chạy, nhưng bước chân phía sau không rời nửa bước, chỉ cách cô đúng ba bước chân, trong phút chốc âm thanh ấy như nghiền nát đầu cô.

Trời đang là mùa hè, lúc này Lăng Tiểu Manh đâm đĩa mò hôi, cuối cùng cũng xuất hiện một chiếc taxi, cô dừng cảm lao ra, suýt chút nữa thì bị xe đâm.

“ Tôi, tôi cần về phố Tây”. Tiểu Manh thờ gấp, chui đầu vào cửa xe, tay túm lấy tay nắm cửa định kéo ra.

“ Có người rồi có người rồi”, lái xe hét lên.

“ Không sao, tôi cũng đang tìm cô ấy đấy, để cô ấy lên xe”. Từ ghế sau có người cất tiếng, đồng thời giúp cô mở cửa. Lăng Tiểu Manh nhìn thẳng, giờ mới nhận ra trong xe là người quen, là nhà thiết kế ngốc nghếch tham gia triển lãm ngồi cạnh cô khi nãy, Bùi Gia Tề.

Lái xe lâu bầu mấy câu, chẳng nói thêm gì đợi cô ngồi vào rồi lái xe đi thẳng. Còn chưa kịp định thần, Lăng Tiểu Manh quay đầu cổ nhìn phía sau. Nhìn đi nhìn lại chẳng thấy bóng dáng nào, chẳng lẽ mình thực sự gặp ma? Hôm nay gặp nhiều chuyện khác thường quá, về nhà nhất định phải cầu thần linh cho đỡ sợ.

Bên cạnh có tiếng cười, là Bùi Gia Tề, Lăng Tiểu Manh quay đầu nhìn, anh lại càng cười lớn.

Bị người khác bắt gặp bộ dạng thảm hại, Lăng Tiểu Manh có chút lúng túng, “ Đùng cười nữa, vừa rồi có người theo tôi, thật đấy”.

“ Cô cũng biết sợ à? Con gái tôi muộn thế này một mình đi lại lung tung, cẩn thận kéo bị bắt cóc đấy”.

Câu này sao nghe quen quá vậy? Lăng Tiểu Manh cúi đầu không nói.

Nhìn dáng vẻ thất thần của cô, Bùi Gia Tề cũng thấy không đành lòng, cuối cùng không cười nữa, “ Không ai tới đón cô sao? Sau này nếu gặp trường hợp tương tự, tốt nhất là gọi người tới đón”.

Nhìn anh, cô tiếp tục lặng thinh. Cô phải gọi ai tới đón cô đây? Cố Chính Vinh chăng? Có cho cô trăm lá gan cũng không dám đưa ra yêu cầu vô lý đó.

“ Xem ra không tìm được ai tới đón thật rồi”. Bùi Gia Tề dài giọng, khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt dăm chiêu, “ Thôi được rồi, từ giờ tôi có thể gắng gượng nhận lấy nhiệm vụ này, có được không?”.

Mới một ngày thôi, mới chỉ một ngày thôi mà...

Như bị sét đánh cho tê liệt, Lăng Tiểu Manh ngẩn người nhìn chàng trai ngồi cạnh mình, vẻ mặt bất lực.

“ Sao thế?”, anh vẫn cười, “ đúng rồi, khi nãy thấy cô chẳng ăn gì cả, có cần đi ăn đêm không?”.

Anh chàng đẹp trai à, anh đang đãi bồi với tôi sao? Anh đãi bồi với một người mà chỉ hướng cả đời là sống âm thầm lặng lẽ ở một xó, lấy sự nhạt nhẽo và không ai thèm chú ý làm thành công sao?

Thái độ trên mặt cô lúc này quá rõ ràng, Bùi Gia Tề không để gì nín cười bắt đầu không nhịn nổi, rồi tỏ ra đau lòng, “ Không đồng ý sao? Cô có thể nói thẳng, tôi mạnh mẽ lắm đấy”.

“ Không phải, à, thật ra thì...” Cô rối trí.

“ Được rồi, hôm nay cũng muộn rồi, cứ đưa cô về nhà trước, địa chỉ?”

Địa chỉ sao có thể nói cho anh ta được, Lăng Tiểu Manh giật mình, định thần hẳn.

Chiếc xe đã vào trong đường hầm, giờ có muốn xuống xe cũng không được, cô nhìn về phía trước rồi trả lời, “ Không cần phiền vậy đâu, ra khỏi đường hầm tôi xuống xe rồi tự bắt xe về”.

“ Vẫn muốn về một mình? cô quên sự việc ban nãy rồi sao?”

“ Vào thành phố là an toàn rồi, đông người mà”.

Thấy anh ta trở về trạng thái bình thường, Lăng Tiểu Manh cũng thở phào nhẹ nhõm, câu nói lại kéo dài theo thói quen.

Bùi Gia Tề là diễn giả, công việc của anh chính là nói chuyện với người khác, Lăng Tiểu Manh đáng thương bình thường không mấy khi nói chuyện, huống hồ lúc này sao có thể nói lại được với anh, sau cùng vẫn phải khuất phục, để anh đưa mình tới nơi để xe lúc sáng.

“ Tới rồi tới rồi, đó chính là xe của tôi, để tôi tự lái xe về nhà được rồi.” Từ xa trông thấy chiếc Polo nhỏ xinh của mình cô thở phào, vội vã xuống xe, vẫn không quên lấy tiền trong túi ra đưa, “ Cảm ơn đã đưa tôi về, tôi đi trước nhé”.

“ Này!” Bỗng nhiên anh cũng bước xuống, chặn bàn tay đang rút tiền của cô lại, “ Đồng chí Tiểu Manh, xin dừng hạ nhục tổ chức”.

Ai là tổ chức? Đã quen đứng ngoài đời, Lăng Tiểu Manh nhất thời phản ứng không kịp, Bùi Gia Tề động tác cực nhanh, thêm chú lái xe phối hợp nhuần nhuyễn, anh vừa đưa tiền xong trong chớp mắt chiếc xe đã mất tăm mất dạng.

“ Để tôi tự lái xe về nhà”, cô nhắc lại.

“ Tôi biết, thấy cô lên xe rồi tôi đi, nhờ may đến lúc cô xảy ra chuyện gì, thì hành động nghĩa hiệp ngày hôm nay của tôi coi như đổ xuống sông xuống bể”, anh nháy mắt mỉm cười.

Cô rất ít nói, nhưng không có nghĩa cái gì cũng nhẫn nhục chịu đựng được, trực giác mách bảo người đàn ông này càng lúc càng lấn tới, trong đầu Tiểu Manh như hú còi báo động, sau cùng không chịu nổi liền phản bác, “ có mấy bước chân thì nguy hiểm cái gì? Hơn nữa theo tôi thấy, nửa đêm thế này anh đi một mình mới gọi là nguy hiểm”.

“ Tôi là đàn ông, có cái gì mà nguy hiểm”, anh vẫn nháy mắt, lần này không cười nữa, mà nói thẳng luôn.

“ Tôi, với anh.” Lăng Tiểu Manh nói, “ Thằng cóc cũng thấy ai đẹp hơn, chọn anh để hạ thủ cũng là chuyện rất bình thường”.

Từ nhỏ tới lớn, vẻ ngoài của Bùi Gia Tề đã gây cho anh không biết bao nhiêu phiền toái, lúc này thấy cô nói vậy, anh lập tức cảm thấy nỗi đau càng thêm giày xéo, “ Ai dám? Nếu là một tên không thiết sống thì cò trên mộ hán cũng phải cao từng này rồi”. Nói rồi anh còn dùng tay ra dấu độ cao, dí sát trước mặt Tiểu Manh.

Con người này thật biết pha trò, Lăng Tiểu Manh không nhịn nổi phì cười.

Bùi Gia Tề rất thích nhìn cô cười, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên con trẻ, chiếc răng nhỏ khê lộ, khiến người nhìn không cảm nổi chỉ muốn đưa tay xoa lên đầu cô. Anh cứ nhìn cô cho tới khi cũng bật cười theo, quên cả khi này còn hơi bực mình.

Thật ra anh đâu nói đùa, bởi tướng mạo của anh quá đẹp, từ nhỏ ba mẹ đã đề phòng đưa anh đi học Taekwondo, mười năm liền, hồi học cấp ba anh đã có đai đen, giờ đã lên hàng tứ đẳng, việc tự vệ vốn chẳng thành vấn đề.

Con đường này không một bóng người, Lăng Tiểu Manh không đứng lâu, dù gì cũng tự anh ta xuống xe, không gọi được taxi thì tự đi mà giải quyết, cô không muốn nói nhiều, quay đầu rồi lên xe.

Phía cuối đường có chiếc xe vòng lại, ánh đèn sáng choang, tốc độ cũng nhanh, tới gần liền giảm tốc độ, từ từ đỗ lại phía trước quán ăn vẫn sáng đèn bên đường.

Mất lướt qua chiếc xe. Lăng Tiểu Manh đang ngồi trong xe lúc này bỗng thần người mất một giây, rồi vội vàng đóng cửa nổ máy, tay giơ ra vẫy, “ Tạm biệt, tạm biệt”. Không đợi anh trả lời, cô nhún ga phóng thẳng.

Mất thấy tốc độ biến mất vô cùng diệu kỳ của cô, anh chàng Bùi Gia Tề, người phải một mình lẻ bóng sau khi rẽ vào lề đường, ngẩn người mất một lúc mới cười khổ sở, so vai, hai tay rút túi quần rồi chậm rãi bước đi, rất nhanh sau đó đã ra khỏi con đường nhỏ.

Sau cùng tất cả lại yên tĩnh trở lại, một lúc sau chiếc Polo nhỏ màu đen lại xuất hiện từ chính nơi nó vừa biến mất, tốc độ không nhanh, lúc đi lúc dừng, hết một chú chuột đang thò đầu ra do thám.

Chiếc xe dừng phía bên đường vốn trước giờ không có động tĩnh, lúc này cửa xe mở ra, một người đàn ông dáng vẻ cao ráo bước xuống, anh đóng cửa xe lại, đưa mắt nhìn về phía trước.

“ Tiểu Manh, đỗ xe rồi lại đây”, Cổ Chính Vinh nói thật khê, không có cảm xúc gì đặc biệt, trên con phố nhỏ không một bóng người, vẫn nghe thấy rõ từng từ từng chữ.

Như thường lệ, quán ăn chẳng có một ai, trên bàn vẫn là những món ăn quen thuộc, nhưng ông chủ, người đã quá quen với những câu chuyện thường ngày của họ cũng phát hiện không khí có gì đó không bình thường, rất biết ý ông ngồi trên chiếc bàn nhỏ phía sau quầy tính tiền cầm tờ báo trên tay giả bộ chăm chú.

Rõ là giả vờ, cầm tờ báo nửa ngày trời mà không lật một trang, chốc chốc lại đảo mắt nhìn về phía họ.

Cố Chính Vinh ăn rất chậm, chỉ ăn và ăn. Tuy vừa đi ăn tiệc trở về, nhưng trường hợp đó đối với anh ăn hay chưa cũng như nhau, nên giờ mới là lúc dùng bữa thực sự.

Nhưng anh chỉ chăm chú ăn mà thôi, không nói một lời cũng không dứt thức ăn như vẫn thường làm với cô, cảm giác không khí nặng nề, Lăng Tiểu Manh bưng bát mấy lần định nói, nhưng lời đến miệng lại theo nước bọt nuốt xuống.

Một bữa cơm kéo dài lê thê, sau cùng cũng thấy anh gác đũa, Lăng Tiểu Manh lập tức hạ bát xuống, hai tay còn đặt trên thành bát, mắt nhìn đắm đắm vào nó, như thể trong đó đựng toàn gan rỗng mật phượng.

“ Không ăn nữa à? ”, Cố Chính Vinh cất lời đầu tiên trong cả bữa cơm.

“ Khi này ở trung tâm triển lãm em ăn rồi, giờ không ăn nữa ”, Lăng Tiểu Manh khẽ nói.

“ Vậy dùng miễn cưỡng, em về đi ”.

Anh nói rất ngắn gọn, nhưng sao cô lại chẳng hiểu gì? Lăng Tiểu Manh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cố Chính Vinh đón lấy ly trà từ tay cô phục vụ, nghiêng mặt rồi cười với cô gái.

Ở nơi công cộng anh rất ít khi cười, nếu có cười cũng hết sức tiết kiệm, anh hoàn toàn không phải túp người thân thiện, lúc này tuy không phải cười với mình, nhưng cô vẫn cảm thấy gai người, thà anh không cười còn hơn.

Trong đầu Lăng Tiểu Manh lúc này chỉ có đúng một suy nghĩ, chết rồi, Cố Chính Vinh đang rất tức giận, còn hậu quả, không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng được.

Trong lòng vốn thấp thỏm không yên, giờ toàn thân lạnh toát, nhưng anh đã nói thế, theo bản năng cô vâng lời như một người thư ký tận tụy, vừa nói một tiếng đã đứng dậy bước ra ngoài, bước chân gần như loạn xạ.

Thấy cô đi, ông chủ không kìm nổi liền chạy lại ngồi xuống phía trước Cố Chính Vinh, “ Đừng bắt nạt Tiểu Manh, cô ấy nhát gan, chắc giờ sợ hãi lắm ”.

Cố Chính Vinh đang uống trà, nghe thấy liền đặt cốc xuống nhìn sang, “ Ông cũng biết? ”

“ Đương nhiên tôi biết, chẳng phải vì khi này có tên tiểu tử đưa cô ấy tới đây sao? ” Đây chính là điểm lợi của việc quanh năm ngồi bên cửa sổ ngắm trời ngắm đất, trước sau đều rất tỏ tường, ông chủ lộ vẻ đắc ý.

Chiếc cốc đặt trên bàn, phát ra tiếng động nhẹ, Cố Chính Vinh không nói gì, nhìn ông một cái rồi đứng dậy bước đi.

“ Haizz, đừng giữ bộ dạng thất bại đó chứ? Tôi trông thấy rất rõ, không có gì đâu, trông kiểu đó đến bạn bè bình thường cũng chẳng bằng. Tối muộn thế này cô ấy về một mình, cậu cũng yên tâm được sao? Có người đưa về thì đã làm sao, chứng tỏ Tiểu Manh nhà ta rất có sức hấp dẫn đấy chứ. ”

“ Cô ấy thành người nhà các anh từ lúc nào vậy, sao tôi không biết? ”

“ Thế thì nhà cậu chắc? Lâu đến vậy rồi nhưng cũng không thấy cậu cho cô ấy một danh phận, không thể trách người khác được, xì! ”

Vốn đang định bước ra ngoài, nghe thấy vậy bước chân Cố Chính Vinh dừng hẳn, quay người lại đi thẳng về phía ông chủ.

Tuy là bạn thân đã nhiều năm, nhưng thấy bộ dạng anh như vậy ông chủ không khỏi kinh hãi, ôm ngực nói: “ Cái gì? Tôi bị bệnh tim đấy, thế đã được chưa? ”.

Vỗ vỗ lên vai ông, Cố Chính Vinh lại cười, “ Đến cả anh cũng nghĩ như vậy, xem ra đúng thật là lỗi của tôi ”.

Ông chủ bị dọa phát hoảng, không dám đùa tiếp, khó khăn lắm mới thành thật nói, “ Cũng không thể thế này mãi, có phải không?”.

“ Đúng, không thể để cô ấy cả đời thế này được”, Cổ Chính Vinh đành mặt lại, thấp giọng trả lời, tuy rõ ràng đứng đối diện nhau, nhưng ông chủ hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt anh đang đặt ở chỗ nào.

Giữa hè, trong đêm khuya mà vẫn thấy ngột ngạt giống như đang đánh vật với không khí nóng nực, hai bên đều là nhà ở, lúc này mỗi một chiếc điều hòa đều đang chạy với công suất cao nhất, cánh quạt quay tít không ngừng, trong đêm khuya tĩnh lặng như nghe thấy rõ tiếng hàng trăm hàng nghìn chiếc điều hòa đang chạy ù ù.

Cảm giác ngột ngạt khó thở đó một lần nữa lại ập tới, thực ra nó còn dễ chịu hơn giây phút đột nhiên nhìn thấy cô cùng người đàn ông ấy đứng đó cười vui chuyện trò rất nhiều, lúc đó anh ngồi trong xe gần như nghẹt thở, nào cảm nhận được những thứ khác.

Giây phút cô nhoẻn miệng cười thật thoải mái, vẻ mặt hồn nhiên như con trẻ, khê lộ chiếc răng nhỏ xíu, cười thật sáng khoái.

Rõ ràng hai năm nay lúc nào cũng có thể gặp cô, rõ ràng là gương mặt thân thuộc nhất, nhưng cứ mỗi khi cô nở nụ cười ấy, anh lại thấy nó thật xa lạ.

Đương nhiên anh sẽ thấy xa lạ, trước mặt anh Lăng Tiểu Manh rất ít khi cười như vậy, lúc nào cũng thận trọng, đến cả cười cũng cười theo kiểu yếu điệu thực nữ.

Từ lúc trưởng thành, anh không hề tin vào những câu chuyện thần thánh rằng tình yêu có thể chiến thắng tất cả. Anh tin rằng chỉ khi nào trở thành người đàn ông mạnh mẽ mới có đủ tư cách nói chuyện tình cảm, mới có tư cách có được cũng như giữ được một người con gái.

Đương nhiên anh giữ được cô, nhưng khoảng cách có được, vẫn còn rất xa.

Thời gian trôi đi, cảm giác thất bại mà Lăng Tiểu Manh mang lại cho anh ngày càng lớn. Đã lâu như vậy, trước mặt anh, cô vẫn không phải là chính mình.

Nói không chừng đến bản thân cô, cũng đánh lạc mất chính mình, vậy thì còn đâu nữa cho anh đạt được?

Cổ Chính Vinh cảm thấy bản thân thất bại, khê cười khổ sở, chiếc xe đỗ ngay bên quán, chỉ mấy bước, nhưng bước chân anh lê thật chậm.

Còn chưa tới được thân xe, chiếc đèn nhỏ hai bên gương chiếu hậu đã tự động bật sáng, đưa tay kéo cửa, được một nửa anh bỗng nhiên dừng lại, rồi lùi một bước, lại một bước, anh quay lại nhìn.

Con phố vắng lặng, đèn đường cách nhau không xa, chiếc xe của anh có dáng khá cao, hắt bóng xuống đất kéo dài tới rất xa, rồi chìm hẳn vào bóng đêm.

Một chiếc xe nhỏ màu đen vẫn lặng lẽ đợi chờ trong bóng tối, chủ nhân của nó ở đó, thậm chí không phải ngồi trên xe, nửa ngồi nửa tựa, mắt trần trần nhìn anh.

Dáng vẻ này, anh đã quá quen thuộc.

Hai năm trước khi cô ngồi thút thít trước mặt anh, dưới ánh đèn mờ mờ, siêu thị rộng lớn không một bóng người, cô thu mình trong một góc nhỏ như một chú mèo bị bỏ rơi.

Anh cho cô về nhà, lúc đó đi trên đường rất nguy hiểm, hay anh tự đưa cô về thì hơn.

Khi tạm biệt cũng đã năm giờ sáng, ban mai dần ló. Căn nhà cô thuê cách công ty không xa lắm, nhưng chỉ qua một ngã tư mà đã thấy như ở thế kỷ trước. Nếu không phải cô chỉ đường, anh không thể ngờ rằng nằm ngay cạnh công ty, ngay trung tâm thành phố lại có một con đường vừa nhỏ vừa thô sơ đến thế.

Hai bên đường biển quảng cáo của những cửa hàng nhỏ giăng bữa bãi, giờ đang là mùa hè, nên có người còn nằm ngủ ngay bên ngoài, vùng chân vùng tay. cõi trần nhông nhặng, mặt đường lại hẹp, phải cẩn thận lắm chiếc xe mới đi qua được.

Ngôi nhà kiểu khu tập thể rất cũ, cô ở căn phòng nhỏ nằm ngay dưới tầng một, chỉ nhìn một cái là biết nó được ngăn ra mà thành. Cửa sổ nằm ngay phía ngoài, rèm cửa không kéo, anh thấy cô chạy vào trong, dưới

ánh nắng sớm nhưng căn phòng vẫn tối nguyên một màu đen, cô chạy vào vội vàng kéo rèm cửa, thấy anh vẫn đứng ngoài, đôi mắt đỏ au, lúc này gương mặt cũng ửng hồng, bộ dạng lúng túng không ngẩng đầu lên.

Sợ cô khó xử, anh lập tức bỏ đi. Sau đó một thời gian không gặp lại, anh cũng không lấy làm lạ, với vòng xoáy cuộc sống của hai người, thực sự rất khó để gặp lại.

Nhưng trong lòng anh vẫn luôn nhớ nhung một điều gì đó, thỉnh thoảng đi ngang qua phòng Thiết kế, mọi người đều tranh nhau tới chào hỏi, chỉ riêng cô, bất cứ lúc nào cũng cắm đầu miệt mài vẽ, chẳng phát ra tiếng.

Sau đó anh yêu cầu tất cả những phác thảo của phòng Thiết kế phải đưa qua cho anh xem, phác thảo của cô cũng nằm lẫn trong đó, nhưng rất ít, chỉ có mấy tờ sơ sai. Anh không tin đây chính là kết quả của việc cô vui đầu làm việc, nhưng với cương vị của mình việc anh muốn xem phác thảo thật sự rất lạ, thế nên cũng không hỏi nhiều.

Trong cuộc họp sau đó, Cố Chính Vinh lại hỏi về cô, trưởng phòng Thiết kế có vẻ ngỡ ngàng, liền trả lời: “Lăng Tiểu Manh? Ba ngày hôm nay cô ấy không đi làm, tôi đã báo cáo phòng Nhân sự, theo đúng quy định, sẽ tính là tự động thôi việc.”

Rồi Trưởng phòng Thiết kế cẩn trọng nhìn anh, “Tổng giám đốc, sao anh lại hỏi về cô ấy?”.

Cố Chính Vinh chẳng buồn trả lời, trở về phòng làm việc liền gọi điện cho cô, tắt máy. Nghĩ một lúc, anh lái xe tới địa điểm lần trước. Lúc này đã rất muộn, tới nơi chỉ thấy một đám người tụ tập trước cửa xì xào bàn tán. Anh gạt đám người bước vào liền trông thấy cô đang quỳ dưới đất thu dọn hành lý, thật ra đồ đạc không có nhiều, tất cả đều nằm rải rác trên mặt đất, cô cũng không có túi đựng, cầm được cái này lại để rơi mất cái kia, cổ tay lộ ra ngoài tay áo, vừa nhỏ vừa gầy, khiến anh cảm thấy khó thở.

Cố Chính Vinh bước tới kéo cô đứng dậy, lại trông thấy nước mắt cô rơi, bởi xung quanh có quá nhiều người bàn tán, cố nín nhịn để không bật khóc, run rẩy ngập ngừng, nhìn thấy anh cô nhất thời kinh ngạc, chớp chớp đôi mắt, một dòng lệ trong suốt chảy ra.

Sau khi đưa cô ra khỏi đó, Cố Chính Vinh mới hỏi rõ nguyên nhân, là vì chủ nhà muốn bán nhà, nên vội vàng thu hồi phòng trọ, không thềm quan tâm cô có tìm được nơi ở hay không đã vứt hết đồ đạc của cô ra ngoài, chắc thấy cô ở một mình dễ bắt nạt.

Cố Chính Vinh lại hỏi tại sao cô không đi làm, gương mặt vốn tái đại vì sợ hãi, vừa nghe đã thất sắc không một giọt máu, giọng nói thê thọt, vừa như thanh minh, vừa như tự nói với chính mình, “Tôi bị ốm, có gọi điện xin nghỉ rồi mà”.

Lúc đó anh nghĩ gì? Mới cách đó hai năm, giờ ký ức đã có phần mơ hồ. Cô rất thê thảm, một mình, ốm bệnh, công việc lại mới mất, ở cái thành phố này chẳng có lấy một người thân, giờ đến nơi ở cũng không có. Nhưng anh lại thấy chẳng có gì là xấu, đối với anh mà nói, có khi đó còn là một cơ hội tốt.

Sau khi nói chuyện, cô trầm ngâm lúc lâu rồi đưa tay đẩy cửa, anh cũng không miễn cưỡng, mặc cô ôm hết đồ xuống xe, bước từng bước một đoạn dài.

Lúc đó trời đã về khuya, cũng con đường này, vắng lặng, anh nhìn theo bóng cô dần khuất, cũng không có ý ngăn cản, bước vào trong quán gọi đồ ăn, rồi lại nói chuyện vài câu với ông chủ.

Khi bước ra anh thấy cô đứng ngay trước đầu xe mình đáng vẻ hết như lúc này, hai tay đặt phía trước, mắt trân trân nhìn anh.

Anh bước tới, đặt thứ đang cầm vào tay cô, là mấy hộp đồ ăn xếp chồng lên nhau vẫn còn nóng hôi hổi, hai tay cô bưng lấy, ngược mắt lên nhìn anh, lần này cô cố gắng kìm lại, không để nước mắt rơi dù là chút ít.

Nhưng anh lại thấy chẳng thà chúng cứ rơi xuống còn hơn, một đường trong suốt cửa lên trái tim anh, cho tới giờ vẫn thấy đau.

“Trên đường vắng, không gọi được xe”. Lăng Tiểu Manh khẽ nói.

“Ừ”.

“Nên em mới đi nhờ xe”, cô càng nói càng bé, cũng may xung quanh vắng lặng, anh vẫn nghe thấy được.

“Ừ.”

“Em có tranh trả tiền”, như tiếng muỗi kêu, Lăng Tiểu Manh nói câu sau cùng. Thấy anh vẫn không nhúc nhích, cô cúi đầu, không nói gì, dáng vẻ phục tùng.

Trong đêm tĩnh lặng bỗng có tiếng cười, hồi đầu còn thấy mơ hồ, sau dần rõ ràng hơn, cô ngẩng đầu lên đã thấy Cố Chính Vinh bước tới, trong nháy mắt đã đứng trước mặt cô.

Anh cao hơn cô nhiều, đứng lại gần lại càng khiến áp lực tăng mạnh. Lăng Tiểu Manh vốn chỉ ngồi tựa, trông càng thấp hơn, lúc này ngẩng đầu nhìn anh, thiếu chút nữa là trượt khỏi xe.

Anh kịp thời đỡ lấy, Cố Chính Vinh, lại thở dài, tay kia xoa đầu cô, động tác rất nhẹ nhàng.

“Anh biết rồi, về thôi.”

6. , Chương 05

Bàn tay anh thật có sức mạnh, thời tiết nóng nực, không hiểu sao vẫn mát lạnh, vuốt qua tóc cô, rồi vuốt lên đôi gò má, lạnh băng dễ chịu.

Nhưng cô chẳng thấy gì, chỉ thấy hơi lạnh chạy dọc sống lưng, nỗi sợ hãi lại bùng nổ.

Một tiếng “Vâng” cô quay người bước vào trong xe, chỉ hai bước chân nhưng sao thấy nặng trĩu. Vừa ngồi vào trong, cánh cửa bên hông cũng mở, Cố Chính Vinh bước vào gần như cùng lúc, bốn mắt nhìn nhau, cô kinh ngạc, còn anh điềm nhiên “Nhìn gì? Còn không lái xe? Anh mệt rồi”.

Á? Không phải bảo cô đi về sao? Sao bỗng dừng lại thế này...

Cô lái xe rất chậm, hoàn toàn không thể bì với tốc độ của anh, tới hầm để xe cũng vẫn là anh xuống trước, thang máy vẫn trống không, cửa mở, cô nhìn Cố Chính Vinh không nhúc nhích, liền cúi đầu bước vào.

Đến nhà vẫn là cô mở cửa, cúi người đưa trước anh đôi dép, chiếc đèn nhỏ phía trên cửa bật sáng, ánh sáng vàng vọt từ chiếc đèn chụp chiếu xuống, ngón tay vừa chạm cửa tủ giày, bỗng thấy lưng bị siết chặt, cô kinh ngạc còn chưa mở miệng nói được nửa câu đã bị nén chặt trong đôi môi anh.

Cố Chính Vinh rất ít khi uống rượu, bữa tiệc lớn đến vậy nhưng anh cũng chỉ uống đúng một ly sâm banh, khi này tại quán ăn lại uống trà, hơi thở ngập hương trà Ô Long. Ngón tay anh vẫn lạnh băng như thế, ghì chặt eo, tay nâng lấy gương mặt cô, áo phông mùa hè mỏng tang, hơi lạnh xuyên qua lớp áo chạm lên da thịt. Cô vốn sợ lạnh, lúc này chỉ thấy một trận run mình, nếu nhìn kỹ, chắc chắn sẽ thấy làn da gợn lên những cái gai nhỏ xíu.

Không phải anh mệt sao? Chẳng phải anh đang giận sao? Vừa bước vào nhà đã muốn cô, anh chưa từng gấp gáp như thế.

Nhưng hôm nay có quá nhiều chuyện khác thường xảy ra, tới lúc này cô quyết định để mặc cho số phận, tất cả đều nghe theo.

Kể ra cũng lạ, mặc dù xác định tinh thần là vậy, nhưng toàn thân cô hoàn toàn thả lỏng, chỉ thấy ớn lạnh và phấn chấn. Anh kề ngay bên cô, sự kích thích cùng cảm giác rất thật mà đôi bàn tay lạnh toát ấy mang lại vô cùng mạnh mẽ, cô lại thấy an tâm phần nào.

Quá nhiều chuyện, cô không còn sợ nữa. Không còn sợ phải nay đây mai đó, không còn sợ bị mất việc, không còn sợ nghèo khổ bệnh tật, bởi có anh, cô đã có thể tự lo mình, không còn phải lo toan cuộc sống.

Kỳ thực cô cũng từng trộm nghĩ, lúc này dù có phải xa anh thì cũng được thôi. Nhưng vừa nãy, anh không nói gì, lặng thinh trước mặt cô, rồi muốn cô tự mình đi. Đột nhiên lại trở về cái buổi sáng thê lương ấy, một mình cô khóc lóc ở nơi không một bóng người, thê thảm như một chú mèo hoang mất hết bản năng sinh

tồn. Hay là buổi chiều tối quỳ dưới đất lợm nhặt đồ đạc, ánh mắt của những người xung quanh như thấu xương, chỉ mình anh dang đôi tay đón lấy.

Cảm giác ấy lại đến, ngoài anh ra, thế gian này dường như chẳng còn chỗ nào để đi. Cũng có thể từ bỏ anh, nhưng cái giá đó là buộc ta từ bỏ tất cả, mộng tưởng và rất nhiều, rất nhiều những thứ cô không thể hình dung.

Bỏ đi thì sao? Tất thấy đều là khách qua đường và chỉ là ảo tưởng, rồi xa anh suy cho cùng cũng chỉ là tự đi một mình, bỏ đi, cũng có thể, chỉ là chưa phải lúc mà thôi.

Họ làm tình ngay trong phòng khách, đèn không bật, cũng không ai nói gì, chiếc sofa rộng rãi, trắng muốt một màu.

Bàn tay anh đang dạo chơi trên cơ thể cô, khi bắt đầu tay anh lạnh buốt, nhưng khi vuốt ve cơ thể cô, chúng dần dần ấm lên.

Họ đang ở tầng mười ba, rèm cửa sổ còn chưa kéo, phía ngoài lác đác những ngọn đèn, xa quá, tất cả khung cảnh dường như chỉ là một bức họa, hoàn toàn chẳng có chút liên quan, cũng chẳng có ai để tâm tới họ.

Sau cùng khi họ thiếp đi, theo thói quen cô cuộn mình bên cạnh anh. Cố Chính Vinh nghiêng đầu nhìn cô, anh dang cánh tay, cô lập tức lẩn mình rồi chui tọt vào lòng anh, nằm đó thật ngoan.

Muốn hút thuốc lắm nhưng anh cố nhịn, để kiềm chế, anh lặng lẽ nhìn cô trong bóng tối.

Bị nhìn đến kinh hồn bạt vía, Lăng Tiểu Manh lẩn nửa sấm hối, “Em sai rồi, đừng giận nữa”.

Anh không giận, đặc biệt là khi trông thấy cô đợi mình ở cửa với dáng vẻ đó, ký ức ấy khiến trái tim anh mềm lại.

Sợ cô lại khóc, nhưng trên thực tế, kể từ lần đó, anh không bao giờ còn nhìn thấy cô khóc, cảnh tượng ấy dường như là ảo ảnh. Nhưng anh mãi mãi cảm nhận được sự mềm yếu, mẫn cảm, mong manh, dễ vỡ, theo bản năng lại muốn lấy hết sức lực bảo vệ cô, lấp đầy những mơ ước của cô, cho cô hạnh phúc.

Cho dù trong ước mơ cô, thật ra chẳng có anh.

“Không, em không sai, là anh sai.” Thả tay ra cho cô ngủ thoải mái, Cố Chính Vinh vừa trở mình sang bên vừa nói lời nói sau cùng của ngày hôm đó.

Chương 5: Có thể không dừng cảm được không?

Ban công ở ngoài trời, cô ngẩng mặt, ánh trắng trắng ngần soi tỏ trên cao, chiếu xuống đôi mắt màu nâu thẫm sáng long lanh, ánh mắt nâu thẫm sáng long lanh, ánh mắt bình yên như chú nai con được thuần hóa. Có lẽ ánh trắng khiến anh bị ảo giác, ánh mắt ấy vừa như đau đáu lại rất luyện lư.

Dù đó là ảo giác, anh cũng thấy thật tuyệt.

Ngày hôm sau, tất cả gần như lại trở về như bình thường, thức dậy, mở cửa, cùng lên xe.

Hai người họ chia tay nhau trên con đường nhỏ phía trước quán ăn, mỗi người một xe tới chỗ làm. Cố Chính Vinh lái xe rất nhanh, nháy mắt đã mất dạng.

Sau khi không trông thấy anh nữa, Lăng Tiểu Manh mới nhả ga, không có anh ở bên, cô lái xe chậm hơn rất nhiều, lúc tới nơi thì sương sớm đã tan hết.

Bước vào công ty mọi việc lại trở về trạng thái bình thường, vẫn chưa có khách, người qua lại như con thoi trong siêu thị rộng lớn hầu hết là những nhân viên mặc cùng một kiểu đồng phục. Những bộ phận khác cũng bắt đầu lục tục có người tới, tiếng chào hỏi vang lên không ngớt.

Bước tới phòng làm việc đã có rất nhiều người cất tiếng chào cô, người cô biết rất ít, nhưng người biết cô lại rất nhiều, bình thường cô đã quen với việc dù người nói chuyện với mình là ai thì cũng mỉm cười đáp lại, nhưng hôm nay có đôi chút khác thường.

Người chào hỏi cô quá nhiều...

Vào phòng Thiết kế lại càng thấy không khí khác lạ, đồng nghiệp ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt không bình thường. Trên bàn đã bày một số tờ tin mới trong ngành, thoáng nhìn cô đã thấy một bức ảnh cỡ lớn, giáo sư John McCain nắm tay cô tinh nghịch trao một nụ hôn, còn cô thì ngơ ngàng, ánh mắt không biết đang nhìn vào đâu.

Một dòng tít ngay cạnh đó đơn giản, rõ ràng: Tài năng mới xuất hiện tại Đại hội John McCain, một nhà thiết kế không tham dự triển lãm bộc lộ tài năng. Thấy cô chăm chăm nhìn tờ tin, mọi người đồng loạt nói: “Tiểu Manh, lần này phải gọi cô là sư phụ rồi”.

“Chúc mừng nhé, khi nào khao tụi này vậy?”

Đến rồi, quả nhiên đến rồi...

Thực ra từ hôm qua cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần ánh đèn flash tách tách liên hồi, khi đó trong bụng cô đã thầm kêu, nếu thành ra lớn chuyện thì làm thế nào? Chẳng may tới tai công ty thì phải làm sao? Giờ quả nhiên sấm đã tới! Trong đầu cô ù ù mấy tiếng. Lẽn Tiểu Manh chẳng còn nghe thấy họ nói những gì, sức mạnh của truyền thông quả nhiên quá lớn, mới sáng sớm, cô thực sự khó có thể thích ứng.

T trở về phòng làm việc, cô ngồi trước chiếc bàn cổ gắng bình tĩnh, mới hít sâu được hai hơi, chuông điện thoại vang lên, Cố Chính Vinh ở đầu dây bên kia khẽ cười: “Tiểu Manh, em đã thấy chưa?”

Hơi mới hít vào một nửa liền mắc kẹt trong lồng ngực, một Lẽn Tiểu Manh trước giờ vẫn luôn lấy nguyên tắc ngoan ngoãn phục tùng làm đầu, lần đầu tiên hét lên trong điện thoại: “Nhìn thấy rồi, nhưng em không muốn thế này, giờ phải làm thế nào?”

Một tờ tin tương tự cũng đặt trên mặt bàn Cố Chính Vinh, lúc này anh vừa nghe điện thoại, vừa chăm chú nhìn bức ảnh, gương mặt Tiểu Manh trong đó lúng túng không biết phải làm sao, ánh mắt lạc ở một nơi nào đó, chẳng ai biết cô đang nhìn gì.

Anh mỉm cười, còn có người biết, anh biết rõ.

Khi đó cô đang nhìn anh, lẫn trong đám đông, bởi đột nhiên trở thành tiêu điểm nên cô sửng sốt. Nhưng bản thân cô cũng không ý thức được, chỉ trong có mấy giây ngắn ngủi, cô vẫn luôn tìm kiếm anh trong đám người, nhìn thấy rồi có chết cũng không rời mắt.

“Không sao, đây là chuyện tốt mà. Tiến sĩ John McCain ngày mai sẽ rời đi, tối nay anh mời ông tới nhà dùng bữa, em cũng tới nhé.” Anh chậm rãi nói, mắt vẫn nhìn vào tấm ảnh, nhìn đôi bàn tay mảnh mai, lo lắng khẽ khum lại ngay dưới đôi môi tiến sĩ, anh bỗng chớp mắt.

Chút nữa phải nhắc nhở ông già này không được quá tùy tiện như thế.

Ăn cơm? Còn phải ăn cơm? Không ăn có được không? Lẽn Tiểu Manh ôm lấy điện thoại mặt mũi sầm sì.

Đầu kia có tiếng điện thoại gọi tới, Cố Chính Vinh vẫn luôn bận rộn, hình như còn có tiếng gõ cửa, chẳng có thời gian nói nhiều, anh dặn đúng một câu: “Đừng gây người ra thế, nhớ dập máy nhé”.

Mệnh lệnh vang lên, Lẽn Tiểu Manh lập tức hoàn hồn, gác điện thoại, động tác mạch lạc dứt khoát.

Gác máy rồi, Lẽn Tiểu Manh lại thấy có cái gì đó không đúng, nhúu mày nghĩ ngợi đăm chiêu, bản thảo trên bàn xếp thành chồng lớn, mỗi khi nghĩ ngợi điều gì cô thường có một tật xấu, ngón tay vô thức sờ soạng những thứ ở trước mặt, vừa nghĩ, đám bản vẽ bị cô vô tội vạ lôi kéo soàn soạt.

Sau cùng ngón tay chạm phải lưỡi dao dọc giấy để ngay dưới chồng bản thảo, hơi đau một chút, bỗng ánh mắt sáng lên, cô tròn tròn mắt.

Tối nay anh mời cơm ông ấy tới nhà dùng bữa, em cũng tới nhé...

Tới nhà dùng bữa? tới nhà ai dùng bữa? lẽ nào tới nhà của Cố Chính Vinh?

Cứ sức này quá lớn, Lẽn Tiểu Manh chỉ thấy trông mắt mình sắp nhảy ra ngoài.

Nghe xong cuộc điện thoại này, cả ngày hôm đó Lăng Tiểu Manh vật vờ khác thường, bình thường chỉ cần ngồi trước bàn vẽ là cô có thể vui đầu làm việc, buổi trưa công ty có cung cấp bữa trưa miễn phí nhưng cứ mỗi khi cô ngẩng đầu khỏi bàn vẽ cũng là lúc đã quá giờ, nên rất nhiều lần bữa trưa phải ăn sandwich.

Lúc nào cũng thấy thời gian làm việc trôi rất nhanh, nhưng hôm nay tinh thần cô không ổn, cứ vài phút lại ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ. Chiếc đồng hồ treo tường bằng nhựa đơn giản nơi đâu cũng có thể nhìn thấy, bình thường ít khi cô để ý, nhưng hôm nay mỗi lần lướt mắt qua cô đều thấy kim đứng im.

Vừa nghe hai chữ “đồng chí” cô liền nhớ ra ngay, “Bùi Gia Tề? Sao anh lại gọi cho tôi?”

“Theo báo cáo mới nhất của tờ tin tức trong ngành, nhà thiết kế của công ty gia dụng nổi tiếng tầm cỡ quốc tế đã lộ diện tại Đại hội thường niên John McCain. Là một kẻ qua đường được tận mắt chứng kiến, tôi đã rất muốn gửi lời chúc mừng đến cô, thế nên mới gọi điện tới công ty nhờ họ chuyển máy.”

Anh ta nói vòng vo tam quốc, Lăng Tiểu Manh ngẩn người một lúc mới hiểu ra, “Anh gọi điện tới chúc mừng tôi?”

“Đúng rồi, tiện đây hỏi cô có muốn cùng một người qua đường như tôi ăn cơm, để chúc mừng cho sự thành danh của cô không?”

Đầu dây bên kia cười hì hì, Lăng Tiểu Manh cầm điện thoại mếu máo, anh chàng đẹp trai à, sao anh còn chưa quên tôi?

Chúc mừng sự thành danh? Còn đang trong trạng thái chưa thể chấp nhận sự việc đột ngột này, chúc mừng? An ủi còn chả kịp kia! Vừa định mở miệng trả lời, điện thoại lại reo lên, điện thoại của Cố Chính Vinh, nhất thời cô luống cuống, Bùi Gia Tề lại cẩn trọng, “Cô nghe máy trước đi, chút nữa tôi gọi lại.”

Sau một ngày bận rộn, tới buổi chiều giọng Cố Chính Vinh có phần mệt mỏi, nhưng ngữ khí vẫn rất nhẹ nhàng, “Tiểu Manh, bận lắm à? Gọi điện mà không được.”

“Không ạ, không phải bận lắm.” Lăng Tiểu Manh phản ứng thật nhanh, trong đầu đột nhiên lóe lên, “Đó là đồng nghiệp khi nãy đọc được tờ tin trong ngành, nói phải chúc mừng, nên gọi điện tới.”

Bùi Gia Tề gọi điện tới, chuyện này bất luận thế nào cũng không được nói, nhưng đúng là đồng nghiệp bắt cô chiêu đãi, nếu có thể không phải tới nhà Cố Chính Vinh, chẳng thà cô rút hầu bao mời mọi người ăn, có thêm cả Bùi Gia Tề cũng không thành vấn đề.

“Người phòng Thiết kế muốn em chiêu đãi?” Người Trung Quốc có thói quen cái gì cũng phải ăn một bữa, anh đương nhiên biết rất rõ, chỉ có điều không ngờ bình thường Lăng Tiểu Manh rất ít quan hệ với đồng nghiệp, hôm nay lại có người bắt đầu đòi cô mời ăn.

Lúc ở bên anh rất ít khi cô nói dối, tuy biết rõ ở đầu dây bên kia anh không thể trông thấy, nhưng mặt Tiểu Manh vẫn cứ đỏ lên, “Vâng. Được không ạ?”

Anh do dự một hồi, rồi mỉm cười: “”Được chứ, nhưng ngày mai nhé, Trưởng phòng Thiết kế sẽ có thông báo bọn họ hôm nay phải làm tăng ca”.

“Á?” Lăng Tiểu Manh ngẩn người, ngô nghê, “Tăng ca? Còn em...”.

“Em cũng tăng ca.”

Lăng Tiểu Manh mừng rỡ, “Vậy có phải em không cần phải đi ăn nữa không?”

“Chín giờ, tự lái xe tới nhé, em biết ở đâu rồi đấy.”

Đừng mà! Đã giày xéo cô nửa ngày trời giờ còn bắt phải tới nơi đó?

“Sao thế? Không nhớ ở đâu sao?”

Sao mà không nhớ, mặc dù mới tới có một lần, nhưng nơi đó đã hằn sâu trong ký ức cô, thêm lần nữa ư? Cô thật muốn chết.

“Tiểu Manh?”, không thấy cô trả lời, Cố Chính Vinh nhắc lại.

“Em biết rồi”, giọng nói có phần thêu thào, Lăng Tiểu Manh nằm bò ra bàn, vẽ tuyệt vọng.

Gác máy chưa được bao lâu, Bùi Gia Tề đã gọi điện lại, Lăng Tiểu Manh nói hôm nay mình phải tăng ca, anh chàng kia liền vui vẻ kết thúc cuộc nói chuyện, Tiểu Manh lại tiếp tục bò ra bàn than thân trách phận, tâm trạng nặng nề thấy rõ.

Đúng tám giờ cô rời khỏi công ty, nhìn thấy vẻ khổ sở khi phải làm thêm của đồng nghiệp, thiếu chút nữa cô đập đầu vào tường.

Giết tôi đi, tôi có lỗi với mọi người!

Nhà Cổ Chính Vinh cách công ty không xa, cũng không phải là biệt thự xa hoa, chỉ là một căn hộ, không khác nơi cô đang ở là mấy.

Trong suy nghĩ của một người ở tầng lớp bình dân như Tiểu Manh, nơi ở của cô Chính Vinh nhất định phải rộng lớn mênh mông, trước có thảm cỏ sau có hoa viên, được trang hoàng xa hoa và hoành tráng, hết như trong ti vi. Cô còn vì những nơi như thế mà cảm thấy ái ngại, không dám đến gần.

Thế nhưng sự thật thảm khốc đã chứng minh rằng, ti vi chỉ dùng để đầu độc những cô gái vô tri như cô thôi.

Sau khi ở bên cô vài tháng, có lần Cổ Chính Vinh chẳng nói một lời, đưa cô về nhà. Căn hộ này tuy là hạng sang, nhưng không mang lại cho cô sự cảnh giác, anh đưa cô ra khỏi thang máy, cửa mở, Lăng Tiểu Manh không ý thức được rằng mình đã bước vào không gian riêng tư nhất của người đàn ông này hơn nữa còn gặp được người vợ và con trong truyền thuyết của anh.

Cổ Chính Vinh vốn là người kiệm lời, đã nhiều năm nay vậy mà vợ và con anh chỉ xuất hiện đúng một lần trước mặt nhân viên công ty, đó là một buổi tiệc chúc mừng anh vừa giành được chức vụ quyền lực nhất, thời khắc ấy tuy ngắn ngủi, nhưng tất cả mọi người tới dự đều có ấn tượng sâu đậm.

Cũng không phải cùng nhau xuất hiện, rất hiếm khi và cũng là lần đầu tiên anh uống say, phu nhân họ Cổ chỉ vội vàng tới đưa anh về nhà.

Tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng theo tất cả những gì được kể lại thì ai nấy đều kinh ngạc, trai tài gái sắc, một cặp trời sinh, đứa bé cực kỳ ngoan ngoãn, chỉ có thể dùng bốn từ “gia đình hoàn hảo” để hình dung.

Lần đó cô cứ ngỡ nơi này là một trong những tài sản đứng tên anh, không hề chuẩn bị tâm lý cứ thế theo vào. Phía trong rất rộng, cũng kiểu chung cư, khi chân giẫm phải con thú bông, cô còn ngô nghê hỏi: “Sao ở đây lại có đồ chơi?”

Rồi một bé trai chạy lại, sàn nhà được làm bằng gỗ tếch, bóng loáng, trơn trượt, đứa nhỏ lại không mang dép, chạy một lèo lao thẳng vào lòng cô, giữ thăng bằng một lúc rồi kiễng chân nói, tuy gương mặt là người Trung Quốc, nhưng lại nói tiếng nước ngoài: “Chị ơi, nó là của em”.

Rồi dưới nhà có tiếng người vọng lên, một giọng nói nghe rất dễ chịu, tiếng nước ngoài pha lẫn giọng Trung Quốc thường kéo dài về cuối, nhưng giọng nói ấy giòn tan, “Mike, ai tới đó?”

Cô không hiểu tiếng Thụy Điển, nên dựa vào ngữ cảnh để đoán, mười phần chắc cũng phải được bảy, tám, trừ phi đứa trẻ đó mạnh mẽ, không phải gọi mình là chị, mà là dì, hoặc ác hơn thì là bác gái gì đó.

Sau đó cô tận mắt chứng kiến đứa nhỏ lấy lại đồ chơi rồi nhảy lên người Cổ Chính Vinh, điệu bộ hết sức tình cảm, bô la bô lô một tràng bằng thứ ngôn ngữ cô hoàn toàn không hiểu.

Cầu thang vang lên mấy tiếng lộc cộc, nhìn thấy dáng vẻ thân thiết của Cổ Chính Vinh và đứa bé, Lăng Tiểu Manh ngây người. Đây là Cổ Chính Vinh sao, bình thường ở công ty rất hiếm khi thấy anh cười với người khác, giờ đây anh ôm lấy đứa bé rồi cưng nựng như bảo bối.

Cũng là do dả kích quá lớn, thế nên ngay khi giọng nói người phụ nữ lần thứ hai vang lên sau lưng cô, Lăng Tiểu Manh từ từ quay người lại, một gương mặt mộc nhìn cô đầy hiếu kỳ, rồi quay sang mỉm cười với Cổ Chính Vinh, lần này người ấy nói bằng tiếng Trung, “Chính Vinh, là cô ấy à?”

Cổ Chính Vinh gật đầu, rồi nói ngắn gọn: “Tiểu Manh, giới thiệu với em đây là Nhã Tư Mẫn và Mike”.

Cô gái có tên Tư Mẫn nháy mắt với anh, rồi đưa tay ôm lấy cô, giọng còn pha lẫn tiếng cười, “Tiểu Manh. Lần đầu gặp mặt, tôi là vợ của cô Chính Vinh”.

Vợ? Vợ của Cố Chính Vinh?

Cô không biết nên phản ứng như thế nào, nhất thời thấy bản thân như gặp phải ảo giác, tất cả đều không thể lý giải được, chỉ riêng cô là người duy nhất bình thường, nhưng vì khác biệt với những người xung quanh quá lớn nên mới thấy hoàn toàn xa lạ.

Vợ? Có người vợ nào lại đối đãi với người đàn bà chồng mình ngang nhiên đưa về với thái độ như vậy? Giác quan tiềm ẩn cũng không đáng sợ thế này, cô ấy từ ngoài hành tinh tới sao?

Nỗi sợ hãi của ngày hôm đó đáng ra sẽ phải tiếp tục, nhưng cũng may Cố Chính Vinh nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp phải trở lại công ty, liền đưa cô đi cùng, lúc sắp đi Cố phu nhân đứng ở cửa còn nháy mắt với cô, “Tiểu Manh, thật ngại quá, chưa kịp thiết đãi, anh chàng này phiền phức lắm đúng không?”.

Còn cô, chấn động tới mất hết phương hướng.

Từ đó về sau cô áp dụng: “Chính sách đà điểu”, khoét một lỗ thật sâu rồi chôn vùi tất cả những gì mình trông thấy ngày hôm đó vào trong trí óc. Không biết vì nguyên nhân gì, sau này cũng không thấy Cố Chính Vinh nhắc tới, thời gian dần trôi khiến cô cảm giác ngày hôm đó có lẽ là một giấc mơ, một giấc mơ kỳ quái lạ thường mà thôi.

Không ngờ mới có hơn một năm, bỗng dưng Cố Chính Vinh lại bảo cô tới đó, đừng mà! Cô thực sự mặc cảm với đứa trẻ nói tiếng nước ngoài, một từ cô nghe cũng không hiểu, và vị Cố phu nhân nói tiếng Trung ấy cô lại càng không hiểu nổi.

7. , Chương 05 Cont.

CONT.

Đại lộ người xe nườm nượp rẽ vào con đường nhỏ phía trước khu dân cư, hai bên đường những tòa nhà cao tầng đều tắm tấp, cô chậm rãi men theo con đường nhỏ uốn lượn, sau cùng cũng tìm được chỗ trống, hai bên đây xe cộ, cô cẩn thận đỗ lại.

Vừa xuống xe đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách bên cạnh đài phun nước có hai ba vị doanh nhân đang tản bộ, giờ này cũng khá muộn, nhưng vẫn còn mấy đứa bé chơi đuổi bắt quanh đài phun nước, chân đi pa tanh, tiếng cười vui thật xa.

Trông thấy bọn trẻ, cô lại nhớ tới ký ức khủng khiếp ngày hôm đó, cậu bé Mike, người nói một câu cô cũng không hiểu, giờ thế nào rồi? Còn cả Cố phu nhân...

Càng nghĩ bước chân nặng nề, Lăng Tiểu Manh bước tới dưới nhà, ngón tay bấm chuông như bị đông cứng, cổ không chế cảm giác muốn quay đầu bỏ chạy, tiếng chuông vang lên một tiếng, hai tiếng, sao không có người trả lời?

Lăng Tiểu Manh mừng thầm, định bụng nếu thêm một tiếng nữa không có người trả lời cô sẽ lập tức bỏ đi, đáng tiếc ông Trời không chịu lòng người, một giây sau từ chuông báo cửa có tiếng người vọng lại, “Tiểu Manh ”?

Chất lượng chiếc máy thật không còn gì để nói, giọng Cố Chính Vinh rõ ràng vô cùng, khiến cô lúc này đang lùi một bước lập tức rút lui trở lại theo phản xạ có điều kiện, đứng ngay ngắn, “Là em”.

“Lên đi, còn đợi mỗi mình em thôi đấy.” Tiếng khóa cửa kêu tách một tiếng, như một lời tuyên bố giấc mộng đẹp của cô hoàn toàn tan vỡ.

Trong thang máy cô điều hòa lại hơi thở, lần trước chưa chuẩn bị, lần này bằng giá nào cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý rồi mới bước vào trong, thế nào cũng phải chịu một ít đao, ít ra tư thế nhận đao cũng phải đẹp một chút, há mồm trợn mắt, hoảng loạn bỏ chạy những thứ đó thật không thể tưởng tượng.

Bước ra khỏi thang máy, cô phát hiện tình hình không tốt cho lắm, ở đây không tốt cho lắm, ở đây có hai hộ, bên phải là nhà Cổ Chính Vinh, lúc này cửa khóa trái, không một tiếng động, còn cánh cửa cỡ lớn nhà bên trái lại khép hờ, bên trong tiếng nhạc ầm ầm.

Lăng Tiểu Manh đứng trước cửa thang máy chần chờ một lúc, cô nhớ nhầm chẳng? Nhưng cảnh tượng ngày hôm đó hằn sâu, làm sao nhầm được?

Vừa quay gót, cô vẫn bước về bên phải, đưa tay bấm chuông, không phản ứng, cô kiên nhẫn gõ cửa, lần này cũng có người trả lời cô, nhưng không phải từ trong cửa vọng ra, mà ở ngay sau lưng cô.

“Cô Lăng? Có phải cô Lăng không?”

Là tiếng Anh, nhưng cô vẫn quay đầu lại, bỗng thấy từ cánh cửa đối diện một mái đầu bạc trắng ló ra, trên tay cầm chai rượu, miệng cười tươi với cô.

“Giáo sư...” John MaCain cô vẫn còn nhớ, Lăng Tiểu Manh tròn tròn đôi mắt, chỉ tay về cánh cửa khép chặt phía sau lưng, về mặt kính ngạc.

“Mau lại đây, mọi người đang đợi cô đó, tới đây.” John MaCain rất nhiệt tình, chạy tới kéo tay cô, còn chưa chạm vào tay cô, sau cánh cửa lại có tiếng nói vọng ra, “Mọi người tới chúc mừng nhà thiết kế của Tổng giám đốc Cổ, trước nhất cạn ly vì cô Lăng!”

Đột nhiên bị biến thành tiêu điểm, Lăng Tiểu Manh tròn tròn mắt, phòng khách có ít nhất mấy chục người, vốn chỉ có đôi ba người tụm lại, đứng hoặc ngồi nói chuyện phiếm, tiếng cười sang sảng, náo nhiệt, lúc này tất cả đều nhìn lại, rồi hướng ly về phía cô.

Lăng Tiểu Manh bắt đầu đảo mắt, đảo tới đảo lui đến mức không tìm thấy điểm thực, có người vỗ nhẹ vào vai, hơi ẩm phả ra, người ấy khẽ nói: “Tiểu Manh, cười lên nào”. Rồi bàn tay chợt thấy buốt lạnh, ly rượu thon dài được đặt trên tay.

Chắc chắn do quá quen mà trở thành tự nhiên, không chớp mắt cô nở một nụ cười, khoe miệng mở rộng, hai hàm răng ra, rồi có tiếng nói khẽ vang lên, dường như pha lẫn chút trêu chọc, “Uống một ngụm đi.”

Cô cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ, thứ nước có vị ngọt dễ chịu, bọt khí tan nhẹ trên môi, là sâm banh? Bình thường cô không hay uống, nên không có mấy khái niệm.

Có quá nhiều người, đây chỉ là một tiết mục nho nhỏ, rất nhanh sau đó sự chú ý của mọi người lại trở về với chủ đề họ đang bàn luận, còn cô sau cùng cũng có thể quay đầu lại, thấy Cổ Chính Vinh đang đứng sau lưng, cúi đầu mỉm cười.

Lăng Tiểu Manh có rất nhiều điều muốn hỏi anh, nhưng sau đó lại có người bước tới nói chuyện, Cổ Chính Vinh cũng bận, hai người họ cứ thế tản ra.

Tuy chỉ là một bữa tiệc cá nhân tại nhà riêng, nhưng những món ăn cầu kỳ đẹp mắt lần lượt được xếp dọc chiếc bàn dài, còn có cả phục vụ chuyên rót thêm rượu, mặc đồng phục, thoáng nhìn là biết họ được mời đến từ nhà hàng.

Cô đứng bên cạnh chiếc bàn dài, một cô gái tay cầm ly rượu tới chọn món ngọt, mỗi bước đi của cô ấy là một lần phát ra tiếng xuyết xoa mừng rỡ, “Oa, thạch xoài của khách sạn St.Regis, tuyệt thật!” Cô ấy quay đầu lại nhìn cô, “Chị ăn không?”

Lăng Tiểu Manh đang cùng vài người đứng nghe một nhà thiết kế người Anh thao thao bất tuyệt về những nghiên cứu mới nhất của anh ta về ý thức hệ, nhất thời không nghe rõ, cô quay đầu rồi “Hả” một tiếng.

Cô gái cười tíu tít, giơ chiếc đĩa nhỏ trên tay, “Chị có ăn không?” cô ấy ăn vận rất thời trang, áo cánh dơi, cổ tay trắng mịn xinh xắn, mái tóc ngắn, túm lại theo kiểu đuôi ngựa, đuôi tóc nhỏ xíu, khi mỉm cười đôi môi mở rộng, hàm răng trắng tinh, khiến người đối diện có cảm giác hơi lóa mắt, Lăng Tiểu Manh thấy thật gần gũi, bèn cười lại: “Được chứ, ngon lắm không?”

Thạch xoài vàng ruộm trơn mềm, cô gái vừa múc vừa tự giới thiệu: “Minh là Tề Cách Cách”.

Cách Cách? Cái tên này thật ý nghĩa, Lăng Tiểu Manh nghiêng đầu cười.

“Lăng Tiểu Manh , gọi mình Tiểu Manh là được rồi.”

Cô gái cười: “Tôi biết tôi biết, thiết kế trường của ông chủ Cổ chứ gì”.

Lăng Tiểu Manh bắt đầu thấy xấu hổ, mặt ửng đỏ, để che giấu cho sự bối rối của mình, cô cũng đưa tay lấy một bát nhỏ rồi múc đồ ăn.

Hai người họ chỉ một muôi em một muôi múc không ngừng, Lăng Tiểu Manh ghé miệng nếm một chút, vị xoài ngọt đậm đà, tan đều trong miệng, chỉ một chút thôi cũng khiến hai mắt cô tròn tròn... Đúng là ngon thật.

Cô là người hảo ngọt, lúc này nhìn trái nhìn phải thấy không ai chú ý đến mình, liền múc hết số còn lại vào bát mình.

Tề Cách Cách vẫy tay, “Đi, chúng ta tìm chỗ ngồi ăn hết chỗ này.”

Có thể trốn khỏi đám đông ư? Đương nhiên là tốt rồi, Lăng Tiểu Manh lập tức đi theo.

Căn hộ rất lớn, nhưng lúc này đi tới đâu cũng thấy người là người, đến cả phòng bếp cũng có, phục vụ được nhà hàng cử tới bận tới mất tới mũi, thấy hai cô họ có chút ngạc nhiên. Mặc kệ bọn họ, hai người tiếp tục thăm dò, đi qua nhà bếp, phía ngoài có một ban công nhỏ, cửa khép lại dễ dàng, sau cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Trên ban công còn có một bộ bàn ghế bằng trúc, vừa ngồi xuống liền thấy thoải mái thư thái, Lăng Tiểu Manh bỗng thấy thế giới tuyệt đẹp, cô cười rạng rỡ.

Họ bắt đầu nói chuyện, Tề Cách Cách rất nhiệt tình, nói chuyện cũng thẳng thắn, “Tiểu Manh , chị làm thiết kế được bao lâu rồi?”

“Ba năm, nhưng là làm trong công ty gia đình, tôi làm phòng Thiết kế.”

“Phòng Thiết kế? Chẳng phải nghe nói chị thiết kế đồ gia dụng rất lợi hại sao? Giáo sư lại đặc biệt coi trọng, sao lại là phòng Thiết kế?”

Chẳng biết giải thích ra sao, Lăng Tiểu Manh chỉ biết cúi đầu cười xòa.

“Tôi đang học thiết kế ở Anh, vừa mới tốt nghiệp, về nước tiếp tục học lên.”

“Về nước để học lên?” Thời đại này chỉ có học xong rồi ra nước ngoài học lên cao học, tiến sĩ, ở đâu lại có chuyện ngược đời như vậy? Lăng Tiểu Manh lấy làm lạ, ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Cô ấy đưa tay xoa xoa mũi, vẻ rất tâm trạng, “Chẳng còn cách nào, tôi mù quáng yêu phải đàn anh khóa trên, anh ấy về nước dạy học, tôi phải theo về, đáng tiếc anh ấy lại dạy khoa Kiến trúc, haizzzz!”

Lăng Tiểu Manh không nhịn được cười nữa, “Được học vui thế còn gì, học thêm một bậc cũng tốt mà”.

“Có cái gì mà tốt? Họ hoàn lắm mới gặp được anh ấy, vừa mới về bố mẹ ngày nào cũng nói ra nói vào, hôm nay còn lôi bằng được tôi tới đây, cả một đồng người chẳng quen một ai, vô vị chết đi được.”

Có thể xuất hiện tại tiệc ở nhà riêng của cố Chính Vinh, cha mẹ cô cũng chẳng phải là người thường đâu. Vừa nghe thôi cũng biết là con gái nhà lắm tiền, Lăng Tiểu Manh lại nghĩ tới ngày tháng học đại học của mình, khi ấy Đồng Diệc Lỗi luôn nghĩ việc du học nước ngoài là không thể, cuối cùng sau này cũng được toại nguyện, dù sao thì việc đó cũng đáng chúc mừng.

“Này, sao cô không nói gì vậy? Có muốn nghe chuyện về ông chủ cô không?” Món ăn trong tay đã bốc hơi, Tề Cách Cách dồn ánh mắt về phía cô.

“Hả?” Chuyện về cố Chính Vinh? Đó chẳng phải nắm mồ của cô sao? Lăng Tiểu Manh tròn mắt nhìn cô, phát ra đúng một tiếng.

Thấy phản ứng của cô, Tề Cách Cách càng thêm phấn khích. “Ông chủ cố nhiều giai thoại lắm, nghe nói khi còn nhỏ anh ấy đã định cư ở Thụy Điển cùng bố mẹ, biết rất nhiều ngoại ngữ, cô từng nghe chưa?”

Cố Chính Vinh rất ít khi nói chuyện về bản thân trước mặt cô, cô cũng không hỏi, nhưng những điều này cô cũng biết, Lăng Tiểu Manh khẽ gật đầu.

“Biết hả, vậy cô không biết vợ ông chủ cố ở một nhà với anh ấy chứ? Bí mật, rất ít người biết chuyện này đó nha.”

Vợ ông chủ cố ở một nhà với anh ấy - câu này có phải bị thừa không? Lăng Tiểu Manh định nói, nhưng từ xưa tới nay phần bác người khác không phải là sở trường của cô. Tề Cách Cách tiếp tục nhìn cô, vẻ mặt hoàn hảo của Lăng Tiểu Manh bắt đầu có biến chuyển.

Tề Cách Cách không nhìn được định trên cô, cố hỏi: “Này, cô có nghe thấy không đấy? Sao không trả lời tôi?”

“Nghe rồi nghe rồi, cô nói bọn họ ở chung một nhà mà”, Lăng Tiểu Manh ngậm thìa gật đầu nói.

“Ở một nhà thật đấy, bọn họ có cùng họ, kiểu như không phải cùng cha thì cũng là cùng mẹ, sợ chưa?”

Hả?

Lần này Lăng Tiểu Manh thực sự chấn động, “Keng”, một tiếng chiếc thìa nhỏ màu bạc từ trong miệng rơi thẳng xuống đất.

“Ôi, bẩn quá.” Tề Cách Cách chỉ vào cô rồi cười ngặt nghẽo, “Sợ đến thế ư, có phải cô không đó?”

Sợ? Cái này gọi là khủng bố mới đúng! Lăng Tiểu Manh đưa ngón tay, lắp bắp nói, “Cô, cô đang đùa à?”

Tề Cách Cách đã cười đến mức không còn biết đâu là tổ quốc, lúc này mới cố kìm lại mở miệng nói, bỗng nhiên bị một giọng nói vọng lại từ phía sau ngắt lời.

Hai người đẩy cửa bước ra ban công, đi đầu là một người khá nhiều tuổi, tóc bạc trắng, nụ cười nho nhã, vừa bước tới đã nhìn Tề Cách Cách nói: “Nói chuyện gì mà buồn cười vậy?”

Người đi phía sau là Cố Chính Vinh, anh nhìn thấy dáng vẻ Lăng Tiểu Manh không nói lời nào, rồi quay đầu nhìn sang Tề Cách Cách lúc này đã đứng lên.

“Ba, sao ba lại tới đây?” Rõ ràng Tề Cách Cách khá “sợ” cha mình, lập tức thôi cười bước tới cạnh ông, “Mẹ đâu ạ?”

“Ở ngoài kia mọi người đang tìm con, ai ngờ con kéo bạn mới trốn ở đây, nếu không phải anh cố nói ở đây còn có một nơi rất tốt, thiếu chút nữa ba tưởng con gái mình bị bốc hơi đâu mất rồi.”

“Ngoài kia nhiều người quá, ồn ào lắm ạ.” Tề Cách Cách ôm lấy cổ cha nũng nịu nhận tội, trong lúc ấy vẫn không quên lè lưỡi với Tiểu Manh.

“Lớn tướng rồi còn thế này đây.” ông vừa lắc đầu vừa mỉm cười, chào hỏi Cố Chính Vinh cùng Lăng Tiểu Manh vài câu rồi dẫn con gái đi.

Ban công lại một lần nữa yên tĩnh, Lăng Tiểu Manh đã đứng dậy từ lâu, trên tay vẫn còn bưng chiếc bát thủy tinh, mắt nhìn thẳng, phía trước là áo sơ mi của anh, màu ghi nhạt, nếu nhìn kỹ, trên đó còn có đường gân nhỏ, một góc cổ áo có thêu hàng chữ nhỏ xíu tên anh, viết hoa tinh xảo đẹp đẽ.

Cố Chính Vinh vốn định giới thiệu cô với một người, nhưng chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu, tới đây mới phát hiện cô cùng con gái của Tề Lý Chính trốn ở chỗ này nói chuyện cười đùa. Tề Lý Chính là ông trùm ngành xây dựng trong nước, nhưng con gái ông lại nổi tiếng là phá gia chi tử, không biết Lăng Tiểu Manh có cái gì hợp khẩu vị với cô ta, thật không thể tưởng tượng nổi.

Anh đưa cô tới đây, không phải để cô gặp vị đại tiểu thư kia, định thử dài, nhưng rồi lại thôi. Bạn của cô rất ít, lúc ở bên nhau anh đã nói với cô, công ty không phải là nơi để cô kết bạn, không ngờ với mỗi lời anh nói cô đều coi như thánh chỉ, hai năm nay một mình đi đi về về, thực sự không có lấy một người bạn nào. Công việc anh rất bận, có những lúc sợ cô cô đơn, nhưng thấy cô vui vẻ khi ở một mình, trong lòng anh quả thực rất mâu thuẫn.

Cố Chính Vinh vừa nghĩ vừa đưa tay ra, Lăng Tiểu Manh cực kỳ hiểu ý, khẽ ngẩng mặt lên, bàn tay anh thật tự nhiên đặt lên má cô, ấm áp, mềm mại, thật thoải mái.

Cô ấy ngoan, lại tốt thế này, Cổ Chính Vinh thực sự thấy rất mâu thuẫn, cổ nhân nói nơi cao sang thường giấu người đẹp, hoàn toàn không phải vô lý, thường với những thứ yêu thích người ta vẫn hay cất giấu bởi sợ bị người khác cướp mất, đến cái chổi cùn mình còn quý, huống hồ lại là cô.

Lăng Tiểu Manh chỉ thấy ánh mắt anh rất phức tạp, hoàn toàn không ý thức được mình đang được ví von với cái chổi cùn, hoang mang.

Thôi vậy, đã quyết rồi, nghĩ nhiều quá chỉ càng đau đầu, lại nghĩ tới thái độ của cô khi nãy, Cổ Chính Vinh hỏi bữa một câu: “Đang nói chuyện gì vậy? Khi nãy sắc mặt em trắng bệch ra”.

Có đánh chết cô cũng không dám nói cho anh biết, chỉ lí nhí trả lời: “Cô ấy kể chuyện đáng sợ dọa em.”

Nói xong cô thấy khả năng nói chuyện của mình ngày càng tiến bộ, cứ nghe câu vừa rồi của cô xem, một chữ cũng không ập úng.

Cổ Chính Vinh không chút nghi ngờ, nghe xong liền cười, “Lớn như thế rồi còn sợ mấy chuyện ma quỷ, đúng là chẳng ra sao.”

Khi thực lòng nở nụ cười, anh đẹp tới khác thường, đôi lông mày giãn ra, khóe miệng khẽ nhếch lên, còn cả lúm đồng tiền mà thường ngày chẳng bao giờ nhìn thấy, nụ cười này không phải lần đầu tiên cô trông thấy, nhưng lần nào cũng khiến cô lâng lâng thất thần.

Những ngón tay lạnh băng khẽ chạm vào má, và sẽ mãi lạnh như thế, nhưng nỗi kinh hoàng và sợ hãi khi nãy bỗng biến mất đầy kỳ tích, khiến cô tỉnh tâm lại, tựa hồ tất cả mọi chuyện xảy ra trên thế gian này chẳng còn liên quan tới cô nữa.

Ban công ở ngoài trời, cô ngẩng mặt, ánh trăng trắng ngần soi tỏ trên cao, chiếu xuống đôi mắt màu nâu thẫm sáng long lanh, ánh mắt bình yên, như chú nai con được thuần hóa. Có lẽ ánh trăng khiến anh bị ảo giác, ánh mắt ấy vừa như đau đớn lại rất lưu luyến.

Dù đó có là ảo giác, anh cũng thấy thật tuyệt, bàn tay vừa lướt qua gương mặt cô một lần nữa ôm lấy nó, dưới ánh trăng anh hôn cô, bờ môi nhỏ bé run rẩy dưới đôi môi anh, trong mơ hồ có tiếng nói, “Không được đâu, ở đây sao được?”

Cổ Chính Vinh lại cười, nhưng lần này lại là nụ cười méo xệch, ngẩng đầu anh buông tay, quay người bước ra, khi mở cửa anh ra chỉ thị, “Ăn xong ra ngoài, anh ở ngoài đợi em”.

Thời gian dần trôi cho tới tối muộn, vài lần Lăng Tiểu Manh lấy hết dũng khí định mở miệng báo cổ Chính Vinh ra ngoài, nhưng lần nào vừa bước tới gần anh là lại bị vài người lạ mặt túm lại nói chuyện, đương nhiên tất cả mọi người đều rất khách sáo với cô, nhưng những ánh mắt chứa đầy sự thăm dò vẫn khiến cô khó thở.

Còn chưa tới mười một giờ, gia đình Tề Lý Chính đã cáo từ Cổ Chính Vinh ra về. Tề Cách Cách hết sức nhiệt tình, lúc về còn cố quay lại chào hỏi Tiểu Manh, “Cô về bằng cách nào? Tôi đưa cô về có được không?”

“Cảm ơn, tôi đi xe tới đây.”

“Cùng về đi, ở đây có gì thú vị đâu?”

Dứt lời Tề Cách Cách bị đánh cái bốp vào gáy, Tề Lý Chính nói thẳng, “Không thú vị? Con chê đi với ba mẹ chán thì cứ nói thẳng ra”.

“Ui da mẹ ơi, mẹ nhìn xem ba lại làm thế với con ở ngoài này.” Tề Cách Cách ôm đầu trách móc. Tề phu nhân đứng bên cạnh, bà là một người phụ nữ nhỏ nhắn, da dẻ trắng hồng, lúc này kéo tay con gái rồi cười, “Thật ngại quá, con nhỏ bốc đồng này của nhà chúng tôi, xin đừng để ý đến nó”.

Trên đời này có người sinh ra đã phải tranh đấu cực khổ, lại có người thì ngược lại, trước giờ vận mệnh vẫn luôn muôn màu muôn vẻ, có chút nguơng mộ, nhưng lại thấy không đáng.

Lúc cô khó khăn nhất đã có người dang tay cứu giúp, đó là điều cực kỳ may mắn, nếu tiếp tục oán trách số phận thì thật đáng hổ thẹn.

Cố Chính Vinh đứng cạnh Tề Lý Chính nói lời tạm biệt, những lời họ nói đương nhiên cô nghe rõ mồn một, lúc này anh quay sang nhìn Tiểu Manh, vẻ điềm nhiên, “Tiểu Manh, không phải sáng mai cô phải dậy sớm đi làm sao?” “Hả? À, vâng.” Cô lập tức gật đầu, “Vâng tôi xin phép về trước, Tổng giám đốc”.

“Được, ngày mai gặp”, anh gật đầu.

Cô bước đi thật chậm, lúc xuống nhà tài xế nhà họ Tề đã lái xe tới, Tề Cách Cách không lên xe cùng bố mẹ, mà kéo tay cô: “Bình thường Tổng giám đốc Cố có hung dữ không? Trông cô nem nép như vậy, có phải rất sợ anh ta đúng không?”

“Đâu có, anh ấy là ông chủ mà, đương nhiên thì phải nghe theo chứ.” Rất hiếm khi có người nhiệt tình với mình đến như vậy, Lăng Tiểu Manh có chút không thể kháng cự.

Một câu giải thích qua loa, Tề Cách Cách lại thấy cô thật đáng thương, bèn an ủi lần nữa, “ở bên cạnh sếp đúng là khó chịu, bức bối. được rồi, không thấy anh ta nữa coi như được tự do, tôi còn một buổi party nữa, buổi tiệc chào mừng một người bạn Scotland của tôi, toàn thanh niên thôi, hay lắm đấy, cùng đi nhé?”

Lăng Tiểu Manh định lắc đầu.

Nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã bị Tề Cách Cách tóm lấy tay, rồi nghe thấy cô ấy lớn tiếng chào tạm biệt cha mẹ.

“Ba mẹ, con còn phải đi cùng Tiểu Manh tới một buổi tiệc kiến trúc nữa, bọn con đi trước nhé”.

Lăng Tiểu Manh tròn tròn mắt, muốn lợi dụng cô cũng đâu cần phải thật thà đến vậy? thẳng thắn đến thế là cùng.

Hai người nhà họ Tề cùng lúc quay lại nhìn họ, Tề Lý Chính đang mãi nói chuyện, Tề phu nhân khẽ kéo ông lại, sau cùng chẳng nói thêm câu nào, lắc đầu mỉm cười nhìn con gái. Bà bước tới, mỉm cười với Tiểu Manh, vẻ thân mật, “Lăng tiểu thư, Cách Cách nhà chúng tôi có vẻ rất hợp với cô, có cơ hội cô hãy tới nhà chúng tôi chơi.”

Chưa hề có kinh nghiệm giao tiếp cùng với những phu nhân như thế này, tay lại bị Cách Cách tóm chặt, Lăng Tiểu Manh chỉ biết gật đầu.

Đến khi chỉ còn lại hai người họ Lăng Tiểu Manh mới nói: “Bây giờ được chưa, tôi về nhà đây”.

Tề Cách Cách cười hì hì, “Làm sao mà được? đi cùng tôi, giờ chúng ta đi thôi”.

“Không được, ngày mai tôi còn phải đi làm, giờ tôi muốn về nhà ngủ.”

“Này, ngủ vào giờ này, cô mấy tuổi rồi hả? Sao giống bà già thế”. Tề Cách Cách hành xử khác thường, không nói nhiều liền kéo cô đi.

Lăng Tiểu Manh bị lôi đi xềnh xệch, vội nói, “Không được thật mà, tôi phải về nhà”.

“Trông cô thế này chắc chắn cuộc sống cực kỳ vô vị, ngủ dậy là đi làm, tan làm rồi về nhà, để tôi giới thiệu mấy người bạn mới cho cô biết, đúng rồi, người ấy của tôi cũng đi đấy, tò mò không? Haizzz, xe của cô ở đâu vậy?”

Lúc này Lăng Tiểu Manh mới hiểu tại sao cô ta sống chết cố kéo mình đi hóa ra làm bia đỡ đạn, người ấy? Tôi chẳng tò mò tí nào cả được chưa - Lăng Tiểu Manh thâm kêu gào.

8. , Chương 06

Chương 6: Mùi hương thảo dưới ánh trăng đêm

Cô nghĩ chắc mình đã say lắm rồi, nếu không sẽ không có ảo giác, bản thân sẽ không bao giờ gặp lại người đàn ông đó và anh sẽ biến mất ngay dưới ánh trăng đêm.

Say rồi thì là say thôi, chỉ cần anh không dọa cô nữa, cô nhát gan, thực sự không chịu được.

Từ nhỏ Lăng Tiểu Manh không giỏi từ chối yêu cầu của người khác, không chỉ không giỏi từ chối, mà một khi đã được yêu cầu, thì cho dù bản thân không hề muốn cô cũng dốc hết mười phần sức lực làm cho kỳ được.

Hồi học tiểu học khi phải làm báo tường, tất cả các bạn đã về hết, cô vẫn đứng một mình nhón chân trên ghế hết viết lại vẽ lên bảng. Trục nhật cũng thế, từng góc ngách cô cũng phải lau cho sáng loáng, những bạn nào được cùng nhóm với cô là sướng mê.

Vào tới cấp hai được mọi người tín nhiệm, cô được bầu làm người bảo vệ tài sản của lớp, giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười, lớp học sơ sài là thế làm gì có cái gì đáng giá để bảo vệ? Nhưng khi ấy cô không hề nghĩ tới điều này, sau khi nhận nhiệm vụ hết sức nghiêm túc, từng vết xước trên bàn, từng cái đinh, con ốc cũng cẩn thận ghi chép rõ ràng vào trong sổ, chỉ sợ thiếu mất chỗ nào.

Tề Cách Cách thì ngược lại, bất luận là ở nhà hay ở trường, cô luôn theo kiểu muốn mưa được mưa muốn gió được gió, chỉ quen ra lệnh, một khi bị từ chối thì sống chết gì cũng phải quăn lầy người ta, Lăng Tiểu Manh đáng thương chưa bao giờ gặp phải nhân vật lợi hại như thế, làm sao chống đỡ nổi?

Địa điểm không xa, khu nhà tây kiểu cũ ở ngay trung tâm thành phố, được xây theo phong cách những năm ba mươi của thế kỷ mười chín, sàn của sảnh chính được lát gạch màu kem, đèn trần nhạt màu trắng sữa, khung cửa màu nâu sẫm cùng với những đường nét tinh xảo, từ ô cửa nhỏ trổ hoa có tiếng nhạc xập xình và tiếng cười vọng ra.

Cơ hội hiếm có để được chiêm ngưỡng một kiến trúc cổ được giữ gìn tốt đến thế, lúc trước còn có chút miễn cưỡng, nhưng giờ thì Lăng Tiểu Manh hết sức phấn khích. Nhân lúc Tề Cách Cách bấm chuông, cô cúi đầu nghiên cứu những đường vòng tinh xảo, chỉ biết thốt lên, “ Đẹp quá!”

Phía trong có tiếng bước chân cộp cộp, rồi cánh cửa mở tung, một cô gái tóc vàng xuất hiện, trông thấy Tề Cách Cách liền reo lên rồi ôm chầm lấy, “ Cuối cùng cậu cũng tới! Mau vào đây”.

Họ thật nhiệt tình, một sự nhiệt tình mà cô không tài nào quen được. Lăng Tiểu Manh vốn đang khom lưng, lúc này giữ nguyên tư thế rồi im lặng lùi lại một bước, chỉ sợ cô gái đang phấn khích tột độ này phát hiện ra mình.

Chỉ một giây sau cô đã bị Tề Cách Cách kéo lại, “ Nhìn cô bạn mới mình đưa tới này, Lăng Tiểu Manh”.

Lại một cái ôm nữa, cô gái tóc vàng với bộ ngực đồ sộ, Lăng Tiểu Manh thấp hơn cô ấy hẳn một cái đầu, lúc này cô thấy trước mắt tối om rồi mặt cô chìm hẳn trong sự dập dềnh của da thịt mềm mại. Người cô ấy có mùi nước hoa và thuốc lá, Lăng Tiểu Manh bị sặc một lúc, rồi lại sợ thất lễ, cố nhịn để không ho thành tiếng, sống mũi thấy cay cay.

Một giọng nam vang lên giải cứu cô, “ Lillian, cậu làm gì thế? Đừng biến cửa nhà tôi trở thành hiện trường án mạng nữa có được không?”.

Tề Cách Cách kinh ngạc hét lên, “ Anh!”

Sau cùng Lăng Tiểu Manh cũng có thể ngẩng đầu hít thở, đưa mắt ngược nhìn người tốt bụng đã dang tay cứu giúp, bốn mắt nhìn nhau, hai người họ đều chết lặng, rồi mặt mũi cô tối sầm, còn anh ta lại cười, nét mặt càng thanh tú.

Lăng Tiểu Manh mặt mũi đều đỏ ửng, chắc do khi nãy bị chị gấu kia ôm nên xấu hổ. Trông thấy cô, Bùi Gia Tề vô cùng thích thú, nhẹ nhàng nói, “ Đồng chí Tiểu Manh, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, duyên phận đúng là duyên phận, cô nói xem có đúng không?”.

Anh chàng đẹp trai à, cái này phải gọi là oan gia chứ? Chuyện ngày hôm qua cô còn nhớ như in, Tiểu Manh hơi lùì lại một chút.

Tề Cách Cách cũng kinh hãi, “ Anh, Tiểu Manh, hai người biết nhau?”

Sau vài lần linh giáo khả năng biến mất của cô, lần này Bùi Gia Tề mặt không biến sắc bước tới chắn ngang đường của Tiểu Manh, rồi mới trả lời: “ Đúng, tối qua anh và Tiểu Manh đây đã nói chuyện rất vui vẻ ở Đại hội John McCain, không ngờ hôm nay lại được gặp nhau, thật trùng hợp”.

“ Vậy là ý gì?” Tề Cách Cách tính tình bộc trực, tuy rất thích Bùi Gia Tề, nhưng những người đơn thuần chỉ thích dung mạo của anh nhiều vô kể, lúc này chỉ thấy thú vị, vừa chào hỏi vừa đẩy Lăng Tiểu Manh lại, “ Đi thôi, chúng ta cùng vào chơi nào”.

Bên trong không khí rất náo nhiệt, giống như một liên hợp quốc thu nhỏ, màu da nào cũng có.

Nhân vật chính hôm nay là một chàng trai người Scotland, lúc này anh ta đang nhảy điệu salsa cùng cô gái mặc áo hai dây màu bạc ngay chính giữa sân, tất cả mọi người đều cổ vũ nồng nhiệt.

Xung quanh đều là thanh niên, ăn mặc đậm chất nghệ sĩ, phần lớn đang nâng ly chuyện trò sôi nổi, xem ra họ đều quen nhau cả. Tề Cách Cách bước tới, rất nhiều người chạy lại chào hỏi, không khí náo nhiệt khác thường.

Tề Cách Cách như cá gặp nước, cười nói sảng khoái, còn không quên kéo Bùi Gia Tề nói chuyện liên hồi. Lăng Tiểu Manh đi được một nửa, đột nhiên nghe thấy có vài nhà thiết kế trẻ đang bàn chuyện xu hướng thiết kế nội thất mang đậm chất nữ tính đang lên ngôi, bước chân lập tức ngừng lại.

Mọi người bàn tán thật sôi nổi, còn cô im lặng khác thường, lúc đầu không có ai chú ý tới sự tồn tại của cô, sau cùng cũng có người phát hiện, cũng bởi muốn tìm ngay một cô gái để chứng minh cho quan điểm của mình, liền kéo cô lại gần.

Cô nói xong quan điểm của mình, những người còn lại đều im lặng, có vài người còn xoa cằm chăm chú nhìn cô. Hai ngày hôm nay hết lần này đến lần khác bị người ta nhìn chăm chăm, nhưng tính cô vốn vậy, thế nào cũng không quen được. Lúc này thấy mọi người đều im lặng, cô bắt đầu luống cuống, ánh mắt hoảng loạn, chỉ muốn rút lui thật mau.

Nhưng sau đó có người cổ vũ, rồi kéo cô nói chuyện sôi nổi khác thường, hỏi chuyện nhà thiết kế cô yêu thích nhất, được người khác hỏi Lăng Tiểu Manh dần dần cởi mở nói chuyện đầy hưng phấn.

Những nhà thiết kế tham gia buổi tiệc chiếm đa số, lâu lâu lại có người tham gia, phạm vi mỗi lúc một lớn, nhiều người vốn không đứng cạnh đó cũng tò mò vây quanh.

Bùi Gia Tề không phải người tổ chức bữa tiệc, nhưng địa điểm là do anh cung cấp. Căn nhà anh rộng rãi, lại độc lập, thế nên những người bạn thường tới đây mở tiệc, đa phần đều quá quen với nơi này, là chủ nhân nên cũng bận, anh định bụng trêu Tiểu Manh một chút, nhưng vừa vào đã bị Tề Cách Cách túm lấy nói chuyện, rồi lại có người chạy tới nói hết rượu, anh phải dẫn họ tới hầm lấy rượu, lấy xong mới bắt đầu đi tìm cô.

Anh cứ ngỡ với tính cách của mình, nhất định là Lăng Tiểu Manh đang lặng lẽ đứng ở một góc nào đó, Bùi Gia Tề còn thấy lo lắng, sợ rằng chỉ cần sơ ý một chút là cô bỏ đi ngay, lúc này mới phát hiện cô đang đứng ngay giữa đám đông, có rất nhiều người vây quanh, cô gần như trở thành nhân vật trung tâm.

Đứng giữa đám đông trông cô càng bé nhỏ, thoáng nhìn thì chẳng thấy có điểm gì thu hút, nhưng mỗi khi nói chuyện gương mặt hơi ngẩng lên theo thói quen, không thao thao bất tuyệt, câu chữ ngắn gọn, có thể cô không nhận ra mình đã trở thành tiêu điểm nên thần thái rất tự nhiên.

Cô gái bé nhỏ này chỉ quen với sự yên ắng tĩnh lặng, lúc nào cũng thích thu mình lại, ở những nơi đông người thường không gây được sự chú ý.

Nhưng sao càng ngày anh càng thấy đó chỉ là thủ thuật để che mắt mà thôi?

Còn những người đàn ông xung quanh cô, mỗi khi nghe cô kể chuyện, ánh mắt ai nấy đều trở nên ấm áp một cách vô thức, biểu hiện khác với lúc bình thường.

Bùi Gia Tề lặng lẽ nhìn một lát. Khi Lăng Tiểu Manh nói về những thứ mình yêu thích, cô hồ hởi, hăng hái, tự nhiên mang lại cảm giác mềm mại, dịu dàng, khiến ta đắm chìm lúc nào không hay. Nếu tĩnh tâm tiếp xúc với cô, dần dần sẽ có cảm giác như đang ngắm một bức tranh thủy mặc nhạt nhòa, mới đầu không mấy bắt mắt, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy sống động truyền thần, mang dư vị sâu lắng.

Bùi Gia Tề mỉm cười rồi bước tới cùng tham gia thảo luận, đứng bên cạnh cô anh bỗng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, căn phòng có nhiều người, đủ các mùi hỗn tạp, đa phần là hương nước hoa, duy chỉ có mùi trên người cô là đặc biệt, đó là mùi xà phòng hết sức bình thường.

Thứ xà phòng hết sức bình thường, ở đâu cũng có thể mua được, ở nơi này ai ai cũng sợ mình không đặc biệt, dùng nước hoa cũng phải đắn đo suy nghĩ, còn cô thì ngược lại, trước giờ vẫn luôn muốn được hòa mình vào mọi người xung quanh, chỉ mong sao biến thành một hạt thóc trong đống thóc, một giọt nước giữa biển cả mênh mông.

Thật thú vị, lúc nào cô cũng muốn giấu mình, nhưng chẳng mấy thành công, đến mùi hương trên cơ thể cũng đặc biệt, khiến anh không muốn chú ý cũng không được.

Hiếm hoi lắm mới có được một cơ hội tham gia một hoạt động như thế này, mới đầu cô còn có chút ngại ngùng, nhưng khi xung quanh đều là những người cùng giới, nói chuyện đến hồi sôi nổi, dần dần cô cũng thả lỏng mình. Bùi Gia Tề quay đầu lấy một ly rượu, rồi nhét chiếc ly đã được rót đầy vào tay cô.

Lần đầu tiên ngón tay chạm phải ly rượu lạnh băng cô cảnh giác, “ Tôi không uống rượu, lát nữa còn phải lái xe về nữa”.

Tề Cách Cách là người ồn ào nhất, đã chạy tới từ lâu, nhìn vào ly của cô liền cười, “ Bái phục, một chút rượu thôi, như nước đường ý mà”.

Dứt lời Tề Cách Cách liền cụng ly, uống một hơi cạn sạch.

Không uống thì ngại, cô đành uống một ngụm, ly rượu đó do chính Bùi Gia Tề pha, hỗn hợp giữa rượu và trái cây nhiệt đới, vị của nó thuộc hàng bậc nhất, mỗi lần mở tiệc đều hết sạch bách, không chỉ có vị cay nồng mà còn ngọt sắc, mang hương trái cây rồi tan ra trong miệng.

Khi cô uống rượu đáng vẻ rất thú vị, đầu hơi cúi xuống, miệng kề trên vành ly, nhưng vẫn có rất nhiều người đang nói chuyện không ngớt với cô, khi nói chuyện mắt cô thường mở to theo thói quen, đáng vẻ chăm chú, đôi mắt to như chú tuần lộc nhìn chăm chăm vào người đối diện, cực kỳ lễ độ.

Kỳ thực nếu nhìn kỹ hơn một chút sẽ thấy, thật ra cô không hề nhìn đối phương, ánh mắt lạc lõng, có trời mới biết chúng đang để ở đâu.

Bùi Gia Tề càng nhìn càng thấy thú vị, cúi đầu khẽ hỏi: “ Có ngon không?”.

“ Ngon lắm.” Cô gật đầu, vẻ thật lòng.

“ Có muốn biết tôi làm thế nào không? Lại đây tôi pha cho cô xem”.

Lăng Tiểu Manh định từ chối, nhưng không đợi cô trả lời Bùi Gia Tề đã đi thẳng ra ngoài, ngần ngừ một chút, anh quay lại kéo tay cô đi, bàn tay anh vừa chạm vào tay cô, Lăng Tiểu Manh giật mình, định rụt lại nhưng không kịp, bị anh kéo ra khỏi đám đông.

Sau lưng dường như có không ít lời phàn nàn, Bùi Gia Tề, chàng trai vốn là cao thủ môn Taekwondo, lúc này chỉ dám nhẹ nhàng nắm tay cô.

Chẳng biết đã bao lâu chưa được tiếp xúc với người đàn ông nào ngoài Cố Chính Vinh, mới đầu Lăng Tiểu Manh không phản ứng gì, mãi tới khi ra khỏi đám đông mới nhận ra tình huống này. Cô luống cuống toan giật tay lại, bàn tay Gia Tề ấm áp, hoàn toàn trái ngược với cố Chính Vinh, bàn tay ấy nắm chặt, cô không tài nào giằng ra nổi.

Tới chỗ ngoặt ở cầu thang, anh đưa tay đẩy cánh cửa gỗ có chạm khắc hoa văn, đó là phòng bếp.

Căn phòng tuy nhuộm màu lịch sử, nhưng được bảo tồn rất tốt, ổ khóa trơn tru, hai người vừa bước vào cánh cửa lập tức đóng chặt, căn phòng trở nên yên tĩnh, Lăng Tiểu Manh thở một tiếng, toan mở miệng, đột nhiên nghe thấy tiếng nhạc.

Nhìn vào chiếc túi bên hông cô, Bùi Gia Tề mỉm cười nhắc, “ Tiểu Manh, hình như cô có điện thoại”.

Đương nhiên là cô nghe thấy, người biết số điện thoại của cô rất ít, mà cũng ít người tự nhiên gọi điện cho cô, khuya khoắt thế này mà gọi đến còn có thể là ai nữa?

Lăng Tiểu Manh tìm điện thoại trong túi xách, cầm điện thoại lên, trên màn hình nhấp nháy số điện thoại, là cuộc gọi từ căn hộ của cô, lúc này trông thấy con số quen thuộc ấy tim cô đập mạnh.

Trong phòng bếp trên tường đối diện có treo một chiếc đồng hồ gỗ kiểu cũ, cô ngẩng đầu lên xem giờ, rồi cúi xuống nhìn điện thoại, sắc mặt trông thật khổ sở.

Chẳng phải nói mai gặp sao? Nhiều khách quý đến thế, tối nay làm sao anh ấy về kịp? Mới hơn mười hai giờ đã đến nhà cô, trước giờ Cố Chính Vinh chưa hề ở nhà cô mấy ngày liên tục, cú điện thoại này khiến cô ngạc nhiên.

Bùi Gia Tề vẫn đứng bên cạnh không động đậy, lúc này trông thấy thái độ cô liền cười nói: “ Sao thế? Giờ này gọi đến, liệu có phải là gọi điện quấy rối? Có cần tôi nghe điện giúp không?”.

Anh chàng đẹp trai à, anh đang định hại tôi đấy hả?

Cô liền lắc đầu lia lịa, cầm điện thoại rồi đi thẳng ra ngoài, bước chân cô vội vã, lời từ biệt từ đằng xa vọng lại, “ Tôi có việc gấp phải đi, tạm biệt”.

Nhiều năm tập võ anh đã rèn luyện được sự nhanh nhẹn, nhưng vẫn không tóm được cô, mắt nhìn thấy cô bắt đầu bước nhanh, Bùi Gia Tề đành miễn cưỡng chấp nhận.

Cô gái này là cô bé lọ lem sao? Lần nào cũng biến mất nhanh như làn khói, như thể chỉ cần ở lại thêm một giây thôi sẽ trở về nguyên hình.

Nguyên hình của cô, Bùi Gia Tề mỉm cười tinh nghịch, thực sự anh thấy tò mò lắm.

Ngoài kia gió đêm mát lạnh, đường phố yên ắng không một bóng người, ánh đèn vàng vọt xuyên qua tán cây chiếu xuống mặt đường, Lăng Tiểu Manh vội vã bước tới xe của mình.

Chiếc xe đỗ ngay bên đường, nhưng một trận gió ập đến, mọi thứ trước mắt bỗng nhòe đi, cô vẫn chạy, nhưng chân nam đá chân xiêu, cứ ngỡ mình đi thẳng về phía trước mà chẳng biết đã chạy tới tận đâu.

Bùi Gia Tề đuổi theo, lúc này đang đứng cười nhìn cô loạng choạng đi đúng một vòng trên con phố vắng lặng, chiếc Polo màu đen rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng cô lảo đảo, không thể đi nổi tới bên xe.

Bùi Gia Tề chạy vội tới toan đỡ cô, bên tai chỉ nghe thấy chuông điện thoại reo lên không ngừng giữa khoảng không tĩnh mịch, rồi dứt đoạn.

Sự yên lặng đột ngột khiến cô giật mình, cuối cùng cũng tìm được mục tiêu, thoát một cái cô chạy đến bên xe, còn chưa kịp kéo cửa, đã luống cuống rút vội điện thoại ra.

Đường dây đã thông, tiếng chuông báo đơn điệu, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, nhiều tiếng sau đó cũng không có người nghe, Lăng Tiểu Manh vốn đã hơi hoảng loạn, lúc này chỉ thấy sợ hãi.

Thời gian chờ quá lâu, điện thoại tự động ngắt máy, gọi điện tới năm lần cũng không được, cô vẫn không có ý định từ bỏ, bên cạnh có tiếng nói: “ Tiểu Manh, đợi chút, đợi họ tan tôi sẽ đưa cô về nhà”.

Lăng Tiểu Manh ngẩng đầu, dưới ánh trăng là gương mặt tuyệt đẹp của Bùi Gia Tề, thực sự lúc này cô chẳng còn tâm trạng nào để thưởng thức, “ Không cần đâu, tôi tự lái xe về nhà là được rồi”.

Anh lại cười, “ Cô thế này mà lái xe được ư?”

Tại sao người này không chịu tha cho cô chứ? Lăng Tiểu Manh bắt đầu bực mình, không nói gì, cúi đầu mở cửa ngồi vào trong xe, thái độ từ chối rất rõ ràng.

“ Anh Bùi? Anh đang ở đâu?” Từ xa có người bước ra tìm anh, tới khi nhìn thấy liền bật cười trêu chọc, “ Tạm biệt nhau à? Vậy chúng tôi uống hết chỗ rượu anh giấu đi nhé”.

Quên mất hôm nay mình là chủ nhân, Bùi Gia Tề liền quay đầu mỉm cười xã giao.

Trong chớp mắt Lăng Tiểu Manh đã ngồi lên xe, anh nhanh nhẹn chặn ngay cánh cửa cô sắp đóng lại, vừa giận vừa buồn cười, “ Sao lúc nào cô cũng trốn khỏi hiện trường gây án thế? Được rồi được rồi, tôi không tiễn cô, nhưng cô thế này không thể lái xe được, để tôi gọi xe giúp cô có được không?”

Đầu cô bắt đầu choáng váng, nhưng trí óc vẫn rất minh mẫn, Lăng Tiểu Manh biết mình hơi say, nắm chặt vô lăng, ủ rũ mệt mỏi.

Thấy cô không phản ứng, Bùi Gia Tề đưa tay lấy điện thoại của cô.

Cô lập tức co rúm người lại, tròn tròn mắt sững sốt.

“ Tôi không mang điện thoại, đừng sợ, nhìn tôi giống cướp giật lắm sao?” Anh mỉm cười rồi nhón tay nhẹ nhàng rút điện thoại của cô ra.

Lăng Tiểu Manh nhìn anh qua cửa kính, Bùi Gia Tề nhẹ nhàng gọi điện, cúi xuống nhìn cô, dưới ánh trăng chỉ thấy nét xuân chúm chím, Lăng Tiểu Manh chỉ biết thầm than một tiếng, rồi gục đầu trên vô lăng như chú đà điểu.

Tiểu Manh nhắm nghiền mắt bắt đầu thiu thiu ngủ trong cơn mê tiếng chuông lại réo, cô tỉnh hẳn ngẩng phắt đầu dậy, vội chụp lấy chiếc điện thoại, “ Để tôi nghe”.

Còn tưởng cô đang ngủ, Bùi Gia Tề đưa điện thoại vào tay cô, chỉ thấy một bàn tay bé nhỏ xòe rộng trước mắt, lòng bàn tay trắng ngần, thoáng giật mình.

Anh chưa bao giờ dễ dàng rung động đến vậy, ánh trăng đêm nay sáng đến ảo diệu...

Không phải số điện thoại đó, nhưng vẫn là Cố Chính Vinh.

Trong điện thoại cô không hề có tên anh, cũng chẳng cần thiết, mỗi một số máy cô đều thuộc nằm lòng.

Lăng Tiểu Manh toan nhắc máy, lại liếc nhìn Bùi Gia Tề, ánh mắt rất rõ ràng, anh lập tức giờ tay rồi lui lại mấy bước.

Tay ôm ngực cô bắt máy, đầu dây bên kia chỉ vền vền ba chữ, “ Lăng Tiểu Manh”.

Xong, cô sợ đến nỗi chẳng biết phải trả lời thế nào, Cố Chính Vinh vẫn luôn nghiêm nghị ra uy, nhưng rất ít khi nổi cáu, thái độ của anh tối qua đã đủ khiến cô kinh hãi, vừa thoát chết trong gang tấc, không ngờ ngày hôm nay bão tố lại ập tới, lần này thì dù sét có đánh thật xuống cô cũng không biết phải giải thích ra sao.

Đầu dây vọng ra tiếng nói, “ Nói đi”.

Lăng Tiểu Manh luống cuống: “ Em, em đang ở ngoài”.

“ Anh biết em đang ở ngoài.” Anh nói tuy ngắn gọn súc tích, nhưng có tiếng xe rít qua tai, dường như tốc độ rất lớn.

Cô cúi đầu định thú tội, nhưng còn chưa nói một từ đã bị ngắt lời.

“ Tề Cách Cách đâu?”

Lẽ nào anh có mắt thần, sao cái gì cũng biết thế?

“ Vẫn đang ở trong bữa tiệc.”

“ Có định về nhà không?”

“ Có ạ.”

“ Đã uống rượu phải không?”

Thôi xong!

Cô bắt lực, “ Một chút xíu”.

Đúng là một chút xíu thật, nhưng làm sao cô biết nước đường lại lợi hại như thế?

“ Đang ở đâu?”

“ A... Vừa ra ngoài, đang ở trong xe.” Buột miệng nói theo bản năng, Lăng Tiểu Manh trả lời mỗi một câu hỏi của anh đều hết sức tập trung, tuy đầu óc đã mơ màng, nhưng cô vẫn trả lời rất nhanh.

Đầu dây bên kia có tiếng thở dài, mơ hồ, Lăng Tiểu Manh cứ ngỡ mình nghe nhầm, bởi ngay sau đó anh lập tức ra lệnh, “ Đừng lái xe, gọi xe về”.

Bùi Gia Tề vẫn chưa đi xa, đứng dưới bóng cây nhìn cô nói chuyện, cô vẫn ngồi trong xe, cửa kính hạ xuống, nên từ chỗ anh có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Khi cô nói chuyện tay áp chặt tai, tóc hơi xõa xuống, ngón tay co lại. vẻ mặt cô rất chăm chú, trả lời hết sức gãy gọn, nói chưa được mấy câu đã gật đầu, ánh mắt sụp xuống, tuy ở xa không thể thấy rõ sắc thái, nhưng có thể nhận thấy rõ sự phục tùng đến khác thường.

Cô là người con gái thoáng nhìn thì có vẻ rất ngoan ngoãn, bình thường khi nói chuyện với mọi người cũng không thấy được vẻ hoảng hốt lo sợ thế này, rốt cuộc đầu dây bên kia là ai? Lại nghĩ tới vẻ biến sắc của cô khi nghe tiếng chuông, Bùi Gia Tề chau mày.

Chiếc taxi màu xanh nhạt đang tới, anh chạy ra vẫy xe, quay người nhìn, lúc này cô đã tắt máy, đang đẩy cửa bước xuống.

Bùi Gia Tề toan chạy lại đỡ, nhưng nghĩ rồi lại thôi, chỉ lịch sự giúp cô mở cửa.

“ Cảm ơn.” Bước chân Tiểu Manh hơi loạn choạng nhưng vẫn rất nhanh chui vào ghế sau.

Trước khi đóng cửa anh đưa tay đỡ cô, đợi cô ngồi vào hẳn rồi mới rút tay lại, anh nghe thấy cô khẽ thúc giục tài xế, “ Bác tài, có thể chạy nhanh một chút được không?”

Đợi khi chiếc taxi mất hút sau ngã rẽ phía cuối đường anh mới chậm rãi trở vào, dưới ánh trăng bóng anh đổ dài.

Con đường này vốn tĩnh lặng không một bóng người, khi này lâu như vậy mà cũng chỉ có mỗi anh và cô.

Lăng Tiểu Manh chỉ biết thì thào, dù cho khi đó cô chẳng ồn ào sôi nổi, nhưng lúc này sao anh thấy có chút đơn côi, trong nhà rõ ràng người người ồn ã, vô số tiếng nói cười vang lên, không sợ không có ai làm bạn, nhưng chẳng còn người có thể khiến anh bước chân dồn dập.

Nhìn dáng vẻ khi cô biến mất, gấp gáp hơn chim bay về tổ. Có thể cô đã có người yêu, nhưng thấy cô một mình trở về trong đêm anh không dám tin đó là sự thật.

Bùi Gia Tề nghĩ một hồi lâu cũng không tài nào nghĩ ra, bước tới cổng chính lúc nào không hay, tiếng hò reo ào ra ngoài, tay chưa kịp kéo cánh cửa đã mở tung, Tề Cách Cách cầm ly rượu miệng cười nói: “ Anh chạy đâu vậy? Em tìm Tiểu Manh, có thấy cô ấy không?”

Vị đại tiểu thư này là cô em kết nghĩa cùng học thiết kế ở Anh với anh, tính sơ sơ cũng quen biết nhau hơn ba năm rồi, rất thân thiết, anh trả lời: “ Vừa đi, sao vậy?”

“ Ba em gọi điện tới, hỏi cô ấy.” Tề Cách Cách mỉm cười, đưa tay kéo anh, “ Thật ra hôm nay em cũng mới quen cô ấy thôi, Tiểu Manh có hay không?”

Tề Lý Chính hỏi cô ấy sao? Bùi Gia Tề ngạc nhiên, chỉ mỉm cười, vừa bước vào trong vừa hỏi: “ Hay lắm, làm sao em quen cô ấy vậy?”

Rạng sáng, đường phố vắng tanh, chiếc taxi phóng như bay.

Sau mấy phút điện thoại lại kêu, vẫn là Cố Chính Vinh.

“ Lên xe chưa?”

“ ừm, đang trên xe.”

“ Số xe.”

“ Hả?” Đầu cô choáng váng, có chút mơ màng.

“ Biển số xe.” Anh nói ngắn gọn súc tích, Lăng Tiểu Manh lập tức tuân lệnh, nhìn chú tài xế đang cầm đầu chạy hỏi nhỏ, “ Bác tài, xe này biển số bao nhiêu ạ?”

Lái xe quay xuống nhìn cô, tủm tỉm, nhưng vẫn cho biết số biển xe.

Đợi tới khi cô ngắt máy ông mới bật cười, “ Chồng cô hả? Không yên tâm thế sao không tự lái xe tới đón?”

Giờ cô đã thịt nát xương tan có chết muôn lần cũng chẳng thể nào tạ tội, còn dám bảo anh tới tận đây đón về sao được? Lăng Tiểu Manh cúi đầu trầm ngâm, không nói một lời.

9. , Chương 06 Cont.

CONT.

Ngồi yên một lúc mắt nặng trĩu, theo thói quen mỗi lần cô uống rượu là gục đầu ngủ, thực ra mới lên xe đã bắt đầu mơ màng, nhưng trong đầu thầm nhủ quyết không được ngủ, thế nên nhiều lần cô phải bấu lên mu bàn tay để giữ tỉnh táo, cuối cùng khi đến được khu nhà mình thì mu bàn tay cô đã đỏ rộp một khoảng.

Lăng Tiểu Manh đang luống cuống tìm tiền thì một bên cửa xe mở ra, lái xe cũng phải hoảng, toan kêu lên thì người kia đã đưa tiền cho ông, “ Không cần tìm nữa, cảm ơn ”

Bác lái xe cầm tiền quay lại nhìn cô gái cúi đầu xuống xe, bước chân không vững, người đàn ông đứng ngoài xem ra đã liệu trước, vòng tay đỡ lấy cơ thể cô.

Cô gái trông hết sức bình thường, xem ra có số đào hoa đầy chứ, cả hai đều là những anh chàng đẳng cấp người đón kẻ đưa, chẳng lẽ đây chính là cô gái đẹp nét mà người ta vẫn thường nói? Đáng tiếc khi này ông không nhìn kỹ, vẫn thấy thật kỳ lạ, lái xe được một đoạn ông vẫn còn nhìn theo bóng cô gái qua chiếc gương chiếu hậu.

Lăng Tiểu Manh nào biết những suy nghĩ vẩn vơ của bác tài xế, lúc này sắc trời tối đen, khu nhà tĩnh lặng không một tiếng động, trăng tròn sáng vàng vạc.

Dưới ánh trăng mọi đường nét đều trở nên rõ rệt, gương mặt Cố Chính Vinh sáng tỏ từng đường nét, mặt không biến sắc, trông thấy anh dù bạo gan cô cũng không dám mở lời.

“ Em...”

“ Lên gác.” Anh nói đúng hai chữ, rồi quay người bước đi.

Lăng Tiểu Manh cố gắng bước theo sau, thấy anh rồi liền thở dài đánh thượt, ý thức khi này cố bấu vào tay giữ mình tỉnh ngủ đã biến mất tăm, ngay bước chân đầu tiên cô đã chệch hướng, bước đi xiêu vẹo.

Sải chân anh dài, lúc này anh quay lại nhìn, đưa tay kéo ngay cô lại.

Cả người Tiểu Manh sà vào vòng tay quen thuộc, thật lạ, rõ ràng rất sợ anh, rõ ràng biết lúc này anh đang tức giận, rõ ràng khi này trông thấy anh mà thấp thỏm lo sợ, nhưng giờ đây cô lại thấy yên lòng hoàn toàn thả lỏng, chìm sâu vào giấc ngủ, trong mơ hồ còn không quên xin lỗi, “ Em xin lỗi, xin lỗi”.

Cố Chính Vinh thở dài, ôm gọn cô vào lòng. Sảnh dưới tòa nhà được lát lớp gạch màu kem bóng loáng, lúc này vắng tanh không một bóng người, cơ thể cô nhỏ bé, anh ôm gọn trong lòng, chân bước chậm chậm, tiếng chân đều tăm tắp vang thật xa.

Bước vào trong thang máy, cô đã ngủ rồi, đầu gục vào một bên vai anh, hơi thở nhẹ nhàng mềm mại, chỉ khẽ hít thở, nhưng đều đặn không ngừng, hơi thở từ từ thấm sâu vào bên ngực anh.

Tới lúc mở cửa, anh mới phát hiện mình đã phạm sai lầm, khi này lúc rời đi đã quên không mang theo chìa khóa, lúc này muốn vào nhưng không mở được cửa.

Cố Chính Vinh cố kiềm chế cảm xúc rất lâu rồi, anh cúi đầu nhìn Tiểu Manh đang ngủ ngon lành trong lòng mình, sự bức bối xen lẫn thứ tình cảm khó tả cùng trào dâng, cuối cùng không chịu được, anh nghiêng đầu, ngấu nghiêng khóa chặt môi cô.

Bờ môi bỗng ấm nóng, cũng bởi đang ngủ sâu nên khẽ mở, chẳng chút phòng vệ, dưới sự tấn công đột ngột của anh cô bị sặc, vừa ho vừa mở mắt, hoang mang. Vẫn còn có thể tỏ thái độ như vậy...Cô thật bản lĩnh.

Tức điên lên, cố Chính Vinh cố sức cắn cho cô một miếng đau điếng.

Môi trên thấy đau, anh đã buông lỏng hai tay, hai chân vừa chạm đất, Lăng Tiểu Manh có không muốn tỉnh cũng bị dọa cho tỉnh hẳn, vừa thấy sắc mặt Cố Chính Vinh, chẳng biết trời đất gì, cô lục tìm chìa khóa theo thói quen.

Giận đến thế vẫn không quên bắt cô mở cửa như mọi khi, anh cũng nguyên tắc quá đấy?

Phòng khách không bật đèn, ánh trăng từ cửa sổ chiếu hắt vào, sàn nhà đỏ rực màu gỗ anh đào sáng loáng một mảng. Cô khom người giúp anh tháo giày, vừa cúi xuống đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa thì cắm đầu xuống tủ giày.

Cố Chính Vinh vội tóm lấy cô, giọng chứa đựng sự kiềm chế rất lớn, “ Không cần lấy đâu”.

“ Hả?” Lăng Tiểu Manh ngẩng đầu nhìn, nhất thời tay chân luống cuống.

Đến cả lúc này rồi, cô vẫn giống như mọi khi, ai nói uống rượu vào là lộ hết bản chất? Cô đến mượn rượu giả điên cũng không.

Trước khi phát hiện ở đây vắng tanh không một bóng người cảm giác đó lại ùa về, anh thấy tức ngực, thở dốc, tim đập dồn dập, chẳng còn chút sức lực nào.

Khi này còn sợ cô biến mất, lúc này lại chẳng muốn đối diện, mâu thuẫn tới cùng, anh im lặng không nói.

Cửa chưa đóng hẳn, chùm chìa khóa anh bỏ quên trên nóc tủ giày, chỉ có một chùm đơn độc nằm đó, anh đưa tay cầm lấy, đưa mắt nhìn Lăng Tiểu Manh ngẩng đầu nhìn mình rồi quay người bỏ đi.

Xưa nay Cổ Chính Vinh hành xử rất điềm đạm, xung quanh tuy yên ắng, tiếng khép cửa vang lên cách một cái như đánh trúng tim cô.

Đầu vẫn còn đau, cô không biết phải phản ứng thế nào, bất giác lùi lại một bước, Lăng Tiểu Manh chỉ thấy toàn thân toát lạnh.

Tâm trạng không được tốt, anh đứng trong thang máy trầm ngâm, tới khi ra khỏi tòa nhà bước chân anh chậm dần, tay lần tìm thuốc, nhưng mỗi khi buồn bực thường không nhin được.

Lên xe rồi anh cũng không vội nổ máy, anh mở hết cửa sổ, ngồi đó hít thở thật sâu.

Anh thấy rất hỗn loạn, lối đi nhỏ phía trước như có ảnh, bóng dáng cô liêu xiêu bước tới, dưới ánh trăng cô ngược đầu lên nhìn, đôi mắt to tròn như tuần lộc.

Thật đáng ghét! Xem xem anh đã rước về một đồng phiền phức, lại không nỡ lòng đẩy đi, bỏ thì thương vương thì tội.

Ngay từ đầu đã không muốn như vậy, ngay từ đầu anh hoàn toàn tỉnh táo, tự biết bản thân có thể cho cô bao nhiêu, nên cho cô bao nhiêu, anh cũng biết cô có thể hiểu được chừng nào, có thể đáp trả được đến đâu.

Được voi đòi tiên, cô đâu làm gì sai, chỉ tại anh quá tham lam.

Cổ Chính Vinh thấy mắt mình như mờ đi chẳng biết lúc này cô đang làm gì. Cô uống rượu vào thì ngủ nhanh hơn người khác, lại rất nhát gan nói không chừng đã tự coi tất cả những chuyện vừa xảy ra như một cơn ác mộng, bò lên giường là ôm gối ngủ liền.

Mày còn muốn cô ấy làm thế nào nữa? Cổ Chính Vinh chau mày.

Đã mấy ngày không được nghỉ ngơi, thật mệt mỏi, trong bữa tiệc anh chẳng ăn gì, chỉ uống chút rượu, lại mất thêm vài giờ đứng tim sau khi cô bỏ đi, lúc này cơ thể đã hoàn toàn suy kiệt, chân tay rã rời, anh ngồi tựa vào ghế chẳng buồn nhúc nhích.

Chiếc xe đỗ ngay phía trước khu nhà, hừng đông đã tới, xung quanh không một tiếng động, chẳng biết sau bao lâu, bên tai có tiếng sột soạt, Cổ Chính Vinh mở mắt, thấy cô đã bám lên thành cửa, khuôn mặt đầm đìa những nước không biết là mồ hôi là nước mắt ánh mắt kinh hãi bất an, thấy anh mở mắt liền thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp nói gì mà hai mắt đã đổ au.

“Sao thế?”, anh hỏi nhỏ, giọng khản đặc, đến anh cũng không nhận ra.

Cô vừa bị hù chết có được không?

Tiếng sập cửa khiến Lăng Tiểu Manh chết lặng, một lúc lâu sau mới tỉnh lại, lao ra cửa sổ nhìn xuống thấy anh đã lên xe, tầng ba mươi quá cao, đầu vẫn choáng váng vì rượu, tuy ánh trăng sáng tỏ, đèn đường của khu nhà rất sáng, nhưng mọi vật trước mắt vẫn nhòa đi.

Cô gắng sức nhìn xuống, sao xe vẫn không chạy, sợ mình nhầm lẫn, cô lại chạy vào nhà tắm vã nước lên mặt, làn nước lạnh buốt khiến cô rùng mình, sau đó chạy lại cửa sổ nhìn cho rõ, chắc chắn là xe của Chính Vinh, đến giờ vẫn không hề nhúc nhích.

Tới lúc này cô hoàn toàn hành động theo bản năng, chẳng suy nghĩ gì nhiều mà chạy thẳng một mạch xuống nhà, tới gần mới phát hiện cửa xe mở tung, anh ngồi một mình trên ghế lái, mắt nhắm nghiền, sắc mặt không tốt, dưới ánh trăng đôi môi anh tái nhợt.

Cô sợ hãi không thốt nên lời, tới khi anh mở mắt nhìn cô mới phát hiện thì ra mình đã nín thở được một lúc, khi hơi thở đầu tiên trút ra đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, thế rồi đôi mắt cay xè.

Cô nghĩ chắc mình đã say lắm rồi, nếu không sẽ không có ảo giác, bản thân sẽ không bao giờ gặp lại người đàn ông đó, anh sẽ biến mất ngay dưới ánh trăng đêm.

Say rồi thì là say thôi, chỉ cần anh không dọa cô nữa, cô nhát gan, thực sự không chịu được.

Lại một ngày hè oi ả, đến lúc này gió đêm vẫn lạnh. Mái tóc cô ẩm ẩm, một bên vai ướt đầm, đôi mắt đỏ hoe, bởi cô co mình nên xương quai xanh lộ cả ra.

Cổ Chính Vinh ra hiệu cho cô lên xe, quá tĩnh lặng, họ nghe thấy rõ rệt tiếng hơi thở của mình. Sau cùng lại là cô đưa tay ra trước.

Lần đầu tiên thấy cô chủ động, ngón tay lạnh buốt, nhưng lòng bàn tay thật ấm, đặt lên trước trán anh, ánh mắt lo lắng, “Anh không khỏe ư? Có cần đi khám không?”

Anh thở dài, hai ngày nay chẳng biết đã bao nhiêu lần hực hơi.

“Không.”

Lăng Tiểu Manh thấy sắc mặt anh dần trở lại bình thường, ngỡ rằng vừa rồi chỉ là nhầm lẫn, cô rút tay lại khẽ nói: “Tề Cách Cách...”.

“Anh biết rồi.”

Xém chút nữa là cô quên mất người đàn ông này vốn thân thông quảng đại, liền im lặng.

Ánh mắt lo lắng khi này không còn, mắt cô sụp xuống, đầu cũng cúi xuống.

Anh từ tốn: “ Đi đâu cũng được, nhưng phải nói với anh trước”.

“ Vâng, là em không đúng, em xin lỗi.” Nhận lỗi là nguyên tắc hàng đầu, cô chưa bao giờ tranh cãi không đầu.

Lăng Tiểu Manh vẫn chưa thấy anh trả lời, ngẩng đầu mới phát hiện anh đã quay mặt sang phía khác, chẳng còn nhìn mình, không thấy được nét mặt của anh, đợi một lúc mới thấy anh nói, giọng vẫn rất từ tốn, “ Đi cũng được, nhưng phải nói với anh trước”.

Giọng anh nhẹ nhàng, cũng không phải nói trực diện, trong giây lát Lăng Tiểu Manh không nghe rõ, hoặc giả có nghe rõ cũng không hiểu, chẳng nghĩ nhiều, chỉ “ Vâng” một tiếng theo thói quen.

Nằm trên giường rồi Lăng Tiểu Manh mới thấy cơ thể như bị xe tải nghiền nát, toan cuộn mình, nhưng xương cốt rã rời, không tài nào điều khiển được.

Trong phòng tắm vọng lại tiếng nước xối rào rào, Cố Chính Vinh đang tắm, vật vờ cả buổi tối, khi này vừa tắm xong Lăng Tiểu Manh cứ ngỡ nhất định mình sẽ không ngủ được, không ngờ vừa nằm đã không còn biết gì, xoay người là quên hết mọi thứ.

Bước ra khỏi phòng tắm, Cố Chính Vinh thấy cô đã ngủ say. Anh nằm xuống bên cô, căn phòng ngủ một màu đen đặc, cơ thể cô thơm mùi xà phòng, thứ xà phòng rất đối bình thường, sạch sẽ thơm mát.

Đôi mắt anh dần thích ứng với bóng tối, ánh trăng lọt qua khe cửa soi xuống sáng rõ.

Gương mặt cô nhỏ nhắn như đắm chìm vào ánh trăng, trắng trong, yếu đuối, một vẻ đẹp mong manh dễ vỡ.

Nếu anh hứa với em, em sẽ không bao giờ rời bỏ anh chứ?

Cố Chính Vinh định hỏi cô, nhưng rồi thấy mình thật nực cười.

Anh vẫn nhớ như in hình ảnh cô thút thít trước mặt mình, nắm lấy tay anh thì thầm, trên đời này tất cả những lời hứa chỉ khiến người ta đau khổ.

Nàng công chúa sinh ra trong gấm nhung và hạnh phúc còn biết đến khổ đau, hướng hồ một cô gái mỏng manh dễ vỡ như cô?

Nếu làm được, không cần nói cô cũng thấy, hứa rồi không làm được, lại sợ cô đau khổ, huống hồ Lăng Tiểu Manh vẫn luôn trốn tránh tất cả những gì liên quan đến cái gọi là mãi mãi, vĩnh viễn. Dù anh có dốc hết sức ra trước mặt cô, nói không chừng cô còn chạy nhanh hơn.

Được thôi, anh sẽ đợi xem em nhắm mắt đi trên con đường này cho tới lúc nào.

Lại bắt đầu thấy bức bối, không nhìn cô nữa, anh quay người nhắm mắt, tới khi gần chìm vào giấc ngủ bỗng thấy sau lưng ầm hần, cô quay người sang bên, ôm lấy anh, một tay vòng trước ngực anh như thường lệ, một tay vắt ngang eo anh theo thói quen, gương mặt áp sát sau gáy, hơi thở nóng ấm, nhẹ nhẹ.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô, thực sự không thể nhịn nổi, anh lại thở dài.

10. , Chương 07

Chương 7: Người xa lạ quen thuộc

Rốt cuộc là cái gì biến thành?... Cô lặng lẽ ngồi một bên ngắm nhìn anh, ánh mắt lạ lẫm, như chưa từng trông thấy anh, như chưa từng biết đến con người này.

Thực sự là xa lạ , cảm giác lạ lẫm đến cái gạt đầu xe giao khi lướt qua nhau cũng không bằng, mỗi một khe hở dù là nhỏ nhất trong tim cũng dần tràn ra cảm giác xa lạ, rồi đột nhiên chúng ùn ùn kéo đến, trào dâng ngập tràn mọi góc ngách.

Choáng váng bởi rượu, ánh nắng xuyên qua khe cửa dần chói chang Lăng tiểu Manh cố gắng mở mắt, tia nắng đầu tiên lọt vào trong mắt cảm thấy chói buốt rất khó chịu, không chịu nổi chỉ muốn hét lên.

Cô không phát thành tiếng, mở mắt nhìn ngoài ánh nắng sớm còn có Cố Chính Vinh, mặt cô vẫn áp sau lưng anh, khẽ ngẩng đầu ngắm nhìn gáy anh. Phòng ngủ cực kỳ yên tĩnh, anh vẫn đang ngủ, chẳng phát ra âm thanh nào.

Lăng Tiểu Manh rón rén quay đầu xem giờ, hả? Ngủ quên cả một buổi sáng! uống rượu chỉ có hại quả thật chí lý, cũng may hôm nay là cuối tuần, cô rứt tay lại toan ngồi dậy.

Lúc cô rút tay khẽ động dậy, Cố Chính Vinh không chịu thả cô ra, cũng không chịu tỉnh dậy. Những việc xảy ra tối qua giờ cô vẫn thấy mơ màng, nhưng cảm giác sợ hãi vẫn còn nguyên, đột nhiên trong lòng bất an thấy rõ, chỉ sợ làm anh tỉnh giấc, nên cô lại thôi.

Hạ quyết tâm cô nằm yên không nhúc nhích, nhưng phòng ngủ bỗng có tiếng nhạc, vang lên không ngớt, càng ngày càng lớn.

Là tiếng chuông điện thoại của cô, điện thoại để trong túi, túi đặt dưới đất trong phòng ngủ... Tại sao lại ở đây? Chẳng có chút ấn tượng nào, cô thường để đồ rất quy củ, mọi thứ trong nhà đều ra đây, chưa bao giờ lộn xộn bừa bãi.

Lăng Tiểu Manh sợ điện thoại kêu khiến anh tỉnh giấc vội vàng định ra nghe máy, còn chưa kịp nghĩ ra nên ngồi dậy thế nào thì Cố Chính Vinh đã tỉnh, lúc này anh không quay đầu lại, nhào người đưa tay quơ lấy chiếc túi của cô.

“Cảm ơn,” Lăng Tiểu Manh hơi cắn dứ, vừa lí nhí cảm ơn vừa nhắc máy đầu dây bên kia là tiếng người lạ gọi thẳng tên cô, “Xin hỏi có phải cô Lăng Tiểu Manh không ạ?”

“Vâng, là tôi.”

“Chào cô, chúng tôi là China Visual, chúng tôi muốn mời cô tham dự triển lãm thiết kế đồ gia dụng hàng năm lần này, có thể xin cô chút thời gian nói chuyện cụ thể được không?”

“China Visual?” Cô đã từng nghe, đó là tạp chí chuyên đề gia dụng nổi tiếng nhất nước, hàng năm đều kết hợp với Hiệp hội Thiết kế tổ chức triển lãm, rất nhiều nhà thiết kế từ đó mà thành danh. Nhưng cô vốn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, đến phòng làm việc riêng cũng không có, triển lãm nổi tiếng như thế sao có thể tìm tới cô? Cô ngạc nhiên, không trả lời, nhìn Cố Chính Vinh.

Anh đã ngồi dậy và chuẩn bị xuống giường, cảm giác cô đang nhìn mình, liền quay đầu nhìn lại.

“Cô Lăng Tiểu Manh?”, người ở đầu dây bên kia thúc giục.

Đỉnh đầu có người khẽ ấn xuống, anh gạt đầu với cô, có vẻ thích thú với thái độ cô lúc này, anh khẽ mỉm cười.

Cố Chính Vinh rất bận rộn, showroom thứ ba của công ty tại Trung Quốc đã được quyết định, ngay chiều hôm đó anh đã phải bay tới Hạ Môn, chẳng nói thêm với cô lời nào về chuyện tham gia triển lãm.

Thực ra cũng không cần thiết, bởi China Visual phản ứng rất mau lẹ, sau khi cô đồng ý họ lập tức cử chuyên gia tới bàn bạc. Mọi việc diễn ra quá nhanh, thậm chí khi được hỏi có thể gặp ở đâu, chẳng nghĩ ra chỗ nào cô đành nói đại quán ăn quen thuộc nhất của mình.

Bước vào là một người phụ nữ, tóc thẳng, ăn vận rất chuyên nghiệp, bước chân sải dài. Trông thấy Tiểu Manh liền đưa tay lên tự giới thiệu, bàn tay nắm chặt, tác phong rất tây, giọng nói dứt khoát “ Cô Lãng Tiểu Manh, rất vui được gặp cô, tôi là Tô Ngưng”.

Lãng Tiểu Manh vẫn thấy không quen lắm, cô khó có thể làm quen với người lạ một cách nhanh chóng, thường lúc đầu cô rất kiệm lời.

Tô Ngưng quan sát một lượt mặt không biến sắc, trong lòng bắt đầu cười khẩy.

Gần đây chuyện cười nào cũng có, John McCain đích thân tiến cử, sếp tổng nêu tên để cô ấy xuất hiện và trợ giúp hoàn toàn, bỗng dưng cô ta biến thành một bé gái chẳng hiểu biết gì.

Tô Ngưng bỗng nhớ lại cuộc nói chuyện tại phòng làm việc sáng nay: “ Không được, tôi còn bao nhiêu việc chưa hoàn thành, làm sao tiếp được?”.

“ Mấy cái đó có thể hoãn lại.”

“ Tại sao? Cô ta có gì đặc biệt? Là nhân tài kiệt xuất mới xuất hiện? Giành được giải thưởng quốc tế? Hay là mới mở studio? Sao tôi chẳng nghe thấy bao giờ?”

“ Đặc biệt lắm, sắp thành nhân tài kiệt xuất rồi, sẽ không để cô phải hối hận đâu.”

Hóa ra chỉ là đồ nhãi nhép nói năng lí nhí, ăn mặc đơn giản, khác một trời một vực với tất cả những nhà thiết kế cô từng tiếp xúc, cũng gọi là bình thường, đặc biệt đâu ra?

“ Bản thảo thiết kế? Tôi để ở công ty hết rồi, hôm nay cô muốn xem sao?”, Lãng Tiểu Manh ngồi đối diện vẫn đang trả lời.

Tô Ngưng hoàn hồn, làm việc làm việc, cô được đào tạo rất chuyên nghiệp, đóng gói là điểm mạnh của cô, dù có là một hạt cát, cô cũng có thể biến nó thành kim cương để bán! Cô vừa nghĩ vừa gật đầu, “ Được, mọi việc cần phải khẩn trương, sau khi xem xét lựa chọn, tôi còn phải liên hệ với nhà máy để làm mẫu”.

Lãng Tiểu Manh cũng gật đầu, toan đứng dậy tính tiền, Tô Ngưng liền chặn lại, “ Để tôi”.

Kinh phí tòa soạn đưa rất thoải mái, còn nói lần này nhất định sẽ có lãi. Thực sự cô không hiểu, bây giờ đều là các nhà thiết kế tới nịnh nọt để tòa báo PR tên tuổi cho họ, làm gì có tòa soạn nào bỏ tiền ra mời nhà thiết kế cơ chứ?

Tóm lại là đặc biệt, hết sức đặc biệt.

Ông chủ chạy lại cười thật tươi, “ Tiểu Manh à, có phải bàn chuyện xong rồi không?”

“ Ừm, tôi phải về công ty cùng cô Tô Ngưng đây.”

Mắt nhìn Tô Ngưng đang đứng bên cạnh, ông chủ bỗng cười thân thiện, giọng nói thành khẩn khác thường, thiếu chút nữa là nắm lấy tay cô hồng tăng thêm hiệu quả, “ Tô tiểu thư, bữa này để tôi mời”.

“ Hả?”, Tô Ngưng ngơ ngác.

“ Cảm ơn cô đã giúp đỡ Tiểu Manh, ha ha.”

Tô Ngưng không thốt lên lời, bên tai là tiếng Tiểu Manh, giọng hơi kéo dài, không giống như nũng nịu, cảm giác đơn thuần chỉ là thói quen, “ Không được đâu, ăn uống sao lại không trả tiền cho được?”

Ông chủ vẫn cười, “ Vậy để tôi thanh toán với người khác một thể luôn”.

Lăng Tiểu Manh sợ ngộ nhỡ ông không chú ý buột miệng gọi tên Cố Chính Vinh, lập tức đầu hàng, “ Được rồi được rồi, vậy tôi đi trước đây”. Vừa dứt lời cô vội vã bước ra ngoài, bước chân chạm đất nhẹ nhàng, nhưng kỳ lạ ở chỗ trong nháy mắt cô đã tới cửa, còn quay lại gọi Tô Ngưng, “ Tô tiểu thư, cô chưa đi sao?”

Tô Ngưng càng lúc càng không hiểu, lúc bước ra cửa còn trợn mắt nhìn theo bóng Lăng Tiểu Manh, chẳng lẽ cô lại nhìn nhầm? Cái cô Lăng Tiểu Manh này, nói không chừng có điểm gì đó đặc biệt thật.

Tô Ngưng tuổi còn trẻ, nhưng vào nghề sớm, lại làm việc trong tòa soạn có tiếng, tiếp xúc với giới thiết kế rất lâu, tuy bản thân không làm thiết kế, nhưng cô rất có mắt nhìn các nhà thiết kế.

Tính cách cô rõ ràng, làm việc gì cũng nhanh nhẹn gọn gàng, tiếp xúc với Lăng Tiểu Manh vẫn thấy có gì đó không thể chấp nhận được, nhưng sau khi xem hết tất cả những bản thảo của Tiểu Manh liền thay đổi thái độ.

Cô đúng là ếch ngồi đáy giếng, trên đời này quả thật có những người bề ngoài và tính cách chẳng có gì giống một nhà thiết kế, nhưng chẳng sao cả, chỉ cần cô ấy có tài là được.

Lăng Tiểu Manh tuy không giỏi giao tiếp, nhưng rất nhạy cảm với thái độ của người khác đối với mình.

Tuy Tô Ngưng luôn nở nụ cười, nhưng ngay từ khi bắt đầu nói chuyện cô vẫn luôn thấy có cái gì đó không bình thường. Điều lạ là, khi xem hết bản thảo của cô, Tô Ngưng bỗng nhiên dạt dào cảm hứng, bắt đầu nhiệt tình hơn với cô, dứt ra cũng không được, ra khỏi công ty cũng không có ý để gặp nhau sau, mà tìm một nơi gần đó tiếp tục nói chuyện.

“ Những bản thiết kế này rất tốt, tôi đề nghị làm một loạt, gồm cả những thiết kế trang trí nội thất, hiệu ứng sẽ lớn hơn là làm đơn lẻ từng tác phẩm một, cô thấy thế nào?” Tô Ngưng tay cầm ly nước ngồi trong quán cà phê thao thao bất tuyệt, càng nói càng phấn khích.

Là thứ Bảy, quán cà phê rất đông người, có hai người đàn ông vừa bước vào, trong đó có một người vẻ mặt rạng rỡ, vỗ vai người đi cạnh ra dấu để anh ta đi trước, rồi tiến thẳng về phía họ.

Lăng Tiểu Manh nhìn tới nhìn lui, người đứng dậy lại là Tô Ngưng.

Người đàn ông này cô biết, là Đồng Diệc Lỗi, một tinh anh mới từ hải ngoại trở về, trợ lý đặc biệt cho chủ tịch của Osun mới tuyển về.

Osun là hệ thống đồ gia dụng kiểu Mỹ mới xuất hiện mấy năm gần đây trên thế giới, chiến lược kinh doanh rất có tính tấn công, năm ngoái họ có ý thâm nhập thị trường Trung Quốc, do đó đã đem theo vị trợ lý chủ tịch mới này và trở thành nhân vật rất có tiếng tăm ở trong giới, bất cứ sự kiện lớn nào cũng thấy mặt.

Nhưng ở đây cũng gặp được sao, có trùng hợp quá không?

“ Đồng tiên sinh, sao trùng hợp vậy?”

“ Xin chào, Tô tiểu thư.” Anh đáp lại một câu, ánh mắt nhìn xuống một người khác, tiếp tục nói, “ Tiểu Manh, trùng hợp quá”.

Giọng người đàn ông ấy vang lên, Lăng Tiểu Manh cổ ngẩng đầu lên, nhìn anh rồi nhẹ nhàng cất tiếng, “ Đúng vậy, thật trùng hợp”.

Không khí thật khác lạ, Tô Ngưng không kìm được hỏi: “ Sao cơ? Hai người biết nhau rồi?”.

“Vâng, tôi và Tiểu Manh đã quen nhau nhiều năm nay, sau khi tôi ra nước ngoài mới mất liên lạc.” Đồng Diệc Lỗi trả lời trơn tru, “Còn cô, làm sao quen Tiểu Manh?”

“Sáng nay,” Tô Ngưng làm việc trong nghề đã nhiều năm, rất đúng người đúng việc, lúc này người hỏi người trả lời rất lưu loát, nhưng theo bản năng vẫn có đôi chút cảnh giác với Đồng Diệc Lỗi, lập tức nói rõ ràng, “Tòa soạn chúng tôi vừa mời cô Tiểu Manh tham gia triển lãm năm nay, phái tôi tới hỗ trợ, hôm nay là ngày đầu chúng tôi gặp mặt, ha ha.”

“Triển lãm?” Không ngờ cô lại nói vậy, Đồng Diệc Lỗi trầm ngâm trong giây lát, rồi nhìn Lăng Tiểu Manh, “Thật không? Chúc mừng nhé, Tiểu Manh, tin vui như thế này, chắc anh là người đầu tiên được biết?”

“Đúng đó, anh nói xem có trùng hợp không, chúng tôi mới vừa bàn việc này khi này”, Tô Ngưng cướp lời.

Cô không phải kẻ ngốc, mới nhìn đã biết mối quan hệ trước kia của Tiểu Manh và Đồng Diệc Lỗi nhất định không bình thường, thần sắc Lăng Tiểu Manh từ lúc anh ta xuất hiện đã trở nên bất an và tỏ vẻ phòng thủ, còn thái độ anh ta thì thân mật, lời lẽ thân thiết, hoàn toàn không giống những lời khách sáo bình thường.

Cô tiếp xúc với rất nhiều người trong giới thiết kế trong nước, điều phiền phức nhất của những nhà thiết kế có tài chính là khi lên kế hoạch được một nửa, đột nhiên bị một vài công ty nước ngoài có tiềm lực hoặc trong triển lãm để mắt tới, sau đó đoạn tuyệt tình nghĩa, những việc thế này cũng không phải lần đầu cô gặp. Lúc này theo bản năng, Tô Ngưng thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, nói thẳng cho đối thủ trong ngành bỗng dưng xuất hiện biết.

Thêm đó, Lăng Tiểu Manh lại rất khác với mọi người, trong mắt cô Tiểu Manh giống như một chú gà tây, nên chẳng suy nghĩ nhiều, Tô Ngưng thẳng người mở miệng tiếp luôn lời Đồng Diệc Lỗi.

Lăng Tiểu Manh hoàn toàn không nhận ra mình đã trở thành người tàng hình, nhìn hai người trước mặt người hỏi kẻ đáp, cô nín thinh không nói gì.

Ngay khi sự thất kinh và lo lắng lúc ban đầu qua đi, cô bắt đầu không hiểu, càng nhìn càng không hiểu.

Người đàn ông trước mặt, đã từng là người thân thuộc nhất trong cuộc đời cô, cho tới giờ cô vẫn có thể chỉ rõ đường vân trên tay anh xoáy theo chiều nào. Có những tưởng họ sẽ ở bên nhau trọn đời, cô đã từng một mực khẳng định rằng, dù tới khi tóc cô bạc trắng, chân run rẩy, chỉ có thể ngồi trong vườn nhà ngắm nhìn khung cảnh trước mặt, quay đầu lại có thể mỉm cười gọi tên anh, Hòn đá cuội.

Nhưng bây giờ thì sao? Cũng vẫn con người ấy, nhưng cảm giác cô có được lại hoàn toàn xa lạ.

Lần trước cô hoảng loạn bỏ chạy, vắng bên tai là lời anh nói xin lỗi, từ đó tới giờ, chẳng biết cái gì đã khiến mình thay đổi, cô chẳng thể nhận ra anh nữa.

Mới chỉ hai năm thôi, kỳ thực anh không thay đổi nhiều, vẫn ăn nói rất lịch sự, cười dịu nhẹ như gió mây, khi đứng theo thói quen tay phải đút trong túi quần, ngón tay cái lộ ra, ngón tay thon dài.

Rốt cuộc là cái gì đã thay đổi? Sự can thiệp mạnh mẽ của Tô Ngưng đã giải thoát giúp cô, Lăng Tiểu Manh không nói gì thêm, lặng lẽ ngồi một bên ngắm nhìn anh, ánh mắt lạ lẫm, như chưa từng trông thấy anh, như chưa từng biết đến con người này.

Thực sự xa lạ mà, cảm giác lạ lẫm đến cái gạt đầu xe giao khi lướt qua nhau cũng không bằng, mỗi một khe hở dù là nhỏ nhất trong tim cũng dần tràn ra cảm giác xa lạ, rồi đột nhiên chúng ùn ùn kéo đến, trào dâng ngập tràn mọi góc ngách.

Sau cùng Lăng Tiểu Manh gần như bị Tô Ngưng kéo đi, Đồng Diệc Lỗi trước khi đi vẫn nhìn cô, ánh mắt lấp lánh, cảm giác bị nhìn sau lưng có phần không thoải mái, cô cúi đầu, bước chân nhanh dần.

Ra khỏi cửa Tô Ngưng còn nói: “ Cô nhớ giữ kỹ bản thảo, đừng tùy tiện cho người khác trông thấy. Còn nữa, nếu có người lạ tới tìm, tốt nhất là đừng để ý”.

Lăng Tiểu Manh vừa gật đầu đồng ý, vừa đưa mắt nhìn Tô Ngưng, bỗng nhiên thấy cô thật giống người bạn cùng bàn với mình khi nhỏ, một cô bé vô cùng kiên cường. Có hôm cô ấy ôm trong lòng một chú chim nhỏ tới trường, nó nhỏ xíu màu vàng nhạt, cứ véo von chích chích suốt, có mấy cậu học sinh cướp mất đem chơi, cô bé ấy không khóc cũng không mách cô giáo, mà bộp một cái cướp lại, trợn mắt lườm đám con trai đó, rồi quay đầu bỏ đi, vô cùng mạnh mẽ.

Khi ấy cô cực kỳ thần tượng cô bạn đó, về nhà còn âm thầm luyện tập động tác giống như thế, tuy không ai trông thấy, nhưng một khi vung tay lên mặt vẫn đỏ. Lúc ăn cơm ba má còn lo lắng, con bé này bị bệnh rồi chẳng, sao tai lại đỏ hết lên thế này?

Tới khi hoàn hồn Tô Ngưng đã kéo Tiểu Manh tới bên xe, đã quen với việc lên kế hoạch, Tô Ngưng nói năng và làm việc đều rất thẳng thắn, “ Tiểu Manh, tôi đưa cô về nhà được không? sắp tới cô sẽ rất bận, phải giữ gìn sức khỏe, chịu khó nghỉ ngơi một chút”.

Sao thấy như mình có thêm một bà mẹ trẻ? Lăng Tiểu Manh nhìn cô cười bên lên, “ Không cần đâu, hôm qua tôi đỗ xe ở bên đường, còn phải đi lấy xe, cô đi trước đi, tôi gọi xe tới đón”.

“ Ở đâu? Tôi đưa cô đi”, Tô Ngưng nói giọng dứt khoát, cô lên xe và lái thẳng tới chỗ đỗ xe.

Lăng Tiểu Manh chỉ đường cho cô theo trí nhớ, vừa nhìn thấy căn nhà kiểu tây Tô Ngưng vừa đánh tay lái vừa liếc mắt nhìn cô, nhạc nhiên thấy rõ.

“ Sao vậy?” Lăng Tiểu Manh không nghĩ ngợi nhiều, cúi đầu lấy chìa khóa.

“ Đến cả người của Bùi gia cô cũng biết sao?”

“Bùi gia? Làm gì có, tôi chỉ gặp anh ta có một lần, hôm qua một người bạn mới quen kéo tôi tới dự party mà thôi.” Vụ việc ghê gớm kia, còn cả Bùi Gia Tề và Tề Cách Cách càng ghê gớm hơn nữa, Lăng Tiểu Manh không muốn giải thích nhiều, nói đại một câu.

Nghe giọng điệu của Tiểu Manh, đến Bùi gia danh tiếng lẫy lừng cô ấy cũng không mấy bận tâm. Tô Ngưng lặng người, nghệt mặt vẫy tay chào, đưa mắt nhìn theo cô bước tới chiếc Polo nhỏ màu đen chẳng có gì đặc biệt.

Bùi gia là gia đình có truyền thống làm thiết kế, phần lớn gia đình họ đã định cư ở nước ngoài, trên thế giới những công trình kiến trúc mang tính biểu tượng của rất nhiều thành phố trong nước chỉ có cháu đời thứ

ba, người vừa về nước chưa đến một năm, tuy khá kín tiếng, ở trong nước cũng chưa lâu, nhưng trong giới tin tức không ai là không biết.

Hơn nữa căn biệt thự này là nơi sinh sống cũ của Bùi gia ở Thượng Hải, Bùi tiên sinh trước khi ra nước ngoài vẫn thường sống ở đây, nếu nói đây chính là thánh địa của kiến trúc sư cũng không ngoa, là kiến trúc sư của Thượng Hải có ai là không biết đến?

Tô Ngưng đầu óc rối bời, ánh mắt dõi theo dáng Lăng Tiểu Manh, chân đạp trên phanh xe, hoàn toàn quên mất phải nổ máy.

Bốn bề không một tiếng động, con đường này dù là buổi sáng cũng rất đổi yên tĩnh, người qua lại thưa thớt không một bóng xe, khung cảnh vắng lặng đúng như con đường của một tư gia. Nhìn quanh bốn phía, cũng chỉ có chiếc xe của Lăng Tiểu Manh nằm lẻ loi ngay ngắn đầy khí phách, chỉ riêng cô là mất hết cảm giác, vung tay bước đi khoan thai. Cô bước tới bên xe mở cửa, đột nhiên vòng lên đằng trước nhìn chăm chăm cần gạt nước, rồi rón rén nhặt thứ gì đó lên xem.

Khoảng cách khá xa, Tô Ngưng nhìn không rõ, có vẻ là một tờ giấy, Lăng Tiểu Manh nhìn nó rất lâu rồi mới đứng thẳng người, quay đầu nhìn Tô Ngưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẫy tay lần nữa, ý tạm biệt rất rõ ràng.

Đành phải nhấn ga dời đi, Tô Ngưng vừa lái xe vừa ngoái lại, cô dụi mắt, thật đặc biệt, cô Lăng Tiểu Manh này, quá đặc biệt!

Tô Ngưng không nhìn lầm, thứ được kẹp dưới chiếc cần gạt nước đúng là một tờ giấy, ngay lúc này cô đang cầm nó trên tay, chăm chú nhìn.

Thực ra trên đó chỉ có vài chữ, viết rất rõ ràng, thoáng nhìn là hiểu ngay, nhưng sao cô đọc mà chẳng hiểu gì cả, thế nên cứ đọc hết lượt này đến lượt khác.

Đồng chí Tiểu Manh!

Bữa tiệc tối qua rất cảm ơn cô đã ghé thăm, khiến tôi vui mừng khôn xiết, đồng thời hết sức hiếu kỳ với những thiết kế được giáo sư đề cao của cô, không biết liệu tôi có được vinh hạnh chiêm ngưỡng. Thật bất kính nếu không đền đáp, định hôm nay đến nhà thăm hỏi, hy vọng cô không tiếc lời dạy bảo.

Bùi Gia Tề

Chữ viết rất đẹp, tuy được viết bằng bút chì, nhưng đường nét lưu loát, thấp thoáng có cốt cách thể chữ Liễu, từ ngữ chọn lọc cũng khách khí, lễ nghĩa, rất mô phạm. Nhưng cô thấy thật khó lý giải, trợn mắt nhìn một lúc lâu rồi thở dài, định hôm nay đến nhà thăm hỏi? Đến nhà ai thăm hỏi đây? Nhà Cố Chính Vinh sao?

Anh chàng đẹp trai này đúng thật là, haizz, đúng là cái họa hồng nhan, là cục nợ trời giáng mà!

Lăng Tiểu Manh toan tìm anh ta nói cho rõ ràng nhưng vừa ngoái đầu liền thấy Tô Ngưng vẫn đứng nguyên chỗ đó nhìn mình, cô vẫy tay chào tạm biệt lần nữa, tới khi chiếc xe mất hút cô mới hoàn hồn, thở phào một hơi, mục tiêu thật rõ ràng, cô đi thẳng vào trong ngôi biệt thự.

Cánh cửa sắt trạm trổ hoa văn đóng chặt, cỏ mọc xanh um trên những bờ tường quanh đó, không một tiếng động, đến bóng dáng một người đang bước đi cũng không có. Căn biệt thự cổ được bảo tồn nguyên vẹn dường như lặng thinh dưới ánh nắng, hoàn toàn trái ngược với không khí náo nhiệt tối qua.

Lăng Tiểu Manh nhất thời kích động, sau khi bấm chuông mới lưỡng lự, thấy mình thật lỗ mãng, lại lo lắng, cô bấm chuông lần nữa, không có ai trả lời, Lăng Tiểu Manh rụt tay, bước chậm rãi về phía sau.

Mới lùi một bước đã có người đỡ lấy vai, cô kinh ngạc quay đầu lại, sau lưng là nét xuân chúm chím với ánh nắng làm nền, Bùi Gia Tề tinh nghịch nháy mắt, nói nhanh, “ Đồng chí Tiểu Manh, cô tới sớm vậy”.

Cúi đầu nhìn tờ giấy trên tay cô, Bùi Gia Tề khẽ đưa tay lấy lại, “ Cô đọc rồi à, thế nào? Có thể cho tôi cơ hội được thưởng thức tuyệt tác không?”

Trông thấy ngón tay anh đưa ra, theo bản năng Lăng Tiểu Manh rụt tay lại, nhưng tờ giấy đã bị anh cầm gọn trong tay, rồi mỉm cười với cô.

Người đàn ông này thật kỳ quái, khiến cô nhớ tới một bộ phim châu u đã từng xem cách đây rất lâu, một nhà ảo thuật dung mạo lẻo lét, động tác cực kỳ tinh vi, nhưng chỉ cần xòe tay là có thể lấy được tất cả những gì mình muốn thật kỳ lạ.

Đã quen một mình nghĩ ngợi mông lung, ngay trước mặt anh ánh mắt Lăng Tiểu Manh bắt đầu chạy nhảy, vừa nhớ là phải từ chối, nhưng từ chối vẫn luôn không phải là sở trường của cô, miệng mở rồi nhưng không thốt được lời nào.

Bùi Gia Tề vừa thấy buồn cười vừa thấy kỳ diệu, tiếp tục hỏi: “ Có được không?”

“ À, cái đó, nếu thực sự anh muốn xem, hiện giờ tôi có mang theo một vài...” Dù có thế nào cũng không để anh ta đến nhà, Lăng Tiểu Manh chỉ có thể dùng đến hạ sách này, vừa dứt lời bỗng phát hiện dường như mình đã phạm sai lầm... Khi này Tô Ngưng nhắc nhở, đừng tùy tiện để người khác xem bản thảo. Loạn hết rồi, cô đau khổ.

Mất bò mới lo làm chuồng, nhưng chuông điện thoại bỗng vang lên, cô rút điện thoại trong túi xách ra, là Cố Chính Vinh.

Lăng Tiểu Manh nhìn Bùi Gia Tề, định chạy tới chỗ anh ta không nghe thấy mới bắt máy, nhưng thấy có phần bất lịch sự, ngập ngừng một lúc.

Chuông reo liên tục, cô nghiêng rặng thôi thì nghe vậy, đầu dây bên kia giọng rất đồng dục, có vẻ Cố Chính Vinh đang rất phấn khích, có chút hoan hỉ, “ Tiểu Manh, thu dọn hành lý tới sân bay”.

“ Hả?” Lăng Tiểu Manh đáp đúng một từ.

“ Chuyến bay năm giờ, sẽ có người gọi điện, đưa em tới thẳng sân bay, tới Hạ Môn thì gọi điện cho anh nhé.”

“ O, đợi chút...” Còn chưa nói hết câu đầu thì dây bên kia đã ngắt máy, cô ôm điện thoại mắt mờ dần.

Hoàn hồn lại, Lăng Tiểu Manh thấy Bùi Gia Tề vẫn đang nhìn mình cười hì hì, có vẻ như đang thưởng thức tác phẩm kinh điển của một danh gia nào đó.

Anh không phải là người con trai nhạt nhẽo, chỉ thấy cô thật lạ kỳ, nhưng lại rất có thiện cảm với cô.

Lăng Tiểu Manh khiến anh nhớ tới một bộ phim châu u đã từng xem cách đây rất lâu, cô gái bé nhỏ trắng trẻo xinh đẹp, một mình bước trên con đường dài, cuối cùng dừng lại bên bờ biển, cùng người đàn ông duy nhất tìm thấy cô trở về nhà.

“ Xin lỗi, công ty có việc đột xuất tôi phải đi công tác, thời gian gấp lắm, để lần sau nói chuyện nhé”, cô chào đại một câu rồi quay đầu đi.

“ Công tác? Sao đột ngột vậy, là sếp cô sao?”

Lăng Tiểu Manh chẳng biết phải trả lời thế nào, ngoảnh đầu “ ừ” vội một tiếng, rồi tiếp tục đi thẳng.

Là Cố Chính Vinh sao? Bùi Gia Tề định hỏi tiếp, nhưng bước chân cô vội vã, nháy mắt đã đi được đoạn xa, Bùi Gia Tề dứt tay vào túi quần, so vai.

Anh thấy cô gái này thật kỳ lạ, tối qua từ chỗ Tề Cách Cách anh đã hiểu hơn một chút về cuộc sống của cô. Kỳ thực Tề Cách Cách cũng không biết nhiều, chỉ nói đúng một câu: “ Lăng Tiểu Manh? Thiết kế trưởng của Tổng Giám đốc Cố đấy, vừa tham gia bữa tiệc cùng ba em ở nhà Tổng giám đốc Cố, mới quen thôi”.

Tổng giám đốc Cố, người cô ấy nói là Cố Chính Vinh. Tuy không xuất hiện cùng nhau, nhưng người anh đã từng được nghe, nhất là lần xuất hiện vội vã tại triển lãm thường niên, ấn tượng rất sâu sắc.

Cũng bởi Lăng Tiểu Manh.

Ngay lúc anh và cô đang vui vẻ nói chuyện, đột nhiên đám đông tụ lại, ánh đèn flash nháy liên hồi, anh nhìn cô gái đứng bên cạnh tay chân luống cuống, ánh mắt thất thần, lơ lửng hồi lâu mới ngừng lại, sau cùng đặt xuống một điểm nhìn đăm đăm không chớp mắt.

Tất cả mọi người đều tập trung vào cô, còn anh dõi mắt theo hướng cô nhìn.

Tuy có rất nhiều người, nhưng Cố Chính Vinh vẫn rất nổi bật trong đám đông, như hạc giữa đàn gà, vẻ mặt điềm đạm, nhìn theo hướng đó khẽ mỉm cười. Khi ấy anh chỉ lấy làm lạ, cũng không nghĩ nhiều, giờ nhớ lại, tình huống ấy hoàn toàn không phải ngẫu nhiên.

Lăng Tiểu Manh là người rất thu hút được người khác yêu thương che chở cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng theo như anh biết, chẳng phải Cố Chính Vinh là người đàn ông đã có gia đình rồi sao?

Đó chỉ là việc riêng của người khác, tuy rất có cảm tình với cô, nhưng cũng chưa tới mức phải soi mói đời tư của họ, chỉ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô dưới ánh nắng sớm, anh bỗng thấy cô như ngọc vùi trong cát, không người khai sáng, nếu thật là như vậy thì thực rất đáng tiếc.

11. , Chương 08

Chương 8: Em phải ở bên anh sao?

Không hề phòng bị, cả người Lăng Tiểu Manh rơi thẳng vào lòng anh, gáy chạm vào ngực anh, ngẩng đầu ngấm trắng đêm.

Trăng to tròn, thấp thoáng được tô điểm bởi những đường vân xám nhạt, càng lúc càng rõ ràng.

Trên đầu nghe thấy tiếng của anh, lần này anh hỏi lại: “Lẽ nào em không muốn ở bên anh sao?”

Thời gian rất gấp, cũng may đồ đạc của cô rất đơn giản, quần áo mặc đi mặc lại cũng chỉ mấy bộ, lấy vội túi đồ cô chạy ra cửa. Lên máy bay rồi cô vẫn thấy hoang mang, ngày hè nên trời tối muộn, năm giờ chiều ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, một ngày trời xanh hiếm có, vượt qua tầng mây, từng đám mây lớn thật lớn trắng như bông dần tách ra thành từng đám nhỏ, càng tôn thêm khoảng trời xanh trong vắt.

Lăng Tiểu Manh sắp xếp lại thời gian, anh chỉ mới tới đó có một tiếng đồng hồ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao phải gọi cô tới gấp vậy, từ trước tới giờ chưa xảy ra chuyện này bao giờ.

Cô tiếp viên tiến đến đưa đồ ăn. Tiểu Manh ngồi trong khoang thương gia, chỗ ngồi rộng rãi, cô lại bé nhỏ, cảm giác chỉ chiếm một góc rất nhỏ. Bên cạnh là một vài nhân vật nổi tiếng mặt mũi nghiêm nghị ngồi trên máy bay vẫn đọc báo cáo. Cô ăn mặc giản dị, lọt giữa những nhân vật ưu tú này lại càng cảm thấy đột ngột, về sau cô cũng không ngó nghiêng trái phải nữa, cả chuyến bay cô cứ cầm ly rồi nhìn ra ngoài, nhìn thẳng vào màn đêm đen đặc trước mắt.

Lăng Tiểu Manh thấy mơ hồ, tại sao lại gọi mình đến gấp như vậy? Showroom mới ở Hạ Môn là hạng mục trọng điểm trong kế hoạch thường niên của công ty, đến cô một nhân vật thuộc dạng ở ẩn không màng sự đời còn biết, Cố Chính Vinh đi đi lại lại hai nơi đã rất lâu, những người anh đưa đi đều là nhân vật từ cấp chủ quản trở lên, còn có vài vị trí chủ tịch nước ngoài đến đó, làm gì có chuyện đến lượt hạng tôm tép như cô được xuất hiện?

Lăng Tiểu Manh nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tài nào hiểu nổi, hai ngày nay có quá nhiều sự việc kỳ quái xảy ra, cô thấy đau đầu, thôi không nghĩ nữa. Cô chỉ thích làm đà điểu, vì đà điểu có tuổi thọ rất cao.

Xuống máy bay, cô ngoan ngoãn gọi điện thoại, Cố Chính Vinh nhắc máy rất nhanh, rồi ra chỉ thị bảo cô ra cửa đợi.

Đồ đạc của cô rất ít, người khác thì túi lớn túi nhỏ, còn kéo cả vali, cô chỉ có đúng một túi đồ, bước chân nhẹ bẫng, lúc đó cũng khoan thai hơn hẳn.

Bước tới cửa ra, cô mới thấy gió đêm thật lạnh, cũng bởi đây là thành phố ven biển, hoàn toàn trái ngược với buổi tối náo nhiệt của Thượng Hải, không khí đượm mùi ẩm ướt trong lành, thật sáng khoái.

Lăng Tiểu Manh nhắm mắt hít một hơi thật sâu, đang tận hưởng bầu không khí tươi mát thì có người đặt tay lên mặt, giọng nói thật khẽ, “Đã đói chưa?”

Cũng bởi động tác và hơi ấm của bàn tay ấy quá quen thuộc, nên cô cũng không giật mình, cô mở mắt rồi trả lời rất lưu loát, “Chưa, em ăn trên máy bay rồi.”

“Vậy em chun mũi rồi hít lấy hít để thế làm gì? Bắt chúc chó con à?”, Cố Chính Vinh quay người kéo cô đi về phía trước, nói rất tự nhiên.

Cô lặng lẽ đi sau anh, cũng chẳng sao, hôm nào cô chẳng phải viết cuốn Mười tám phương pháp nhện nhục, bản thảo nặc danh, nhất định sẽ có người thưởng thức.

Đêm hè, hai bên đường bóng cây kín đặc, ngoài ban công những chiếc bàn nhỏ xếp đầy, rất nhiều người ngồi tán gẫu trò chuyện trong đêm. Thành phố này nơi đâu cũng bao trùm hơi thở của sự nghỉ ngơi thư thái, đến Cố Chính Vinh cũng thay đổi thói quen phóng xe như bay thường ngày của mình, anh chạy xe thông thả chậm rãi.

Có cảm giác xe ngày càng đi xa khỏi trung tâm, Lăng Tiểu Manh lộ vẻ hoài nghi, mắt hướng về khoảng không gian sầm uất náo nhiệt đang dần rời xa, rồi lại nhìn Cố Chính Vinh, chẳng biết phải nói như thế nào.

“Muốn hỏi gì? Hỏi đi.”

Hừ... anh thật đúng là thần thông quảng đại.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Ra biển.”

“Còn những người khác thì sao?”

“ở Sheraton.”

Anh cho tất cả mọi người ở lại Sheraton, nhẹ tênh đưa mình cô tới bờ biển, có phải quá đáng lắm không?

Lăng Tiểu Manh muốn hỏi, đi làm gì? Nhưng ngoảnh mặt chỉ thấy Cố Chính Vinh khẽ liếc nhìn, thoáng vẻ hí hửng, đến không khí trong xe cũng có cảm giác ấm dịu.

Hai năm nay, lúc đầu thời gian gặp được anh rất ít, về sau số lần tuy có tăng dần, nhưng quả thực anh rất bận, ở bên nhau nhiều lắm cũng chỉ là một bữa ăn khuya như mọi khi, rồi về nhà đi ngủ, rất ít khi thấy anh vui như lúc này, câu hỏi vốn đặt ra bỗng tự động biến mất.

Thôi vậy, có hỏi thế nào cũng vẫn phải theo ý anh mà làm không đúng sao? Làm người phải biết lấy ơn đền ơn, một khi anh đã vui, đương nhiên cô phải ủng hộ hết mình, cần im lặng là phải im lặng, cần vầy cờ hô hoán là phải vầy cờ hô hoán, hà tất phải gây khó dễ cho bản thân.

Nghĩ vậy, cô lập tức an lòng, thoải mái ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Xe chạy trên đường tròn quanh đảo, rồi chạy qua chiếc cầu vượt biển hình chữ S nổi tiếng, cửa sổ xe hạ xuống, tiếng sóng biển dội vào dào dạt, phóng tầm mắt ra xa là có thể trông thấy bờ cát dài phẳng lặng dưới chân pháo đài. Ánh trăng trong đêm hè sáng loáng, tất cả đường như được phủ lên bởi một lớp màu bạc, đẹp lung linh sáng lóa.

Những tưởng tới biển anh sẽ dừng xe, nhưng chiếc xe vẫn men theo con đường thênh thang hướng thẳng phía trước, pháo đài cùng bãi cát vụt qua trong chớp mắt.

Lăng Tiểu Manh lần nữa mơ hồ, chỉ ra ngoài cửa sổ, rồi lại quay sang nhìn anh.

Chiếc xe leo lên con đường rừng, ánh đèn dần dần bỏ lại phía xa, ánh trăng sáng quá, chẳng còn thấy tối, tay cô thò ra ngoài cửa sổ, ngón tay trắng nõn, trong bóng đêm vẫn thấy thật rõ rệt.

“Ngồi yên, đừng cho tay ra ngoài”, anh nhắc nhở. Hai bên cành lá um tùm, đan vào nhau, cổ vài cành rủ xuống trĩu nặng. Làn đường hai chiều, trước mặt có xe vượt qua, anh đánh xe hơi chệch sang bên, có nhắc nhở thì cũng đã muộn, ngón tay cô thò ra ngoài cửa sổ bị cành cây quệt phải, hết hồn, không kìm nổi cô kêu “Á” một tiếng.

Điều bộ khi rút tay lại của cô đầy thú vị, Cố Chính Vinh cười vang, vừa cười vừa đưa tay xoa đầu cô. Bởi là đường núi, nên phải rất chú ý phía trước, anh đặt tay không được chuẩn lắm, đang định vuốt tóc mai, thế nào lại chạm vào má cô.

Không kịp chuẩn bị, theo bản năng Lăng Tiểu Manh ngoảnh đầu sang, đôi môi cảm thấy mát lạnh. Ngón tay anh thoảng mùi thuốc lá, bên tai là tiếng anh cười, cô hốt hoảng, thật lạ, rõ ràng ngón tay anh mát lạnh, nhưng lại khiến gương mặt cô nóng bừng.

Hôm nay cố Chính Vinh thật lạ, cô không kịp thích ứng.

Cũng may qua khúc ngoặt anh liền dừng lại, liền đẩy cửa xe ra, hoàn toàn không chú ý tới phản ứng của cô.

Sau khi xuống xe, cuối cùng Lăng Tiểu Manh cũng đoán được lý do Cố Chính Vinh gọi cô tới đây. ông chủ vẫn là ông chủ, đi công tác vẫn không quên giúp cô học hỏi thực địa, nói sớm hơn có phải là tốt không!

Trước mặt là một bãi đất trống, địa thế cao, khung cảnh mênh mông, con đường nhỏ lát sỏi quanh có kéo dài trước mặt, sau cùng biến mất trong bức tường bao màu trắng. Trong gió thoảng hương hoa, phía trong cây cối xum xuê, từng chùm phượng đỏ rực bung nở như gấm hoa.

Phía trong tường bao là một căn nhà hai tầng riêng biệt, trong đêm tối vẫn nguyên màu trắng trong suốt, quá đẹp, hai mắt cô tròn tròn miệng há hốc.

“Thế nào?”

“Ôi đẹp lắm, phong cách Địa Trung Hải hiếm gặp, có phải đây là xu hướng chính của mùa sau?” Hóa ra là đưa cô đi học hỏi, tiếc là cô không mang theo máy ảnh, cô phải ngắm nhìn thật kỹ.

Anh không trả lời, nhìn về kính ngác của cô, rồi đi thẳng về phía trước, nhưng không phải về phía ngôi nhà, mà là hướng ngược lại.

“Em muốn ngắm chút nữa...” Cô thích lắm, nếu có thể vào trong ngắm nhìn đồ đạc bày biện thế nào thì tốt quá, nhất định cảm hứng sẽ trào dâng.

Anh bước không nhanh, lúc này đã đứng dậy, quay đầu lại đưa một tay ra.

Lăng Tiểu Manh tuy miệng lí nhí nũng nịu một câu, nhưng đã đi theo sau từ bao giờ, nhìn bàn tay anh rồi lập tức đặt tay mình vào.

Cơ hội hai người họ cùng dạo bước không nhiều, dù là có, Cố Chính Vinh cũng rất ít khi dắt cô mà thường đi một mình, Lăng Tiểu Manh thấy không quen lắm, ngón tay cuộn tròn, kể đó nghe thấy tiếng anh nói, “Đi cẩn thận.”

Đây là sườn dốc, dưới chân cỏ mọc xanh rì, những ngọn cỏ quện chặt lấy nhau, sỏi đá khắp nơi, lại cao thấp nhấp nhô, rất dễ bị ngã.

Hóa ra là cô sợ lộn nhào.

Đi chưa được mấy bước đã tới chỗ cao nhất, trước mắt lóe lóe ánh đèn, có cảm giác như những chùm sao thấp thoáng phía xa xa, gió đêm mát lạnh, cô đưa tay gạt mái tóc đang tung bay, rồi quay sang hỏi anh: “ở dưới đó có phải Đại học Hạ Môn, phải không?”

“Em biết nơi đây à?” Anh đứng bên cạnh, có đôi chút ngạc nhiên.

“Không phải, khi ở trên máy bay em có đọc tạp chí”, cô thật thà trả lời, đổi lại anh khẽ bật cười, rồi đưa tay xoay đầu cô lại, người cũng quay theo, lần này Lăng Tiểu Manh thật sự không nói nên lời, mất hết phản ứng, hoàn toàn xúc động.

Đại dương, phía trước là biển lớn, một vầng trăng sáng chiếu rọi xuống mặt nước, dưới chân là sóng biển muôn trùng. Cũng bởi khoảng cách quá xa, sóng biển rì rào như tiếng gọi tự nhiên, tĩnh lặng, bao la, trắng lệt, mọi thứ đều mơ hồ, chỉ trong chớp mắt tất cả đã đột ngột xuất hiện, cô xúc động gần như rơi nước mắt.

Cảnh vật thật đẹp, Cố Chính Vinh vẫn trầm ngâm, rồi đưa mắt nhìn về mặt cô, anh cười, “Đẹp không?”

Bảo cô phải trả lời thế nào đây? Lăng Tiểu Manh vừa gạt khóe mắt vừa nói: “Anh, cảm ơn anh nhiều lắm, vì đã đưa em tới chốn thần tiên này!”

Đâu có được, chỉ thêm một từ cũng là sỉ nhục tới cảnh đẹp.

Tuy về mặt ngược nhìn thật ngoạn ngoạn, nhưng ánh mắt cô rất sinh động, nhìn sâu trong đó như thấy một anh chàng đang giả bình tĩnh nháy nhót, thật thú vị, sau cùng Cố Chính Vinh cũng không để cô phán đoán nữa, mở miệng giải thích: “Ở đây trước kia vốn là một tòa biệt thự, nhưng còn chưa xây dựng xong, cái em vừa trông thấy là bản mẫu duy nhất.”

“Bản mẫu?”

“Ừ, chủ công trình gặp chút vấn đề, miếng đất bị thu hồi, thế nên chỉ còn duy nhất căn này thôi.”

“Hả? Không xây được? Chẳng lẽ phá đi? Phong cảnh đẹp thế này, thật tiếc quá”, cô đập tay tiếc nuối.

“Đúng là rất đáng tiếc, nhưng căn nhà này sẽ không bị dỡ bỏ, nhà nước thu hồi, rồi lại có người mua lại.”

“Oa, ngưỡng mộ chết mất!” Cô không kìm nổi, mắt nhìn biển lớn, bàn tay nắm chặt, “Nếu em mà có tiền...”

Cố Chính Vinh lại cười vang, đưa tay ôm lấy mặt cô, Lăng Tiểu Manh ú ớ xin thôi.

Tiếng cười vừa dứt, anh cúi đầu nhìn cô, “Không phải ngưỡng mộ đâu, là anh mua đấy.”

Căn biệt thự được bài trí hết sức đơn giản, phòng ngủ trên tầng hai rộng thênh thang, chỉ có giường và một chiếc ghế tựa kiểu cổ điển, ban công phía ngoài cửa sổ rộng rãi, văng trắng tròn vành vạnh trên cao.

Chiếc ghế đó xem ra đường nét rất tinh tế, dưới ánh trăng lại càng mang vẻ hấp dẫn vô cùng, Lăng Tiểu Manh không kìm nổi chạy tới quan sát tỉ mỉ, rồi lấy tay vuốt nhẹ, tay vịn bằng gỗ tếp nhuộm màu thời gian vẫn sáng bóng ánh dầu, cảm giác lạnh lạnh sượt nhẹ qua lòng bàn tay, ram ráp.

“Ồ đây thật tuyệt!”, không cầm lòng, cô cất lời xuýt xoa.

Cố Chính Vinh bước lên, mở tung cánh cửa sổ dài, rèm cửa màu trắng rủ xuống đất, cửa sổ mở đột ngột khiến tấm rèm tung bay trong gió, lay động như đang nhảy múa.

“Mới mua không lâu lắm, còn chưa trang trí, nếu em thích, sau này có thể tới đây bất cứ lúc nào cũng được.”

Anh đứng trước cửa sổ, giọng rất khẽ, nhưng từng từ từng chữ lọt vào tai cô không sót một từ, cô lặng người một lúc rồi mới trả lời: “Em?”

Cố Chính Vinh ngoái đầu nhìn cô, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên, “Đương nhiên là em rồi.”

“Còn việc phải làm nữa.”

“Cứ nhất thiết phải ở trong phòng Thiết kế ngồi đợi sao?”

“Không ở phòng Thiết kế, vậy em phải đi đâu?”

“Đi tới đâu chẳng được, chỉ cần một chiếc bàn là có thể vẽ, không phải sao?” Anh thôi nhìn cô, nhắc ghế kéo ra ban công, rồi ngồi xuống vẽ thư thái.

Thế này là ý gì? Sao cô chẳng hiểu gì hết?

Cô thấy kinh hãi trước một mớ ngôn từ không tài nào nắm bắt được ý nghĩa... đi tới đâu chẳng được, vậy cô phải đi đâu? Anh nói vậy, có phải ám chỉ cô có thể rời đi?

Căn phòng tuy không một tiếng động, anh quay đầu lại nhìn cô, tuy không thắp đèn, nhưng ánh trăng chiếu lên gương mặt cô trong veo sáng rõ, đôi mắt cô mở to, hàng lông mày cũng theo đó nhướn lên, vẻ mặt mơ màng vô tận.

Cố Chính Vinh mỉm cười, đưa tay vẫy cô lại, chiếc ghế rất rộng, cô đứng phía trước do dự, rồi bị nét mặt anh mê hoặc, liền buột miệng hỏi, “Vậy em phải đi đâu? Có phải anh muốn em tới Hạ Môn làm việc không?”

“Cũng không hẳn, nhưng sau đó anh sẽ phải thường xuyên đi đi lại lại giữa Thượng Hải và Hạ Môn, anh ở đâu thì em ở đó.”

Cô đã hiểu, nhưng vẫn không thể lý giải, “Thế nhưng còn vợ anh?”

Anh dang đôi tay, Lăng Tiểu Manh không sà vào lòng anh rồi nằm cuộn tròn như thường lệ, cô lùi lại một bước.

Dưới ánh trăng Cố Chính Vinh nheo mắt, “Nhã Tư Mẫn? Đang ở Thụy Điển, lâu lắm rồi anh cũng không gặp cô ấy. Nhưng hôm nay ở sân bay anh có gọi điện, có vài việc cần nhờ cô ấy, đợi khi nào trở về cô ấy sẽ gặp em.”

Cái tên này không phải điều cấm kỵ, nhưng họ chưa từng bàn đến, từ lần gặp mặt trước tới nay cũng chưa từng thấy anh nhắc tới, cô lảng máng nhận ra hóa ra là vậy, chẳng trách hôm đó ở buổi party không gặp được cô ấy. Nhưng gặp mặt... lại phải gặp cô ấy nữa sao? Tại sao phải gặp cô ấy?

Lăng Tiểu Manh lại thấy mơ hồ, đầu óc rối bời, cô không muốn nghĩ nhiều, chân nhấc lên, rồi tiếp tục hơi lùi về sau.

Tại sao lại nói với cô những điều này? Những thứ này cô không biết có được không? Cô không muốn biết nhiều đến thế.

Bên tai Lăng Tiểu Manh vẫn vang lên giọng nói của anh, rất nhẹ, nhưng rõ ràng, “Tiểu Manh, em có muốn ở bên anh không?”

Tiểu Manh, em có muốn ở bên anh không?

Câu nói này mười năm trước đã có người từng nói với cô, rồi sau đó cô như mơ một giấc mơ dài, trái tim cô như chú chuột cả đời chỉ sống dưới mặt đất, trong hang tối tăm mịt mù, sống thanh thản an nhàn, tràn ngập yêu thương, những tưởng nó vốn thế. Tỉnh mộng mới phát hiện trên đời này thật ra sáng rõ như ban ngày, ai ai cũng tường tận rõ ràng, chỉ mình cô là người khác biệt, chẳng biết phải đi về đâu.

Em có muốn ở bên anh không? Chẳng phải cô đã ở bên anh rồi sao, gần như ngày nào cũng gặp, thậm chí gần đây có thể gọi là đêm đêm quần quýt, nếu như thế này còn không gọi là ở bên, vậy rốt cuộc phải như thế nào mới đúng?

Loạn rồi, cô thực sự không biết phải trả lời như thế nào, phải phản ứng ra sao nữa? Tại sao cô chẳng có phản ứng gì hết?

Cố Chính Vinh đã nỗ lực rất nhiều, để đổi lại cô đứng trơ như thế này sao? Không đợi cho tới khi cô hoàn hồn, Cố Chính Vinh đưa tay, ngón tay đặt trên bàn tay cô, không phải hơi lạnh, mà là hơi ấm.

Không hề phòng bị, cả người Lăng Tiểu Manh rơi thẳng vào lòng anh, gáy chạm vào ngực anh, ngẩng đầu ngấm trăng đêm.

Trăng to tròn, thấp thoáng được tô điểm bởi những đường vân xám nhạt, càng lúc càng rõ ràng.

Trên đầu nghe thấy tiếng của anh, lần này anh hỏi lại: “Lẽ nào em không muốn ở bên anh sao?”

Ruột gan cô rối bời, có thứ gì đó như muốn nhảy ra, nhưng cô lại thấy nó giống như thác lũ và mãnh thú, cố gắng kìm xuống thật khó khăn.

Kết quả của sự nỗ lực chính là không có câu trả lời, giống như chẳng hiểu gì hết.

Không phải nghe không hiểu, chỉ là cô không dám, không dám nghĩ nhiều đến thế.

Im lặng quá, rồi nơi cơ thể Tiểu Manh tựa vào khe động đây, cô bị đẩy ra, Cố Chính Vinh đứng lên đi vào trong nhà.

Bước chân anh không nhanh, cũng không ngoái đầu lại, bỏ lại mình cô đứng trơ trọi ở ban công.

Rất ít khi cô nhìn thấy bóng anh, những lúc không ở bên nhau họ mỗi người một việc, còn khi ở bên cô vẫn luôn đi bên cạnh hoặc sau lưng anh, nhưng lần nào cũng không biết mình đang nhìn đi đâu, ánh mắt lạc lỏng.

Thế nên ở góc nhìn này, ký ức rất mơ hồ, mà thực ra chẳng hề có ký ức.

Sự việc xảy đến trong hai năm nay cô không nhớ nhiều, không phải cố gắng để quên, mà chỉ là không muốn nhớ nhiều.

Nhưng mỗi sáng tỉnh dậy lại thấy quá trống trải, bóng anh kéo dài trùm lấy cô; ánh mắt mọi người sắc như dao, cô quỳ xuống dưới đất nhặt đồ vung vãi, bàn tay anh xuất hiện ngay trước mắt; cô đợi một mình trước xe, anh cúi hộp thức ăn còn nóng vào tay cô... những ký ức đó cô vẫn còn nhớ.

Thực ra lúc đó cô muốn bỏ đi, muốn về nhà, đã từng gói ghém đồ đạc để rời đi, trong đêm tối chầm chậm bước trên con đường không biết điểm dừng. Những thực sự tới giao lộ, con đường lớn tráng lệ với những ngọn đèn sáng tỏ trước mặt, cô không tài nào nhấc nổi chân.

Trở về, trở về để rồi lại kết hôn sinh con, trở về rồi lại sống cuộc sống như đã định, trở về rồi chẳng thể khẳng định mình, trở về là từ bỏ ước mơ, trở về là nghiền nát ước mơ thành tro bụi và bỏ lại sau lưng tất cả những thành quả cô đã nỗ lực trong suốt quãng thời gian qua.

Cô không muốn nói bản thân là bất đắc dĩ, không muốn nói chẳng còn cách nào khác, là cô tự mình chọn ở bên người đàn ông này. Bởi cô đã từ bỏ tình yêu, nhưng không muốn từ bỏ ước mơ, những lúc cô hoang mang trong bùn lầy giữa rừng hoang, chỉ có anh đến bên.

Quãng thời gian hai năm, cô không lãng phí một giây, một phút, cô thực sự đã đáp đền, nhưng người đàn ông này đối với cô rất tốt, cô chưa từng phải chịu tủi hờn, những cái có được còn hơn cả mong đợi, nếu vì những điều này mà bị đóng đinh trên cây thập tự, cô cũng sẽ không phản kháng.

Cũng từng nghĩ sẽ có một ngày anh chán ngấy cô, sau cùng là bỏ đi, giống như bài học cô có được từ Đồng Diệc Lỗi, chẳng ai là cùng trời cuối đất của ai.

Nhưng nghĩ thế nào cũng không được, thời gian chầm chậm trôi đi, anh chẳng hề mệt mỏi với mối quan hệ này, cho tới giờ vẫn hỏi cô câu đó...

Em có muốn ở bên anh không?

Giờ cô phải làm sao? Cô biết trả lời thế nào?

Cố Chính Vinh đã bước vào trong nhà, quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt.

Toàn thân Lăng Tiểu Manh đột nhiên ớn lạnh, Thượng Hải và Hạ Môn, rõ ràng là cách nhau ngàn dặm, nhưng ánh trăng khắp nơi như một, thứ ảo giác đáng sợ đó lại tới, rằng mình sẽ không còn gặp lại người đàn ông này, rằng anh sẽ biến mất ngay dưới ánh trăng.

Đáng ghét, tại sao ánh trăng đêm nay lại sáng đến thế, rọi vào mắt cô chói lóa, khiến cô muốn rơi nước mắt.

Cô chạy tới, vốn còn chưa ý thức được hành động của mình nức cười đến đâu, rõ ràng là đã nghĩ rất kỹ, nhưng rồi rất dễ dàng bị vẻ mặt của anh và ảo giác đánh gục.

Lăng Tiểu Manh chạy tới trước mặt anh cũng chẳng biết phải nói gì, mắt mở to nhìn anh, rồi khóc.

Cố Chính Vinh thất vọng, ngay khi không nhận được câu trả lời, thậm chí anh đã có phần tuyệt vọng.

Cổ lẽ tất cả những nỗ lực của anh đều trở nên vô nghĩa, cứ ngỡ cô chỉ đang khép chặt trái tim, sự thực thật tàn khốc khi anh biết rằng cô hoàn toàn không có trái tim.

Nhưng giây phút khi anh ngoái đầu lại, cô đã chạy tới, không nói gì, chỉ đứng trước mặt anh và khóc.

Đã không yêu anh, vậy tại sao còn khóc? Khóc không thành tiếng, nước mắt chỉ là một hàng trong suốt, từ khóe mắt lăn dài trên gò má, giống như hai năm trước, lại khiến tim anh đau nhói.

“Được rồi, là anh hỏi thế, em không cần trả lời.”

Cô vẫn khóc, rất lâu rồi cô không khóc, vừa bắt đầu liền không thể ngừng lại, nấc nghẹn, lời nói cũng không được liền mạch, “Không phải, là em sợ...”

Không ngờ cô lại trả lời, nghe xong anh ngẩn người một lúc, rồi mỉm cười, đưa tay vuốt tóc cô, “Có gì mà phải sợ chứ? Ngốc ạ, gặp Nhã Tư Mẫn rồi em sẽ thấy, chẳng có gì đáng sợ cả.”

Anh không hiểu, anh hoàn toàn không hiểu lời cô nói.

Khi nước mắt chảy ra, cũng là lúc cô biết rằng mình lại rơi vào vòng xoáy ấy, trước cái gọi là tình yêu, cô quá bé nhỏ, cô không đủ khả năng, cô không thể chịu được, vậy tại sao đến việc từ bỏ cũng không được?

Tình yêu đậm chồi, ai nấy đều tận hưởng mật ngọt, nhưng với cô nó lại như tai họa, con đường này đi đi về về, dù có thận trọng dè dặt đến thế nào, sau cùng vẫn tới bờ vực thẳm. Lẽ nào anh không biết, nếu thêm một lần nữa thịt nát xương tan, thì ngay đến bản thân cô cũng không biết liệu mình có còn có thể thêm lần nữa liền lại vết thương.

Kính cửa sổ trong suốt long lanh, ở đây không còn ai, cửa sổ cũng chẳng cần thiết phải kéo, nằm trên giường chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể trông thấy vầng trăng tròn vành vạnh, ánh trăng rực rỡ, tràn tới từng góc ngách của căn nhà. Cô mất ngủ, quay sang ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của Cố Chính Vinh, nằm bên cô rất ít khi anh nhắm mắt khi ngủ, nên lần này cô nhìn thấy không phải sau lưng, mà là một bên mặt.

Tất cả dường như không giống nhau, cô nghĩ lẽ nào mình đang nằm mơ, nhất định là cô đang mơ.

Cô gơ tay ra giữa ánh trăng chiếu rọi, rồi lại đưa ngón tay vào miệng, cắn thật mạnh.

Đau quá... hóa ra không phải là mơ.

12. , Chương 09

Chương 9: Còn quá khứ của em?

Cánh cổng lớn cao vút của trung tâm triển lãm rộng mở, anh đứng đó một mình trong bóng râm, xe phóng thật nhanh, chớp mắt đã đi được rất xa, Lăng Tiểu Manh không nhìn thấy rõ, chỉ thấy con người ấy giờ đã thành một đốm mờ.

Tạm biệt hóa ra lại là một việc vừa khó khăn mà cũng vừa đơn giản nhất, thật mâu thuẫn.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiểu Manh lại nhận được điện thoại của Tô Ngưng, giục cô đi xem sân bãi, rồi nói đã liên hệ được với một phòng làm việc thiết kế mẫu, bảo cô cùng tới gặp mặt.

Khi nói chuyện, cô và Cố Chính Vinh đang trên đường xuống núi, thấy cô nói chuyện, người hỏi kẻ đáp, anh liền nói một câu: “Nếu là việc quan trọng, vậy em về trước đi, anh phải mai mới đi được.”

Cô ôm điện thoại, rồi mới gạt đầu, giọng Tô Ngưng đầu dây bên kia vẻ hoài nghi: “Về trước? Cô chạy đi đâu đấy? Ai vừa nói thế?”

Không thể chống đỡ nổi, Lăng Tiểu Manh cuống cuống gác máy, rồi nhìn Cố Chính Vinh, “Cô ấy nghe thấy đấy”.

Ánh mắt lướt qua, cô lập tức im lặng không dám ho he, nhìn ra cửa sổ thả hồn vu vơ, người đàn ông này chẳng như trước nữa.

Nhấn nhục chịu đựng quen rồi, nhưng lần này không phải cảm giác đó, hình như cô trở nên không còn sợ anh như trước, rồi ngoái đầu trộm nhìn, ánh mắt anh hướng thẳng phía trước, miệng không mấp máy, hình như hơi nhếch lên.

Sao giống như anh đang hờn dỗi...

Bầu không khí tĩnh lặng trong xe bỗng xuất hiện tiếng phì rất khẽ, Cố Chính Vinh nhìn sang, hóa ra cô đang cười, nhìn ra ngoài giả bộ như không có việc gì, ba ngón tay đặt trên môi, đáng vẻ cố tình giấu giếm.

Cố Chính Vinh thấy rất thích thú, anh cười, “Tuần sau Nhã Tư Mẫn tới Thượng Hải, chúng mình cùng đi đón nhé”.

Ừ, đối với đề tài này, Lăng Tiểu Manh vẫn có phần không thể chấp nhận, nụ cười khi nãy đem lại cho cô đôi chút dũng khí, lần đầu tiên cô phản bác lại lời anh, “Tại sao lại bắt em đi? Chẳng phải hai người là người một nhà sao?”

Cố Chính Vinh ngẩn người một lúc, rồi lại cười, “Đúng, anh và Nhã Tư Mẫn là người một nhà, trước đây cô ấy là em gái anh.”

Cô hoảng hốt, hôm đó Tề Cách Cách cũng nói thế, nhưng cô cứ ngỡ là nói đùa, vốn chẳng hề để bụng, hôm nay vẫn lời nói đó nhưng lại phát ra từ miệng anh, bàn tay Tiểu Manh run rẩy, “Vậy sao hai người có thể...”

“Anh là con nuôi, sau này từ bỏ mối quan hệ đó.” Đúng là anh đang giải thích, giọng điệu không phải đùa cợt, chỉ là tường thuật lại sự việc.

“Vâng.” Cô đáp lại một tiếng, rồi trợn mắt nhìn, Cố Chính Vinh vốn bí hiểm, người ngoài chỉ biết từ rất nhỏ anh đã đi cùng cha mẹ ra nước ngoài, hóa ra anh lại là con nuôi.

Thấy thái độ của cô, Cố Chính Vinh lại đưa tay vuốt má cô, “Sao vậy?”

“Anh chưa từng kể cho em.”

“Cái này có gì hay mà kể.”

Cũng đúng, điều này có gì hay mà kể, anh cũng không phải minh tinh, chuyện đời tư đâu có ai quan tâm, hầu như cũng chẳng ai biết. Nhưng Lăng Tiểu Manh lại thấy trong lòng thật chua xót, hóa ra là con nuôi, rồi từ bỏ quan hệ, dù không nói, cũng thấy thật khó khăn.

Anh hoàn toàn không nhận thấy, vẫn cười, “Có nhiều chuyện rất lãng phí thời gian, nhưng sắp giải quyết xong rồi, em không phải lo”.

Dù nghe không hiểu cho lắm, nhưng Lăng Tiểu Manh vẫn gật đầu thật ngoan.

Lăng Tiểu Manh gọi điện đặt vé máy bay chuyến gần nhất, lịch đã kín, Cố Chính Vinh đưa cô tới sân bay là rời đi ngay, xuống xe giúp cô lấy túi trong cốp sau ra, lúc đặt vào tay cô, anh không kìm được liền cúi đầu hôn lên má cô.

Đây là sân bay mà! Lăng Tiểu Manh đỏ mặt, ngẩng đầu lên, mắt nhắm nghiền.

Ngồi vào trong ghế lái xe, anh hỏi: “Còn định nói gì với anh nữa sao?”

Lăng Tiểu Manh đang mãi che giấu gương mặt chín đỏ của mình, nghĩ một hồi, rồi hỏi thẳng anh: “Tại sao lại tốt với em như vậy?”

Cô rất ít khi hỏi tại sao, lần trước ở Hàng Châu, cô chỉ hỏi: “Tại sao lại mua cái này cho em?” Anh trả lời thật nhanh: “Bởi em ngoan”.

Nhưng lần này Cố Chính Vinh nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Để em vui, không phải khóc nữa.”

Sao lại nói vậy? Cô lại khóc bây giờ.

Khi anh rời đi, Lăng Tiểu Manh vẫn đứng ở cửa sân bay nhìn theo anh, biết đây là thói quen, nếu anh không bỏ đi, cô nhất quyết không đi trước.

Anh cũng quen rồi, lúc nhún ga nhìn cô qua gương chiếu hậu, đâu đâu cũng thấy người, phi trường rộng lớn, cô càng trở nên bé nhỏ, tay xách chiếc túi, cũng không vẫy tay, đứng ở đó không rời nửa bước.

Cố Chính Vinh lại cười, nếu làm được, không nói cô cũng thấy, hứa rồi mà không làm được, anh thực sự sợ làm cô tổn thương.

Chỉ mấy hôm nữa thôi, tất cả rồi sẽ ổn.

Đến Thượng Hải thì đã quá trưa, Tô Ngưng sốt ruột nên tới thẳng sân bay gặp cô, nhân tiện đón cô ra sân triển lãm.

Còn đang ở đại lộ Long Đông, nhớ tới bài học lần trước, Lăng Tiểu Manh bắt cô đảm bảo, “Chút nữa đưa tôi tới ga tàu điện ngầm nhé”.

“Tiểu thư, giờ cô là bảo bối của tôi, chút nữa tôi sẽ đưa cô về nhà an toàn được chưa?” Tô Ngưng vừa lái xe vừa đưa mắt nhìn cô, vẻ mặt như muốn nói cô nghi ngờ đạo đức của tôi sao.

Cô không dám, cười hì hì rồi rút tay lại, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thực tế đã chứng minh, có một vài người đạo đức của họ thực không thể quá tin tưởng.

Vừa nói chuyện với ông Chung, người phụ trách triển lãm, Tô Ngưng lại có điện thoại, rồi lớn tiếng bỏ loa ba la với ai đó trong điện thoại, đập máy, liền ra vẻ rất có lỗi nhìn cô, “Tiểu Manh, có vài đồ trưng bày triển lãm chờ tới cầu thì gặp sự cố, tôi phải tới đó gấp. Đây là ông Chung, giờ để ông ấy giới thiệu qua tình hình cho cô, chút nữa tôi tới đón, được không?”

“Hả? Chút nữa là mấy giờ?”, Lăng Tiểu Manh kéo Tô Ngưng lại.

“Nhanh thôi nhanh thôi, chứng tôi còn phải tới phòng chế tác.” Tô Ngưng đã bước ra ngoài, bước chân sai dài, nháy mắt đã ra tới cửa.

“Tô Ngưng...” Lăng Tiểu Manh không theo kịp, giọng kéo dài bất lực.

“Được rồi, cô ấy là như vậy đó, quen rồi là được.” Ông Chung bước tới bên cô cười nói, “Cô Lăng, để tôi giới thiệu cho cô về sân bãi, cũng may có một vị nữa vừa tới, chúng ta cùng đi nhé”.

Ai? Lăng Tiểu Manh quay đầu lại nhìn, phía cuối hành lang có người đang bước tới, bước chân không nhanh, trông thấy cô chưa nói đã cười.

Lăng Tiểu Manh lập tức quay đầu một trăm tám mươi độ, rồi hướng về phía Tô Ngưng mất hút khi nãy thầm than, Tô Ngưng à, sao cô có thể bỏ tôi lại ở đây? Cứ khi không muốn gặp ai thì người đó liền xuất hiện, bóng ma Đồng Diệc Lỗi này mãi không chịu buông tha cô...

Vừa lúc kết thúc triển lãm thường niên, hội trường chính đã được dọn dẹp sạch sẽ, bốn bề trống không. Ông Chung đưa hai người họ đi một vòng quanh khu triển lãm thao thao bất tuyệt giới thiệu, điệu bộ hết sức chuyên nghiệp.

Cũng bởi thao thao bất tuyệt, thế nên ông không chú ý thấy bầu không khí của hai người đi cạnh mình không được bình thường cho lắm. Lăng Tiểu Manh chỉ biết hướng thẳng về phía trước, nhìn đăm đăm tờ sơ đồ tổng thể khu triển lãm trên tay, rồi cố hết sức trả lời từng câu hỏi của ông, rõ ràng muốn biến nơi này thành nơi không có sự tồn tại của người thứ ba.

Đáng tiếc cô không có khả năng đặc biệt, có làm thế nào thì người thứ ba cũng vẫn cứ tồn tại.

Đồng Diệc Lỗi không lấy làm lạ trước phản ứng này của cô, lúc đầu còn ý định bắt chuyện với cô, sau đành thôi, lặng lẽ bước đi. Anh đi theo, nhưng mắt cứ nhìn cô suốt.

Hai năm không gặp, hóa ra cô chẳng thay đổi chút nào, nhưng khi cô đột nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người, được ánh đèn xung quanh chiếu rọi vào, anh mới phát hiện, cô thực sự đã thay đổi.

Anh vẫn nhớ Lăng Tiểu Manh mười sáu tuổi là một cô bé con rất ít nói, trong khi những cô bạn khác đã bắt đầu dậy thì, đồng phục may ôm sát, bởi bé nhỏ nên trong đám đông cô không hề bắt mắt. Điều duy nhất đáng để tự hào đó chính là làn da, đặc điểm của con gái vùng sông nước không lằn đi đâu được, làn da trắng muốt nõn nà, bước chân uyển chuyển, nếu ngắm nhìn kỹ sẽ thấy dư vị đọng lại thật lâu.

Anh nhớ những ưu điểm của cô, tính tình dịu hiền, ngoan ngoãn, kiên trì nhẫn nại, làm việc gì cũng chuyên tâm đến cùng, yêu một người cũng vậy.

Bây giờ nhìn lại, về mặt chọn bạn đời anh cũng có thể nói là biết nhìn xa trông rộng, người con gái như Lăng Tiểu Manh, có một nghìn năm nữa vẫn cứ là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng phải có điều kiện - sự lựa chọn tốt nhất của một người đàn ông thành đạt.

Anh tuy xuất thân tầm thường, nhưng trong trường vẫn thuộc dạng đình đám, là cục cưng của thầy cô, là hình mẫu lý tưởng của bạn bè. Ngay cả khi từ bỏ học bổng, anh vẫn hết sức tự tin, tự tin rằng mình có thể dựa vào thực lực để vào được một ngôi trường tốt hơn, và cũng để được ở bên cô.

Sau này mơ ước của họ đã trở thành hiện thực, cùng dắt tay nhau bước vào đại học, anh coi việc chinh phục thế giới này chỉ là chuyện nhỏ. Tuổi trẻ ngông cuồng, giờ nghĩ lại thấy mình thật nực cười. Sau khi rời xa mái trường, sự thật tàn khốc đã đánh bại tất cả, hàng ngày anh chỉ có thể ngồi trong cabin của mình với một công việc bình thường được chẳng hay chớ. Đối với lũ bộ đồ tầm thường mà năng lực còn kém mình rất xa, cô lại thích ứng rất nhanh và cực kỳ thoải mái, ngày nào cũng vui vẻ thỏa mãn, như một chú chim nhỏ.

Đúng, tám năm ở bên cô, anh vẫn luôn hạnh phúc, nhưng càng về sau, anh càng thấy chán ghét.

Anh chán ghét việc bị người khác giẫm đạp dưới chân, ghét những tháng ngày mong chờ thành công mãi mà chẳng thấy, ghét căn phòng nhỏ chật hẹp nóng nực trên căn gác đó, sau cùng anh ghét ở bên cô, trong một mối quan hệ khăng khít không dời.

Vào công ty không lâu, anh bỗng tỉnh ngộ, cái gọi là “Vương tướng ở đời, đâu mà chẳng làm nên nghiệp lớn”, tất cả chỉ là thứ bỏ đi. Dù anh không tài giỏi kiệt xuất tới đâu, nếu không có hậu thuẫn, không có ô dù thì muốn làm nên sự nghiệp căn bản cũng giống như nghìn lẻ một đêm.

Vậy nên khi cơ hội đến, anh không nghĩ ngợi nhiều, lập tức nắm lấy. Cả một đời người có những lúc vận may chỉ đến một lần, nếu buông tay, sẽ không thể có lại được. Anh không muốn cả đời sẽ phải làm một tên nhân viên quên sống cuộc sống nhằm chán buồn tẻ, hoặc phấn đấu ba, bốn chục năm để rồi than thở rằng chưa từng được hưởng thụ suốt quãng đời thanh xuân.

Hai năm nay anh hy sinh quá nhiều, nhất là khi chia tay với cô. Anh biết mình bạc bẽo, nhưng làm người được cái nọ phải mất cái kia, khi ấy anh chưa từng nghĩ cô sẽ tha thứ ình. Thực tế anh chưa từng nghĩ đến việc sẽ gặp lại cô, những tưởng sau khi lành vết thương cô sẽ trở về quê nhà, sống cuộc sống phẳng lặng dành ình.

Hai năm nay, anh không hề lãng phí giây phút nào, Đồng Diệc Lỗi ngày hôm nay đã không còn là anh chàng A Mông ngốc nghếch ôm hoài bão năm xưa nữa. chỉ có điều không ngờ, Lăng Tiểu Manh thích yên ổn đã không biến mất như anh dự đoán, cô trở thành vị trợ lý thiết kế trẻ tuổi nhất đã dành, trong đại hội thường niên còn bộc lộ tài năng theo cách khiến mọi người phải bỏ kính xuống nhìn.

Lúc đầu Đồng Diệc Lỗi rất kinh ngạc, sau này mới thấy đây chính là cơ hội tốt mà ông Trời dành ình.

Hai năm nay anh đã gặp không biết bao nhiêu cô gái, vẫn thấy người con gái như Lăng Tiểu Manh, có một nghìn năm nữa vẫn cứ là sự lựa chọn tốt nhất của đàn ông, sự lựa chọn tốt nhất của một người đàn ông thành đạt.

Ngồi trong công ty anh hừng hực quyết tâm, phải tới Thượng Hải khai phá ra một con đường. Thương trường như chiến trường, cá lớn nuốt cá bé, tất cả đều được khởi động và vận hành với vận tốc nhanh nhất. Bọn họ không đủ kiên nhẫn để đào tạo nguồn nhân lực từ đầu, họ cần một Lăng Tiểu Manh tươi mới và mang trong mình sức hút cùng gia nhập, còn cô giờ đây dù ở phương diện nào cũng đáng để anh chú ý tới, thậm chí tận sâu trong trái tim anh vẫn còn yêu cô.

Giờ đây anh rất có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, còn người con gái này cũng đã trưởng thành, hai năm cách biệt, họ có thể cùng sánh vai nhau trên một sân chơi khác, cùng hưởng niềm vui của thành công.

Sau cuộc gặp gỡ chớp nhoáng tại đại hội thường niên, dường như quá khứ lại ào về trong trái tim anh, nhưng suy cho cùng cô mới là người con gái anh hoàn toàn lãng quên. Tám năm đó tuy non nớt, ngây ngô nhưng đẹp biết bao, anh muốn cô trở lại, để rồi không bao giờ rời xa.

Trước kia Lăng Tiểu Manh yêu anh nhiều lắm, họ ở bên nhau vui vẻ biết mấy, anh còn rất nhớ cô. Cô là người con gái ngoan hiền, tuy giờ đây bảo cô ngay lập tức đón nhận mình quả thực rất khó khăn, nhưng anh rất có niềm tin vào bản thân.

Điện thoại reo lên, anh rút ra nhìn rồi tắt máy.

Nhưng điện thoại lại reo, đầu dây bên kia mãi miết gọi mãi không thôi, đã ba bốn lần rồi, đến cả Lăng Tiểu Manh cũng phải nhìn anh một cái. Đồng Diệc Lỗi ra dấu với họ, rồi bước sang một bên nghe điện thoại.

“Đồng Diệc Lỗi, cuối cùng anh cũng chịu nghe điện thoại của tôi rồi sao?”, giọng người con gái quen thuộc, cũng bởi quá kích động nên tiếng thở dồn dập nghe rõ mồn một.

“Thư Tử Kỳ, tôi đã nói rõ với cô rồi, đừng phát điên lên như thế có được không?”

Đầu dây bên kia có tiếng khóc, rồi van nài.

Đồng Diệc Lỗi ngoái đầu nhìn Tiểu Manh, thấy cô và ông Chung đã bước đi xa, mới bắt đầu trả lời: “Vô ích thôi đại tiểu thư à, vấn đề của cô không phải rời xa tôi cô không thể sống tiếp, mà là cô có quá thừa thời gian để phát điên. Lúc này một phút của tôi quý hơn vàng, tôi không có thời gian ngồi nghe cô khóc đâu, tôi tắt máy đây.”

“Đồng Diệc Lỗi, anh dám!”

Ầm ỉ quá! Đồng Diệc Lỗi mất kiên nhẫn, đập máy luôn, rồi tắt máy, cũng may điện thoại này chỉ dùng để liên lạc với bạn bè và người thân, ngày mai anh sẽ đổi số.

Anh sai bước đi, mỉm cười với ông Chung lúc này đang quay đầu lại, rồi nhìn Lãng Tiểu Manh.

Hai năm trước, làm sao anh biết được người con gái này vẫn có thể chịu đựng được như thế, thật không thể tưởng tượng nổi. Nhưng không sao, chỉ là mượn gió đông giờ đây anh đã tìm được Bá Lạc của riêng mình, một cơn gió lốc giữa trời xanh, anh hoàn toàn có thể vượt qua trở ngại này.

Sân bãi rất rộng, đi một vòng đã hơn tiếng đồng hồ, Lãng Tiểu Manh định ngó qua khu trưng bày, vừa nghĩ vừa đánh dấu lại vị trí lên tám bản đồ. Lúc đầu cô còn thấy có phần không thoải mái, sau bận tới bận lui nên quên hẳn người đi bên cạnh bao gồm cả Đồng Diệc Lỗi, người vẫn luôn nhìn cô.

Ông Chung thấp từng từ đầu tới cuối, công ty Osun của Đồng Diệc Lỗi cũng có một khoảnh đất trong này, trưng bày các tác phẩm của những nhà thiết kế trẻ trong nước, khu trưng bày của Osun hoành tráng, đầy khí thế, ông Chung đang đưa anh đi xem cho kỹ, chẳng ai làm phiền, Lãng Tiểu Manh càng thích thú.

“Tiểu Manh, em có muốn cùng đi xem chỗ của công ty tụi anh không?” Bên tai bỗng có tiếng nói làm cô giật nảy mình, ngẩng đầu lên đã thấy Đồng Diệc Lỗi đứng bên cạnh, mắt nhìn lên tám bản đồ trên tay cô, một tay chỉ lên đó, “Ở ngay trung tâm, vuông vắn lắm, chắc chắn hiệu quả trưng bày rất tốt”.

Tới nước này, cô cũng không muốn biến người ta thành không khí, mắt nhìn đại theo hướng đó, “Thế à? ừ, vuông vắn lắm”.

“Cho chút ý kiến đi?” Anh đưa tay ra, Lãng Tiểu Manh vốn không nghĩ anh sẽ có động tác như vậy, còn chưa kịp rút tay lại, liền bị ngón tay anh chạm vào, mắt kiểm soát, toàn thân mát lạnh.

Lãng Tiểu Manh lập tức lùi lại, ngón tay Đồng Diệc Lỗi vẫn đang giờ lên, nhìn cô thần thờ.

Cơ thể phản ứng thật dữ dội, đến Lãng Tiểu Manh cũng thấy ngạc nhiên.

Hai người họ đã từng là một cặp tình nhân quấn quýt, mãi mãi sánh bước bên nhau không rời, giống như một cặp sinh đôi liền thân, đôi bàn tay thon dài đó cô đã quen thuộc như chính đôi tay của mình. Nhưng lúc này cô không thể chịu được dù chỉ là sự tiếp xúc ngoài da thịt, chỉ còn lại sự phản cảm.

“Tiểu Manh, em có cần sợ anh tới mức đó không? Anh đâu có ăn thịt em.” Lặng người hồi lâu anh bật cười, rồi bước về phía cô, chấp tay sau lưng, “Được rồi, anh không kéo em nữa. lại đây nhìn cùng anh, nói chuyện với anh về kế hoạch tham gia triển lãm lần này của Osun”.

Kế hoạch tham gia triển lãm của Osun, liên quan gì tới cô.

Trong bụng bắt đầu thắc mắc, đôi môi Lặng Tiểu Manh mấp máy định nói, nhưng trong đầu chợt lóe lên, Osun?

Cô có nghe Cố Chính Vinh nói qua, họ là một đội quân tốc hành hùng hực đã tâm thôn tính thị trường, đầu năm nay mới thâm nhập vào Trung Quốc, trong công ty đã lập hẳn chuyên án bám sát xu hướng.

Cô chỉ biết cúi gằm xuống tám bản đồ trước mắt, cô vốn không mấy ấn tượng với những điều này, nhưng hai ngày trước lúc dùng bữa, Cố Chính Vinh còn chau mày nói chuyện về họ với ông chủ nhà hàng, ngữ điệu nghiêm trọng, khi ấy cô cũng không để ý lắm, giờ nghe thấy cô đột nhiên nhớ lại.

Đôi chân Tiểu Manh vẫn muốn lùi lại, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đáp lời, “Là cái gì?”

Đồng Diệc Lỗi mỉm cười, đưa cô đi thẳng về phía trung tâm, giơ tay chỉ, “Nguyên sản trưng bày dành cho những nhà thiết kế mới được chiêu mộ trong nước của công ty, và cả những thiết kế mới nhất trên thế giới. showroom chủ lực tại châu Á của Osun cũng sắp được khai trương ở Thượng Hải, lần này phối hợp để PR, đương nhiên, cũng hy vọng nhân cơ hội này nâng cao danh tiếng của các nhà thiết kế, công ty đang cần rất nhiều những nhà thiết kế nổi tiếng tại đây, em hiểu chứ?”

“Tôi hiểu.” Tuy cô không hiểu lắm về thương trường nhưng Osun cô đã từng được nghe qua. “Tại sao không dùng những nhà thiết kế nước ngoài? Có những người cực kỳ nổi tiếng, thật ra chẳng cần dùng cách mất công này”.

“Đâu có giống nhau. Xu hướng thiết kế chuyên về nước ngoài giờ đây ở Trung Quốc đã rơi vào thoái trào, sự ủng hộ dành ặt hàng tiêu dùng của người nước ngoài đã bắt đầu bước vào quan niệm mới với sự tham dự của những mặt hàng Trung Quốc, tất cả các công ty đều cố gắng theo hướng này, cho dù là KFC cũng phải cố tìm bí quyết mới hồng đối phó với sự trỗi dậy của Phương Đông, chỉ sợ bị chia sẻ thị phần, nếu không lo trước tính sau thì chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, huống hồ có được nhà thiết kế bản địa nổi tiếng làm lợi thế, em không thấy nó rất hợp với tâm nguyện của những thành phần trí thức Trung Quốc thế hệ mới, lại khiến ta có cảm giác mới mẻ, rất dễ dàng để nổi bật hơn những thương hiệu chỉ chuyên đồ gia dụng giá cao theo kiểu tây sao?” Thấy cô chăm chú lắng nghe, Đồng Diệc Lỗi mặt mũi hớn hở, hào hứng nói.

“Đó đều là kế hoạch của anh nhỉ?”

“Lần đầu tiên khi anh gặp mặt, ông chủ của Osun ở Mỹ đã đề cập tới vấn đề này, ông ấy rất tán thưởng quan điểm của anh, em thấy thế nào?”

Nói hay lắm! Đồng Diệc Lỗi vẫn luôn là người đàn ông tài ba, từ nhỏ cô đã biết như thế. Nhưng nghĩ một lúc cô lại hỏi: “Đã vậy, tại sao còn phải phối hợp với những thiết kế mới nhất của nước ngoài?”

“Tiểu thư à, đây là kinh doanh, những nhà thiết kế trong nước có danh tiếng đến đâu cũng không thể đẩy giá thành lên quá cao được, để công ty thực sự thắng lợi cần phải dựa vào sự chênh lệch giá quốc tế, em có biết giá ship đồ gia dụng từ nước ngoài vào Trung Quốc có thể lộn bao nhiêu vòng không? giai đoạn đầu của những nhà thiết kế trong nước vẫn chủ yếu là quảng cáo.”

Lăng Tiểu Manh lại nhìn anh ta, suy nghĩ khi này lập tức bị xóa bỏ, “Thế chẳng phải treo đầu dê bán thịt chó sao?”

“Em xem sàn trưng bày lớn như thế này, còn biết bao nhiêu chỗ, vậy có bao nhiêu công ty nhỏ sẽ quảng bá cho những nhà thiết kế Trung Quốc còn chưa nổi danh? Có mấy ai để ý?”

Cô chán chảng buồn nghe, cúi đầu gấp tờ sơ đồ trong tay, định từ biệt.

Tô Ngưng, cô chạy đi đâu rồi? Tôi không thể đợi được nữa, phải tự cứu mình đã.

“Tiểu Manh”, Lăng Tiểu Manh còn chưa kịp nói lời tạm biệt liền bị anh cướp lời, “anh có một đề nghị”.

“Ừ?” Cô đã quay người tìm lối ra, tiện thể nên ừ một tiếng.

“Anh biết hai năm nay em đều làm việc trong phòng Thiết kế, có muốn chuyển sang thiết kế đồ gia dụng chuyên nghiệp hơn không? Cơ hội hiếm có, nếu em đồng ý, anh thay mặt Osun mời em cùng gia nhập.”

“Hả?” Đột ngột nghe thấy lời nói không xuôi tai, Lăng Tiểu Manh hết sức kinh ngạc.

Đồng Diệc Lỗi đã hiểu lầm thái độ của cô, cực kỳ tự tin vẫy tay, “Nhìn xem, nếu em đồng ý, cả khu triển lãm này sẽ là của em, thế nào?”

“Đừng đùa chứ”. Người đàn ông này bị điên rồi sao? Lăng Tiểu Manh không nhịn được thốt lên, nét mặt trở nên quá đổi kinh ngạc.

“Sao lại đùa?” Bước tới gần cô hơn, Đồng Diệc Lỗi cúi đầu mỉm cười, “Tiểu Manh, anh biết trước đây mình đã làm những việc có lỗi với em, nhưng giờ tất cả đã qua, anh đã chia tay Thư Tử Kỳ từ lâu, cho tới giờ

vẫn chỉ có một mình. Cơ hội tốt thế này, chúng ta sẽ lại ở bên nhau, hãy về cạnh anh, anh sẽ dần bù đắp cho em, sẽ giúp em trở thành nhà thiết kế hàng đầu trong nước”.

Lăng Tiểu Manh lại nổi da gà lần nữa, thực sự không thể không chế được, cô lùi lại một bước. Đồng Diệc Lỗi lại bước tới, cô quay ngoắt đầu đi đúng ba bước rồi ngoảnh đầu lại, khuôn mặt thể hiện rõ thái độ không muốn anh ta đến gần.

Thượng đế! Khi người đàn ông này bỏ đi, con đã chấp nhận, đã hiểu, giờ Người an bài thế này, đáng ra con phải biết ơn, nhưng giờ đây tại sao Người lại để anh ta xuất hiện trước mặt con thêm lần nữa? tuổi tác lớn dần, con người cũng đổi thay, những cái đó con có thể chấp nhận, nhưng đâu cần thiết để con tận mắt chứng kiến một cách trần trụi thế này?

Anh có thể rời xa, có thể đổi thay, nhưng xin đừng xuất hiện trở lại, hãy gạt bỏ tất cả những điều tốt đẹp đã từng có, giống như một giấc mơ lúc nửa đêm đến một chút ký ức cũng trở nên nhạt nhòa, nhưng làm thế này có phải quá tàn nhẫn không?

“Đồng tiên sinh”, Lăng Tiểu Manh không ngờ đời này mình lại có thể gọi người đàn ông này như vậy, “Xin anh đừng nói nữa, thật đấy, tôi xin anh, tôi thấy buồn nôn”.

“Buồn nôn?” Anh tròn tròn mắt, rồi mỉm cười, “Tiểu Manh, em thay đổi rồi, giờ cũng biết nói chuyện lắm. Tại sao em lại từ chối anh? Chẳng lẽ em có bạn trai? đừng lừa anh, anh đã hỏi mọi người rồi, em nổi tiếng là người một mình đi một mình về, đến bạn bè cũng chẳng có một ai”.

Lăng Tiểu Manh định phản bác lại, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại. Tô Ngưng, cuối cùng cô cũng nhớ tới tôi! Cô lập tức nhắc máy, nói thật nhanh, “Tô Ngưng, rốt cuộc đến lúc nào cô mới tới đón tôi? Tôi đã xem hết cả, giờ muốn đi rồi.”

13. , Chương 10

Đầu dây bên kia có tiếng cười, trả lời rất nhanh, “Đồng chí Tiểu Manh, sao cô lại không tìm được người tới đón thế? Như thế không được, tôi đành cố làm thêm lần nữa vậy.”

“Tại sao lại là anh?” Cô vốn định nói do nhầm lẫn, nhưng thấy Đồng Diệc Lỗi đứng bên cạnh hai mắt sáng bừng, cười nói vẻ thích thú, dường như muốn đợi cô gác máy, rồi nói tiếp. Lăng Tiểu Manh bặm môi, nói tiếp, “Có tiện không? có thể tới đón tôi thật chứ?”

Bùi Gia Tề khá bất ngờ trước câu trả lời của cô, anh ngập ngừng một giây, nhưng phản ứng vẫn rất nhanh lập tức tiếp lời, “Được chứ, cô đang ở đâu?”

Lăng Tiểu Manh ngắt máy, Đồng Diệc Lỗi vẫn đứng cười bên cạnh, “Không phải Tô Ngưng sao? Tiểu Manh, đừng giả bộ nữa được không?”

“Không phải Tô Ngưng”, Lăng Tiểu Manh nói, rồi đi thẳng ra cửa. “Em đi đâu?”

“Đợi bạn tôi tới đón.”

“Bạn em? Ai?”

Lăng Tiểu Manh ngoảnh lại nhìn anh ta, thở dài rồi giả bộ không nghe thấy, càng bước nhanh hơn.

Lăng Tiểu Manh bước tới cửa thì điện thoại lại kêu, lần này đúng là Tô Ngưng, “Tiểu Manh, tôi lập tức tới ngay, đừng vội”.

“Tôi sắp hết cả ruột rồi!” Chẳng lẽ phải nói thẳng ra thế này, Lăng Tiểu Manh cầm điện thoại, lớn tiếng nói.

“Không phải tôi đang tới rồi sao?” Tô Ngưng liền thoáng một hồi, “Ban nãy vừa gọi điện về phòng, quay vòng vòng, nói là đang tiếp khách quan trọng, một phút trước còn nói với tôi khách chạy đâu mất, cô nói xem có phiền không cơ chứ? Tôi tới đón cô cùng đi nhé!”

“Hả?”, quá hối hận vì khi nãy đã cục cằn trong điện thoại, Lăng Tiểu Manh kêu lên.

“Làm sao, làm sao?”

“Vừa rồi có bạn nói sẽ tới đón tôi.”

“Bạn trai cô ư? Không sao, đưa anh ấy đi cùng là được, tiện thể để tôi được chiêm ngưỡng, bạn trai của nhà thiết kế trưởng của Tổng giám đốc Cố, ha ha. Tôi sẽ tới mau thôi.” Tô Ngưng đập máy quá nhanh, giọng cô ấy vẫn còn vang vọng, bỏ lại Lăng Tiểu Manh tay cầm điện thoại, mắt tròn tròn nhìn màn hình.

Cái gì mà kế hoạch định sẵn mãi mãi không theo kịp sự biến hóa, hai ngày nay cô đã hoàn toàn hiểu được chân lý của nó.

“Tiểu Manh, ở đây gọi xe không tiện, hay là để anh đưa em về” Đồng Diệc Lỗi cũng bước tới, đứng bên cạnh nói, “Hôm nay anh lái xe đến. Ở đại hội vốn định nói chuyện với em nhiều hơn, đáng tiếc tối đó anh có việc phải đi trước, hôm nay có thời gian, chúng ta tìm nơi nào đó ngồi để nói chuyện hơn.”

Lăng Tiểu Manh nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn anh như thể người qua đường.

Hai người nhìn nhau, lồng ngực nóng ran, Đồng Diệc Lỗi nhớ lại những chuyện từ rất lâu về trước, những ngày mà tối đến mồ hôi lại đầm đìa.

Giờ không còn như trước, giờ đây anh có thể dạo hoàng ở khách sạn năm sao, ngắm nhìn phong cảnh đẹp nhất, hưởng thụ loại rượu cao cấp nhất, nhưng lúc này, trong đầu anh chỉ còn ký ức của những ngày đã qua được cùng quỳn chặt với cơ thể trắng mịn và làn da nõn nà của cô, nếu đem ra so sánh, những thứ đó trở nên quá đổi tầm thường.

Khát vọng được trở về với ký ức khiến anh càng kiên định với suy nghĩ của mình hơn, ánh mắt lướt qua những đường nét tuyệt đẹp dưới chiếc áo phong đơn giản của cô, nếu có thể thêm một lần, mới nghĩ thôi anh cũng thấy đó là cảnh tượng đẹp đến nhường nào.

Đồng Diệc Lỗi ho một tiếng, định nói điều gì thì con đường cao tốc rộng lớn vọng lại tiếng xe, tốc độ rất nhanh, trước khi đến gần đã kịp thời giảm tốc, sau cùng từ từ dừng ngay trước mặt họ.

Xe đẹp, Đồng Diệc Lỗi không kìm được liếc qua, có người mở cửa xuống xe, nhìn thẳng về phía họ, rồi mở miệng cười thật tươi với Lăng Tiểu Manh, dường như trăm hoa đang đua nở, lung linh huyền ảo, lần lượt nở ra trước mắt, trùng trùng điệp điệp trải dài ra xa.

Anh chàng đẹp trai à, có cần mỗi lần xuất hiện là phải cười tới nghiêng nước nghiêng thành như thế này không? Lăng Tiểu Manh bắt lực than thở.

Bùi Gia Tề nhìn cô chăm chú, rồi mới liếc mắt qua Đồng Diệc Lỗi đứng kế bên, câu đầu tiên chính là, “Tiểu Manh, vị này là?”

Sắc mặt tươi rói của Đồng Diệc Lỗi khiến Lăng Tiểu Manh thề rằng cả đời cô cũng sẽ không thấy thích thú hơn lần này. Ngay giây phút trông thấy Bùi Gia Tề, tất cả những áy náy, day dứt lập tức tan thành mây khói. Hóa ra xa cách đã lâu như vậy mà cô vẫn muốn dùng cách trẻ con này để trút giận, vừa nghĩ mình sống thật uống phí, lại vừa thấy vui sướng tràn trề.

“Đây là Đồng Diệc Lỗi, bạn học cũ của tôi.” Thấy ánh mắt Bùi Gia Tề nhìn mình cô mới nghĩ tới việc giới thiệu.

“Tôi là Bùi Gia Tề, rất hân hạnh được gặp anh”. Bùi Gia Tề đưa mắt nhìn Đồng Diệc Lỗi, anh không giờ tay ra mà chỉ mỉm cười gật đầu.

Lại có tiếng xe, lần này người đến chỉ có thể là Tô Ngưng, kẻ lượn mắt tằm mắt hút, Tô Ngưng xuống xe vừa cất bước lên trọn tròn mắt rồi chạy tới bên Lăng Tiểu Manh, nói với Đồng Diệc Lỗi trước tiên, “Đồng tiên sinh, sao anh lại đến đây?”

“Tôi nói xem khu trưng bày, vừa hay gặp được Tiểu Manh”, Đồng Diệc Lỗi còn chưa điều chỉnh lại tâm trạng giọng nói có phần kỳ quái.

“Trùng hợp vậy sao? Tiểu Manh vị này là ai? Bạn trai cô?”

Lăng Tiểu Manh thấy tình cảnh thật hỗn loạn, bất giác bật lên trời.

Sau cùng cả ba người họ cùng nhau rời đi, Lăng Tiểu Manh ngồi trên xe Tô Ngưng mắt nhìn thẳng, những câu hỏi Tô Ngưng liên tiếp vang lên: “Tiểu Manh, cô không có nghĩa khí gì cả, sánh vai cùng anh chàng Bùi Gia Tề kiệt xuất đó, cô giấu quá giỏi, lần trước chỉ khi nói mới quen, người ta chạy tới làm anh hùng cứu mỹ nhân còn không chịu nhận? Mau khai thật cho tôi.”

Lăng Tiểu Manh chẳng biết phải giải thích thế nào, trong lúc gấp gáp cô ngoái đầu nhìn Bùi Gia Tề đang lái xe theo sau, ánh mắt lại nhìn về phía Đồng Diệc Lỗi, anh ta vẫn đang đứng yên tại chỗ.

Cánh cổng lớn cao vút của trung tâm triển lãm mở rộng, anh ta đứng đó một mình trong bóng râm, xe phóng thật nhanh chớp mắt đã đi rất xa, Lăng Tiểu Manh không nhìn rõ, chỉ thấy con người ấy giờ đã thành một đốm mờ.

Tạm biệt hóa ra là lại là một việc khó khăn mà cũng đơn giản nhất, thật mâu thuẫn.

Phòng chế tác nằm sát bên đại lộ, có thể nói là gần trong gang tấc, xe chạy tới chỗ rẽ là đến nơi. Căn nhà một tầng bằng kính, trước cửa rộng rãi, xếp một chồng gỗ, mùi hương của nó có thể ngửi thấy từ rất xa.

Tô Ngưng vào trước, đỗ xe xong, cô chào người chủ phòng gia công đang đứng trước cửa “Thầy Lý, giờ tôi mới có thời gian”. Rồi cô quay sang giới thiệu với Lăng Tiểu Manh, “Vị này là thầy Lý”.

Chẳng biết phải xưng hô thế nào cho đúng, Lăng Tiểu Manh tiếp lời, “Xin chào thầy Lý!”

Đó là một người đàn ông trung niên cơ thể tráng kiện, lúc này đang cầm trong tay chiếc cửa, giọng nói sang sảng “Gọi tôi là ông Lý được rồi, thời gian rất gấp, xin mời xem trước bản thiết kế”.

“Hả? Tôi đâu thể gọi ngài như vậy được.”

Phía sau có tiếng nói, là Bùi Gia Tề, giọng nói nhẹ nhàng, “Gọi ông Lý là được rồi, người này tên chính là thầy, chẳng cần phải gọi ông ấy thân thiết thế đâu.”

“Sao cậu lại quay lại đây? Cả ngày nay cậu lượn lờ ở đây tới mấy lần, chạy đi chạy lại như thế có gì hay ho?”

“Tôi đi cùng cô đây, khi nãy vừa tới đón họ.” Bùi Gia Tề mỉm cười, nói chuyện với thầy Lý hết sức thân thiết.

Tô Ngưng đứng cạnh tay kéo Tiểu Manh về mừng rỡ “Không nói sớm, báo hại tôi nửa ngày trời mới hẹn được ông ấy. Thầy Lý nổi tiếng khó khăn, lần này đã phải nhờ không biết bao nhiêu mối quan hệ. Giờ tốt rồi, sau này nhờ hết vào cô đấy, ha ha, nhẹ hết cả người”.

“Này, tôi đâu có quen ông ấy.” Lăng Tiểu Manh cuống quýt, tay túm lấy Tô Ngưng không cho cô ấy đi.

“Quen Bùi Gia Tề chẳng phải là đủ rồi sao? Tiểu thư à, cô không biết anh ta là người như thế nào sao?”

“Anh ta?” Cô thật sự đâu có quen, sự việc giờ đã quá hỗn loạn, cô đang định giải thích, Bùi Gia Tề quay đầu lại nhìn, “Tiểu Manh, bản thảo thiết kế của cô đâu?”

Câu nói này mới lọt tai làm sao, Tô Ngưng lập tức đưa bản thảo ra. Đều là người trong ngành, tất cả mọi người ai ai cũng rất nhập tâm. Không phải nói gì thêm, đến lúc này Tô Ngưng mới thực sự được nghỉ ngơi, ngồi xuống bên cạnh mà nhẹ cả người.

Hóa ra cháu ba đời nhà họ Bùi tiếng tăm lừng lẫy lại là một người rất đẹp trai, chỉ có một điều Tô Ngưng không hiểu, người như thế sao lại nhiệt tình với Lăng Tiểu Manh vậy? lúc đầu cô còn tưởng rằng mối quan hệ của họ sâu đậm, nhưng trên xe hỏi tới nửa ngày cũng không có kết quả, lại thấy cách nói chuyện giữa hai người họ không có vẻ già là thân thiết, chỉ ít là Lăng Tiểu Manh.

Cho dù thế nào, sau này cô cũng không dám coi thường Lăng Tiểu Manh nữa, cô gái này lúc nào cũng khiến ta ngạc nhiên thích thú, quả thực là thần thông quảng đại.

Chương 10: Khách qua đường

Dù là con đường dài hoang vu, dù người khách qua đường duy nhất chỉ là một ảo ảnh, dù cô sớm biết rằng chẳng có ai là cùng trời cuối đất của ai, nhưng cô vẫn không rũ bỏ được sự yếu mềm của bản thân, dần dần tựa mình vào người bạn ảo ảnh ấy.

Tự tìm đến ngõ cụt, chẳng phải do ai khác.

Buổi chiều, Hạ Môn trời bắt đầu mưa. Cố Chính Vinh là người duy nhất rời khỏi phòng họp, hành lang cửa sổ mở tung, không khí thật trong lành. Người phụ trách công việc ở Hạ Môn vội vã theo sau, “Tổng giám đốc Cố, tối nay đã thu xếp dùng cơm với người bên hải quan, ngài xem lúc nào bắt đầu thì tốt?”

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, “Hải quan? Tôi nhất định phải tới sao?”

“Hả? Vậy ý của ngài là...?”

“Thôi vậy, tôi sẽ đi một lúc, nhưng rồi phải đi ngay đây.”

“Ngài còn có công việc khác?”

“Tôi phải về Thượng Hải”.

“Không phai sáng thứ hai ư? Chẳng phải vẫn còn vài người chủ chốt ở Thượng Hải sao?”

“Họ đã đi theo kế hoạch, tôi phải tranh thủ thời gian.”

Người phụ trách định nói thêm vài lời, nhưng Cố Chính Vinh đã sải chân bước đi, rất nhanh sau đó biến mất ở phía cuối hành lang. Anh ta vẫn đứng ngẩn ra, phía sau có người vỗ vai, “Nhìn gì thế?”

“Tổng giám đốc Cố.”

“Tổng giám đốc Cố vẫn luôn rất ưa nhìn chỉ là trước đây không dám nhìn nhiều mà thôi. Nhưng gần đây hình như anh ấy đã thay đổi, cậu có thấy vậy không?”

“Đâu có, tôi vẫn không dám nhìn nhiều, ha ha”, hai người họ bật cười, rồi quay lưng đi về hướng khác.

Chuyến bay cuối cùng trong ngày, Hạ Môn trời vẫn đang mưa, khi Cố Chính Vinh tới sân bay thì trời đã tối đen như mực. Tài xế xuống xe mở ô, sảnh sân bay đèn điện sáng choang, trong đêm mưa càng khiến nó trở nên lộng lẫy. Bước tới cổng chính, Cố Chính Vinh vội dừng bước, ánh mắt lướt nhìn cây cột gần đó, rồi nhớ tới dáng vẻ của Tiểu Manh tới qua khi cô đứng đó mắt nhắm nghiền, hít thở thật sâu.

Bỗng anh mỉm cười khiến người lái xe đang xách hàng lý tròn mắt không hiểu.

Tổng giám đốc Cố thường ngày không cười không nói, vì thế lực sát thương mỗi khi anh cười quả thực rất lớn.

Máy bay đã cất cánh, anh thần thờ nhìn ra ngoài khung cửa, quá muộn, đi chuyến bay này hầu hết là khách du lịch, khoang thương gia chẳng còn một ai, thời gian bay cũng không dài, không biết lúc này cô đang làm gì? Lại nghĩ chỉ chút nữa thôi là có thể gặp cô, lòng anh thấy vui vui.

Anh thấy, quả thực mình không còn trẻ nữa, nếu không sẽ chẳng có cảm giác lưu luyến đến thế khi ở cùng người khác. Khi mới tới Trung Quốc, anh còn chưa tới ba mươi, trái tim rộng mở như trời bể, mọi thứ trước

mặt như một tấm bản đồ trống trơn, chỉ đợi anh đến để tung hoành ngang dọc, làm gì có thời gian nghỉ ngơi đau khổ, càng chưa từng có khái niệm về một người gọi là cùng trời cuối đất.

Cô tiếp viên đem đồ ăn tới, anh từ chối, mắt nhắm lại nhưng không muốn ngủ, trong tiếng ồn của máy bay anh nhớ đến bộ dạng đáng yêu của cô: Cô mặc áo phông rộng, chân trần bước nhẹ trong nhà, thấy anh dang tay liền ngoan ngoãn cuộn người vào lòng anh, hơi thở ấm nhẹ, cả hương xà phòng mỗi khi cô tắm xong...

Có một người để nhớ thật tuyệt, tuyệt hơn rất nhiều việc cố đi tìm lại kí ức. Người con gái đầu tiên của anh là một cô gái Thụy Điển, tóc vàng, dáng vẻ long lanh tuyệt mỹ, thời học phổ thông ở Thụy Điển mỗi buổi sáng cô đều đứng bên xe anh, khi anh học đại học ở Mỹ, cô đã từng bay đến bên anh bất chấp cách xa ngàn dặm, vút hành lý rồi bỏ nháo lao vào người anh...

Sau đó vẫn là anh mua vé máy bay đưa cô về. Giờ nghĩ lại thấy mình thật là một người đàn ông tuyệt tình, cô khóc thật đáng thương, mái tóc óng ả như mất đi sắc vàng, những điều này cho tới giờ không còn vẹn nguyên trong kí ức của anh, muốn nói nhiều hơn cũng không thể.

Chẳng có duyên phận, đã từng cách xa rồi tái hợp, duyên đã hết tất cả cũng chỉ là người qua đường xa lạ, riêng điều này anh hiểu rất rõ.

Nhưng với Lăng Tiểu Manh, bên nhau rất lâu, dần dà nảy sinh ám ảnh, những khi rảnh rỗi anh lại nghĩ tới dáng đi thanh thoát của cô và cả ánh mắt như nai ngơ ngác.

Lần này anh phải giữ cho được người con gái này, kéo sau này những lúc nhớ nhưng biết đến nơi đâu để gặp được cô, những lúc muốn nói điều gì đó nhấc điện thoại lên đầu kia liệu có người nhấc máy, cả những lúc muốn gần bên nhau là cô đã ngay cạnh.

Anh lại nhớ tới tiếng nấc nghẹn của cô tối hôm trước, cô nói không phải, rằng mình sợ.

Cố Chính Vinh thoáng nở nụ cười, đúng là nhát gan, nhưng anh cũng không tốt, đã giấu cô quá nhiều chuyện.

Xuống máy bay, Cố Chính Vinh toan nhấc điện thoại gọi cho cô, nghĩ một lúc lại thôi. Muộn thế này, nhất định cô đang ở nhà, cửa nẻo khóa trái, chắc chắn đã leo lên giường cuộn mình ngủ khì.

Xe đỗ ở sân bay, trên đường về anh phóng như bay. Đêm Thượng Hải vẫn luôn náo nhiệt, cảm giác hoàn toàn ngược lại với Hạ Môn. Xe chạy qua cầu cao tốc, anh mở mui xe, gió đêm ùa vào cổ áo, cảm giác thật sáng khoái.

Đúng như Cố Chính Vinh dự đoán, lúc này Lăng Tiểu Manh đã ở nhà, cửa nẻo khóa trái, leo lên giường cuộn mình ngủ khì.

Thật ra cô cũng vừa mới về, mất khá nhiều thời gian ở chỗ thầy Lý, rồi Tô Ngưng lại có chuyện, nói có việc gấp phải tới nơi khác để xử lý, để cô lại ngay đó rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Mới quen nhau có hai ngày ngắn ngủi, tốc độ phản ứng của Lăng Tiểu Manh được Tô Ngưng huấn luyện đã khá hơn rất nhiều. Ngay lúc đó cô đã túm lấy Tô Ngưng đang định nhấc chân chuồn mất, khề cần vạy, “Cô định đi đâu? Cô đã nói sẽ đưa tôi tới ga tàu điện”.

Tô Ngưng ngoái đầu nhìn cô híp mắt cười, “Cô thực sự muốn tôi ở lại sao? Anh chàng đẹp trai họ Bùi kia đang đứng nhìn chúng mình đấy”.

Tất nhiên Lăng Tiểu Manh không trúng kế, cô không thêm ngoái đầu nhìn, cổ nói nhấn mạnh, tuy giọng cô bẩm sinh đã kéo dài nên không hiệu quả cho lắm, “Cô đưa tôi đi đi, tôi mặt mũi đâu mà làm phiền người ta mãi thế được”.

“Đừng giả bộ, tôi chỉ giúp cô dọn sạch hiện trường thôi, nhớ kịp thời báo cáo tình hình đấy nhé”, Tô Ngưng cười ha ha, rồi đi thẳng ra ngoài.

“Tô Ngưng...” Lăng Tiểu Manh nói không lại, nhưng cô nhất quyết không buông tay.

“Này, cô thực sự không cần thảo luận thêm với thầy về bản thảo đấy chứ? Đến lúc ông ấy làm không đúng ý mình thì cô đừng có khóc lóc đấy nhé!”

Động đến việc mình quan tâm nhất, bàn tay Tiểu Manh buông lỏng ra, nhân cơ hội đó Tô Ngưng vội chuồn đi, bước nhanh như bốc khói.

Sau đó cô nói chuyện với giáo sư Lý cho tới khi trời sập tối mới nói lời tạm biệt. Lúc ra tới cửa Lăng Tiểu Manh còn đang không biết phải nói thế nào, Bùi Gia Tề như đọc được suy nghĩ, liền nói, “Đừng nghĩ nữa, ở đây không bắt được xe đâu”.

“Hôm nay phiền anh quá tôi có thể gọi xe tới.” Rõ ràng hôm nay đã gọi anh tới giải cứu, Lăng Tiểu Manh thấy thật ngại, giọng lí nhí.

Bùi Gia Tề vốn hiểu kì, càng lúc càng thấy cô thật thú vị, sau khi được xem bản thảo của cô lại càng thấy cô gái này thật đáng để kết giao, anh cười thoải mái, “Không sao, tôi biết khi này cô khó xử. Nhưng đưa cô về cũng chỉ là việc dễ như trở bàn tay mà thôi, cô đi một mình không sợ sao? Tôi còn chưa quên bộ dạng cô lao vào taxi như thế nào đâu đấy”.

Lúc này khi bàn chuyện thiết kế ai nấy đều nói chuyện rất vui vẻ, động tác và giọng điệu của anh lúc này thật tự nhiên. Tuy không có mấy kinh nghiệm giao tiếp với đàn ông nhưng Lăng Tiểu Manh rất nhạy cảm khi tiếp xúc với người khác, lúc này bỗng thấy thật thoải mái, cô gật đầu, “Được không? Vạy cảm ơn nhiều”.

Sau lưng có tiếng chào, Bùi Gia Tề bước chậm lại, ngoảnh đầu vẫy tay tạm biệt thầy Lý đang đứng ở trước cửa.

“Cô đi trước đi, tôi tới ngay”, anh chỉ về phía chiếc xe.

Thầy Lý có giọng nói trầm ấm khỏe khoắn, lúc này ông cố kiểm soát âm lượng, “Cô gái đó không tồi đâu, có mắt nhìn đấy”.

“Có mắt nhìn? Nói tôi á?”

“Nói thừa, không phải cậu thì tôi khách khí với họ làm gì?”

Sao ông bạn này lại lảm chuyện thế nhỉ? Bùi Gia Tề bật cười, “Hình như chậm một bước rồi, kể cũng hơi đáng tiếc”.

“Ý gì vậy?”

“Không có gì, tôi đi trước đây, làm tốt vào nhé, tôi chờ xem thành quả của anh.”

“Giờ đã bắt đầu yêu cầu hộ người ta rồi hả, đồ oắt con!” Ông Lý cười khì khì rồi quay người vào trong.

Trên đường về, Lăng Tiểu Manh ngồi ở ghế sau, nhìn qua tấm gương chiếu hậu, Bùi Gia Tề chỉ thấy một bên mặt cô, nét mặt hài hòa, cô đang lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một cô gái lặng lẽ, thật hiếm thấy. Vẻ đẹp tĩnh lặng mà ngày nay ít người có được.

Bùi Gia Tề thấy trong xe chẳng có lấy một tiếng động, mở miệng hỏi: “Có đói không?”

“Hả?” Ánh đèn đường ngoài cửa kính hắt vào lóa mắt, cô nhớ tới lần đứng trên đỉnh núi dưới ánh đèn mờ cùng Cố Chính Vinh cúi nhìn mọi thứ, tâm trạng cô bỗng bình xa xăm, đột nhiên anh cất tiếng hỏi cô liền ngẩng lên trả lời, “Tôi không đói”.

Thật ra làm sao không đói cho được. Sáng cô chỉ ăn ít đồ linh tinh trên máy bay, giờ tốt nhất là anh để cô xuống rồi tìm đại một chỗ ăn cho no bụng, dù một bát mì thôi cũng được.

Bùi Gia Tề như đọc được suy nghĩ của cô liền bật cười. Xe chạy rất nhanh, cô ngoái đầu nhìn ra cửa sổ lí nhí nói, “Ai da, qua mất ga điện ngầm rồi, anh mau cho tôi xuống đi”.

“Không được”, anh nói.

“Hả?” Cô hỏi lại.

Từ đại lộ rẽ sang khu trung tâm sầm uất, anh dừng xe ở bên đường, ngoái đầu nhìn cô, Lăng Tiểu Manh hai mắt tròn tròn, vẻ mặt rất buồn cười.

Bùi Gia Tề không nhịn được cười, “Cô tưởng tôi là thánh chắc, cơm trưa còn chưa ăn, sắp chết đói rồi đây, đợi tôi mua hamburger rồi lên đường có được không? Dù là ngựa thì cũng phải ăn chút cỏ chứ?”

Nói vậy, khác nào bị cô bỏ đói, Lăng Tiểu Manh thấy ngại liền mở cửa, “Để tôi xuống mua, anh muốn ăn gì?”

“Hay cùng ăn nhé, ăn hamburger cũng không mất thời gian đâu”, anh bước xuống xe, rồi kéo cô đi.

Lúc này đúng giờ ăn tối, trung tâm mua sắm mới này rất đông đúc, nhiều người tới đây dùng bữa thay vì ở nhà, trên quảng trường vài đứa trẻ đang trượt pa tanh, tiếng cười vang xa trong gió.

Tiệm hamburger chật như nêm, trước quầy thu ngân người đứng xếp hàng thành một dãy dài, người nước nào cũng có. Đứng ngay trước họ là một thanh niên cao gầy người Ấn, có người ngồi ở bàn vậy, anh ta vội ôm đồ ăn quay người lại, mắt nhìn cốc coca cỡ lớn trên tay anh ta sắp đổ, Lăng Tiểu Manh vội đưa tay ra đỡ.

Nhưng một bàn tay khác còn nhanh hơn cả cô, tóm được chiếc cốc đang rơi, một giọt coca cũng không đổ, còn giúp anh chàng kia giữ được đĩa nữa.

Bên cạnh có tiếng hò reo, cổ vũ, có lẽ do đã quen được mọi người chú ý, Bùi Gia Tề chỉ mỉm cười. Lăng Tiểu Manh vốn vẫn tán thưởng, nhưng lúc này đã cúi đầu nghiên cứu thực đơn trên bàn.

Tối đâu cũng gây chú ý, quả là không thể ở bên người con trai này lâu được.

Đã lâu rồi chưa ăn bánh hamburger, cộng thêm rất đói, Lăng Tiểu Manh cắn một miếng thật to, vỏ bánh mềm, rau sống tươi ngon, nước tương đậm đà vị pho mát, tất cả như đang hòa tấu trong miệng, cô vui sướng cười tít mắt.

Nhìn cảnh tượng này, người bình thường cũng sẽ thấy cô đói đến mức nào, Bùi Gia Tề ngồi đối diện cầm cốc nước uống. Ngay cả lúc ăn hamburger cũng khiến người ta thấy thú vị, quả nhiên cô không hề tầm thường.

“Có muốn thăm quan cửa hàng tôi mở cùng bạn không?”

“Cái gì?” Lăng Tiểu Manh đang ăn ngấu nghiến liền ngẩng đầu lên nhìn ngơ ngác.

“Là cửa hàng bán đồ gia dụng, ngay đây thôi, đa phần là những đồ lặt vặt tôi cùng vài người bạn thường ngày thiết kế cho vui, ông Lý cũng có tác phẩm, nên tôi rất thân với ông ấy.”

“Ồ ngay đây sao?”, cô nhìn ra cửa sổ.

Bùi Gia Tề chỉ tay về một phía, đoạn giải thích: “Gia đình tôi đều làm kiến trúc, họ chẳng mấy hứng thú với những thiết kế nhỏ nhặt, chỉ có tôi là trái ngược hoàn toàn, từ nhỏ đã thích tháo đồ ra nghịch, toàn bị ông già cười”.

“Ông già?”

“Cha tôi.” Ắn cũng kha khá, anh phỉ vụn bánh còn vương trên tay, đứng lên ra ý bảo cô đi theo, “Lại đây xem hôm nay may mắn được thưởng thức tác phẩm lớn của cô, nếu không đáp lại quả là thất lễ.”

Anh chàng này sao cứ động một tý là vắn vắn vể vể?

Quả thật rất gần, qua một chỗ rẽ là tới, tường nhà được làm bằng kính, bên trong có ánh đèn ấm cúng, đồ đạc được bài trí hết sức tinh tế, đa phần là làm theo phong cách giản tiện nên thoáng nhìn sẽ có cảm giác sạch sẽ ngăn nắp.

14. , Chương 10 Cont.

Trong cửa hàng có người tiếp đón, trông thấy vậy Bùi Gia Tề xua tay ngăn lại. Đôi ba người khách đang chăm chú chọn đồ, đa phần đều tới ngắm cách bày biện, không khí nhẹ nhàng, chẳng ai chú ý đến họ. Lăng Tiểu Manh như cá gặp nước, trong lúc dạo quanh cô thắc mắc, chuyện trò rôm rả cùng Bùi Gia Tề.

“Đều là tác phẩm của anh và bạn mình sao? Thật ngưỡng mộ”, đi tới cuối Lăng Tiểu Manh không kìm được vừa đưa tay vuốt ve một tác phẩm vừa khen.

Bùi Gia Tề cúi đầu nhìn cô rồi mỉm cười đề nghị, “Tôi có một phòng chế tác, ngay trên tầng hai. Nếu cô muốn, có thể tham gia cùng chúng tôi”.

Lăng Tiểu Manh vừa bất ngờ vừa ngạc nhiên, mắt tròn xoe, chỉ vào mình xác nhận lại, “Anh nói tôi? Anh mời tôi?”

Thời gian cô quen Bùi Gia Tề quá ngắn ngủi, nhưng hôm nay trên xe Tô Ngưng đã tranh thủ thời gian giúp cô cập nhật về lý lịch của anh chàng này. Sau cùng cô biết được gia đình anh thuộc dạng tai to mặt lớn trong giới thượng lưu kiến trúc, nhưng anh lại hứng thú với thiết kế đồ gia dụng, ngay đến cô cũng thấy khó hình dung. Giờ đột ngột nhận được lời mời, Lăng Tiểu Manh chỉ biết tròn mắt nhìn.

Nhìn trái ngó phải, anh tùm tùm, “Ồ đây còn có nhà thiết kế thứ hai nào sao? Chẳng lẽ cô nghĩ tôi mời một người khách đến phòng thiết kế của mình làm cộng tác à?”

Cô ngẩn người, cúi đầu giấu vẻ lúng túng, đoạn nói tiếp nhưng giọng lí nhí, “Cảm ơn. Nhưng giờ tôi vẫn đang đi làm, có lẽ chẳng có nhiều thời gian đến thế”.

“Sau khi triển lãm, cô vẫn sẽ tiếp tục làm thiết kế ở phòng mẫu sao? Thật quá lãng phí.”

“Hơ..Cô chẳng phải biết trà lời như thế nào, thực ra Cố Chính Vinh đã từng nói điều tương tự, ngay tối qua thôi. Mỗi từ anh nói cô vẫn nhớ như in.”

Lúc nghe thấy thế cô hoảng sợ, giờ nghĩ lại thấy bình tâm hơn, thật mâu thuẫn.

Thấy ánh mắt cô chẳng biết đang trôi về đâu, Bùi Gia Tề vừa bực vừa buồn cười.

Kiểu đối đáp thế này đương nhiên chẳng có bất cứ kết quả gì, sau khi lên xe, anh không kìm được lén nhìn cô qua gương chiếu hậu. Lăng Tiểu Manh không nhìn ra cửa sổ, lúc này chỉ lặng lẽ cúi đầu, nghĩ ngợi điều gì đó đến thần thờ. Cô gái này luôn khiến anh nhớ tới Giang Nam trong sương sớm, tới vẻ đẹp tĩnh lặng trong đêm, tường vời khói nhạt.

Trong vô thức anh đi mỗi lúc một chậm, vừa lái xe vừa thần thờ theo cô.

Thiết kế đồ gia dụng vốn không phải ngành học của anh, nhưng anh luôn có hứng thú với nó. Kiến trúc đại cảnh đúng là đẹp, nhưng đồ gia dụng cũng là một cái đẹp khác, hai thứ này kết hợp lại với nhau mới thực sự hoàn chỉnh, anh vẫn luôn nghĩ như vậy.

Xe chạy qua đường hầm, rẽ sang cây cầu vượt rồi đi thẳng về phía trước, Bùi Gia Tề hỏi: “Cô đi đâu? Vẫn là chỗ lần trước phải không?”

Lăng Tiểu Manh lấy lại tinh thần nhìn về phía trước lắc đầu, rồi lại gật đầu, “Vẫn nên tới chỗ đó thì hơn, cảm ơn anh!”

Lúc xuống xe, cô liền vẫy tay chào anh, chẳng nói thêm một lời, quay người đi vào quán ăn bên đường, Bùi Gia Tề ngồi trong xe nói với theo: “Không phải cô lại đói đấy chứ? Còn muốn ăn nữa sao?”

Cô đứng dưới bóng đèn đường ngoài đầu lại mỉm cười, các nét trên gương mặt nhìn nghiêng thật hiền dịu, “Không phải, tôi nợ ông chủ tiền, chỉ tới để trả thôi”.

Tuy thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng anh vẫn gật đầu, rồi bồi thêm một câu: “Lời đề nghị khi này của tôi là thật đấy, cô cứ suy nghĩ kỹ đi nhé!”.

Cô lại ngẩn người, rồi gật đầu, không nói thêm gì mà quay đầu tiếp tục đi vào trong. Bóng dáng nhỏ bé của cô, nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Khi nhấn ga lần nữa, anh nghĩ quả thực mình đã đến chậm một bước, người con gái này giống như một câu đố và anh chỉ thấy cô luôn luôn trốn chạy.

Tính anh vốn thoải mái không tính toán, cũng không cố ý tìm hiểu việc cô không muốn người khác biết, nhưng ý nghĩ khi này bỗng trở dậy, trên đường đi càng lúc càng mạnh mẽ.

Kỳ lạ thật, cô ấy hoàn toàn không có ý định đồng ý, anh tưởng tượng cảnh mình cùng cô tán gẫu trong phòng thiết kế. Nếu có cô gia nhập, chẳng phải mọi thứ sẽ trở nên thú vị hơn rất nhiều sao?

Cứ nán nã như thế, nên khi cô về đến nhà thì đã khá muộn, trong phòng lặng thinh, tiếng bật đèn vang lên nghe rõ mồn một.

Lăng Tiểu Manh đặt túi xuống rồi đi thẳng vào bếp nấu cháo, sau khi hẹn giờ cô lên gác. Bàn tay đặt lên tay vịn cầu thang lạnh ngắt, căn phòng trống trải, bước chân như vang vọng trong phòng. Cô lên trên tầng rồi đưa mắt xuống nhìn toàn cảnh phía dưới.

Quả thật rất trống trải, nếu bày thêm một ít đồ đạc, có lẽ sẽ khá hơn.

Tắm rửa xong xuôi, cô nằm ngủ bên phía cửa mình theo thói quen, giở chăn ra một góc rồi cuộn mình vào đó. Căn phòng im ắng, cô nhắm mắt nghĩ ngợi hồi lâu, lời của Đồng Diệc Lỗi, Tô Ngưng, Bùi Gia Tề cứ luẩn quẩn trong đầu, quá nhiều suy nghĩ quẩn quanh, thực sự chẳng có gì rõ ràng.

Sau cùng cô chỉ nhớ tới lời của Cố Chính Vinh: “Đương nhiên anh ở đâu, em sẽ ở đó”.

Làm sao cô dám tin? Làm sao cô dám đón nhận?

Hai người ở bên nhau rốt cuộc dựa vào đâu để tiếp tục? Chỉ với mong muốn ở bên nhau là có thể giải quyết được hết các vấn đề sao?

Lăng Tiểu Manh nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi bậm môi kinh thường bản thân, ngay từ đầu cô đã không nghĩ phải đi cùng anh tới cùng trời cuối đất, ngay từ đầu cô đã biết rõ phải đặt bản thân ở vị trí nào, giờ lại có hy vọng không thực tế này.

Thất vọng chẳng qua là vì quá hy vọng, hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn, huống hồ đâu có gì đáng để chờ đợi? Chẳng thà cứ làm tốt tất cả những việc trước mắt, những việc của bản thân đi đã.

Cô đưa tay vuốt lên hai má và mắt mình, vuốt thật mạnh, như thể làm thế là có thể chinh đốn tất cả mọi suy nghĩ lung tung trong đầu mình lúc này.

Sắp tham gia triển lãm, tuy sự việc khá đột ngột, nhưng đây mới là cơ hội tốt nhất để chứng minh bản thân. Còn lời mời của Bùi Gia Tề, tuy lúc đó chưa trả lời anh, nhưng phòng thiết kế đó... trong sâu thẳm không phải là cô không động lòng.

Bên tai có tiếng nói, là Cố Chính Vinh. “Đương nhiên anh ở đâu, em sẽ ở đó.”

Vốn đang nằm nghiêng, lúc này cô đột ngột trở mình nằm úp xuống. Khi ở một mình cô thường kéo chặt rèm cửa, lúc này trước mặt tối đen như mực, cô vòng tay ôm gối, rồi dúi mặt mình vào đó mắt nhắm chặt, bặm môi lại.

Được thôi, là vấn đề của cô, dù là con đường dài hoang vu, dù là người khách qua đường duy nhất chỉ là một ảo tưởng, dù cô sớm biết rằng chẳng có ai là cùng trời cuối đất của ai, nhưng cô vẫn không rũ bỏ được sự yếu mềm của bản thân, dần dần tựa mình vào người bạn ảo tưởng ấy.

Tự tìm đến ngõ cụt, chẳng phải do ai khác.

Muộn quá rồi, khu nhà vốn rất yên tĩnh, lúc này lại càng tĩnh lặng không một bóng người. Xuống tới hầm để xe anh dừng xe tắt máy, Cố Chính Vinh ngồi trên ghế lái một lát, không nhúc nhích.

Quá mệt, khi này trên đường đi mắt anh trĩu nặng, lúc này chẳng cần phải phóng bạt mạng nữa, thả lỏng người, anh chỉ muốn ngủ một mạch.

Nhưng muốn ngủ thì cũng phải lên gác chứ, anh mỉm cười đưa tay đẩy cửa.

Đúng như anh nghĩ, căn phòng tối đen như mực, túi xách được Lăng Tiểu Manh treo ngay ngắn trên móc bên cạnh tủ giày. Anh bước vào phòng bếp uống nước, ánh đèn nhỏ trên chiếc nồi cơm điện trên bàn phát sáng, nếu nghe kỹ còn có thể nghe thấy tiếng lục đục của nồi cháo đang sôi, không khí phảng phất hương thơm của gạo.

Cố Chính Vinh thối thật sáng khoái, chớp mắt đã thấy dễ chịu hơn nhiều.

Lúc lên gác, anh đứng ở đầu cầu thang nhìn một lượt, căn phòng này quá trống trải. Nhưng chẳng sao, anh sẽ nói qua với Tiểu Manh.

Cửa phòng ngủ đóng chặt, anh mở cửa, bên trong tối om, theo thói quen chỉ cần cô ở một mình nhất định phải đóng chặt tất cả mọi thứ. Anh định bật đèn, ngón tay đã đặt lên công tắc, nghĩ một lúc anh thôi không ấn nữa.

Mắt dần dần thích ứng với bóng đêm, mọi thứ trong phòng đều lờ mờ hiện ra. Trên chiếc giường rộng, Lăng Tiểu Manh đã ngủ say sưa, cuộn người lại chỉ chiếm một chỗ nhỏ xíu trên giường, bên cạnh là khoảng trống mênh mông, một bên chần phía đó vẫn được gấp ngay ngắn.

Cố Chính Vinh bước lên một bước thấy cô đang ôm gối của anh nằm ngủ, còn úp mặt vào gối, cô không sợ chết ngột sao?

Dáng vẻ này lần đầu tiên Cố Chính Vinh thấy, anh bật cười, cúi đầu định kéo gối ra, kéo được một chút mà cô vẫn không nhúc nhích, có lẽ cô mệt thật, hai ngày nay bay tới bay lui, cô không giống anh, rất ít khi gấp gấp như vậy.

Thôi vậy, anh bỏ chiếc gối lại, định tới tủ áo lấy chiếc khác ra, đang quay người, bỗng sau lưng có tiếng nói. Cô từ trên giường ngồi bật dậy, bỏ chiếc gối ra, vòng tay ôm lấy lưng anh.

Cố Chính Vinh thực sự kinh ngạc trước hành động ấy, anh quay người đỡ lấy cô, cơ thể cô mềm rũ, không giống như đang tỉnh. Anh cúi đầu nhìn thấy mắt cô vẫn đang mở, nhưng chỉ nhìn anh một cái rồi lại nhắm, lẩm bẩm một câu, rồi lại nhẹ nhàng nằm xuống.

Ngủ rồi, cô vẫn leo lên người mình, hại anh muốn quay người cũng không được, anh nghĩ mình đã chiều cô quá, kiểu ngủ của Lăng Tiểu Manh càng lúc càng ngổ ngược.

Nhưng như thế này cũng tốt, cúi đầu nhìn cô lần cuối nữa, anh nhắm mắt thiếp đi.

Lăng Tiểu Manh mở mắt suy nghĩ, sao có thể vừa nghĩ tới người nào liền mơ thấy người ấy ngay vậy? Bản thân cô rất ít khi nằm mơ, khi ấy trong mơ cô lại thấy Cố Chính Vinh nói không rằng trở về, đứng bên cạnh giường nhìn cô, sau đó quay người bỏ đi, hại cô lo lắng, rồi chẳng biết lấy đúng khí ở đâu, không chút do dự cô nhào tới ôm chặt.

Cũng may là nằm mơ, nếu đó là sự thật, cô sợ sau này mình chẳng còn biết giấu mặt vào đâu nữa.

Trời còn chưa sáng, phòng ngủ vẫn mờ tối, cô ngẩng đầu lên bỗng thấy gương mặt Cố Chính Vinh. Giác mơ này lâu thật, cô còn tưởng mình đã tỉnh, không ngờ vẫn đang mơ.

Nhưng sao trong mơ cô nghe thấy hơi thở và nhịp tim của người khác, chẳng phải cảm giác quá thật sao? Lăng Tiểu Manh không dám tin, cô chớp chớp mắt, rồi đưa tay lên kiểm nghiệm.

Cô đặt tay lên trước ngực anh, liền bị anh túm lấy. Cố Chính Vinh nói, giọng khàn khàn, “Ngủ thêm lúc nữa đi, trời còn chưa sáng mà”.

Lăng Tiểu Manh kinh hãi, “Á? Anh về rồi?”

“Ừ”, anh lơ mơ đáp một tiếng.

“Anh về từ khi nào?”

Anh vẫn nhắm mắt mỉm cười, “Lúc em rúc đầu vào gối anh đến sắp chết ngạt thì anh về”.

Không biết giấu mặt vào đâu, Lăng Tiểu Manh đưa tay bưng mặt.

Trong phòng không một tiếng động. Một lúc sau Lăng Tiểu Manh lại nhìn anh, từ đầu đến cuối Cố Chính Vinh không hề mở mắt, hơi thở nhẹ nhàng, anh lại ngủ rồi.

Còn cô không tài nào ngủ tiếp được, cứ trợn tròn mắt nhìn anh. Trời dần sáng lên, ánh sáng từ ngoài cửa sổ tỏa vào êm dịu, gương mặt anh dưới ánh sáng ấy thật yên bình, hơi thở đều đặn, bàn tay lạnh đặt trên người cô từ rất lâu, cũng trở nên ấm dần.

Trước đây cô cũng đã từng ngắm nhìn gương mặt Đồng Diệc Lỗi khi ngủ lâu như thế này, đếm từng sợi lông mi anh, điều hòa hơi thở sao cho cùng với nhịp thở của anh. Hai người cùng nằm trên giường, đảm mình trong nắng sớm, rồi tắt cả mọi thứ trên thế gian này bỗng chẳng còn quan trọng, được nằm bên anh chính là những tháng ngày êm đềm của cô.

Khi đó cô cứ ngỡ là thiên trường địa cửu, sau mới biết đó chỉ như ảo ảnh dưới nước, rơi vào trần thế liền tan biến thành tro bụi.

Không nghĩ nữa, cũng không dám nhìn nhiều, cô nhắm chặt mắt ôm lấy anh, tay dần siết chặt hơn, mặt áp lên ngực anh, giống hệt một chú đà điểu.

Hôm nay là thứ hai, tối qua cô đã đặt báo thức, đến giờ liền tí tí kêu vang.

Đằng nào cũng không ngủ được, Lăng Tiểu Manh lật người tắt chuông, ngồi bật dậy chuẩn bị ra khỏi giường, Cố Chính Vinh vẫn đang ngủ, cô biết thói quen của anh, nên không gọi anh dậy.

Lăng Tiểu Manh nhìn qua khe cửa, Thượng Hải mấy ngày nay trời đều trong xanh, hôm nay sắc trời không được tốt cho lắm, nhìn lên đã thấy mây đen kéo đến. Ngày hè ở đây nói mưa là mưa, nếu mưa xuống thì ở cầu vượt chắc chắn sẽ bị ùn tắc.

Chẳng thà đến công ty sớm một chút, tránh bị tắc đường, nghĩ vậy Lăng Tiểu Manh lập tức hành động dứt khoát.

Lúc kéo tủ áo, cô cẩn thận không để phát ra tiếng, cầm lấy quần áo cần thay cô quay đầu lại nhìn, Cố Chính Vinh vẫn không nhúc nhích. Cô rón rén bước vào phòng tắm, vừa đi vừa nhìn anh, trong lúc bất cẩn vấp phải chân ghế đầu để cạnh giường, đau quá cô kêu “Ui da” một tiếng.

Anh mở mắt nhìn sang, “Sao vậy?”

Lăng Tiểu Manh cố nhịn đau trả lời: “Không sao không sao, em chẳng may va phải ghế”.

“Lại đây”.

Không muốn bước tới, nhưng đã thành thói quen, Lăng Tiểu Manh vẫn ngoan ngoãn bò lên giường.

Thật ra anh vẫn chưa tỉnh hẳn, lúc này vẫn còn hơi mơ màng, nhìn cô rồi hỏi: “Ở đâu?”

Lăng Tiểu Manh biết mình làm anh thức giấc, rất ân hận, co chân lên tay ôm đầu gối, lí nhí nói, “Không sao thật mà, không cần xem đâu”.

Anh nhắc lấy tay cô ra rồi xoa xoa, rõ ràng khi nãy lúc đặt trên lưng cô lòng bàn tay còn rất ấm, giờ đã trở nên lạnh ngắt, cái lạnh cô đã quá quen mỗi buổi sáng sớm.

Nhưng mãi đến hôm nay cô vẫn thấy rất lạ, chẳng phải đàn ông thường người rất nóng sao? Vừa nghĩ vừa giữ tay anh lại, “Có muốn ăn gì không? Em mang lên.”

“Không cần đâu.” Anh lơ mơ nói, “Tiểu Manh, anh mệt lắm.”

Đây không phải lần đầu Cố Chính Vinh nói câu ấy với cô, nhưng lần này nghe xong Lăng Tiểu Manh lơ mơ sợ hãi, rồi lại nhớ tới buổi tối hôm anh ngồi một mình trên ghế lái, dưới ánh trăng mắt anh nhắm nghiền, không một tiếng động.

“Mệt lắm không? Nếu không khỏe, em xin nghỉ đưa anh đi bệnh viện được không?”

Cố Chính Vinh mở mắt nhìn cô, trả lời thật nhanh, “Đâu có. Mấy giờ rồi? Mười giờ anh phải tới công ty”.

Cô nhìn chiếc đồng hồ đặt trên tủ phía đầu giường ngủ trả lời, “Bấy giờ.”

“Ngủ thêm chút nữa.” Lăng Tiểu Manh định nói phải đi làm kéo muộn, nhưng chẳng biết tại sao lại không nói được lời nào, ngoan ngoãn nằm xuống.

Làm sao cô ngủ được nữa, nằm trong lòng Cố Chính Vinh đầu cô là một mớ hỗn độn. Rồi cô rón rén nắm lấy tay anh, có phải anh ốm rồi không? Nếu anh ốm thật, cô biết phải làm gì?

Lăng Tiểu Manh nghĩ ngợi một lúc, không nhịn được khẽ cất tiếng hỏi: “Hay ăn chút gì có được không? Em nấu cháo rồi, múc một bát mang lên cho anh ăn rồi ngủ tiếp nhé?”

Cố Chính Vinh vẫn nằm yên, nhưng miệng thoáng hiện nụ cười. Tuy anh ngủ có phần mơ màng, nhưng lúc này thật ra đã ở trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, chỉ thấy mất hết sức lực, không muốn nhúc nhích.

Cố Chính Vinh lại mở mắt nhìn cô, mắt Lăng Tiểu Manh mở thật to, nhìn anh đăm đăm, hỏi thêm lần nữa: “Anh ăn một ít rồi ngủ tiếp được không?”

Anh vốn khỏe mạnh, ít khi có cảm giác lực bất tòng tâm, nhưng lúc này có cô bên cạnh, anh lại không thấy mệt mỏi, chỉ thấy thật sáng khoái.

Đây phải chăng chính là lý do ai cũng cần đến một người? Một mình cũng có thể sống tốt, nhưng có đôi lúc khó tránh được cô đơn yếu mềm, muốn tìm hơi ấm, muốn có người quan tâm.

Nhất thời cảm động, anh bỗng thấy áy náy.

Nhớ tới tối hôm đó, anh về nhà phát hiện không có một ai, cô bắt máy ho sù sụ, nói mình vẫn đang trên đường về.

Lăng Tiểu Manh trở về, anh mới thấy tay cô có vết kim, hóa ra cô bị sốt, một mình đến bệnh viện truyền nước. Khi ấy anh không hay qua lại đây, một tuần chỉ gặp cô một, hai lần, cô ốm mấy ngày liền nhưng anh không hề biết. Tối đó anh mất ngủ, nửa đêm nhìn cô nằm cuộn tròn một chỗ mà giận lắm.

Ở bên anh lúc nào cô cũng cẩn thận dè dặt, chỉ sợ làm phiền anh, chuyện gì cũng lần mò tự giải quyết, dù bị ốm cũng không mở miệng nhờ anh một câu. Khi ấy anh thấy giận lắm, giờ nghĩ lại thấy mình thật buồn cười.

Dường như sức lực dần trở lại, anh cúi đầu hôn cô, từ bờ môi lên gò má, sau cùng áp lên tai cô khẽ đáp: “Không cần đâu, anh xuống nhà ăn”.

Lăng Tiểu Manh yên tâm hơn một chút, nhưng đột ngột bị anh hôn nên phát hoảng.

Nhưng do thói quen, cô hoàn toàn không có ý né tránh, để anh hôn mình, lặng lẽ nghe lời anh nói.

Cô vẫn là người dậy trước, rèm cửa ở dưới nhà còn chưa kéo, bên ngoài trời âm u, cảm giác nhất định sẽ mưa rất to.

Trong phòng bếp cô lấy bát đũa, cháo trong nồi vừa chín tới, mở nắp ra khói bay nghi ngút, mùi gạo thơm thoang thoảng trong không khí.

Lăng Tiểu Manh cúi đầu múc cháo, khói phả lên mặt, muôi cháo hơi nghiêng, cháo trong bát hơi tràn ra ngoài, làm phỏng tay, ngón tay cô co lại, bát cháo rơi thẳng xuống đất “choang” một tiếng.

Đồng thời cô nghe thấy tiếng động mạnh, “ụych” một tiếng. Lăng Tiểu Manh kinh hãi, chẳng để ý tới đồng lộn xộn dưới chân, chạy ra ngoài.

Cô dừng lại trước cầu thang, trước mắt là Cố Chính Vinh. Anh đang ngồi trên cầu thang, một tay bám trên tay vịn, lúc này anh đang đứng dậy.

“Anh sao vậy?” Lăng Tiểu Manh hoảng sợ, trấn tĩnh tới lần thứ hai mới thốt lên thành lời, giọng run rẩy, bản thân còn không nghe rõ mình đang nói gì.

Anh đã đứng lên, nhìn cô mỉm cười, trả lời thật nhanh, “Không sao, khi nãy xuống gác anh bị hụt chân.”

Thật hiếm có, Lăng Tiểu Manh trả lời thật nhanh và dứt khoát, “Có nghiêm trọng không? Chúng ta đi bác sĩ.”

Cố Chính Vinh nghe xong liền cười, “Thế này mà cũng cần bác sĩ, vậy chắc ngày nào bác sĩ cũng bận chết mất”.

Lăng Tiểu Manh không giải tranh luận, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc nhất rồi nhấn mạnh, “Phải đi chứ”.

Anh bước tới vuốt tóc cô, rồi đẩy nhẹ vai cô, “Còn không ăn sáng mau? Cần thận không đến trễ, đi làm phải nghiêm túc.”

Ông chủ vẫn luôn là ông chủ, Lăng Tiểu Manh chỉ biết cúi đầu.

Ăn sáng xong, họ xuống hầm để xe, ai lên xe người nấy, Lăng Tiểu Manh người nhỏ xe nhỏ, đứng bên cạnh anh và xe của anh yếu thế thấy rõ.

Lần lượt ra khỏi nhà, theo thói quen cô đi phía sau, dừng đèn đỏ ở giao lộ, cửa sổ đã mở sẵn, cô nhìn sang bên anh, miệng mấp máy.

Cố Chính Vinh cũng quay cửa kính xuống nhìn sang, “Sao vậy?”

Vẻ mặt cô lo lắng, anh nhìn mà bật cười, đèn chuyển sang màu xanh, trước khi nhấn ga anh đưa tay vẫy cô, “Tiểu Manh, lái xe cẩn thận”.

Hai chiếc xe khác nhau một trời một vực, Cố Chính Vinh phóng xe rất nhanh, chớp mắt đã biến mất ngay trước mặt cô, còn cô đi thẳng về phía trước, trong đầu chẳng còn nghĩ được gì.

Nhưng hôm nay tâm trạng cô bất ổn. Hai bên cầu vẫn là những khung cảnh quen thuộc hàng ngày, sau khi tới chỗ để xe, anh bảo vệ thân quen tiến đến chào hỏi nhưng cô không nghe thấy gì.

Sắc trời sầm sì, lúc đi tới cầu dành cho người đi bộ thì trời bắt đầu mưa, trên xe cô có ô, lúc ra khỏi xe còn định mang theo, lúc này mới phát hiện mình quên mất.

Mưa ngày hè, trên trời sầm chớp đùng đoàng, giọt mưa đầu tiên rơi trước chân đường như cô thấy được cả những hạt cát nhỏ bị bắn ra tung tóe, chỉ trong chớp mắt mà mưa đã như trút. Hầu hết mọi người đều mang theo ô, chỉ mình cô tay không chạy vội vã, cô bỗng thấy mình thật khác biệt, chẳng thể bước vào thế giới của người khác, điều duy nhất cô có thể làm là cầm đầu bỏ chạy.

Lúc chạy tới công ty, toàn thân Lăng Tiểu Manh ướt sũng, khi mở cửa luồng khí lạnh toát ủa vào mặt, lấy tay gạt nước mưa trên mặt, cô khẽ hắt xì một tiếng.

Những người đồng nghiệp quen mặt bước tới lấy làm lạ, “Không mang ô sao?”

Cô vẫn ôm mặt, đôi mắt to tròn lộ ra dưới những ngón tay nhỏ xíu, lúc gạt đầu đáp giọng có phần bực bội, “Ừ, quên mất.”

Lúc quay người bỏ đi, Lăng Tiểu Manh nghe thấy sau lưng đâu đó có tiếng cười, bất giác cô bước vội, phòng Thiết kế không có mấy người, sau khi chào hỏi mọi người cô bước vào phòng làm việc lau sạch đầu quầy rồi ngồi xuống mở máy tính.

Lăng Tiểu Manh nhìn màn hình, tay gõ lên mặt bàn, tới khi chạm vào điện thoại cô mới biết mình phải làm gì.

Nhắc điện thoại lên, đầu dây kia chuông kêu không biết bao nhiêu lần, chẳng có người nhắc, tiếng ngắt máy tự động cuối cùng cũng vang lên, Lăng Tiểu Manh đặt liền điện thoại xuống.

Cô bắt đầu làm việc, mới cầm bút lên đã thấy trong lòng hoang mang chẳng biết phải làm gì trước.

Điện thoại bỗng reo lên, cô vội nhắc máy, đầu dây bên kia có tiếng cười, “Tiểu Manh, sao rồi?”

Là Cố Chính Vinh, cô trả lời rất nhanh, “Không sao”. Dứt lời mới thấy mình có vấn đề, cô nói thêm một câu. “Không phải, em định hỏi xem anh tới hay chưa...”

“Tôi rồi, nhưng ban nãy không ở trong phòng.” Hỏi gì mà ngốc thế, anh khoái chí tiếp tục nói.

Nhưng cô thì không, cảm thấy mình thật vô vị, cô ôm đầu.

“Này? Tiểu Manh?”

“Em vẫn nghe, anh bận ư, không có gì, không có gì.” Lặng Tiểu Manh tay ôm điện thoại định kết thúc cuộc nói chuyện, Cố Chính Vinh ngăn lại, thẳng thắn đề nghị, “Tôi nay cùng ra sân bay đón nhé, anh đợi em ở nhà hàng lúc tám giờ, có vấn đề gì không?”

“Không, không có vấn đề gì.” Lặng Tiểu Manh chỉ muốn dập máy cho nhanh, dập máy rồi cô lại bắt đầu thần thờ.

Cùng nhau ra sân bay đón... Tại sao phải cùng ra sân bay đón? Tại sao cứ bắt cô phải đối mặt với người phụ nữ đó? Rốt cuộc Cố Chính Vinh muốn cô biết những điều gì?

Biết rồi thì làm sao? Sau đó, tất cả sẽ không còn như trước sao?

Quá nhiều thứ hỗn loạn, đầu đau âm ỉ, cô nằm bò ra bàn, tại sao lại như thế này? Tại sao mình lại nghĩ nhiều thế này?

Kỳ vọng thường kèm theo thất vọng, thất vọng thường kèm theo đau khổ, trái tim giống như hạt mầm vùi dưới đất quá lâu, chỉ cần gặp được chút ẩm ướt và ánh sáng là có thể nảy chồi bất cứ lúc nào.

Nảy chồi bất cứ lúc nào... cho dù kết quả có khiến cô ứa tàn, mãi mãi không thể vươn mình lên được nữa.

15. , Chương 11

Chương 11: Có và đã từng có hoàn toàn khác nhau

Động tác anh rất tự nhiên, nhưng cô nghĩ, mình sẽ mãi mãi không thể quên giây phút này. Bóng dáng mạnh mẽ của Cố Chính Vinh, dưới ánh đèn anh xòe rộng đôi bàn tay.

Đây quả là một sự hưởng thụ xa xỉ, đời người con gái có bao nhiêu thời gian để có được, rồi phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể chôn vùi và quên lãng?

Tuy trong lòng rối bời, nhưng công việc bày ra trước mắt vẫn phải hoàn thành. Cô vùi đầu làm việc, mắt nhìn thời gian sắp tới, cô bắt đầu thu dọn hành lý.

Điện thoại vang lên, Lăng Tiểu Manh đang thu dọn bản thảo, khi nhấc máy tay vẫn bận bịu không thôi, liền dẹp điện thoại vào vai và cổ.

“A lô? Ai đấy?”

“Tiểu Manh, là anh.” Là giọng nói của Đồng Diệc Lỗi nghe vừa thân thuộc vừa xa lạ.

Ngừng mắt một giây, rồi Lăng Tiểu Manh cúi đầu tiếp tục làm việc, “Có việc gì không?”

“Không có việc gì thì không được gọi điện cho em sao?”

Lăng Tiểu Manh liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, trả lời thản nhiên, “Rốt cuộc là có việc gì?”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi rồi từ tốn nói, “Tiểu Manh, anh đang trên đường tới công ty em, anh muốn gặp em một chút”.

Lăng Tiểu Manh khẽ hít một hơi, giọng nói này là thứ nhiều năm qua cô quen thuộc nhất. Trước đây thỉnh thoảng Đồng Diệc Lỗi có bức dọc với cô, tuy chẳng bao giờ xin lỗi, nhưng sau đó không lâu sẽ dùng giọng nói nhẹ nhàng gọi điện cho cô, “Tiểu Manh, anh đang ở dưới nhà, muốn gặp em một chút”. Hoặc, “Tiểu Manh, anh mua ô mai em thích này, xuống ăn đi”.

Tính tình cô hiền hòa, cho dù có đau lòng thật cũng sẽ không phản ứng gay gắt, huống hồ con gái khi yêu thường không có nguyên tắc, thế nên chỉ cần nghe thấy đôi câu dịu dàng của anh là cô lập tức quên ngay những chuyện không vui trước đó, hí hí hững hững lao ra gặp anh.

Họ đã từng bên nhau rất lâu, Đồng Diệc Lỗi từ nhỏ là một người yêu ghét không bao giờ thể hiện ra ngoài, sống nội tâm thời trung học có thầy khen anh rất khôn ngoan, lúc đó họ đã ở bên nhau, trên đường về nhà anh còn buột miệng hỏi cô: “Tiểu Manh, anh thấy chỉ có người khôn ngoan mới làm được việc lớn, em nói xem thế nào?”.

Còn muốn cô nói thế nào? Khi ấy anh như bầu trời trên cao, ngó lên chỉ có mây xanh và gió mát, làm sao không thấy tốt cho được?

Giờ nghỉ lại, sự mù quáng của thuở ban đầu đáng sợ hơn bất cứ thứ gì, để rồi sau này mỗi khi nhìn thấy những cặp tình nhân quấn quýt bên nhau như những cặp song sinh, tự đáy lòng bỗng trào lên cảm giác rợn rợn, cô khẽ rùng mình.

Chẳng cần nghĩ quá nhiều đến thế, tay cô vẫn không ngừng, miệng trả lời: “Xin lỗi, tôi không có thời gian”.

“Vấn bậ sao? Vậy anh đợi em xong việc. Em bậ tới khoảng mấy giờ?” Lúc này Đồng Diệc Lỗi đang ngồi trong xe nói chuyện, bên ngoài siêu thị người người đi lại tấp nập, xe anh dừng ngay bên con đường nhỏ cũng có thể cảm nhận được không khí hết sức náo nhiệt kia. Không thể tưởng tượng được Lăng Tiểu Manh bé nhỏ, yếu ớt lại ngồi làm việc trong một góc của quần thể kiến trúc to lớn này, anh nhìn về phía cửa ra vào vừa nói chuyện vừa thất thần.

“Diệc Lỗi” Đầu dây bên kia vọng lại giọng nói rất nghiêm túc, cách xưng hô khách sáo, khiến anh gần như ngừng thở.

Những lúc ở một mình, cô thích gọi anh là Hòn đá cuội, thật gần gũi, thật nũng nịu. Nhưng trước mặt mọi người thường chỉ gọi tên anh, Diệc Lỗi, Diệc Lỗi, cách xưng hô này đã rất lâu rồi chưa được nghe, đột nhiên nghe lại bỗng có cảm giác chẳng biết hôm nay là ngày gì.

Có rất nhiều thứ, vốn tưởng mình đã lãng quên, nhưng ngay giây phút này quá khứ bỗng ủa về hết cả.

Anh nhớ lại thời nhỏ cùng Lăng Tiểu Manh ăn mì hạ giá, cô dùng đũa nhặt rau, lúc ăn còn nhìn anh cười nghiêng ngả.

Còn cả những khi ngồi bên anh đọc sách, gương mặt thật lạnh lẽ, ngón tay thon dài mân mê từng trang sách theo thói quen.

Còn có rất nhiều, rất nhiều những thứ anh vốn nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ nhớ lại: Làn da cô trắng nõn, bước chân thật nhẹ, thật êm, anh ngoái đầu là có thể thấy đôi mắt tròn như chú nai con ấy.

“Tiểu Manh”, trái tim rạo rực, giọng nói anh cũng trở nên khẩn thiết.

“Đợi chút, để tôi nói hết.” Giọng nói không có gì thay đổi, thái độ rất lạnh lùng, “Diệc Lỗi, lúc này tôi không có thời gian. Vả lại dù có thời gian đi nữa, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh, anh đã hiểu chưa?”.

“Anh hiểu, nhưng...”, Đồng Diệc Lỗi còn muốn nói thêm điều gì nữa nhưng đầu bên kia đã gác máy.

Anh bấm môi, ngồi trong xe không nhúc nhích, không muốn nhấn ga, cũng chẳng muốn bỏ đi, chỉ là không muốn nhúc nhích.

Buổi tối giữa mùa hè, đã qua bảy giờ từ lâu nhưng trời vẫn chưa tối hẳn, ngồi ngẩn ra một lúc, anh miễn cưỡng đặt tay lên vô lăng.

Chiếc xe đỗ bên siêu thị, có vài người tất bật ra vào, đa phần đều mặc đồng phục vận chuyển đồ. Anh không muốn nhìn tiếp, bàn tay đã đặt lên chiếc vô lăng, chuẩn bị nhấn ga.

Ánh mắt chợt lướt qua một bóng hình quen thuộc, tất cả mọi động tác đều ngừng lại, chỉ sợ mình nhìn lầm, trong vô thức Đồng Diệc Lỗi nghiêng mình về phía trước.

Người Đồng Diệc Lỗi đang nhìn chính là Lăng Tiểu Manh. Cố Chính Vinh bảo cô tám giờ đến đợi ở nhà hàng, Lăng Tiểu Manh vẫn luôn nhất nhất nghe theo những gì anh nói, gác máy xong liền đi thẳng ra ngoài.

Lăng Tiểu Manh vừa sải bước, trong lòng có chút bồn khoăn về những lời Đồng Diệc Lỗi nói, chỉ sợ vừa ra đến ngoài cửa là gặp anh ta, cũng không phải cô sợ gặp anh, chỉ là người ra kẻ vào ngộ nhỡ ai nhìn thấy thì sao, cô đợi trong phòng thêm năm phút rồi mới đi.

Lúc bước ra cửa bên đã quá bảy giờ, cô vội vã đi về phía trước, chẳng có thời gian để ý xung quanh.

Lăng Tiểu Manh vừa đi đến chỗ để xe, anh bảo vệ Tiểu Lý từ đằng xa đã kinh ngạc: “Lăng tiểu thư sao hôm nay về sớm vậy? Vừa chuyển xe cô xong”.

“Ừ, hôm nay có việc, cảm ơn nhé”, cô vừa cảm ơn vừa đi về phía xe mình, lúc ngồi vào trong xe hơi nóng bốc lên, cô vội mở cửa cho thông khí.

Mặt trời đã xuống núi mà còn nóng thế này, mùa hè ở Thượng Hải quả thật đáng sợ.

Cô toan khởi động xe, điện thoại reo lên, giọng Cố Chính Vinh rành mạch nhưng ngắn gọn, “Tiểu Manh, em đang ở đâu?”.

Giọng nói anh thật nhẹ nhàng, chẳng hiểu vì đâu cô cũng thấy vui theo, lúc trả lời còn hơi mỉm cười, “Đừng giục, em vừa lên xe, sắp tới rồi đó”.

Đầu dây bên kia anh cũng bật cười, “Ngoan, em xuống xe đi, lên xe anh cùng đi”.

“Hả?” Cô không hiểu, cầm điện thoại nhìn trái ngó phải.

Xe đỗ ngay bên chiếc cửa sắt nhỏ, trời đã sẩm tối, xe cô còn chưa bật đèn, xung quanh cực kỳ yên tĩnh, đột nhiên cửa sắt vọng ra tiếng còi xe, vang lên đúng một lần, cô ngẩng đầu ngó ra ngoài, xe Cố Chính Vinh đã đỗ ngay bên đường ở cạnh cửa, trong đêm tối chiếc xe vẫn rất lung linh.

Lăng Tiểu Manh có phần kinh hãi, nhưng cô vẫn xuống xe đi về phía đó, bước chân nhanh dần.

Cố Chính Vinh ngồi trong xe đợi cô, đèn đường sáng lên, trong bóng tối sắc mặt anh điềm nhiên, nhìn kỹ sẽ thấy rất hiền hòa.

Lăng Tiểu Manh chạy tới gần, ngẩng đầu định nói nhưng còn chưa thốt ra lời nào thì đã bị một bàn tay quen thuộc vuốt lên má.

“Chạy cái gì? Đâu cần phải gấp thế.”

Lăng Tiểu Manh vội ôm mặt, giọng nói có phần bực bội, “Có người trông thấy bây giờ”.

Anh quay người kéo cửa, giọng hơi cười, “Ai? Bảo vệ? Em sợ cậu ta cười chúng ta sao?”.

Lăng Tiểu Manh đang định nói, đột nhiên nghĩ ra điều gì, lao tới tranh kéo cửa, “Để em lái, anh nghỉ đi”.

“Vào ngồi đi.” Anh đã vào trong ghế lái ngồi, rồi chỉ về phía ghế phụ.

Trước giờ Lăng Tiểu Manh không nói lại anh, đành phải bỏ cuộc.

Ngồi lên xe, Cố Chính Vinh liền đánh tay lái, chớp mắt chiếc xe đã lăn bánh khỏi lối đi nhỏ. Anh chàng Tiểu Lý vốn rất có thiện cảm với Tiểu Manh đứng trước cửa lặng lẽ tiễn cô, vẻ mặt có phần bực dọc.

Người bảo vệ lớn tuổi hơn thường gọi là lão Trương đứng cạnh trêu chọc, “Làm gì mà mặt mũi ghê thế? Thất tình hả?”.

“Thôi xin, chẳng qua lần đầu thấy có người tới đón cô ấy thôi, họ đã lái xe đã đi mất rồi.”

“Người thì lần đầu tiên trông thấy, nhưng chiếc xe đó tôi lại thấy mấy lần rồi, còn đi cùng cô ấy tới, chỉ là chưa bao giờ đỗ vào bên trong. Cậu làm bảo vệ kiểu gì thế? Có vậy cũng không biết.”

“Đến thật à? Nhưng có biết bao nhiêu xe qua cửa ai mà để ý kỹ đến thế chứ.”

“Được rồi, được rồi, người ta có người đón hay không thì liên quan gì đến cậu? Nghĩ vớ nghĩ vẩn thế làm gì, giới ạ!” Lão Trương vỗ vai cậu ta, rồi quay người đi vào trong nhà.

Tiểu Lý còn đang đứng rầu rĩ ngoài cửa thì một chiếc xe đen từ từ dừng lại trước mặt, cửa xe kéo xuống, một người đàn ông vẫy tay chào anh.

Cứ ngỡ khách của khu nhà, Tiểu Lý tiến đến chào hỏi, “Xin chào, cho hỏi anh đi đâu?”.

“Chào anh, tôi muốn hỏi một chút, cô gái khi nãy là sếp của các anh có phải không?”

“Hả? Anh nói ai?”

“Cô gái được xe đón khi nãy ấy.”

Người đàn ông này mặt mũi nho nhã, nhưng không hiểu vì sao, vẻ mặt có chút gì đó phức tạp khó tả, Tiểu Lý chần chờ một lúc, rồi chọn cách trả lời cái gì cũng không biết, “Ngại quá, cửa ra vào khu nhà nhiều người lắm, tôi không biết người anh nói là người nào. Hơn nữa cho dù có phải sếp tôi hay không, tôi cũng không thể trả lời anh câu hỏi này được.”

“À, không sao, anh không phải lo. Tôi chỉ thấy cô ấy giống một người bạn cũ của tôi thôi.” Người đàn ông gật đầu với Tiểu Lý, không nói thêm gì, đóng cửa xe rồi nhanh chóng rời đi.

Cố Chính Vinh vẫn luôn lái xe rất nhanh, tuy trên đường xe cộ qua lại tấp nập, vậy mà anh đến nhà hàng cũng chỉ mất hai mươi phút.

Lăng Tiểu Manh ngồi trên xe, trong đầu chỉ nghĩ về yêu cầu tới đón ở sân bay không thể lý giải được, thực ra từ khi biết anh đã sắp xếp mọi việc lúc nào cô cũng nghĩ ngợi mông lung.

Ban ngày còn có thể lấy công việc hoặc nói chuyện vài câu với đồng nghiệp, cố gắng để mình không nghĩ quá nhiều. Nhưng giờ không gian chật chội, ngồi bên cạnh lại là Cố Chính Vinh, cô có nhìn đi đâu cũng không thể tránh việc trông thấy anh, cứ nhìn anh là lại nghĩ tới việc sắp phải gặp mặt, có tránh cũng không tránh được.

Sắp tới nhà hàng, trước đây mỗi lần ngồi bên cạnh anh cô đều mong mình có thể nhắm nghiền mắt giả bộ đang nghĩ tới điều gì khác, mở mắt ra đã thấy tới nơi rồi đồng thời còn rút ngắn được quãng đường không lúc nào là không chìm trong sợ hãi. Nhưng hôm nay suốt cả quãng đường cô cứ nhìn về phía trước, thậm chí khi có xe đột ngột cướp đường cũng không buồn phản ứng.

Lúc xuống xe, Cố Chính Vinh đi trước, rồi quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt như đang cười, “Tiểu Manh, em có tâm sự à?”

Lăng Tiểu Manh bậm môi rồi nói, “Em không muốn ra sân bay”.

Cố Chính Vinh nghe xong nhướn mảy, “Hử? Tại sao?”

Lăng Tiểu Manh mặt mũi sầm sì.

“Ăn cái đã, máy bay mười giờ mới hạ cánh, mình vẫn còn thời gian, chút nữa anh sẽ giải thích cho em.” Cố Chính Vinh kéo tay cô dẫn thẳng vào trong.

Đồ ăn đã chuẩn bị xong, trông thấy họ bước vào cô gái liền đem đồ ăn tới, ông chủ cũng bước đến nói chuyện, cười rất tươi, “Lăng Tiểu Manh, cô sắp tham gia triển lãm phải không? Tôi cũng phải tới thăm quan mới được”.

Lăng Tiểu Manh vừa ngồi xuống, nghe vậy liền ngẩng đầu cười, “Vẫn còn lâu lắm, giờ mới bắt đầu chuẩn bị thôi”.

“Mặc kệ, tôi nhất định phải đi, đặt trước đấy nhé.”

“Anh đi làm gì? Chẳng thà làm mấy món tiếp đãi khách khứa, mỗi người mỗi tài, phải không?”, Cố Chính Vinh vừa cười vừa trêu chọc, anh còn vỗ vai ông chủ.

“Thôi đi anh, tôi phải chống mắt lên đợi đến ngày anh gửi thiệp mời cho tôi đấy.”

Lăng Tiểu Manh đã gấp thức ăn đưa lên miệng, nghe xong liền ngẩng đầu lên, vẻ mặt hồ nghi.

Ông chủ nhìn cô cười, “Sao? Tiểu Manh cô không biết ư?” Rồi ông quay sang Cố Chính Vinh vỗ vai, “Tổng giám đốc Cố, sao chuyện gì anh cũng không nói cho Tiểu Manh vậy, thời đại nào rồi còn chơi trò ‘Bạn đoán tôi đoán tôi đoán đoán đoán’ hả?”.

“Ở đây chỉ có bàn khách này của chúng tôi thôi phải không?” Cố Chính Vinh nhìn qua sảnh, đang là giờ ăn tối, tuy trong sảnh không có mấy người, nhưng lúc này vẫn có mấy bàn khách nữa.

Cố Chính Vinh có ý đuổi khách, ông chủ vốn đang hứng hực khí thế, định diễn thuyết một bài dài, lúc này trông thấy vẻ mặt anh, biết ý cười hì hì rồi bước ra phía khác “Được rồi, hai người nói chuyện đi”.

Lăng Tiểu Manh đã không còn nhai nữa, lúc này ngơ ngác nhìn, tới mức Cố Chính Vinh phải bĩu môi, “Làm sao? Thắc mắc nhiều lắm hả?”.

“Em có thể hỏi không?” Thắc mắc phải hết sức hạn chế tốt nhất là không hỏi, nhưng cô quyết tâm hôm nay phải vượt nguyên tắc đó lên chín tầng mây.

“Được”, anh trả lời cô rất dứt khoát, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ, nói thêm, “Nhưng hôm nay thời gian khá gấp, anh chỉ có thể nói một chuyện, tại sao anh cùng em tới sân bay đón, hoặc những chuyện liên quan đến triển lãm, muốn biết chuyện nào em chọn đi”.

Đôi mắt Tiểu Manh mở to, hai cái đều là những việc cô rất muốn biết, cái trước đương nhiên quan trọng hơn, nhưng cô hơi sợ, lời đến đầu lưỡi rồi cũng không dám mở miệng hỏi, còn cái sau, cô lại thấy lúc này không đáng để hỏi.

Tay bắt đầu mân mê mặt bàn, vẻ mâu thuẫn của cô thật đáng yêu, Cố Chính Vinh mỉm cười. Trong món cơm rang Singapore có dưa, Lăng Tiểu Manh thích ăn ngọt, lại thích ăn dưa, thế nên ông chủ cho nguyên liệu rất thoải mái, Cố Chính Vinh lấy dưa gấp một miếng dưa đưa vào miệng cô, ngay lúc cô định mở miệng nói.

“Ừm.. ừm..”, trong miệng toàn dưa, Lăng Tiểu Manh ứ ớ không thành lời.

“Em muốn nói gì?” Nhìn cô một lúc, Cố Chính Vinh cúi đầu ăn một miếng, rồi lại nhặt dưa.

“Không cần nữa, đợi đã, đợi đã.” Lăng Tiểu Manh giơ tay ngăn lại, “Em muốn hỏi, tại sao Nhã Tư Mẫn không ở cùng anh?”

“Trước đây cô ấy là em gái anh, cũng chẳng ai quy định người một nhà nhất thiết phải ở cùng nhau.”

“Nhưng sau đó chẳng phải hai người đã kết hôn sao?” Lăng Tiểu Manh khẳng định quyết tâm, quyết không bỏ lỡ cơ hội này, hăng hái hỏi thêm câu nữa.

“Anh là con nuôi”, anh trả lời rất ngắn gọn.

“Vẫn kết hôn mà, phải không?” Không thể nhụt chí, nếu không lần hai là nản, lần ba là thôi hẳn, Lăng Tiểu Manh cố lấy quyết tâm.

“Ừ, có cử hành hôn lễ.” Anh ngừng tay một lúc, rồi đưa mắt nhìn cô, “Nhưng Mark không phải con anh”.

“Hả?” Như sét đánh bên tai, Lăng Tiểu ngẩn người, quên luôn phải hăng hái, bắt đầu lắp bắp, “Tại, tại sao?”.

Cố Chính Vinh nhìn cô chăm chú, ngược mắt lên, đồng tử sâu thẳm, rồi nói thêm một câu, cũng có thể coi là trả lời, “Bởi vì chịu ơn người một giọt nước, báo đáp ân sâu cả suối nguồn, em đã từng nói như vậy”.

Đúng, cô đã từng nói vậy, cũng tự nói với lòng mình hàng trăm hàng nghìn như thế. Nhưng cũng câu nói ấy, đến khi anh nói ra cô có nghe thế nào cũng cảm thấy không thể tin được.

Một người như Cố Chính Vinh làm gì có cơ hội chịu ơn người khác, chỉ có anh dang tay cứu người mới gọi là bình thường chứ?

“Cái gì mà chịu ơn một giọt nước? Cái này có liên quan gì đến việc em phải tới gặp cô ấy?”

Anh cười có vẻ rất thoải mái, đưa tay vuốt má cô, “Bạch hạc báo ân cũng phải có lúc, đến lúc rồi sẽ phải bay đi, em nói xem có đúng không?”

Sao lại lôi đến cả chuyện bạch hạc báo ân? Cô loạn trí...

Lăng Tiểu Manh nghĩ không thông, nhưng quá đói xúc động, chẳng thể hỏi tiếp được nữa, ngón tay cô tiếp tục mân mê quanh mặt bàn.

“Đã hiểu chưa?”

“Chưa, vẫn chưa hiểu”, cô thật thà nói.

“VẬY ăn nhanh lên, đợi chút nữa rồi em sẽ hiểu.” Anh mỉm cười rồi cúi đầu tiếp tục ăn, kết thúc quãng thời gian tự đo chất vấn hiểm có.

Lăng Tiểu Manh có tâm sự, cũng không thể tiếp tục ăn được nữa, bữa cơm kết thúc thật nhanh. Ngồi trên xe nhưng cô vẫn thất thần nhìn thẳng về phía trước, xe chạy nhanh chỉ mất nửa tiếng đã tới đường cao tốc đi sân bay. Đèn trong sảnh hàng không sáng choang, từ xa nhìn lại chỉ thấy những đường viền sắc nét, dội thẳng vào tim.

“Đang nghĩ gì vậy?” Cố Chính Vinh đã lái xe đến lối vào gara.

“Đang nghĩ đến bạch hạc báo ân”, không kịp chuẩn bị, cô nói thẳng những gì mình đang nghĩ.

Anh nhìn cô mỉm cười, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Bạch hạc báo ân, xong rồi sẽ bay đi, em thấy có đúng không?”.

Cô nhớ đến bộ phim hoạt hình đã từng xem khi còn nhỏ, các nhân vật đơn điệu như tranh thủy mặc, bạch hạc hóa thân thành một cô gái xinh đẹp cùng đôi vợ chồng già hiền từ sống nhiều năm, sau cùng khi bay đi còn ngoái lại nhìn tới ba lần, xót xa không nỡ rời. Thần kỳ biết mấy, ký ức xa xăm đó, như mới vừa tới qua cô còn ngồi trước màn hình tivi, nước mắt tràn mi.

“Nhưng rồi cũng sẽ ở lại chứ?”

Anh nghe rồi trầm ngâm giây lát, trả lời cô: “Có thể vậy. Nhưng nếu không muốn bạch hạc báo ân bay đi mất, phải dùng cách gì mới có thể khiến nó ở lại?”.

Vẫn đang nghĩ tới bộ phim hoạt hình đó, Lăng Tiểu Manh trả lời thật nhanh, “Đương nhiên vì bạch hạc đã yêu người mình muốn báo ân, nên muốn được ở lại mãi mãi”.

Không trả lời, Cố Chính Vinh mỉm cười, rồi đẩy cửa xuống xe.

Lăng Tiểu Manh cũng xuống xe, Cố Chính Vinh bước đi trước, tay xách túi cô vội vàng theo sau.

Còn chưa bước đi anh đã quay đầu lại, tay trái đưa ra sau lưng rồi giơ về phía cô, lòng bàn tay mở ra.

Lăng Tiểu Manh trân trân nhìn bàn tay anh, lặng người trong giây lát, rồi đột nhiên thấy sống mũi cay cay, không thể cử động được

Động tác của anh rất tự nhiên, nhưng cô nghĩ, mình mãi mãi không thể quên giây phút này... Bóng dáng mạnh mẽ của Cố Chính Vinh, dưới ánh đèn anh xòe rộng bàn tay.

Đêm ấy bên bờ biển, anh cứ thế nắm tay cô, nhưng lúc này cô đã inh một lời giải thích thỏa đáng, thản nhiên vứt bỏ tất cả những suy nghĩ khác.

Lần này, cô sẽ không bao giờ lừa gạt bản thân, động tác của anh như đang nói rằng, em có muốn ở bên anh không?

Xin đừng như vậy, Lăng Tiểu Manh dừng bước rồi im lặng, câu nói ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu, xin anh đừng như vậy.

Cô sẽ thấy sợ, sợ rằng tất cả những điều tốt đẹp này sẽ như trăng dưới nước, để rồi đến một ngày nào đó chúng sẽ hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại mình cô giữa biển người.

Không đợi cô kịp phản ứng, Cố Chính Vinh ngoái đầu lại nhướn mày, “Sao vậy?”.

Lăng Tiểu Manh giật mình tỉnh lại, cố gắng ghìm cảm xúc đang trào dâng nhanh chân bước lại, rồi đứng sau lưng anh ngập ngừng trong giây lát, sau cùng nhẹ nhàng đặt tay lên lòng bàn tay anh.

Bàn tay Cố Chính Vinh nắm chặt, rồi bước về phía trước. Cô đi bên cạnh anh, thỉnh thoảng còn ngược lên nhìn, nét mặt anh vẫn rất bình thản, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy đuôi mắt thấp thoáng nụ cười.

Đây quả là một sự hưởng thụ xa xỉ, đòi người con gái phải mất bao nhiêu thời gian để có được, rồi phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể chôn vùi và quên lãng?

Nhưng lòng bàn tay như nối với trái tim, hơi lạnh từ đầu ngón tay anh truyền thẳng tới nơi tận cùng trái tim, đập thành thạch, thành thạch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thật kỳ tích, giây phút này sợ hãi đến thế, lo lắng đến thế, nhưng cô lại mỉm cười, dù cố kiềm chế bản thân cũng không thể khiến môi mình thôi tùm tĩm.

Lăng Tiểu Manh bắt đầu mơ màng, giờ không nhìn gương cũng biết mặt mình trông ngốc nghếch đến thế nào.

Máy bay sắp đến, còn chút thời gian, hai người bọn họ cùng ngồi đợi trên chiếc ghế dài màu bạc trong đại sảnh.

Tuy đã tối muộn nhưng ở đây lúc nào cũng tấp nập. Thời gian đợi chờ lâu, thỉnh thoảng Lăng Tiểu Manh lại gật gù.

Cố Chính Vinh đưa vai sang, theo thói quen cô định dựa vào, nhưng đột nhiên nhớ ra đây là đâu, lập tức ngồi thẳng dậy.

“Muốn ngủ thì ngủ một chút đi, anh sẽ gọi em.”

“Không, em không ngủ, chúng ta nói chuyện”, cô còn chưa hỏi xong.

“Chẳng phải đã nói rồi sao, em còn muốn biết gì nữa?”

“Chính Vinh,” Lăng Tiểu Manh bỗng ngồi thẳng người dậy, “Em không hiểu, anh có thể nói rõ hơn một chút không? Em không biết đoán mò, anh nói cho em biết tại sao anh phải kết hôn với người đã từng là em gái mình?”.

Không ngờ cô lại hỏi thẳng đến thế, Cố Chính Vinh lặng người.

Trong giây lát dừng khí của Lăng Tiểu Manh bỗng biến đâu mất, thấp giọng nói, “Anh không muốn nói cho em biết mà muốn người khác nói cho em biết sao?”.

Anh nghiêm túc nhìn cô, “Không, nên để anh nói”.

“Vậy anh nói cho em nghe đi.” Lăng Tiểu Manh cuống lên, ôm lấy cổ anh.

Cố Chính Vinh bật cười, “Tiểu Manh, em cũng có ngày như hôm nay cơ đấy”.

Nói gì thế này? Xưa nay chỉ có nông nô nổi dậy, sao câu nói này cô nghe như địa chủ cũng nổi dậy luôn. Lấy im lặng hùng kháng cự, Lăng Tiểu Manh nhếch môi chờ câu trả lời.

Cố Chính Vinh lấy làm hả hê, càng cười lớn hơn, “Không phải anh không muốn kể cho em, là trước giờ em đâu có muốn biết, không phải sao?”.

Bị người ta nói trúng tim đen, Lăng Tiểu Manh chẳng trả lời được, một lúc lâu mới nói được một câu phản biện: “Anh muốn em biết nên mới nói cho em chứ. Còn nữa có những việc biết rồi cũng đâu thể giải quyết được gì chứ?”.

Thực ra những lời này cô đã giấu trong tim bao lâu nay, nhưng chưa hề nói, hôm nay bỗng buột miệng, cô thấy hết sức sảng khoái.

Cố Chính Vinh có phần kinh ngạc nhìn cô, giờ đây Lăng Tiểu Manh thật sự không còn như trước. Nếu là trước đây, cô sẽ không phản bác lời anh thẳng thừng như thế, nhất định sẽ ngoan ngoãn im lặng, rồi cúi đầu nhìn anh vẻ đoan trang thực nữ.

Vẻ đoan trang thực nữ khiến người ta phải nhớ phải mong... Nhưng kỳ lạ ở chỗ, anh lại cảm thấy thích điệu bộ cô lúc này hơn.

16. , Chương 12

Chương 12: Quay người

Cuối cùng cô cũng chẳng thể đề phòng, thời gian dần trôi, dần dà dưới ánh trăng cô đã yêu người đàn ông này, một khi trầm luân, sẽ chịu đựng tất cả để khắc cốt ghi tâm.

Còn chưa có được câu trả lời, điện thoại của Cố Chính Vinh đã vang lên, anh đứng lên vừa nghe vừa bước ra ngoài cửa sân bay, đi được hai bước liền ngoái đầu nhìn cô, “Tiểu Manh, em cũng đi thôi”.

“Em, em ngồi đây đợi được không?” Lăng Tiểu Manh vẫn còn trở ngại tâm lý, muốn né tránh.

Điện thoại vẫn kề bên tai, Cố Chính Vinh không nói thêm gì nữa, anh tiếp tục bước lên phía trước, nghe được hai câu về mặt anh thay đổi, lông mày nhíu chặt, môi mím thành một đường thẳng.

Lăng Tiểu Manh tuy không ra theo, nhưng lúc này đứng cách anh không xa, cô chỉ biết kinh hãi sợ sệt khi nhìn thấy vẻ mặt anh.

Cố Chính Vinh đối nhân xử thế thường rất diễm tình, hiếm khi cô thấy anh thay đổi sắc mặt, chỉ một cú điện thoại mà có thể khiến anh phản ứng mạnh đến vậy, Lăng Tiểu Manh đứng chết trân tại chỗ.

Định tiến lên hỏi, chỉ thấy Cố Chính Vinh vội vã đi thẳng, đích đến rõ ràng, cô nhìn theo thì thấy hai bóng hình quen thuộc, một lớn, một nhỏ từ trong dòng người đi lại phía anh. Những người khác đem theo hành lý túi to túi nhỏ, Nhã Tư Mẫn chỉ đeo đúngm một chiếc túi xách trên người, nắm chặt tay bé Mike, bước chân càng vội vã hơn khi trong thấy Cố Chính Vinh.

Họ gặp nhau ngay ở cửa ra, Cố Chính Vinh đón lấy bé Mike rồi cúi đầu thì thầm với Nhã Tư Mẫn lúc này đang ôm chầm lấy cổ anh.

Sân bay người qua kẻ lại cảnh tượng ba người họ bên nhau ngoài Lăng Tiểu Manh ra thì chẳng ai chú ý tới, cô lại thấy tất cả sự ồn ào náo nhiệt đó trong chớp mắt như rời bỏ cô thật xa. Bên tai có tiếng sét đùng đùng, nếu nghe kỹ sẽ thấy thật hư vô. Còn bản thân lại như trong một thế giới hư ảo, mọi thứ bỗng chốc trở nên trống rỗng, chỉ mình Cố Chính Vinh mới có thể xoay chuyển tất cả. Đến cái nhướn mày khi anh cúi đầu nói chuyện cũng có thể tạo nên một cơn cuồng phong.

Chân chạm vào cạnh chiếc ghế sắt lạnh băng, lúc này Lăng Tiểu Manh mới phát hiện mình đã bước lùi từ bao giờ. Phía sau có chiếc ghế dài ngăn lại, có muốn lùi cũng không thể, suýt chút nữa ngồi thụp xuống.

Đâu đây như có tiếng cười nhạo, nếu nghe kỹ lại thấy đó là tiếng của mình, Lăng Tiểu Manh thấy mình thật nực cười, phản ứng này là gì chứ? Ghen ư?

Hai năm trời khép chặt trái tim, cũng không giúp gì được. Cô có tư cách gì để ghen? Chỉ vì vài lời nói, vài hành động của Cố Chính Vinh sao?

Lăng Tiểu Manh hít một hơi, nói với chính mình, đừng như thế, nhưng trái tim như thắt lại từng khúc một, cô thực sự không thể chống đỡ, quay người đi thẳng ra cổng chính.

Mới đi được hai bước điện thoại bỗng kêu, bàn tay đầm mồ hôi, khiến điện thoại suýt chút tuột khỏi tay.

Là điện thoại của Cố Chính Vinh, nhưng chẳng biết cô lấy dũng khí từ đâu, lần đầu tiên trong đời cô không muốn nghe. Bước chân mỗi lúc một nhanh, cô chạy tới cửa nhìn ra bên ngoài, trời đã bắt đầu đổ mưa như trút nước, màn mưa dày đặc dưới ánh đèn như sương trắng mù mịt.

Tiếng chuông thôi không kêu nữa, cô biết mình nên nghe điện thoại, cũng biết nhất định Cố Chính Vinh có chuyện muốn nói, nói bạch hạc báo ân, nói rằng tất cả đều có nguyên nhân của nó.

Nhưng cô thấy sợ, lúc này cô không muốn nghe điều gì cả.

Bạch hạc báo ân thì có liên quan gì? Đó vẫn là vợ và con anh, là những người anh phải chăm lo săn sóc, còn anh là bầu trời của họ, là người họ có thể hoàn toàn tin tưởng và nương tựa.

Về mặt lúng túng và sợ hãi của Nhã Tư Mẫn cô có thể hiểu được, tuy không biết tại sao, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi Nhã Tư Mẫn chạy đến bên Cố Chính Vinh rồi khoác tay anh, gương mặt hiện rõ vẻ yên lòng.

Lăng Tiểu Manh nhớ lại mình cũng đã từng có những giây phút như thế, chần chừ do dự, cảm giác cả thế giới này chẳng nơi nào có thể khiến mình yên tâm, những ánh mắt thấu xương của mọi người xung quanh, thứ duy nhất có thể bám vào chính là cánh tay anh đang dang rộng trước mắt.

Cô đón lấy vòng tay ấy, rồi ở bên anh như anh mong muốn, để rồi mỗi một ngày sau đó, tận hưởng cảm giác an toàn, dựa dẫm mà người đàn ông này đem lại. Tất cả nói thì dễ, nhưng ai biết được con đường nhỏ khúc khuỷu trong rừng sâu chỉ là một ngõ cụt.

Còn cô lại thấy mình thật nực cười khi cho rằng, cô đủ tỉnh táo, đây chỉ là một cuộc mua bán sòng phẳng, cô sẽ không yêu anh, sau cùng vẫn có thể bình tâm như khi bắt đầu, lạnh lẽ bỏ đi với tấm thân nguyên vẹn.

Chịu ơn người một giọt nước, báo đáp ân sâu cả suối nguồn. Ở bên Cố Chính Vinh là do cô chọn lựa, anh chưa từng nói muốn rời xa cô, còn cô cũng giấu kín bản thân cho tới hôm nay.

Là cô quá tham lam, Cố Chính Vinh đã cho nhiều như thế nhưng cô còn muốn có tất cả, muốn có nhiều hơn nữa. Không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, giây phút ấy suy nghĩ trong tim cô vô cùng điên loạn, cô muốn kéo anh về phía mình, muốn độc chiếm sự dịu dàng và chăm sóc của anh. Cô bắt đầu có khái niệm độc chiếm tất cả, không muốn anh nhìn người khác, không muốn bất kỳ ai khác chạm vào anh, cho dù đó có là vợ con danh chính ngôn thuận của anh.

Cô dựa vào cái gì mà lại suy nghĩ như thế chứ?

Những cảm xúc rối bời đi qua, sau cùng Lăng Tiểu Manh cười nhạt với chính mình, rồi tự tổng kết... Quả nhiên nhấn tâm không đủ, trước giờ không sai!

Chuyến xe cuối cùng dừng lại phía trước cửa ra của sân, hành lý chất đầy, những người xếp hàng đứng đợi đã lục tục bước tới.

Lăng Tiểu Manh chỉ muốn bỏ đi, bước lên xe tìm một chỗ ngồi xuống.

Chỗ cô ngồi gần cửa sổ, mắt đắm đắm nhìn cơn như trút phía ngoài kia, bên cạnh có người kêu ca về thời tiết có người lại thấy may mắn vì lúc mấy bay tiếp đất trời không mưa lớn thế này.

Điện thoại kêu hai lần, cô nhìn màn hình rồi tắt máy ghé sát mặt lên mặt kính cửa sổ để cái lạnh làm tỉnh đầu óc mình.

Trong xe hơi lạnh, chớp mắt mặt kính đã phủ một lớp sương trắng, chẳng nhìn được nữa, cô lấy tay rờ lên đó, được một hồi liền thấy một khoảng nhỏ trong suốt xuất hiện, nhưng xe đã chạy trên đường vòng của sân bay, ánh đèn ngoài kia trở nên xa xăm, chẳng thấy rõ được gì, trên mặt kính chỉ có gương mặt cô hiện lên rõ rệt.

Về mặt này... Cô lặng im nắc lên một tiếng, rồi lấy tay bưng mặt, không muốn nhìn nữa.

Trở về thành phố đã gần nửa đêm, Lăng Tiểu Manh bước vào tòa nhà thoáng chút do dự, nhìn tứ phía xem có chiếc xe quen thuộc hay không, rồi ngẩng đầu nhìn thật kỹ ban công, phía trong một màu đen kịt, nhưng cô lại thấy yên tâm phần nào.

Dọc đường đi cô đã nghĩ rất nhiều, tự nhủ cho dù thế nào cũng không được lừa mình lừa người như thế này. Cô chưa từng có khát vọng tình yêu, mọi thứ có được trên thế gian này đối với cô giống như rượu độc.

Tất cả đều phải lấy nỗ lực gấp trăm lần để đánh đổi, huống hồ giờ đây cái cô có được lại là lấy trộm từ chỗ người khác. Nỗi đau trăm lần cô đã nếm trải, mình làm mình chịu, bây giờ còn ảnh hưởng đến cả người khác, thật sự có tan thành trăm mảnh cô cũng không thể trả được.

Lên nhà thu xếp hành lý, cũng may cô luôn sắp xếp đồ đạc gọn gàng, cũng không có nhiều, tất cả chỉ vụn vụn hai túi nhỏ. Khi rời đi, cô nhìn lại lần cuối nơi mình đã trong hai năm, căn phòng trống không, sạch sẽ như ngày đầu tiên cô đến.

Cô nhớ tới suy nghĩ tối hôm trước, lại thấy mình thật nực cười. Thế này mới là tốt nhất, cô đến bằng cách nào thì sẽ ra đi bằng cách đó. Tất cả lại trở về nguyên dạng, chẳng cần xáo động bóng trắng dưới nước.

Sắp khóa cửa, điện thoại trong nhà đột nhiên vang lên, trong không gian tĩnh lặng khiến ta thót tim, Lăng Tiểu Manh dừng chân lắng nghe, tiếng chuông sau hồi lâu cũng 11 dứt, cô bắt đầu lùi bước, rồi nhẹ nhàng khóa cửa.

Cửa còn chưa khóa xong chuông lại đổ, tiếng chuông cứ vang lên không ngừng, Lăng Tiểu Manh nắm tay nắm cửa, cánh cửa đã được kéo tới nấc cuối cùng, nhưng tiếng chuông bên trong vẫn tiếp tục kêu, cô bậm môi, dốc hết sức lực cuối cùng đóng chặt cửa.

Cô quay đầu đi về phía thang máy, xuống tới tầng một, bên ngoài cửa thang máy có tiếng người hồng hộc chạy lại, “Tiểu, Tiểu Manh, cuối cùng cũng tìm được cô”.

“Ôi Ngưng, sao cô lại tới đây?” Nhìn thấy người xuất hiện ở nơi cô nghĩ không thể gặp được, Lăng Tiểu Manh

đứng người.

“Ông chủ cho tôi biết địa chỉ, bảo tôi lập tức tới đây tìm cô. Đây là nhà cô sao? Cô xách túi lớn túi nhỏ định đi đâu vậy?”

“Ông chủ cô? Sao ông chủ cô lại biết tôi ở đây?”, hỏi được một nửa Lăng Tiểu Manh không nói tiếp được.

Đây chính là chuyện thứ hai Cố Chính Vinh muốn nói cho cô sao? Trên đời này làm gì có nhiều vận may từ trên trời rơi xuống đến vậy? Đáng lẽ cô phải đoán ra phần nào rồi chứ?

“Cô trả lời tôi trước có được không?”, Tô Ngưng kéo cô ra khỏi thang máy tiếp tục hỏi.

Nhìn cánh cửa thang máy đóng lại, Lăng Tiểu Manh chậm rãi nói, “Không có gì, vốn dĩ tôi ở đây, nhưng giờ phải chuyển nhà rồi”.

“Hả? Chuyển nhà muộn thế này ư? Cô ở đây một mình à? Không phải cãi nhau với bạn trai đấy chứ”, Tô Ngưng nhìn lên trên, “Có phải không? Nếu bị người khác ăn hiếp thì để tôi ra mặt giúp cô.” Dứt lời Tô Ngưng liền vung nắm đấm lên, vẻ mặt rất ghê gớm.

Lăng Tiểu Manh đỡ khóc đỡ cười, nhưng trong lòng bỗng thấy ấm lại, không kìm được kéo lấy tay Tô Ngưng “Không phải đâu, trên đó không có ai, là tôi đột ngột định chuyển nhà mà”.

“Vậy cô chuyển tới đâu?” Kỳ thực đến giờ Tô Ngưng vẫn u mê không hiểu, nửa đêm nhận điện thoại liên tục đòi mạng của sếp, vút cho cô địa chỉ bảo cô lập tức phóng tới, nếu thấy Lăng Tiểu Manh, dù thế nào cũng không được để cô ấy đi.

Tô Ngưng sợ quá còn tưởng đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, chạy vội đến thì thấy không phải, bộ dạng Lăng Tiểu Manh hoàn toàn chỉ là cô gái nhỏ trong lúc giận dữ nhất thời quyết định bỏ nhà ra đi thôi mà, làm gì có chuyện to tát nào xảy ra?

Cô cũng có những người bạn ở cùng bạn trai trước hôn nhân xảy ra chuyện tương tự thế này, thấy Lăng Tiểu Manh chẳng muốn nói nhiều. Tô Ngưng cúi đầu nhìn đồng hồ, giờ này còn ở đây lãng phí thời gian cũng không phải cách hay, cô hỏi, “Thế bây giờ cô định đi đâu?”.

Lăng Tiểu Manh nghĩ một lúc, “Đến khách sạn, ngày mai mới đi tìm nhà thuê”.

Tô Ngưng trợn mắt nhìn cô, còn nói không phải cãi nhau, nửa đêm tới khách sạn thì chỉ có cãi nhau rồi thua cuộc chứ còn gì nữa? Nếu không ai lại để trống ngôi nhà đẹp để thế không ở mà nửa đêm canh ba xách hành lý đòi chuyển nhà chứ?

Thôi vậy, ai bảo Lăng Tiểu Manh giờ là bảo bối của cô? Tô Ngưng đưa tay đón lấy túi hành lý đi ra ngoài, “Thế này nhé, giờ này cô tới khách sạn cũng không tiện, tôi ở một mình, trong nhà có hai phòng, hay cô đến nhà tôi ngủ những việc khác để mai tính”.

Tô Ngưng nói rồi lại ngược mắt nhìn lên trên, đầy vẻ hiếu kỳ.

Rốt cuộc là ai? Ai mà có thể sai khiến được cả đồng chí tổng biên tập vốn tự cao tự đại của mình. Đừng nói đó là anh chàng mỹ nam cô vừa gặp tối qua đấy nhé... Những “bất ngờ thú vị” Lăng Tiểu Manh đem lại cho cô đã đủ rồi, nếu tiếp tục nữa chắc cô chết vì kinh hãi mất.

Tô Ngưng ở khu phía Đông, căn nhà nhỏ hai phòng, phía trong bày biện rất đáng yêu, hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài hùng hùng hổ hổ của cô.

Tuy đáng yêu nhưng mở cửa đã thấy ngay chiếc gối ôm hình quả dâu tây, đồ chơi Hello Kitty bày đầy trên đất, bước đầu tiên suýt chút cô nữa giẫm phải một con búp bê, căn nhà này khiến Lăng Tiểu Manh sợ hết vía.

Cúi người nhặt con búp bê nhỏ màu xanh, Tô Ngưng cười hì hì, “Ngại quá, không biết cô tới, nên chẳng dọn dẹp gì cả”.

Tô Ngưng đi thẳng vào trong, vừa đi vừa thu dọn, cách cô ấy thu dọn đồ đạc cũng thật thú vị, tay trái một thứ tay phải một thứ, đến cái thứ ba chẳng còn tay nào liến độn hết những thứ đã nhặt thành một đồng rồi tiếp tục nhặt.

Thế này thì có khác gì là không dọn dẹp đâu? Lăng Tiểu Manh đứng phía sau mặt xám lại.

Lăng Tiểu Manh lặng lẽ theo sau giúp cô thu dọn, xoay một vòng trong phòng khách nhỏ xíu, Tô Ngưng nhìn mà lặng người.

Đặt chiếc gối ôm vào một góc trên sofa, Lăng Tiểu Manh đứng lên phủi tay, “Xong”.

Tô Ngưng cảm động chạy tới nắm tay Lăng Tiểu Manh, “Tiểu Manh, cô thật thần kỳ! Cô mới tới nhà tôi mà mọi thứ đã biến hóa thế này”.

Tuy đã rất khuya nhưng Tô Ngưng vẫn rất tỉnh táo, sống chết bắt cô nói chuyện cùng. Lăng Tiểu Manh vốn trong lòng nặng trĩu giờ muốn ngủ cũng không thể ngủ được, nên cuối cùng vẫn cản được Tô Ngưng, hai người ngồi trên ghế sofa mỗi người ôm một cái gối dâu tây thủ thủ trò chuyện.

“Tiểu Manh, cô thấy tôi là người như thế nào?”, Tô Ngưng tiếp tục nắm tay Lăng Tiểu Manh, giọng thành thật.

Lăng Tiểu Manh vốn không giỏi trả lời những câu hỏi như thế này, nên chỉ biết im lặng.

“Này, chẳng lẽ cô không tin tôi? Được rồi, tôi hỏi thế này, cô thấy tôi đối với cô như thế nào?”

“Cô đối với tôi...” Nhớ tới hành động hôm đó khi Tô Ngưng bỏ mặc mình những hai lần, Lăng Tiểu Manh muốn nói thật, nhưng hai mắt Tô Ngưng vẫn đang chăm chú nhìn cô, đến mức cô phải nuốt nước bọt, “Cũng không đến nỗi.”

“Chỉ là không đến nỗi thôi á!”, Tô Ngưng vẫn không thỏa mãn, hét lên.

Tuy trong lòng nặng trĩu nhưng Lăng Tiểu Manh vẫn phải bật cười, Tô Ngưng thực sự rất giống cô bạn cùng bàn của mình năm ấy, chính là tính cách mà cô hâm mộ nhất, yêu mến nhất.

Con người quả thực là loài động vật kỳ lạ, trong lòng có giông bão đến đâu, chỉ cần có người bạn cùng ngồi tâm tình, cho dù tình hình thế nào cũng có thể người hỏi người đáp, vẻ mặt còn rất bình thường.

Lúc này Lăng Tiểu Manh thật rất biết ơn Tô Ngưng, nếu không có cô ấy, chẳng biết lúc này cô đã nghĩ lung tung đến mức nào, thế nên câu trả lời cũng trở nên thành thật lúc nào không hay, “Đâu có đâu, cô đối với tôi rất tốt, ở Thượng Hải tôi chẳng có ai là bạn, cô là người đầu tiên đấy”.

“Thật ư?” Tô Ngưng nghe hết câu liền lặng người, không phải chứ, bạn bè thì đơn giản, cô vợ tay bừa cũng được một túm, sao cô nàng Lăng Tiểu Manh này chỗ nào cũng thấy đặc biệt thế, rốt cuộc cô ấy đã sống như thế nào cho tới ngày nay?

Lặng người rồi thấy cảm động, Tô Ngưng vỗ mạnh lên vai Lăng Tiểu Manh, “Cô đã nói thế, vậy chúng ta hãy cùng nói thật lòng nhé. Tiểu Manh à, tôi rất ngưỡng mộ cô, cô có biết không?”.

“Hả? Cô ngưỡng mộ tôi?”. Lăng Tiểu Manh hỏi lại.

“Đương nhiên rất ngưỡng mộ cô. Tôi nói thật lòng đấy, nhà thiết kế rất nhiều, người có tài cũng không ít, nhưng cô tưởng ai cũng có cơ hội được làm triển lãm sao? Triển lãm thôi không nói, cô có biết cô chính là quân át chủ bài của China Visual chúng tôi không? Người khác muốn không có được cơ hội tốt như vậy đâu, cô còn..”

Lăng Tiểu Manh kêu “Á” một tiếng.

Tô Ngưng nhướn mày, lay khuỷu tay huých có, “Này, đã là bạn bè, nói cho tôi biết sau lưng cô rốt cục là nhân vật sừng sỏ nào vậy? Tới tò mò lắm.” Dứt lời Tô Ngưng liền đưa tay lên thề, “Tôi đảm bảo sẽ không nói cho bất kỳ ai, được không?”.

Lăng Tiểu Manh thấy trước mắt như có ảo giác, là hình ảnh Cố Chính Vinh bình thản nở nụ cười trong đám đông, còn cả ngón tay lạnh băng dưới ánh trăng, đôi môi ấm mềm quấn quýt bên nhau, cô đón nhận một cách bị động, còn anh luôn hành động rất dứt khoát.

Khi còn nhỏ, chỉ thấy Đồng Diệc Lỗi là cả bầu trời của mình, sau này mới phát hiện suy nghĩ đó thật nực cười. Với Cố Chính Vinh, tuy trước giờ cô luôn từ chối thừa nhận, nhưng trong vô thức, anh đã dần dần nắm trọn cả thế giới của cô.

Thế giới của cô nhỏ lắm còn anh dần trở nên lớn lao vô cùng, cứ ngỡ mình chỉ là con tốt chẳng mấy quan trọng luôn đứng dưới bóng anh, nhưng thực tế anh lại đưa cô lên điểm cao nhất có thể.

Cái bỏ ra và thu được về không công bằng đến thế, đây chẳng còn là cuộc mua bán sòng phẳng, cũng không còn là việc cô cố sức làm tất cả theo đúng ý anh là có thể đáp đền được. Nhưng kết quả đáng sợ cứ lũ lượt kéo đến, cuối cùng cô chẳng thể đề phòng, thời gian cứ chậm chậm trôi cô đã dần yêu người đàn ông này, một khi trăm luân, sẽ chịu đựng tất cả để khắc cốt ghi tâm.

Xin đừng! Cô nguyện là một Lăng Tiểu Manh vùi đầu vào trong góc tối của chính mình, nỗ lực từng chút cho giấc mơ của chính mình, chứ không muốn như bây giờ, dưới sự sắp xếp của mình anh đưa cô tới đỉnh đầu ngọn sóng, rồi cô đứng đó hoang mang nhìn tứ phía, chẳng biết phải làm thế nào để có thể trở về với bến cảng thanh bình mà mình hằng lưu luyến.

Đợi mãi chẳng thấy câu trả lời, điện thoại Tô Ngưng bỗng vang lên, vừa nghe cô đã lập tức trả lời, “Vâng vâng, tôi đã tìm thấy cô ấy rồi. Không báo với sếp ư?”

Sếp à, tôi muện thế này tôi gọi điện cho sếp đâu có được?”.

Nghe xong điện thoại, Tô Ngưng thở phào, rồi tiếp tục quay đầu sang chất vấn: “Cô xem, ông chủ chúng tôi nửa đêm canh ba còn nhớ đến cô. Ông ta nổi tiếng là động vật máu lạnh, trước đây tôi phải làm thêm tới mức học máu, ông ta cũng không thèm nhìn tôi với ánh mắt thân thiện hơn”.

Lăng Tiểu Manh vẫn đắm chìm trong ảo giác, cổ họng rát, không dám mở miệng, chỉ sợ sẽ thốt ra những lời có thể khiến sau này mình phải hối hận.

Điện thoại Tô Ngưng lại reo lên, lần này cô vừa cầm điện thoại lên vừa lầu bầu, tức tối, “Muộn thế này còn cố tình tìm tôi, còn quá cả tư bản”.

Nhưng xem ra công tác giáo dục của nhà tư bản rất tốt, miệng Tô Ngưng tuy nói vậy nhưng tay vẫn nhanh chóng bắt máy, có điều vừa “A lô” một tiếng liền câm như hến.

“Tiểu Manh, có người tìm cô này”, Tô Ngưng bật loa điện thoại nhìn sang, vẻ mặt rất kỳ lạ.

“Ai?”, Lăng Tiểu Manh hỏi.

Tô Ngưng vẫn giữ vẻ mặt kỳ quái, lúc này như ngộ ra điều gì, hình như muốn nói gì đó nhưng rồi chỉ nói đúng bốn từ, “Là Cố Chính Vinh”.

Lặng người hồi lâu, Lăng Tiểu Manh từ từ quay đầu nhìn sang bên cạnh, mắt mở thật to, hình như đang cố kìm lại điều gì.

Đầu dây bên kia cũng lặng thinh, sau cùng Tô Ngưng vẫn là người không chịu nổi bầu không khí này, cắt lời nói, “Thật ngại quá, hình như Tiểu Manh lúc này không muốn nghe điện thoại”.

Dứt lời hai bên tiếp tục yên lặng, mười mấy giây sau điện thoại đột ngột ngắt. Tô Ngưng thở dài một tiếng, nhanh chóng ngắt điện thoại, nghĩ một lúc vẫn chưa thấy yên tâm, liền dứt điện thoại vào hủ trong túi.

Xong xuôi đầu dây, Tô Ngưng lại nhìn Tiểu Manh, rồi bấm môi, chau mày, sau cùng hai tay ôm chặt lấy vai Tiểu Manh vẫn nghiêm mặt nói, “Tôi hiểu rồi, Tiểu Manh tôi ủng hộ cô!”.

Hiểu rồi? Ủng hộ cô? Lăng Tiểu Manh lặng người ngược nhìn về mặt Tô Ngưng. Định hỏi cô hiểu cái gì, nhưng lại thấy đã đến nước này, dù Tô Ngưng có đang nghĩ gì cô cũng không cần thiết phải hiểu, miệng hé mở rồi nhưng cuối cùng lại chọn cách im lặng.

Điện thoại là do Cố Chính Vinh tự ngắt, lúc này anh đang đứng trong phòng rửa mặt trong nhà, một tay đặt trên mặt đá cẩm thạch, tay kia thả điện thoại xuống rồi đặt lên ngực.

Căn phòng lộng lẫy, đến phòng rửa mặt cũng chẳng gói gọn trong một khoảng không gian chật hẹp, phía ngoài bồn mát xa rộng thênh thang là tấm kính lớn hình vòng cung, tuy bên ngoài trời mưa như trút, nhưng bên trong vẫn rất yên tĩnh.

Cảm giác bất lực quen thuộc này lại đến, anh thấy mình như đang đứng trong khoang thang máy kín mít cứ thế rơi xuống, tìm gan lộn nhào, treo lơ lửng trên không, dù có thể nào cũng không thể trở về thực tại.

Không phải anh không muốn tiếp tục đợi Lăng Tiểu Manh nghe điện thoại, là không thể, thấy không được khỏe, anh sợ dù đầu dây bên kia có tiếng trả lời thì bản thân cũng không thể thốt được thành lời.

Đã biết hiện giờ cô đang ở đâu, tất cả những việc sau đó có thể từ từ. Cảm giác bất lực dần biến mất theo những hơi thở sâu, cuối cùng anh cũng trấn tĩnh lại, đưa tay cầm lấy điện thoại rồi quay người bước ra ngoài.

Anh vừa chạm tay vào nắm cửa thì bên ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ, là Nhã Tư Mẫn, “Chính Vinh?”

“Anh tới đây.” Anh đẩy cửa bước ra, khoác vai cô, bé Mike cũng đứng bên cạnh, một tay nắm chặt tay mẹ, về một mối.

Cố Chính Vinh cuối đầu nhìn đồng hồ, “Giờ này rồi, Mike buồn ngủ lắm phải không? Nhã Tư Mẫn, nếu không em đưa con đi ngủ trước đi”.

“Không được, Mike phải ở bên cạnh em.” Nhã Tư Mẫn lập tức lắc đầu, quỳ xuống ôm chặt bé Mike vào lòng.

“Được rồi, có anh, đừng lo.” Anh vuốt tóc cô, giống như vẫn thường làm khi nhỏ, Cố Chính Vinh nhìn cô mỉm cười, rồi nói, “Kai đâu?”

“Ở phòng khách.” Nghe tới cái tên này gương mặt Nhã Tư Mẫn cũng cứng lại, vòng tay siết chặt bé Mike hơn.

“Anh sẽ đi gặp ông ấy, em muốn cùng đi không?”

“Vâng, em đi cùng anh.” Nhã Tư Mẫn nghĩ một hồi rồi lắc đầu, “Không, em ở cùng với Mike”.

17. , Chương 12 Cont

Tuổi tác của Cố Chính Vinh hơn người em gái trên danh nghĩa này khá nhiều, từ nhỏ anh đã quen yêu thương, chăm sóc cô, lúc này tự đáy lòng càng thương cô hơn, cúi đầu vuốt lên má cô và bé Mike, rồi chỉ sang phòng ngủ bên cạnh, “Thế này nhé, em và Mike cùng đi nghỉ đi, để anh nói chuyện với họ”.

Phía sau có tiếng bước chân, rồi hai người đàn ông mặc plet xuất hiện phía cuối hành lang, “Cố tiên sinh, sắp của chúng tôi đang đợi ngài, phu nhân và tiểu thiếu gia có thể cùng đến không?”.

“Vợ và con tôi đều mệt, để họ đi nghỉ trước, xin ông Kai đợi đôi chút, tôi lập tức đến ngay.”

Mark đã ngủ gục từ bao giờ, anh đưa tay ôm lấy, đưa bé thì vào bên tai, nói toàn tiếng Thụy Điển, “Ba ơi, con muốn về nhà ngủ, lúc nào thì chúng ta về?”.

Cố Chính Vinh mềm lòng, thơm lên đôi má phúng phính rồi trả lời: “Ngoan, ở đây nghỉ với mẹ một lúc, tỉnh dậy ba sẽ đưa con về nhà”.

Hai người đàn ông đứng cách đó không xa nhìn hành động của anh, mặt không chút biểu cảm.

Thu xếp xong, Cố Chính Vinh mới quay người đi về phía phòng khách. Đây là một trong những căn phòng tốt nhất ở khách sạn này, là nơi công ty thường dùng để tiếp đón những vị khách quý từ cấp lãnh đạo các công ty đa quốc gia trở lên. Phòng khách trang hoàng lộng lẫy, trên chiếc sofa kiểu u rộng mênh mông, một người đàn ông nét mặt nghiêm nghị đang ngồi chính giữa, dáng người không cao lắm, nhưng khí khái kiên cường, sau lưng còn có vài người đàn ông đang đứng, tất cả đều trở thành nền cho ông ta.

“Kai tiên sinh, đã khiến ông đợi lâu”, Cố Chính Vinh cất lời bằng một câu tiếng Nhật trôi chảy.

“Đứa trẻ đâu? Tôi muốn gặp nó”, không nhìn thẳng Cố Chính Vinh, câu đầu tiên của ông ta nói là hỏi về đứa trẻ.

“Nhã Tư Mẫn và Mike đã phải bay một quãng rất dài nên giờ quá mệt, tôi đã để họ nghỉ ngơi trước.” Cố Chính Vinh ngồi xuống đối diện ông, thần thái tự nhiên nhìn về phía phòng ngủ.

“Cố tiên sinh, anh là người thông minh, sau khi gây dựng cơ nghiệp việc tìm người nối dõi chính là ước nguyện duy nhất của tôi những năm gần đây, tôi nghĩ không cần phải nói thêm làm gì.”

“Kai tiên sinh, tôi rất lấy làm tiếc với việc công tử qua đời sớm khi tuổi còn trẻ, nhưng thiết nghĩ đây là việc riêng của gia đình ngài, giờ ngài nói với tôi thì cũng không được hay cho lắm?”

“Cố tiên sinh, người Trung Quốc có câu: Không có việc sẽ không lên tam bảo. Tuy ở đây phong cảnh rất tốt, nhưng tôi không vô vị tới mức chạy tới đây chỉ để đi dạo ngắm cảnh đâu.”

Cố Chính Vinh đưa mắt nhìn đám người phía sau ông tạ, rồi mỉm cười gật đầu, “Tôi hiểu. Được Kai tiên sinh tới thăm, chúng tôi vô cùng vinh hạnh, trước đây Tư Mẫn được sự chiếu cố của tiên sinh trong thời gian ở Nhật Bản, lần này Kai tiên sinh lại đến Thượng Hải, vậy xin hãy để tôi nhân cơ hội này tiếp đãi ngài chu đáo”.

Kai cười nhạt, “Không dám, khi ấy Cố tiểu thư và Heiritsu yêu nhau, tôi cũng rất yêu thương chúng, coi cô bé như con ruột của mình, chăm sóc cũng là chuyện nên làm”.

“Thật sao?” Cố Chính Vinh mỉm cười rồi đưa tay rót trà cho ông, “Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ, giờ thì cô ấy đã trở thành Cố phu nhân rồi”.

“Cố phu nhân? Theo tôi được biết, sau khi hai người kết hôn thời gian ở bên nhau còn chưa tới một năm, sau đó anh đến sống ở Trung Quốc, Nhã Tư Mẫn hàng năm chờ đợi ở Thụy Điển, đứa bé đó ngay đến tiếng Trung Quốc cũng không biết.”

“Đúng, điều này tôi cũng rất lấy làm tiếc, sau khi kết hôn với Nhã Tư Mẫn, cô ấy luôn sẵn lòng ủng hộ sự nghiệp của tôi, tôi vẫn luôn cảm ơn về điều ấy.”

“Cô ấy thực sự là vợ anh sao? Có lẽ tôi phải nói thế này, đứa bé đó có thật là con anh không?”

“Kai tiên sinh!” Cố Chính Vinh nghiêm mặt lại, “Tôi vẫn luôn tôn trọng ngài, nhưng những lời này từ chính miệng ngài nói ra, e rằng không ổn cho lắm?”.

“Không ổn? Lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé ấy ở sân bay tôi đã thấy trong việc này có điều gì đó kỳ quặc. Sự việc năm đó có thể tôi không mấy quan tâm, nhưng nếu đứa bé đó là dòng máu của nhà họ Kai chúng tôi, thì dù có thể nào tôi cũng không buông tay đâu.”

“Ngài thật biết nói đùa.” Cố Chính Vinh cúi nhìn đồng hồ ngay trước mặt ông ta, động thái tiền khách rất rõ, “Trên đời này lại có người chạy tới trước mặt cha đứa bé nói con anh là cốt nhục của người khác, ngài thấy tôi sẽ dễ yên với sự sỉ nhục như thế này sao?”.

“Hừ, đứa trẻ đó vốn là bản sao hồi nhỏ của Heiritsu. Giờ y học tiến bộ, cách kiểm tra huyết thống rất nhiều, anh đừng tưởng tôi dễ bị đánh lừa.”

“Kai tiên sinh, tôi thấu hiểu nỗi đau mất con của ngài, cũng như thấu hiểu việc ngài nôn nóng muốn tìm lại huyết thống của mình để kế nghiệp, nhưng nếu vì thế mà nhận bừa con của người khác, điều này thật không thể lý giải nổi.”

“Không thể lý giải? Anh có tin hay không, giờ tôi có thể chứng minh cho anh xem.”

Câu nói này đã kích rất lớn, nhưng Cố Chính Vinh không hề biến sắc, chỉ đáp trả bằng một nụ cười nhạt, “Kai tiên sinh, đây không phải Nhật Bản, ông không thể thích gì được này”.

Về mặt đám người đứng sau ông ta đã thay đổi, nhưng ngược lại ông ta không hề tức tối mà bật cười, “Nói hay lắm, Cố tiên sinh, đây không phải Nhật Bản, đây là Trung Quốc, nhưng anh cũng đừng quên người đang đứng trước mặt anh là ai.”

“Sao tôi lại không biết? Ngài Kai chính là Taheiei tiên sinh tiếng tăm lẫy lừng.” Cố Chính Vinh mặt không biến sắc giọng rất bình tĩnh.

Bên ngoài có người gõ cửa, “Cố tiên sinh, sâm banh đã tới, chúng ta có muốn nói thêm chút nữa cũng đâu cần thiết?” Phòng khách lặng như tờ, rồi Kai tiên sinh đứng lên trước, “Cố tiên sinh, tôi thấy thế này cũng không có kết quả gì, chúng ta hãy để lúc khác bàn chuyện một cách chính thức được không?”.

“Kai tiên sinh, sâm banh đã tới, ngài không muốn uống một chút sao?”, Cố Chính Vinh không trả lời trực tiếp, anh mỉm cười.

Kai cười nhạt rồi kéo tất cả bỏ đi, người phục vụ khách sạn đang đẩy xe thức ăn ở cửa liền cúi người chào, đợi sau khi tất cả bọn họ đi mới đẩy xe bước vào.

Căn phòng này của khách sạn được công ty đặt dài hạn, Cố Chính Vinh thường xuyên lui tới đây, phục vụ đã quá quen với anh, lúc này bước vào phòng nhẹ nhàng hỏi: “Cố tiên sinh, chuyện gì xảy ra vậy?”.

“Không có gì.” Cố Chính Vinh mỉm cười rồi đưa anh ta tiền tip. “Tôi phải đi nghỉ, anh đi trước nhé.”

Người phục vụ lui ra ngoài, căn phòng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, anh lùi xuống hai bước, rồi ngồi xuống chỗ khi nãy, hít thở thật sâu.

Cửa phòng ngủ mở ra, Nhã Tư Mẫn nhẹ nhàng bước đến bên cạnh khoác lấy tay anh.

Anh có thể thấy rõ sự sợ hãi của cô, tuy đã mệt chẳng buồn nhúc nhích nhưng Cố Chính Vinh vẫn ôm cô thật chặt, cúi đầu an ủi “Không sao đâu, anh hứa”.

“Anh hai.” Cả một ngày lo lắng, đến lúc này vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng, Nhã Tư Mẫn nấc nghẹn.

Chẳng biết đã bao lâu không được nghe cô gọi mình như vậy, trong nháy mắt Cố Chính Vinh như được trở lại nhiều năm về trước. Khi đó một bé gái da trắng như tuyết chạy theo sau anh, chỉ cần bị ai bắt nạt là chạy tới ôm chầm lấy anh, gọi anh hai tiếng “anh hai”.

“Em không muốn Mike đi cùng họ, gia đình đó đã hại chết Heiritsu, em không muốn Mike giống như cha nó.”

“Anh hiểu, em yên tâm, sẽ không như vậy đâu, nhất định Mike sẽ không đi trên con đường đó.” Cố Chính Vinh hạ giọng an ủi, điện thoại để trong túi áo lúc này giống như một dị vật nặng nề cản vào da thịt. Anh lấy ra đặt sang một bên rồi cúi đầu nhìn một lúc, Lăng Tiểu Manh lúc này chắc đã ngủ.

Cảm xúc đã dần ổn định, nhìn theo ánh mắt anh Nhã Tư Mẫn tỏ vẻ ái ngại: “Sao vậy? Lần này về là để giải thích, nhưng em thật sự không nghĩ lại trùng hợp đến thế, ở sân bay gặp phải Kai, lại để ông ta trông thấy Mike, giờ thành ra thế này”.

“Đừng lo, dần dần rồi sẽ ổn thôi, việc của Tiểu Manh anh biết cách xử lý.” Cố Chính Vinh thu ánh mắt nhìn cô mỉm cười, “Mấy năm nay anh vẫn nhờ những người bạn ở Nhật để mắt tới động thái nhóm của Kai, Taheiei cũng già rồi, lại không có người kế nghiệp, vài đứa cháu của ông ta cũng chẳng phải những ngọn đèn hết dầu, anh thấy ông ta đến thân mình còn chưa lo nổi, sẽ không ở đây quá lâu đâu”.

“Nhờ ông ta cố tình đưa Mike đi thì sao?” Nhã Tư Mẫn quay sang nhìn vào phòng ngủ, hai tay cô siết chặt.

Cố Chính Vinh thấy bức bối, hít thở thật sâu rồi nhẹ nhàng vỗ vai cô, “Đừng sợ, đây là Trung Quốc, em và Mike cứ ở cạnh anh một thời gian, anh sẽ tìm cách lo liệu”.

Ánh mắt Nhã Tư Mẫn đã ngấn nước giờ lại trào ra, “Em xin lỗi, Chính Vinh, em không biết tại sao mình cứ luôn làm ọi việc thành một mớ bòng bong thế này, giờ cuộc sống của anh cũng bị đảo lộn, thực ra anh không nên bị kéo vào chuyện này”.

Cố Chính Vinh hơi chau mày, “Nghĩ lung tung gì vậy? Ba mẹ chẳng còn ai, anh không chăm sóc em thì ai chăm sóc đây? Đi ngủ thôi, tỉnh dưỡng tinh thần, sáng mai anh đưa hai mẹ con về nhà”.

Nhã Tư Mẫn vào phòng ngủ, trong căn phòng này có phòng ngủ riêng dành cho khách, cuối cùng Cố Chính Vinh cũng có thời gian đặt lưng nghỉ ngơi.

Sự xuất hiện của Kai khiến những năm tháng đang dần trở nên yên bình lại bị xáo trộn thêm lần nữa. Anh nhắm mắt suy tư, dần dần chìm vào mơ hồ, trước mắt là một màu tối đen, trong ánh sáng mờ mờ lung có một bóng hình quen thuộc nhìn kỹ một chút, anh thấy hình ảnh của chính mình.

Nhưng không phải anh của hiện tại, dáng vẻ nhỏ bé ấy trông thật lạ lẫm, anh lấy làm lạ suy nghĩ nguyên nhân, sau cùng mới nghĩ ra chắc đó là khi anh tám tuổi, vừa được đưa tới nhà cậu gửi nuôi, rất ít cười, đứng dưới ánh nắng với dáng vẻ trầm tư, so với hiện giờ thì quả là trái ngược một trời một vực.

Trong lòng anh gượng cười, chẳng phải đã quên hết rồi, sao còn nhớ lại? Hơn thế còn nhớ rõ ràng đến thế.

Khi còn nhỏ ba mẹ ruột anh đã mất trong một tai nạn xe hơi, anh được các chú ruột chuyển tay nhau rồi mới được gửi tới nhà cậu.

Thời gian gửi nuôi không dễ chịu chút nào, ánh mắt mẹ cay nghiệt, anh họ coi anh không khác gì dị vật nhà. Kể từ giây phút biết cha mẹ mình đều đã mất, anh trở nên mù mờ, cũng biết rõ tình cảnh của mình nên hàng ngày đều lặng lẽ vùi đầu vào học.

Tới trường có hạnh phúc hơn, thầy cô coi anh như thiên tài hiếm có, cật lực tiến cử anh học nhảy hai lớp, tám tuổi anh đã học cùng lớp với người anh họ mười hai tuổi của mình. Điều này càng khiến cậu ta thêm tức tối, ngày nào cũng kéo bạn bè tới bắt nạt, điều này khiến anh hận tới tận xương tủy.

Không khổng chế được ký ức, trước mắt lại thấy hình ảnh của mình lúc nhỏ đang đứng ngoài phòng khách lặng lẽ nghe thầy giáo và cậu mẹ bàn chuyện nhập học cấp ba của mình, mẹ nói giọng khinh thường, “Không được, dựa vào đâu mà bắt con chúng tôi chỉ có thể học ở trường phụ cận, còn đưa đến ăn nhờ ở đậu ở nhà chúng tôi bao lâu nay lại có thể đi học trường tốt thế?”.

“Trường đó mời đích danh Chính Vinh vào học. Tôi biết cậu bé là con nuôi, thế nên trường đã xin giảm học phí cho cậu, Chính Vinh là một thiên tài, xin các vị đừng để lỡ tiền đồ của em ấy.”

“Không được, học vượt là chủ trương của các anh chúng tôi không quan tâm, giờ còn muốn tôi trả thêm học phí ngoài sao? Chạy xa như vậy để đưa nó đi học, lại chẳng phải con ruột của chúng tôi. Anh tốt bụng, hay là anh đưa nó về nuôi luôn đi!”

Đứa trẻ đứng ngoài cửa lặng lẽ không nghe hết câu chuyện, quay người lưng đeo chiếc ba lô chạy ra ngoài tốc độ nhanh nhất.

Cậu biết mình phải chạy đến đâu, tới cô nhi viện. Ít nhất ở đó cậu còn có thể tiếp tục đi học.

Khi ấy anh chạy rất nhanh, suýt chút nữa thì đâm phải chiếc xe đang chậm chậm dừng bánh. Trong xe có tiếng bước xuống, một đôi vợ chồng với dung mạo hiền từ, vị phu nhân còn cúi xuống đỡ cậu dậy, giọng nhẹ nhàng và ấm áp, “Cậu bé, con không sao chứ?”.

Cậu mỉm cười, không sao, đó chính là ba mẹ này của anh, người con duy nhất dòng họ Cố, cha mẹ ruột và họ là họ hàng xa bắt tám phát đại bác cũng không tới, trước đây không hề biết đến sự tồn tại của nhau. Nhưng cha mẹ nuôi anh kết hôn đã nhiều năm mà chưa được mụn con nào, sau khi vô tình biết được hoàn cảnh của anh liền cố ý về nước để tìm, rồi nhận nuôi dưỡng anh.

Chẳng biết bằng cách nào cha mẹ nuôi đã thương lượng được với cậu mợ anh anh không hề hay biết, chỉ biết cuộc sống sau này của mình đã thay đổi từ đó. Ngay ngày hôm đó anh đã được cha mẹ nuôi đưa về nhà, không lâu sau anh cùng họ đến Thụy Điển, và cuộc sống trước đây chẳng còn chút liên quan gì, như thể đó chỉ là cơn ác mộng thời thơ ấu mà thôi.

Cuộc sống của anh sau này thật hoàn mỹ, một năm sau nhận được thông báo cha mẹ nuôi đã đậu thai một bé gái, có con ở tuổi trung niên, vợ chồng họ Cố vô cùng hạnh phúc.

Anh cũng rất vui mừng, Nhã Tư Mẫn kém anh nhiều tuổi, trắng trẻo, đáng yêu, là người em gái mà anh luôn hết mực yêu thương.

Vợ chồng họ Cố tuy không giỏi trong việc kinh doanh, nhưng gia sản có nhiều, họ cũng không đầu tư mạo hiểm, từ trước tới nay luôn sông rất ổn định, còn anh sau khi trưởng thành cũng chưa từng nghĩ sẽ kế tục gia sản của họ, từ nhỏ đã sớm rời xa gia đình, sống và làm việc một cách độc lập.

Nhã Tư Mẫn lúc nhỏ hoạt bát nhanh nhẹn, không biết tại sao sau này bắt đầu ngỗ ngược, người bầm đầy lỗ khuyen, rượu chè thuốc lá, thích đua xe, bạn bè bên cạnh đều là một đám thanh niên bê tha, dễ dãi.

Cha mẹ nuôi cũng đã có tuổi, từ nhỏ yêu chiều con gái, đến lúc này đã bó tay chịu trận, anh cũng không nhớ đã biết bao nhiêu lần phải tới đồn cảnh sát bảo lãnh đưa cô về nhà, dần dần anh mất hết hy vọng với cô em gái này.

Nhưng một biến cố lớn xảy đến ngay sau đó, Nhã Tư Mẫn trong một lần tụ tập cùng đám bạn quen được Kai Heiritsu, hai người họ nhanh chóng yêu nhau.

Nhóm của Kai là một trong những băng xã hội đen nổi tiếng ở Nhật Bản, Kai Heiritsu là con trai độc nhất sẽ kế chức Hội trưởng của Kai Taheiei, gia cảnh như vậy, cha mẹ nuôi đương nhiên không đồng ý cho họ qua

lại, không ngờ rằng Nhã Tư Mẫn tuổi trẻ bồng bột, điên cuồng vì yêu, sau cùng trốn đi với Heiritsu sang Nhật Bản.

Anh lập tức đến Nhật để tìm, nhưng bằng của Kai lực rất lớn, hết lần này đến lần khác phải trở về tay không. Sau này trong một trận chiến của bang, Kai Heiritsu bị một bang phái khác bắt để uy hiếp Taheiei, trong lúc giằng co không may bị giết, thiếu chút nữa Tư Mẫn cũng không thể bảo toàn tính mạng, sau này trong một trận truy sát bị cảnh sát bắt được.

Khi ấy anh mới gần ba mươi, đang chuẩn bị nhận chức ở Trung Quốc, do đặc thù công việc, bạn bè có ở nhiều nơi trên thế giới, trong đó có cả những người bạn thân trong hàng ngũ quan chức cấp cao của cảnh sát Nhật Bản. Ngay sau lần đầu tiên họ thông báo tình hình của Nhã Tư Mẫn, anh lại bay đến Nhật Bản, thì thấy cô vẫn còn kinh hoàng sợ hãi, trạng thái tâm thần bất ổn, trên người đầy thương tích.

Quá đau lòng, anh lập tức mời cảnh sát quốc tế bảo hộ, rồi dưới sự hộ tống của phía cảnh sát đưa Nhã Tư Mẫn về nước. Về nước rồi mới phát hiện cô đã có thai, còn bên phía Nhật Bản, Kai Taheiei quá đau khổ khi mất đi đứa con, lúc này vẫn đang đi tìm tất cả những người ở bên con trai trước khi Heiritsu chết.

Nhã Tư Mẫn nhất quyết đòi giữ đứa con, còn anh cũng biết nếu bằng nhóm của Kai biết sự tồn tại của đứa trẻ này chắc chắn sẽ không phải chuyện tốt, do đó anh từ bỏ quan hệ cha con với cha mẹ nuôi, rồi cử hành hôn lễ với cô.

Kể đó anh đưa Nhã Tư Mẫn đến Trung Quốc, tám tháng sau Mark chào đời, hai năm trước Nhã Tư Mẫn vẫn còn ở bên anh. Sau này bên phía Nhật Bản, Kai đã dần thôi không để mắt tới động tĩnh của Nhã Tư Mẫn nữa. Còn cha mẹ nuôi tuổi già sinh bệnh, Nhã Tư Mẫn lo lắng đem theo con trai trở về Thụy Điển sống cùng cha mẹ, ở bên đó mãi cho tới khi họ ra đi.

Những cảm xúc trước đây của mình dần trôi xa, đứa trẻ đó đã biến mất trong vầng sáng. Rồi sau đó một bóng người thoáng hiện, anh bước đến trong vô thức, bóng dáng bé nhỏ yếu ớt, bước chân khoan thai, cảm giác quá đỗi quen thuộc, chẳng cần nhìn kỹ anh cũng biết, đó là Lăng Tiểu Manh.

Anh gượng cười, mới xa nhau một tiếng đồng hồ thôi, từ thế giới thực tại cô đã quần quanh trong giấc mơ của anh, có thể thấy nổi ám ảnh của mình thật đáng sợ.

Tất cả những điều này, Lăng Tiểu Manh biết thì sẽ có phản ứng như thế nào? Nghĩ đến dáng vẻ rón rén bấm cửa của cô, anh lại mỉm cười rồi thở dài.

Lần đầu gặp Lăng Tiểu Manh, anh chẳng có ý định để cô biết tất cả, một cô gái cẩn thận dè dặt chẳng mong chờ vào tình cảm, trốn những điều bất ngờ có thể xảy đến như trốn tà. Để cô biết rồi thì làm sao? Tất cả cũng không thể thay đổi, thật vô vị.

Khi đó anh thấy người với người hợp tan là điều khó đoán trước, còn những mối quan hệ phức tạp sau lưng anh, chỗ nào cũng phải để mắt tới, có thể ở cùng bên nhau là tốt lắm rồi, hà tất phải câu nệ quá nhiều?

Mới đầu, thậm chí anh còn thấy cách họ ở với nhau rất tốt, giảm thiểu những trò đuối bắt vô vị, tất cả đều qua lại công bằng, những thứ tưởng là hoàn mỹ, sau đều trở thành những điều thiếu sót.

Trước cứ ngỡ cô không cần tình cảm là tốt, nhưng chính anh lại là người không chịu nổi khi cô chẳng buồn đếm xỉa. Trước cứ ngỡ cô yên lặng bị động là tốt, nhưng sau chính anh là người không chịu nổi khi mình bị coi như khách qua đường, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Anh không biết từ lúc nào bản thân đã bắt đầu thay đổi, người khác đều có thể kể ra rõ ràng những giây phút đắm say, nhưng anh chẳng bao giờ có thể tìm thấy được. Còn người con gái lặng yên như Lăng Tiểu Manh, chỉ luôn ở bên anh, lặng lẽ như dòng nước.

Nhưng anh đã coi nhẹ sức mạnh của nước, ngày dài tháng rộng, nước chảy đá mòn, đợi tới giây phút anh đột nhiên phát hiện mình đã không thể rời xa cô thì tất cả đã trở nên quá muộn.

Thời gian khiến ta thay đổi, thay đổi khiến ta thiếu sót, khiến ta, ám ảnh, ám ảnh này đang giày vò anh, khiến trái tim anh càng lúc càng khó chống đỡ. Anh cũng biết tất cả mọi thứ trên đời này, càng khát vọng bao nhiêu càng khó đạt bấy nhiêu, nhưng như vậy thì sao? Anh yêu cô, dốc hết sức mình, làm sao lại trắng tay cho được?

Bóng hình trước mắt mờ dần, bóng tối bao trùm, tối nay Cố Chính Vinh đã nghĩ ngợi quá nhiều, anh khá ngạc nhiên khi ở sân bay Lăng Tiểu Manh lại bỏ chạy, càng ngạc nhiên hơn khi lần đầu tiên cô không nhận điện thoại của anh, thậm chí còn ngắt máy. Hại anh nửa đêm canh ba chỉ có thể nhờ người bạn cũ của mình, buộc cấp dưới chạy giày chân mới thôi.

Lần này Lăng Tiểu Manh thực sự rất kiên quyết, hoàn toàn trái ngược với hình tượng vốn chẳng bao giờ quả quyết trước đây của cô. Ở sân bay anh mãi chú ý tới đám người của Kai, khi ấy tuy nhìn thấy cử chỉ của cô rõ ràng, nhưng không thể lên tiếng ngăn lại, sau đó mọi việc càng lúc càng rối ren phức tạp, lại có phần căng thẳng gấp gáp, chẳng có thời gian nghỉ kỹ.

Giờ tất cả tạm thời đã ổn, lúc này mới nghĩ lại biểu hiện của cô ngày hôm nay, anh chỉ biết thở dài.

Trước giờ cứ nghĩ đến cô anh đều mỉm cười, rồi thở dài, lần này, tuy anh vẫn thở dài, nhưng sau đó anh bắt đầu mỉm cười.

Bị Tô Ngưng lôi ra nói chuyện tới hai giờ sáng, Lăng Tiểu Manh mới có thể nằm lên giường. Thực ra còn tâm trạng đâu mà ngủ được? Trong căn phòng lạ, cô mở mắt nhìn lên trần nhà, theo thói quen cô đã cuộn mình một góc, để thừa một khoảng rất rộng.

Chẳng để làm gì... Căn phòng lặng ngắt như tờ, cô cố gắng nghĩ, rồi nói với bản thân: “Không hối hận, mình không hối hận.”

Nhưng giọng nói bé dần, rồi cô quay người úp mặt vào gối, vỗ gối êm ái sạch sẽ, trong chớp mắt đã ướt đầm một khoảng.

Thật khó có thể chịu đựng được, nhưng cũng không vội, cô nói đi nói lại trong bụng, nếu so sánh với nỗi đau trước kia, sự từ bỏ này chẳng đáng là gì.

18. , Chương 13

Chương 13: Ai cùng em ngắm pháo hoa

Anh là Cố Chính Vinh, trước mặt cô luôn là người đàn ông đường hoàng ngạo nghễ, với bất cứ chuyện gì cùng điềm tình xử trí, với ai cũng nói cười bình thản. Giờ lại trầm lặng dựa vào cô, không phải cô đang mơ chứ? Hành động này khiến cô có ảo giác, ảo giác rằng anh đang dựa vào mình, rằng anh muốn có được sự an ủi và sức mạnh nơi cô.

Sáng hôm sau, Tô Ngưng tỉnh dậy trong hương thơm ngào ngạt của thức ăn, vào tới bếp mới phát hiện Lăng Tiểu Manh đang cúi húi trong đó, trên chiếc bàn nhỏ có cháo và trứng chiên, thấy cô bước tới Lăng Tiểu Manh mỉm cười, “Ăn sáng thôi, tôi thấy trong tủ lạnh không nhiều đồ lắm, nên làm đại mấy món”. Tô Ngưng nhìn chỗ thức ăn trên bàn, đưa hai tay làm dấu thập rồi nhìn sang, nhìn tới mức làm Tiểu Manh luống cuống, “Sao? Cô không thích ư?”.

“Tiểu Manh, có phải cô đã từng đổi tên không?”, Tô Ngưng túm lấy tay cô.

“Đổi tên? Đâu có đâu.”

“Không đúng, nhất định có, trước đây cô tên Nàng Ốc [1] đúng không?” Tô Ngưng cười hỉ hả, “Nếu không trước đây tôi đã vô tình làm nhiều việc tốt, được ông Trời để mắt tới, phải cô xuống làm bạch hạc báo ân”. Tâm trạng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được đã bị câu nói của cô ấy làm cho đảo lộn, Lăng Tiểu Manh vội cúi đầu bưng bát và một miếng lớn, gần như úp mặt vào bát.

Ăn xong bữa sáng họ cùng ra khỏi nhà, trong xe Tô Ngưng hỏi cô: “Tiểu Manh, cô định sẽ làm gì?”.

“Tôi phải tới công ty một chuyến, thu dọn một ít đồ đạc.”

Tuy tối qua Lăng Tiểu Manh chưa nói gì nhiều, nhưng Tô Ngưng là người đã lăn lộn nhiều trong xã hội, chứng kiến nhiều chuyện trên đời, nửa đêm nhận được cuộc điện thoại đột ngột của Cố Chính Vinh, thử ngồi đoán nguyên nhân kết quả, chuyện của Lăng Tiểu Manh cũng hiểu tám, chín phần.

Thế gian hiểm ác, một người bình thường muốn có thành tựu thực sự là chuyện vô cùng khó khăn, trường hợp như Lăng Tiểu Manh không phải cô chưa từng chứng kiến lúc này nghe thấy cô nói vậy, Tô Ngưng bị sốc, “Tiểu Manh, cô từ chức sao?”.

Khuôn mặt Lăng Tiểu Manh lộ rõ vẻ kiên định, “Ừ tôi sẽ từ chức. Nhưng triển lãm tôi vẫn sẽ tham gia, cô yên tâm.”

Trường hợp tương tự như Lăng Tiểu Manh cô đã thấy nhiều, nhưng khi tất cả còn chưa có kết cục gì đã nhất quyết rời xa người đàn ông đứng sau lưng mình, đây thực sự là lần đầu tiên cô chứng kiến. Cho dù trước đây Lăng Tiểu Manh có vì cái gì mà ở bên người đàn ông ấy, giây phút này cô thấy Tiểu Manh thật kiên cường, trong phút chốc cô thấy cảm động. Tô Ngưng đẩy cửa xuống xe tóm lấy tay cô, “Được, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ nỗ lực hết mình để làm triển lãm cho cô thật tốt, Tiểu Manh, tôi dám chắc cô sẽ sớm tung hoành ngang dọc, tất cả mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp, không sao đâu!”.

Tô Ngưng kéo tay khá mạnh, tuy tối qua Lăng Tiểu Manh đã hạ quyết tâm, nhưng mọi việc đến quá đột ngột, thực ra còn có chút chống chèo, lúc này thấy cô ấy nắm chặt tay mình, trong lòng đột nhiên ấm lại, tự nhiên nhìn Tô Ngưng mỉm cười.

Tô Ngưng vội tới chỗ làm, lái xe đi trước, còn thò tay ra ngoài cửa sổ hướng về phía sau vẫy chào tạm biệt. Từ gương chiếu hậu cô trông thấy Lăng Tiểu Manh vẫn đứng đó lặng im nhìn cô rời đi.

Bóng hình nhỏ bé mỗi lúc một xa, mãi tới khi không còn nhìn thấy nữa, Tô Ngưng ngồi trong xe bậm môi quyết tâm, trong bụng thầm nghĩ lần này dù có thế nào cũng phải cố hết sức giúp Lăng Tiểu Manh tới cùng, chẳng phải vì điều gì khác, mà chính là để lấy khí thế cho nữ giới!

Tối công ty, Tô Ngưng còn chưa ngồi xuống thở ra hơi đã bị ông chủ gọi điện yêu cầu tới phòng làm việc, thực ra trên đường đi cô đã nghĩ tới sếp mình sẽ có phản ứng thế nào, một khi sự việc tối qua ông ta cũng có tham dự, vậy thì mối quan hệ của ông ta và Cố Chính Vinh tuyệt đối không phải bình thường.

Cũng chẳng sao, trước khi gõ cửa cô đã nghĩ sẵn trong đầu, nếu lúc này ông chủ lại nói không để Lăng Tiểu Manh, làm triển lãm, cô nhất định sẽ làm cho những suy của ông ta bay lên chín tầng mây.

Nghĩ vậy cô đẩy cửa bước vào với khí thế hùng hục, bên trong có hai người đàn ông đang nói chuyện, trông thấy họ cô lặng người.

Cả ba người nhìn nhau, ở nơi quen thuộc Tô Ngưng trông thấy nhân vật không hề mong đợi, bỗng chốc chết lặng, quên luôn khí thế khi nãy mình đang cố gắng duy trì.

Phòng làm việc của ông chủ, đương nhiên không thể có người tự nhiên nhảy vào được, một trong hai người đàn ông đó chính là ông chủ của Tô Ngưng, nhưng điều khiến cô sợ lại là người kia, cũng không phải anh ta trông đáng sợ, mà ngược lại, người đàn ông ấy phong thái tuyệt đỉnh nhìn cô mỉm cười.

Phong thái ấy còn có thể là ai? Mỹ nam Bùi gia hân hạnh ghé thăm, trong nháy mắt cô thấy căn phòng làm việc quá đỗi quen thuộc như đang chào mừng nồng nhiệt.

Chỉ có điều làm sao Bùi Gia Tề lại đột ngột xuất hiện trong phòng làm việc của ông chủ cô? Ông chủ nói chuyện vui vẻ cùng anh ta không tính, còn cố ý gọi cô tới bên cạnh đứng nghe, điều này chẳng phải là quá kỳ quái sao?

“Tô Ngưng, đây là Bùi Gia Tề tiên sinh.” Ông chủ cô đứng bên cạnh mỹ nam bỗng chốc trở nên lu mờ, đưa tay giới thiệu.

“Không cần phiền phức vậy đâu Trương tiên sinh, tôi biết Tô tiểu thư.”

“Thật không? Vậy thì tốt rồi. Tô Ngưng, chẳng phải tôi vừa đưa tác phẩm của Lăng Tiểu Manh cho cô sao? Bùi Gia Tề tiên sinh rất yêu mến Lăng Tiểu Manh, muốn cùng hợp tác với chúng ta.”

“Hợp tác?” Nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, cô đã từng một mực cho rằng Lăng Tiểu Manh có thể tung hoành ngang dọc cũng bởi mối quan hệ với Bùi Gia Tề, sau này đường đời khó đoán bỗng xuất hiện một Cố Chính Vinh, Lăng Tiểu Manh cũng ngầm thừa nhận, tại sao anh ta lại xuất hiện vào đúng thời điểm then chốt này chứ?

Loạn hết rồi, Tô Ngưng tròn mắt nhìn không thốt nên lời.

Ngược lại vẻ mặt Bùi Gia Tề khá thoải mái, vỗ vai ông chủ “Để tôi nói chuyện với cô ấy, được không?”.

“Được.” Ông chủ trả lời rất nhanh, nhưng nói xong liền chần chờ một lúc, “Lăng Tiểu Manh...”.

“Yên tâm, tôi thực sự rất coi trọng cô ấy, hơn nữa tôi có ăn thịt cô ấy đâu.” Bùi Gia Tề mỉm cười, rồi bước trước ra ngoài, lúc đi ngang qua Tô Ngưng còn không quên chào cô một tiếng, “Tô tiểu thư, có thể cho tôi chút thời gian được không?”.

Bùi Gia Tề ăn nói thật khách khí, Tô Ngưng tính cách vốn ưa ngọt, thêm nữa lại chưa kịp thích ứng với nhan sắc hiếm thấy này, đầu óc choáng váng theo anh ra ngoài.

Họ ngồi đối diện nhau trong phòng họp nhỏ không một bóng người, thời gian còn sớm, qua tấm kính mờ có thể nhìn thấy bóng đồng nghiệp đang lục tục đi qua. Sau trận mưa lớn tối qua, hôm nay không khí quang đãng, từ trong phòng trông ra ngoài thấy sắc trời xanh trong, cảm giác khiến ta thư thái dễ chịu.

“Tô tiểu thư, vẻ mặt này của cô, là bởi gặp tôi, cô rất bất ngờ sao?” Sau khi ngồi xuống Bùi Gia Tề nói trước.

“Bùi tiên sinh, anh tới đây là vì chuyện của Tiểu Manh sao?” đã quen bận rộn, Tô Ngưng thẳng thắn đưa ra câu hỏi.

Tuy mới chỉ gặp nhau một lần, nhưng ấn tượng của Bùi Gia Tề với Tô Ngưng còn rất sâu sắc. Nhớ lại dáng vẻ của Lăng Tiểu Manh và cô đứng cạnh nhau hoàn toàn đối nghịch nhưng lại hợp đến bất ngờ, anh nói mà không nhịn được cười, “Đúng rồi, nhưng tôi không đến với tư cách cá nhân”.

“Vậy anh đến với tư cách gì?”

“Không biết Tô tiểu thư có từng nghe qua phòng thiết kế của tôi không?”

“Phòng thiết kế?”

Bùi Gia Tề nói ra một cái tên, Tô ngưng hít một hơi thật sâu, “Đó là của anh? Nhưng tôi chỉ biết Đồ...”.

“Đồ Trình là cộng tác của tôi, gọi là thầy cũng được, bạn bè cũng được, chỉ là tôi ít khi xuất hiện mà thôi”, thấy cô nhắc tới tên bạn mình, Bùi Gia Tề bèn giải thích.

Nhìn ánh mắt anh biến hóa khôn lường, Tô Ngưng biết anh không bịa đặt, địa vị gia đình anh trong giới kiến trúc không dễ lung lay, thiết kế gia dụng nếu đem so với kiến trúc mà nói, mãi mãi chỉ là hoa cỏ ven đường, anh ta có hứng thú cùng bạn bè mở một phòng thiết kế như một cuộc dạo chơi cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng vấn đề là phòng thiết kế đó đã là kim chỉ nam hạng nhất, nhì trong nước, thầy Lý thì khỏi phải bàn, những thiết kế qua tay ông có xấu xí thế nào cũng trở thành xinh đẹp, còn anh chàng Đồ Trình kia, hai năm nay là nhà thiết kế mới thành danh với quyền lực rất lớn, rất có danh tiếng trên thế giới.

Tô Ngưng bắt đầu dao động, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, nét mặt lạnh lùng, “Thế này nhé, anh định hợp tác với chúng tôi như thế nào?”.

“Tôi muốn mời Tiểu Manh tới phòng thiết kế của tôi, rồi chúng ta sẽ cung cấp toàn bộ những nguyên liệu mà cô ấy cần, đương nhiên, lần triển lãm này cô ấy vẫn tham gia với danh nghĩa cá nhân.”

“Hả?” Sao nghe thế nào cũng thấy phi vụ làm ăn này sẽ lỗ chống vó, Tô Ngưng ngơ ngác, “Tại sao anh phải giúp Tiểu Manh nhiều đến thế?”.

Vẻ mặt của cô trông rất thú vị, Bùi Gia Tề tiếp tục cười nói, “Tô tiểu thư, tôi không phải dân làm ăn”.

“Điều này tôi biết.”

“Là vì tôi yêu mến Tiểu Manh nên mới muốn giúp cô ấy. Đương nhiên, tôi cũng có mục đích của riêng mình”.

“Mục đích gì?” Tô Ngưng bắt đầu có phần cảnh giác, lại bắt đầu làm vẻ mặt mẹ gà mẹ xù lông.

Bùi Gia Tề tủm tỉm, “Thứ nhất, tôi thấy được khả năng phát triển của Lăng Tiểu Manh, nên hy vọng nhân cơ hội này mời cô ấy tham gia vào phòng thiết kế của chúng tôi”.

Đã hiểu, anh ta đánh giá cao tiềm lực, lý do này không tồi chút nào, Tô Ngưng gật đầu.

“Còn nữa, tôi rất có cảm tình với Lăng Tiểu Manh điều này có cần tôi nói tiếp nữa không?”

Có thể hiểu được, nhưng lúc này anh ta nói thẳng ra như thế, Tô Ngưng vốn già dặn kinh nghiệm mà cũng phải ngệt mặt ra nhìn, miệng mở lớn, trong lòng như có một ấm nước vừa sôi, ùng ục, ùng ục cuộn chảy ghê gớm.

Nhìn qua vai anh, Tô Ngưng hướng ánh mắt về một miền xa xăm...Tiểu Manh, cô thật lợi hại, kể từ giờ phút này cô là thần tượng, là thánh thần của tôi, tôi phải theo cô học hỏi mới được!

Động tác đầu tiên khi Lăng Tiểu Manh bước vào công ty ngày hôm nay là hít một hơi thật sâu để giúp mình quyết tâm hơn, rồi bước vào phòng làm việc đánh đơn xin thôi việc. Lúc đánh máy cô lưu luyến nhìn quanh căn phòng một lượt, nhưng tay vẫn gõ không ngừng, một lá đơn ngắn ngủi chẳng mấy chốc đã đánh xong.

Tờ giấy được gấp kỹ càng rồi nhét vào phong thư, tay cầm lên, cô đi thẳng ra ngoài. Trưởng phòng Thiết kế vừa tới, cửa phòng làm việc còn đang khép hờ, anh ngồi xuống rót chén trà mới uống được một ngụm, nghe thấy tiếng gõ cửa chỉ nói đúng một tiếng “Mời vào”.

Xem xong phong thư Lăng Tiểu Manh đưa ình, anh không khỏi kinh ngạc, nhìn cô rồi lại cúi xuống đọc, xem xong lại nhìn cô, động tác cứ lặp đi lặp lại mấy lần mà chẳng nói được lời nào.

Không phải anh thấy Lăng Tiểu Manh muốn nghỉ việc mà nhất thời xúc động không thể chấp nhận, nói thật anh vẫn không ưa cô Lăng cả ngày lượn đi rồi lượn về. Phòng Thiết kế mầu đầu cần đến tài hoa cái thế, mọi người ngoài những lúc giao mùa phải bận rộn hơn một chút, còn ai chẳng muốn nghỉ ngơi để hưởng thụ cuộc sống? Chỉ có cô cả ngày vui đầu vể vời, thường ngày chẳng nói chuyện, lúc thảo luận cứ cố chấp chỉ biết mình, thật khó chấp nhận.

Nhưng lúc này ở công ty cô rất được coi trọng thế mà đột ngột bỏ đi, thực sự anh không hiểu tại sao. Lăng người một hồi rồi chợt nhớ tới tin tức cách đây không lâu, tại Đại hội thường niên John McCain Lăng Tiểu

Manh bất ngờ được đề cao, anh chau mày, cuối cùng lấy lại tinh thần, “Cô Lăng, đột ngột từ chức thế này, công ty cần một lý do chính đáng”

“Là lý do cá nhân của tôi.”

Vứt bỏ thế này sao? Anh còn nhớ lúc cô gái nhỏ này mới tới, lo mất công việc tới phát sợ, haizz, đúng là thời thế đổi thay, thành danh rồi là khác hẳn.

Anh có phần khinh thường, gấp gọn lá đơn tiếp tục nói “Trước khi công việc chưa được bàn giao cô không thể đi được, điều này cô hiểu chứ?”

“Tôi hiểu. Kế hoạch của mùa này tôi đã làm xong đấy, đợi chút nữa tôi sẽ bàn giao tất cả cho người khác. Nếu có vấn đề gì, có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào”, Lăng Tiểu Manh đã nghĩ đến điều này từ trước, cô trả lời rất nhanh.

“Tôi vẫn phải liên hệ với phòng Nhân sự.”

Liên hệ đi, chỉ cần không kinh động tới Cố Chính Vinh là được, Lăng Tiểu Manh bắt đầu bối rối, “Nếu không có vấn đề gì, bàn giao xong tôi có thể rời đi luôn được không? Tôi còn chút việc riêng phải làm”.

Làm gì vội vậy, Trưởng phòng càng nghi ngờ, “Phòng Nhân sự sẽ chiếu theo hợp đồng mà làm, công ty có thể yêu cầu cô bồi thường...”.

“Tôi hiểu, công ty có thể xử lý theo quy định, tôi cũng không có ý kiến gì khác.” Lăng Tiểu Manh đã bắt đầu nhìn ra phía cửa, ý muốn đi rất rõ.

Muốn đi đến thế nào? Trưởng phòng tức tối, giọng nói lập tức trở nên lạnh lùng, “Cô Lăng, một khi đã như vậy thì tôi cũng chỉ có thể chúc cô thuận buồm xuôi gió trên con đường của mình”.

Tuy nói là đi gấp, nhưng khi cô bàn giao xong tất cả thì cũng đã gần tới trưa. Lúc ôm đồ đạc bước ra khỏi cửa tất cả đều rất yên tĩnh, bình thường Lăng Tiểu Manh rất ít giao thiệp với người trong công ty, đi vội vàng, tới cửa không để lại chút tăm hơi, cũng chẳng mấy ai quan tâm khi thấy cô bỏ đi.

Phía bên ngoài ánh nắng chói mắt, cô ngoái lại nơi mình thân thuộc nhất suốt hai năm nay, rồi đi thẳng về phía trước không chút vương vẩn. Mới đi được một bước thì phía sau bỗng có người gọi cô, giọng rất gấp, trong nháy mắt đã ở ngay sau.

“Lăng Tiểu Manh, này, Lăng Tiểu Manh, cô dừng đi nhanh như thế chứ.” Trưởng phòng Thiết kế và trưởng phòng Nhân sự đuổi theo sau thở phì phò, vừa thấy cô dừng bước thì mặt mũi rạng rỡ. Trước khi cất lời hai người lại nhìn nhau, có cùng một kiểu mặt... Lăng Tiểu Manh, cô lợi hại, ừ thì cô lợi hại, trông có vẻ đi lại vọt vọt, nhưng không ngờ đuổi theo khó đến vậy, đúng là nhìn thì tưởng vớ vẩn mà khiến người ta ngạc nhiên đến thế.

“Có việc gì không?”, Tiểu Manh vẫn ôm túi đồ trong tay, nhẹ nhàng hỏi.

Hỏi thừa, nếu không có chuyện thì họ chạy gấp thế làm gì? Hai người đó còn nhìn nhau, rồi trưởng phòng Nhân sự nói trước, giọng khá khách sáo, “Lăng Tiểu Manh à, Tổng giám đốc Cố tìm cô”.

Tới rồi, tới rồi, tới rồi! Lăng Tiểu Manh hồi hận sao mình không chạy nhanh hơn, vẻ mặt đau khổ, “Tại sao Tổng giám đốc Cố muốn gặp tôi? Tôi, tôi đã từ chức rồi mà”.

“Tôi biết, nhưng Tổng giám đốc đã xem báo cáo về việc từ chức của cô, nhất định bảo cô trước khi đi phải tới gặp một lần, có thể là muốn giữ cô lại chẳng?” vẻ mặt mếu máo, nhưng vẫn cố nói cho hết nhẽ.

“Tôi không,..”, Lăng Tiểu Manh không giải từ chối, nhưng lần này cô muốn vượt qua chính mình.

“Đi mau lên, Tổng giám đốc Cố đang đợi kìa.” Sao có thể để cô nói hết, trưởng phòng Nhân sự là một người phụ nữ trung niên, khi này mới được mở mang về tốc độ của cô, lúc này không quản ba bảy hăm một tóm lấy tay cô, lo liệu trước sau, đề phòng cô đột nhiên biến mất.

Gần như được áp giải tới tầng làm việc của Tổng giám đốc, lúc được thả ra thì Lăng Tiểu Manh đã mặt đỏ tía tai.

Bước ra khỏi thang máy trưởng phòng Nhân sự mới chịu buông tay, nhưng vẫn đứng chặn ở phía sau, trợ lý đặc biệt của Cố Chính Vinh, Trần Vân cũng xuất hiện. Cửa phòng làm việc của Cố Chính Vinh khóa trái. Lúc gõ cửa cô nhìn trái nhìn phải, tất cả đều đang nhìn chăm chăm, thấy thế nào cũng không có đường thoát, Lăng Tiểu Manh đành cúi đầu nghe theo.

Bước vào trong cô mới phát hiện trong phòng nồng nặc mùi khói thuốc, Cố Chính Vinh ngồi trên bàn làm việc ngẩng đầu nhìn lại, cô không nhìn rõ nét mặt của anh, chỉ thấy anh trầm tư đập tắt diều thuốc trong tay. Căn phòng cách âm rất tốt, cửa đóng rồi im lặng như tờ, Cố Chính Vinh ngồi đó không động đậy, mãi lúc sau mới cất lời, “Tiểu Manh, em qua đây”. Lăng Tiểu Manh vừa nhắc bước theo phản xạ, liền tỉnh ngay, lập tức dừng lại, sau khi dừng bước chỉ nói đúng một câu, “Em nghỉ việc rồi”.

Gương mặt Cố Chính Vinh vẫn ở trong bóng tối, hình như anh đang cười, nhưng Lăng Tiểu Manh tự hỏi lúc này anh tuyệt đối không thể cười được, nhất định cô bị ảo giác, cô nhất quyết không để bị dụ dỗ nữa, đứng yên bên cạnh chiếc sofa trong phòng khách, hai tay tóm lấy phía lưng ghế ngón tay siết chặt, bộ dạng rất kiên quyết.

Cố Chính Vinh không nói, mà đứng dậy bước tới, thoảng mùi hương thân thuộc, Lăng Tiểu Manh chỉ thấy da thịt mình như căng lên, tim đập nhanh hơn, ngón tay nắm chặt.

Đúng, cô đang hạ quyết tâm, nhưng sức mạnh của thói quen suốt hai năm nay quả rất lớn, đối diện với Cố Chính Vinh cô chẳng có cách nào để trấn tĩnh bản thân được.

“Tiểu Manh, anh đã đọc qua đơn từ chức.” Anh bước tới ngồi xuống sô pha, rồi ra dấu bảo cô ngồi xuống, thấy cô không động đậy anh đưa tay kéo cô ngồi xuống.

Chiếc ghế rộng mênh mông, anh vừa chạm tay vào cô đã ngồi xuống ngay, dừng khí lên ở miệng nói: “Em nghỉ việc rồi. Còn chìa khóa xe, em đặt trên tủ giày trong nhà. Còn cả...”.

“Còn cả cái gì?” Anh tiếp lời, “Còn cả việc em định sẽ không nghe điện thoại của anh, không gặp mặt anh, không ở bên anh nữa đúng không?”.

Không ngờ anh lại thẳng thắn đến vậy, Lăng Tiểu Manh chẳng biết phải nói gì, mắt đăm đăm nhìn anh một lúc lâu, cô cúi nhìn rồi khẽ gật đầu.

Má lạnh toát, là tay của Cố Chính Vinh, trong chớp mắt cô giật mình hoảng hốt, nhưng sau đó thấy vai nặng nặng, hóa ra anh đã nghiêng người áp mặt vào cổ cô, hơi thở sâu mà dài, từng luồng khí phả lên mặt cô.

Lăng Tiểu Manh thấy hơi sợ, đưa tay định ôm lấy anh nhưng lại thấy không nên, tay cứng đờ rồi rút lại.

“Anh sao vậy?”

“Chẳng sao cả, chỉ là hơi mệt, muốn tựa một chút.” Cố Chính Vinh không nhúc nhích, giọng nói cũng nhẹ, mãi mới thốt ra được mấy chữ, “Tiểu Manh, em muốn đi thật ư?” Sau khi hạ quyết tâm bỏ đi, cô đã nghĩ rất nhiều về phản ứng của Cố Chính Vinh. Nhưng cô hoàn toàn không thể tưởng tượng được cảnh tượng như bây giờ.

Anh là Cố Chính Vinh, trước mặt cô luôn là người đàn ông đường hoàng ngạo nghễ, với bất cứ chuyện gì cũng điềm tĩnh xử trí, với ai cũng nói cười bình thản. Giờ lại trầm lặng tựa vào vai cô, không phải cô đang mơ chứ? Hành động này khiến cô có ảo giác, ảo giác rằng anh đang dựa vào mình, rằng anh muốn có được sự an ủi và sức mạnh nơi cô.

Giống như có dòng nham thạch chạy qua, lồng ngực đau như phải bồng, hóa ra trái tim run rẩy đã ào ào rỉ máu, Lăng Tiểu Manh dùng tất cả sức lực để khống chế bản thân. Bàn tay đặt bên hông nắm chặt lại, siết mạnh, đầu ngón tay tê dại.

Lăng Tiểu Manh thử mở miệng nói nhưng cổ họng đau rát, cố gắng mấy lần nhưng chẳng nói được thành lời. Trong chớp mắt một bên vai đột nhiên nặng trĩu, dường như anh đã đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể lên cô, người cô như run lên.

Rồi Cố Chính Vinh ngẩng đầu, cuối cùng cũng thấy rõ được nét trên khuôn mặt anh, rất bình tĩnh như thể vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì, “Anh biết rồi, sắp tới em định ở đâu?”. Tối qua anh đã điện cho Tô Ngưng, chẳng lẽ anh còn không biết? Lăng Tiểu Manh tiếp tục im lặng.

Lăng Tiểu Manh lại thấy má mình lạnh toát, động tác quen thuộc, ngón tay Cố Chính Vinh vuốt nhẹ lên, “Cũng được, em đi đi, chuẩn bị triển lãm cho tốt, đợi một thời gian anh sẽ tới đón em”. Câu nói này... Mỗi một từ, mỗi một chữ cô đều nghe rất rõ, thế nhưng không tài nào lý giải được. Tim vẫn đau nhói, hít một hơi để trấn tĩnh lại, Lăng Tiểu Manh trợn tròn mắt, định nói gì đó, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Phòng làm việc của Cố Chính Vinh vẫn luôn bận rộn, từ lúc cô bước vào tới giờ yên lặng chưa quá mười phút, nhưng Lăng Tiểu Manh thấy như gần chục năm, lập tức đứng dậy, chỉ tay về phía cửa, “Anh bận rồi, em phải đi đây”. “Anh còn chưa nói hết.” Cố Chính Vinh vẫn ngồi đó, hiếm khi độ cao đảo lộn thế này, anh ngẩng đầu nhìn, ngăn không để cô bỏ đi.

Nếu để anh nói tiếp liệu cô còn có cơ hội trốn thoát? Thiếu chút nữa là Lăng Tiểu Manh bịt tai lại.

Tiếng gõ cửa gấp gáp, điện thoại trên bàn Cố Chính Vinh reo vang, anh ngoái đầu nhìn, cuối cùng cũng đứng dậy ra nghe.

Anh vừa quay người, Lăng Tiểu Manh đã thấy áp lực giảm đi phần nào liền nhấc chân bước ra cửa.

“Đợi một chút.” Cố Chính Vinh vừa cầm điện thoại vừa nói, trong lòng rối bời, cảm thấy bất lực trước phản ứng của cô.

Lăng Tiểu Manh rốt cuộc vẫn là Lăng Tiểu Manh, phản ứng khi bỏ nhà ra đi cũng khác hẳn với người khác. Những cô gái khác đến một mức độ nào đó bằng bất cứ giá nào cũng sẽ bày tỏ quyết tâm của mình, mãnh liệt hơn một chút thì sẽ quăng đồ đạc vào mặt đàn ông rồi quay người bỏ đi, cô thì ngược lại, đến lúc này vẫn nhẹ nhàng, thỏ thẻ, nếu không cũng im lặng.

Im lặng là tốt, im lặng là vàng, anh phục rồi.

Nhưng cô có được một nơi yên tĩnh để chuẩn bị triển lãm cũng tốt, anh vốn đã định để cô rời bỏ vị trí hiện tại ở công ty, chỉ là chưa kịp nói rõ, tất cả đều trở nên hỗn loạn.

Cố Chính Vinh liền nhấc máy nghe điện thoại, đầu dây bên kia là giọng trợ lý Trần Vân, “Tổng giám đốc Cố, có người muốn gặp ngài”. “Bảo họ đợi chút, giờ tôi không có thời gian.” “Đó là... là vợ con ngài, có thật ngài muốn họ đợi không?” Cố Chính Vinh lặng người, ánh mắt lướt qua

Tiểu Manh lúc này nhân lúc anh không để ý đã mở cửa, tiếng gõ cửa im bật, hai người đứng đối diện nhau trước cửa đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đứng ngoài cửa chính là Nhã Tư Mẫn, thấy Lăng Tiểu Manh chân chừ một lúc, rồi cô cất tiếng hỏi, “Cô là... Tiểu Manh?”. Trợ lý Trần Vân vẫn đứng ngoài cửa, tuy cực kỳ kiềm chế những vẫn thoáng vẻ hiếu kỳ.

Nhìn thấy Nhã Tư Mẫn, Lăng Tiểu Manh lập tức nhớ lại cảnh tượng tối qua ở sân bay, trong nháy mắt cô thấy quần bách vô cùng, nghiêng người nhẹ nhàng nói một câu “Xin lỗi”, rồi nhấc chân toan bỏ đi.

Tuy trong lòng còn rất hỗn loạn, nhưng phản ứng của Nhã Tư Mẫn vẫn rất nhanh, cô túm lấy cánh tay Lăng Tiểu Manh, đồng thời cất tiếng ngăn lại, “Đợi chút, Tiểu Manh, cô đợi chút”. Cố Chính Vinh đã ngắt mấy bước tới, Trần Vân làm việc cùng Cố Chính Vinh đã nhiều năm, sớm được huấn luyện tác phong, hiện tại đã lui ra ngoài. Lăng Tiểu Manh chạy không kịp, bị Nhã Tư Mẫn kéo vào trong phòng, cuối cùng tất cả cùng bước vào phòng của Tổng giám đốc, cửa đóng rồi nhưng chẳng ai nói chuyện, không gian rộng lớn dần trở nên yên ắng.

Lăng Tiểu Manh thử rút tay lại, nhưng Nhã Tư Mẫn vẫn túm rất chặt, không thể rút tay lại, trong bụng cuống lên, mặt cô bỗng đỏ ửng.

Mike đã sáu tuổi, lúc này đứng bên cạnh chứng kiến với sắc mặt kỳ lạ, nhưng thấy Cố Chính Vinh tới liền quên ngay hai người phụ nữ đang lồi lồi kéo kéo bên này, nhảy tới bên anh.

19. , Chương 14

Cố Chính Vinh đưa tay ôm lấy bé Mike đang chạy tới, rồi cất tiếng hỏi Nhã Tư Mẫn, “Sao tới đột ngột vậy? Mới về đến nhà chẳng phải để hai người nghỉ ngơi cho khỏe sao? Đã xảy ra chuyện gì?”- Tận ba câu hỏi liền, Lăng Tiểu Manh nghe xong như ba cái bạt tai giáng xuống, thấy mình đứng đây thật sai lầm và nực cười, cô giằng tay mạnh thêm chút nữa. Nhã Tư Mẫn ngẩng đầu định trả lời, thấy tay hơi động cuối cùng Tiểu Manh cũng giằng ra thành công.

Lăng Tiểu Manh vừa có được tự do liền quay đầu bỏ đi, Nhã Tư Mẫn thở dài, không kéo cô ấy nữa, trong tình cảnh rối ren ấy tiếng nhạc vang lên, Lăng Tiểu Manh lạng người một lúc mới phát hiện là điện thoại của mình, cho tay vào trong túi lấy ra. Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người cô đưa máy lên nghe, đầu dây bên kia là giọng nói quen thuộc, hình như đang cười, “Đồng chí Tiểu Manh, vẫn đang ở công ty à?”. Bùi Gia Tề? Không thềm hỏi sao anh lại gọi điện, Lăng Tiểu Manh trả lời luôn, “Đúng, tôi đang ở công ty, nhưng sắp ra ngoài rồi”. Lăng Tiểu Manh tay ôm điện thoại bắt đầu nói linh tinh, “Tổng giám đốc Cố, Cố phu nhân, tôi thực sự phải đi, còn có việc phải làm, hơn nữa bạn tôi đã đứng đợi bên ngoài”. Đến lúc này rồi, cho dù có là Tổng thống Mỹ gọi điện nhằm thì cô cũng sẽ nói vậy, huống hồ là Bùi Gia Tề, việc cấp bách trước mắt là phải đi khỏi chỗ này, đi rồi hãy tính, giải thích sau cũng được.

Nhưng trong điện thoại vọng ra câu trả lời rõ ràng của Bùi Gia Tề, tiếng cười sang sảng, “Tiểu Manh, không phải cô có thiên lý nhãn thuận phong nhĩ [2] đấy chứ? Sao chuẩn vậy, vừa bói đã biết tôi ở cửa công ty rồi? Có cần tôi vào trong đón không? Tôi sẽ rất vui nếu được tiếp tục làm việc tốt mỗi ngày”. “Tiểu Manh, đừng đi.” Nhã Tư Mẫn cũng cuống, ngoài đầu nhìn Cố Chính Vinh, “Chính Vinh, không phải cô ấy đang hiểu lầm chứ? Để em nói được không?” Còn muốn nói gì? Cô thật sự không muốn nghe, Lăng Tiểu Manh nhất thời cuống quýt, “Không cần nói nữa. Tôi không hiểu lắm đâu, bạn tôi thực sự đang đứng ở ngoài, không tin để tôi anh ấy vào đón”. Từ đầu đến cuối, Cố Chính Vinh không hề lên tiếng, lúc này cũng bắt đầu chau mày, “Tiểu Manh, em trả lời câu hỏi của anh trước đã. Người bạn nào tới đón em? Mời anh ta vào”. Chịu rồi, Lăng Tiểu Manh mặt mũi sầm sì nói vào trong điện thoại: “Anh có thể vào đón tôi được không?”. Tuy không ngờ cô nói vậy thật, Bùi Gia Tề vẫn trả lời rất nhanh, “Đương nhiên rồi, cô đang ở đâu?”. “Tôi đang ở phòng của Tổng...” Giọng không thể bé hơn, Lăng Tiểu Manh thực không dám tưởng tượng việc gì sắp xảy đến.

Nhã Tư Mẫn vẫn muốn nói gì đó, Cố Chính Vinh ngoái đầu hỏi đứa bé bằng tiếng Thụy Điển, “Mark, đã xảy ra chuyện gì?”. “Lúc ăn cơm mẹ nói có người nhìn chúng ta, liền đưa con tới đây”, giọng đứa nhỏ giòn tan, nói tiếng Thụy Điển.

Hai người họ kể hỏi người đáp, Nhã Tư Mẫn cũng chẳng có thời gian, “Tiểu Manh, lần này trở là để nói cho cô biết tại sao tôi và Chính Vinh lại kết hôn, cô đừng vội đi, để tôi nói hết đã”. Thời đại này còn có bà vợ tóm lấy người tình của chồng mình giải thích tại sao năm ấy họ lại kết hôn ư? Lăng Tiểu Manh choáng váng thật sự.

“Cố phu nhân, tôi đã nghỉ việc rồi, cũng sắp rời công ty việc riêng của hai người tôi không muốn nghe, tôi...” Còn chưa nói hết câu thì điện thoại trên bàn làm việc của Cố Chính Vinh lại reo lên, cả hai cùng quay sang nhìn. Cố Chính Vinh đặt Mike xuống ra nghe, Trần Vân lại báo cáo: “Tổng giám đốc Cố, có Bùi tiên sinh, nói tới đón Lăng tiểu thư”. “Thật sao? Vậy để anh ta vào.” Cố Chính Vinh chau mày nếu thoáng nhìn sẽ không thể phát hiện, rồi ngoái đầu nhìn Lăng Tiểu Manh.

Nhã Tư Mẫn còn chưa phản ứng gì thì Lăng Tiểu Manh đã kinh sợ khiếp đảm.

Hai năm trời tường tận sắc mặt lời nói, cô quá hiểu mỗi một động tác dù là nhỏ nhất của Cố Chính Vinh muốn ám chỉ điều gì, lúc này phía sau vẻ bình tĩnh yên ả kia chẳng biết bao nhiêu sóng dữ đã bắt đầu nổi dậy, cô không dừng được miệng lắp bắp.

Cánh cửa mở tung, một chàng trai bước vào, trước nhìn hết thấy, rồi dừng lại bên Lăng Tiểu Manh khoác tay lên vai cô, cúi đầu nhếch miệng cười, đúng là đồng chí Bùi Gia Tề khi nãy nói trong điện thoại rằng sẽ làm việc thiện mỗi ngày.

Nụ cười rạng ngời như mùa thu tỏa nắng, còn hành động thân mật của anh ta, đến cả Nhã Tư Mẫn khi nãy còn tóm lấy Lăng Tiểu Manh cuống cuống giải thích cũng đứng nhìn trân trân, Lăng Tiểu Manh thấy anh làm vậy hoảng quá, len lén nhìn Cố Chính Vinh.

Chỉ liếc trộm thôi nhưng Lăng Tiểu Manh thấy toàn thân ớn lạnh, cả người như bị bỏ trong tủ đá, lại nhìn ánh mắt Bùi Gia Tề thấy có phần không ổn.

Mỹ nam à, tôi biết anh tới giúp tôi, nhưng có cần lần nào xuất hiện cũng phải kinh động tới quỷ thần thế này không? Cô thực sự trở tay không kịp.

Không dám nhìn vẻ mặt của bất cứ ai, Lăng Tiểu Manh cúi đầu, đẩy Bùi Gia Tề đi thẳng ra ngoài. Lần này không ai lên tiếng cản lại, cô đi tới cửa chính, bước chân chậm dần, bên tai là tiếng cười của Bùi Gia Tề, “Tiểu Manh, lần nào trông thấy cô cảnh tượng cũng thật đặc sắc, tôi rất báỉ phục”. Báỉ phục? Kiểu báỉ phục này, cô không thể đỡ được.

Đứng dưới ánh nắng Lăng Tiểu Manh hoang mang, Bùi Gia Tề đã bước tới bên xe mở cửa, ngoái đầu lại nhìn cô, “Lại đây, sắp tới sẽ có nhiều việc lắm, đừng lãng phí thời gian nữa”. “Nhiều việc?”, Lăng Tiểu

Manh hoang mang, nhưng khi cô nhìn thấy Tô Ngưng bên trong xe, sự hoang mang trở thành bình tĩnh, rồi ngoái đầu nhìn Bùi Gia Tề thật kỹ.

Ánh nắng chói chang, làn da cô trắng muốt, khi nhìn lại đầu hơi nghiêng, ánh nắng như lượn vòng quanh gương mặt cô, rõ ràng vẫn là Lăng Tiểu Manh lặng lẽ mà nhút nhát, Bùi Gia Tề lại thấy trong chớp mắt cô đã thay đổi rất nhiều, khiến anh chói mắt.

Hoặc đó chỉ là cảm giác riêng của anh, có cảm tình với một người, càng ngắm lại càng thích.

Tô Ngưng đã mở cửa, ngồi ở ghế sau nhìn Lăng Tiểu Manh nháy mắt ra hiệu, thấy cô không phản ứng liền chạy lại kéo cô vào trong xe.

Dọc đường Tô Ngưng cố gắng giải thích nhưng Lăng Tiểu Manh vẫn như người ngủ mê.

Đời người thật quá nhiều bước ngoặt, lần trước cô thấy mình như đang leo lên một ngọn dốc, không ngờ buông xuôi rồi lại gặp được Cố Chính Vinh. Còn lần này, khi bản thân sắp sa vào vũng bùn, đang hoảng loạn lùi bước, hoang mang nhìn tứ phía lại gặp được Bùi Gia Tề.

Giọng Tô Ngưng vẫn không ngừng bên tai, nhưng cảm xúc của cô đã bay tới miền xa xăm... Ánh đèn mờ ảo dưới núi, đại dương trắng lệt, ngẩng đầu là ánh trăng dát bạc, sáng trong đến diệu kỳ, Cố Chính Vinh nói: “Tiểu Manh, có muốn ở bên anh không?”. Chiếc xe dừng lại, có thể trông thấy kiến trúc tuyệt đẹp của tòa nhà, Tô Ngưng tròn mắt nhìn cô, Bùi Gia Tề cũng ngoái đầu lại, mỉm cười, “Đến rồi, có muốn lên trước không?”. Ánh trăng chiếu vào trong phòng ngủ, căn phòng chẳng bày biện gì nhiều, chỉ có một chiếc giường lớn mênh mông, cô lại nghe bên tai như văng vẳng giọng nói của Cố Chính Vinh: “Tiểu Manh, em có muốn ở bên anh không?”. Trước mặt là Tô Ngưng và Bùi Gia Tề, cuối cùng cô cũng trả lời, giọng rất điềm tĩnh: “Được, tôi muốn”. Phòng thiết kế nằm trên tầng hai, cả một khoảng không gian rộng rãi, thoáng đãng, bực chề tác rộng mênh mông, bốn bề là kính, ánh nắng chan hòa khắp nơi. Lúc ba người học đứng ở đầu cầu thang, Tô Ngưng ngạc nhiên hét lên, “Rộng thế này ư, ngưỡng mộ quá”. Bùi Gia Tề mỉm cười giải thích: “Giáo sư thường bận bịu ở xưởng của ông, còn một vị cộng sự khác theo kế hoạch đã ra nước ngoài thỉnh thoảng mới về thôi, anh ấy chỉ làm chơi, nên ở đây lúc nào cũng rộng rãi”. Lăng Tiểu Manh lặng lẽ nghe, rồi bước tới đứng bên cạnh bàn, nghiêng đầu nhìn Bùi Gia Tề khẽ hỏi: “Có được không?”. Anh gật đầu, rồi cô kéo ghế ngồi xuống, hai tay đặt lên bàn, khẽ mỉm cười.

“Tiểu Manh, em có muốn ở bên anh không?” Ở bên nhau thì sao chứ? Dưới ánh nắng có một thứ trong trái tim cô chợt mình trở dậy, cô gấp lại, gói ghém, ẩn xuống, ẩn cho tới khi bản thân chẳng còn nhìn thấy, dù có không quên được, cũng phải cố sức mà quên đi, sẽ có một ngày quên được.

Quẩn quanh mà tình cảm không còn cũng chẳng để làm gì, cái cô thật sự muốn, là ước mơ của chính mình!

[1] Đây là một câu chuyện dân gian kể về chàng Tạ Đoan mồ côi cha mẹ từ nhỏ, lại cần cù siêng năng nên Thiên Đế cảm động xuống giúp chàng.

[2] Mắt nhìn ngàn dặm, tai nghe trong gió

Chương 14: Xin cho em có được thành quả

Chiều tối hôm đó, Lăng Tiểu Manh đứng trên ban công với cái bụng rỗng sôi ùng ục, nhìn rất lâu, mãi cho tới khi màn đêm buông xuống, đèn đường đã sáng. Cô nghĩ mình thật quá may mắn, nói không chừng sau này ông trời cũng sẽ tiếp tục phù hộ cô, giúp cô gặp được người đàn ông rất đỗi bình thường trước khi tuổi già ập đến. Tất cả mọi người đều muốn được ở bên nhau trọn vẹn, nhưng có vài người chỉ cần một ngôi nhà, có sự an tâm bầu bạn, hết như những người đang ở dưới nhà kia.

Tất cả tuần tự từng bước, hàng ngày Lăng Tiểu Manh vui đầu chỉnh sửa bản thảo trong phòng Thiết kế, lúc lại đến chỗ ông Lý xem xét tiến độ, thấy những thiết kế của mình mỗi ngày dần thành hình, mỗi khi lướt ngón tay trên những đường nét nuột nà của những thiết kế đó, cô đều thấy hân hoan, ấm lòng lại.

Bùi Gia Tề vẫn phải làm việc, cũng không phải ngày nào cũng tới, thỉnh thoảng đột ngột chạy tới gặp cô, cầm tờ bản thảo là hai người có thể trò chuyện cả ngày.

Sau này đến cả Tề Cách Cách cũng biết được chỗ này, có lần cùng Bùi Gia Tề đến thăm, nói chuyện âm ỉ suốt nửa ngày, lúc sắp đi còn kéo cô cùng dự party, bị từ chối thì bộ dạng ủ rũ đau khổ. Cuối cùng không cưỡng lại được Tiểu Manh buộc phải đồng ý, gương mặt Tề Cách Cách chớp mắt đã sáng bừng lên.

Sau đó Tề Cách Cách năng tới hơn, dù gì cô ấy cũng học thiết kế, lúc rỗi rãi thì tới nghỉ ngơi, thậm chí có lúc còn ôm cả máy tính tới làm bài tập, ngồi xuống là hết cả ngày, có lần đột nhiên nhắc tới Cố Chính Vinh, nói ông chủ cũ của cô đột nhiên ra nước ngoài cô có biết không? Mọi người đều đồn đãi không biết có phải anh sắp bị hạ bệ hay không, mà biến mất đột ngột như thế.

Lúc ấy cô đang cúi đầu vẽ một giá sách hình chữ Z trên bản thảo, trượt tay, nét bút đang vòng sang trái đột nhiên run rẩy gạch sang phải, Tề Cách Cách thấy vậy có phần ngạc nhiên, “Tiểu Manh, giá sách thế này đâu có đứng được?”. Cô không ngẩng đầu, ra sức xóa, vừa xóa vừa nói: “Không đứng được, là tôi vẽ sai”. Tề Cách Cách không nghi ngờ, lập tức quên luôn chủ đề đang nói, tiếp tục nhiệt tình hăng hái. Thực ra Lăng Tiểu Manh rất ngưỡng mộ cô gái này, Tô Ngưng và Tề Cách Cách đều rất tốt, làm việc gì cung hăng hái nhiệt tình, giậm chân là xuất phát, cho dù dưới bóng chiều tà cũng thấy trên mình họ ánh dương tỏa ra chói lóa.

Có những lúc không dừng được cô lấy mình ra so sánh với họ, rồi lại thấy mình thật khác thường. Tuổi tác không hơn kém nhau là mấy, người ta như cây xanh vươn mình mạnh mẽ dưới nắng sớm, còn cô giống như hạt mầm cỏ trong khe núi, đơn độc sinh tồn trong kẽ đá, tất cả sinh lực đều dồn vào nuôi dưỡng cơ thể, dốc sức nắm lấy từng giọt nước, từng chút dinh dưỡng, cho dù tất cả những thứ đó đối với cô đều rất xa xôi.

Hạt mầm cỏ trong khe núi, cuối cùng cũng có thể ra lá, thì thoảng khi ánh nắng ào tới, còn lo mình sẽ bị khô héo, nên không thể không co mình lại, náu ở nơi thấp nhất có thể.

Đương nhiên rồi, ngoài hai người con gái này, cuộc sống của cô còn có Bùi Gia Tề, thời gian quen nhau lâu dần, cô càng lúc càng thấy anh ngoài vẻ điển trai khiến người ta kinh động, cũng chỉ là một người con trai bình thường. Yêu thích nghệ thuật, nói chuyện rất hợp với cô, cũng giống như Tề Cách Cách, sinh ra đã thuận buồm xuôi gió chưa từng gặp phải trắc trở gì, do đó cái nhìn về cuộc đời, về người khác hoàn toàn sáng lạn.

Trong mắt họ, sự nhút nhát, nhu nhược, mãi miết siêng năng của cô thật đáng yêu nhưng trong lòng Lăng Tiểu Manh rất rõ, đó là bởi trong thế giới của họ cô là một ngoại lệ. Trên đời này có biết bao cô gái bình thường như cô, rất nhiều người chỉ lặng lẽ sống cho hết cuộc đời mình.

Ngày tháng trôi như dòng nước, phẳng lặng mà nhanh chóng. Cô ra sức đoạn tuyệt tất cả những mối quan hệ đã có trước kia, đổi số điện thoại, xóa sạch danh bạ, tìm một căn nhà nhỏ, mang theo những thứ đồ gọn nhẹ dọn đến.

Thượng Hải là thành phố vô cùng rộng lớn, nhưng đối với những người năng lực không có hoặc dưới trung bình thì dù ở đâu cũng chẳng thể ở lâu. Cũng may hai năm trước cô đã có dự định, mỗi tháng để riêng những khoản không tiêu gì, cứ thế để dành dần dần, thuê một căn nhà khi đó vẫn nằm trong khả năng của cô.

Nhưng Tô Ngưng không đành lòng, ở cùng cô vài hôm đã quen phòng ốc sạch sẽ, trước khi ngủ có đồ ăn khuya, sáng sớm dậy có bữa sáng trước mặt quả là những tháng ngày tươi đẹp, nên khi Lăng Tiểu Manh thu xếp hành lý cô luôn đứng bên cạnh với bộ mặt đau khổ.

Nhưng Lăng Tiểu Manh tự nhiên cũng có cách kiên quyết khác hẳn người thường, sau cùng vẫn xách hành lý dọn tới căn phòng nhỏ mới thuê. Hôm đó là Chủ nhật, ngoài Tô Ngưng cô không thông báo cho ai, cân nhắc tới việc giao thông thuận tiện, cô thuê căn phòng ở trung tâm thành phố, nằm trong một tòa nhà kiểu cũ, còn có thang máy lồng thời Trương Ái Linh, nhưng đã được cải tạo thành chiếc thang máy nhỏ, rất thuận tiện.

Cô ở tầng ba, căn phòng rất nhỏ, nhưng ngăn nắp sạch sẽ, chủ nhà là một cặp vợ chồng già hiền lành, vừa nhìn thấy cô đã rất vừa lòng, lúc bàn chuyện thuê nhà cũng rất thoải mái.

“Thu xếp xong đâu đấy cũng tới gần tối, cô đứng trên ban công nhỏ ngắm hoàng hôn, trên trán có mồ hôi, cô đưa tay quạt.

Chiều mùa hè, ánh hoàng hôn màu cam, xung quanh không một gợn mây, bầu trời như một vũng nước đục mờ, những công trình kiến trúc nối tiếp nhau bập bềnh như sóng cả, cửa sổ ngoài ban công đều mở tung, trời vẫn rất oi bức. Tay nắm lấy lan can cô hít thở thật sâu, trong không khí có đủ mọi loại mùi vị, mùi cá chép kho thịt, mùi rau xào còn cả mùi măng xào thịt, ngào ngạt hương thơm.

Dưới gác mọi người bước vội vã, còn cả những bà vợ tay xách nách mang đủ loại túi thức ăn từ chợ trở về, gặp hàng xóm, liền dừng bước hỏi thăm thăm ba câu thường nhật, rồi ai về nhà nấy.

Ngẩng người trên ban công cô thất thần từ lúc nào không hay, hóa ra đây mới là cái đẹp thực sự của thành phố này, còn cô một mình ngồi trên căn gác cao cô đơn lạnh lẽo, nên mãi mãi không bao giờ thấy được.

Chiều tối hôm đó, Lăng Tiểu Manh đứng trên ban công với cái bụng rỗng sôi ùng ục, nhìn rất lâu, mãi cho tới khi màn đêm buông xuống, đèn đường đã sáng. Cô nghĩ mình thật quá may mắn, nói không chừng sau này ông Trời cũng sẽ tiếp tục phù hộ cô, giúp cô gặp được người đàn ông rất đổi bình thường trước khi tuổi già ập đến. Tất cả mọi người đều muốn được ở bên nhau, được yêu nhau trọn vẹn, nhưng có vài người chỉ cần một ngôi nhà, có sự an tâm bầu bạn, hết như những người đang ở dưới nhà kia.

Chỉ có điều khi cô đang nghĩ vậy thì đột nhiên thấy trước mắt mình hình ảnh, những ngón tay lạnh băng của Cố Chính Vinh, bờ môi ấm mềm, còn cả cặp lưỡi quấn quýt lấy nhau...

Cô quay người trở vào trong, không bật đèn không kéo rèm cửa. Ánh trăng dần lên, nhưng ban công vừa nhỏ vừa hẹp, nên ánh trăng chỉ có thể dừng ở trước cửa, chẳng thể vào bên trong.

Căn phòng trống không, Lăng Tiểu Manh đứng trước sofa đưa tay vuốt má, lạnh băng, môi có vị mặn, nhấp thêm lần nữa thấy có vị đắng.

Ngày hôm sau Lăng Tiểu Manh dậy từ sớm tỉnh mơ, cùng Tô Ngưng tới trung tâm triển lãm quyết định mẫu bài trí trên bức triển lãm. Họ nói chuyện dọc đường, được một nửa thì điện thoại Lăng Tiểu Manh reo lên, Bùi Gia Tề nói anh sắp tới chỗ ông Lý, hỏi cô có cần gì không.

Lăng Tiểu Manh nói mình và Tô Ngưng đang trên đường tới trung tâm triển lãm, không cần gì cả và cảm ơn

Tô Ngưng và cô đã quá quen nhau, lúc này ngồi bên cạnh liền chau mày, vừa lái xe vừa tẩy não cho cô.

“Tiểu Manh à, không phải tôi đã nói với cô, anh chàng họ Bùi kia rất tốt với cô, người đàn ông như thế kiếm ở đâu ra? Nếu là tôi, đã vồ lấy từ lâu rồi.” Lăng Tiểu Manh ngồi cạnh im lặng không nói, hai tay mân mê viền túi, sau cùng tới khi Tô Ngưng sốt ruột không thể đợi câu trả lời lâu hơn được nữa, cô mới nói, “Tôi không nghĩ nhiều đến thế”. Tô Ngưng nghe xong liền nhe răng, trợn mắt lên nhìn cô rồi nói, “Đừng nói với tôi là cô vẫn còn nhớ chuyện trước kia đây nhé, sắp được hai mươi ngày rồi, chúng ta là phụ nữ hiện đại, già từ quá khứ mất hai tuần là nhiều lắm rồi, đã hiểu chưa?”. Câu nói này thật quen, trước đây cô cũng đã từng nghe. Khi Cố Chính Vinh cất lời, giọng rất chắc chắn, đi tìm chút phong vị tương tự cũng không được, dường như chỉ có anh nói mới khiến cô không nghĩ ngợi gì cả.

Cô không biết người khác phải mất bao lâu để quên đi một người đàn ông, nhưng đối với cô, cô quên chính là khi ngoái đầu nhắm chặt mắt lại, rồi sau đó mở mắt nhìn về phía trước.

Con đường này dài biết mấy, cũng không thể ngoảnh đầu, nhìn lại thì có ích gì, dùng cách khác để quên thôi.

Thế này cũng tạm gọi là quên, quay sang nhìn Tô Ngưng còn đang đợi câu trả lời, Lăng Tiểu Manh mỉm cười, rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Tới trung tâm triển lãm, Lăng Tiểu Manh ngắm khu vực quy định một cách cẩn thận, bản vẽ sơ bộ đã được tính toán đầu vào đầy, cô cầm trên tay đo đạc kỹ lưỡng, nghĩ xem làm thế nào để trưng bày số gia dụng kia sao cho thật hoàn mỹ.

Tô Ngưng đứng bên nghe điện thoại không ngừng, giọng vừa gấp vừa nhanh, khiến người nghe có cảm giác triền miên không dứt. Rồi đột nhiên, Tô Ngưng im lặng, Lăng Tiểu Manh đang cúi đầu chỉnh sửa bản vẽ, sự yên tĩnh này khiến cô ngạc nhiên, ngẩng đầu lên thì thấy một người đàn ông đang đi thẳng về phía mình.

“Trùng hợp vậy, Tô tiểu thư, Tiểu Manh, hôm nay tới xem bức trưng bày ư?” Người đàn ông ấy dáng vẻ nho nhã, lúc nói chuyện một tay hút túi quần, ngón cái lộ ra, trắng và thon dài.

Là Đồng Diệc Lỗi, Tô Ngưng lập tức rơi vào thế phòng vệ, mắt nheo lại, Lăng Tiểu Manh lại là người trả lời, “Đúng vậy, trùng hợp thật”.

Đồng Diệc Lỗi có dẫn theo nhà thiết kế tối, công việc cần làm buổi tối rất nhiều, anh vừa bàn bạc xong xuôi với người phụ trách trung tâm triển lãm đang chuẩn bị đi, thì không ngờ lại trông thấy Lăng Tiểu Manh, còn chưa bước tới, trong lòng đã vui mừng khôn xiết.

Thực ra anh đã tìm cô từ lâu, từ sau lần bất ngờ bắt gặp, Lăng Tiểu Manh gần như biến mất, công ty cũ nói cô đã nghỉ việc, hỏi người khác cũng không được, chắc chắn Tô Ngưng biết, nhưng nếu thử thăm dò cô gái như quả ớt nhỏ này, anh đoán chưa kịp mở miệng đã bị cắt cho tóa máu chuyện cũng theo đó mà gác lại.

Nhưng một khi đã ở trong một ngành, cô ấy còn có thể chạy được đi đâu? Do đó sau này anh quyết đợi cho tới khi cô tự mình xuất hiện, nếu không hôm khai mạc triển lãm thế nào cũng gặp được.

Quả nhiên, ngay tuần đầu tiên, ngày thứ mười lăm, tại đây, anh lại gặp được cô.

Gần một tháng không gặp, Lăng Tiểu Manh vẫn mặc chiếc phong trắng đơn giản, đứng đó cúi đầu vẽ, lúc ngẩng đầu nhìn anh lông mày cũng chẳng buồn động đậy.

Còn chưa đáp anh đã thấy kinh ngạc, lần trước khi gặp cô còn là cô gái nhút nhát ít nói như trong ký ức anh, nhưng khi này lúc cô ngẩng đầu liếc nhìn, vẻ mặt cô khách sáo mà xa cách, như thể trước mắt cô chỉ là một khách qua đường.

Sau khi kinh ngạc, anh bắt đầu thấy bứt rứt, Lăng Tiểu Manh, em có thể dùng muôn ngàn cách để cho anh thấy nỗi oán hận của em, nhưng xin em đừng dùng cách này, tuyệt đối không.

20. , Chương 14 Cont.

Tô Ngưng đã tiến lên phía trước, đứng chắn trước mặt anh chẳng tìm được lời gì để nói, nói bừa vài câu, rồi lại nhìn Lăng Tiểu Manh nói: “Tiểu Manh, anh có vài việc muốn nói riêng với em, có được không?”.

“Nói chuyện riêng? Đồng tiên sinh, anh không buồn giữ thể diện cho tôi đến thế sao, tôi còn sống sờ sờ đây, ngay trước mặt tôi anh còn muốn nói chuyện riêng sao? Ha ha.” Tô Ngưng cướp lời, tuy cười nhưng ánh mắt sắc lém. « lời, tuy cười nhưng anh mat sac lém.

Đồng Diệc Lỗi cố tránh ánh mắt của cô, mỉm cười nói, “Thật ngại quá Tô tiểu thư, tôi chỉ muốn hàn huyên cùng bạn cũ thôi mà”.

Nói đoạn Đồng Diệc Lỗi nhìn sang Tiểu Manh, “Tiểu Manh đầu tháng anh vô tình trông thấy một cô gái trông rất giống em ở khu nhà ngay gần công ty em, cũng đi chiếc PoLo màu đen, em nói xem có thú vị không?”.

“Thật sao?”, hỏi tới mình, Lăng Tiểu Manh không thể không ngẩng đầu, trả lời một câu băng quơ.

“Đúng vậy.” Có vẻ Đồng Diệc Lỗi vẫn còn rất hứng thú, “Còn có điều thú vị hơn, khi ấy có người tới đón cô ta, người đàn ông đó nói ra chúng ta đều biết, em có muốn đoán xem anh ta là ai không? À, Tô tiểu thư có muốn đoán cùng không?”.

Tô Ngưng không nhin được, quay mặt đi mắt long lên sòng sọc, “Vớ vẩn”.

Nhưng Lăng Tiểu Manh thì nghe rõ mồn một, lúc này dừng tay rồi quay sang, nhìn thẳng vào anh ta.

Lăng Tiểu Manh nhìn thấy ánh mắt dăm dăm của người đàn ông này nhìn mình, trong đó cả trăm cả ngàn từ muốn nói, nhưng trong mắt cô chỉ thấy có sự bất lực.

“Tô Ngưng, tôi và Đồng tiên sinh nói riêng với nhau vài câu rồi sẽ trở lại, cô đợi chút nhé.”

Tô Ngưng kinh ngạc, nhưng Lăng Tiểu Manh đã bắt đầu đi ra chỗ khác, Đồng Diệc Lỗi so vai rồi cười, đoạn giải thích, “Thật ngại quá Tô tiểu thư, tôi và Tiểu Manh là bạn cũ hiếm khi gặp nhau nên chỉ muốn hàn huyên đôi chút”.

Họ đi tới khu giếng trời, trung tâm triển lãm được xây dựng theo hình tròn, gần giếng trời có một vườn nhỏ, hè đến hương hoa bay ngào ngạt, khu vườn có cả cây cối, cành lá rủ xuống giờ tay là với được, đáng vẻ rất đổi thân thiện.

“Anh muốn nói với tôi cái gì? Nói đi.” Lăng Tiểu Manh dừng bước rồi quay đầu lại.

Đồng Diệc Lỗi đi sau, vẻ mặt ngẩn ngơ, anh không nhớ Lăng Tiểu Manh đã từng đi phía trước mình, trước giờ cô thường đi cạnh anh, tay anh nắm chặt tay cô, mỗi khi nghiêng đầu là thấy mái tóc đen bóng mượt của cô.

“Tiểu Manh, anh vẫn chưa hỏi em, hai năm nay em sống ở đâu? Sống cùng với ai?”

“Có cần thiết không? Tôi nhớ lần trước anh nói mình đã nghe ngóng được, tôi là người nổi tiếng một mình đi đi về về, không có lấy một người bạn.” Cô bầm sinh giọng nói đã kéo dài, vốn câu trả lời rất dứt khoát, nhưng từ miệng cô phát ra lại nghe như khúc ca rộn ràng.

“Đúng, em nổi tiếng đi về một mình, nhưng trên đời này làm gì có ai một mình đi về. Một người không bạn bè mà lại có thể lên được vị trí thiết kế trưởng của một công ty lớn trong vòng hai năm, nói thật, ngay từ đầu anh đã thấy chuyện này rất lạ kỳ.”

“Giờ tôi đâu còn ở đó.”

“Anh đã nghe nói. Chẳng phải em từ chức sao? Vậy cũng tốt, đến chỗ anh đi, lời đề nghị của anh lần trước vẫn còn hiệu lực, thế nào?”

“Đồng tiên sinh, tôi nhớ lần trước tôi đã từ chối, anh quên rồi sao?”

“Đó là lần trước, giờ em vẫn muốn từ chối sao?”

“Tại sao không? Tôi chẳng thấy có lý do đặc biệt nào để nhận lời anh.”

Tại sao cô ấy có thể nói với mình bằng thứ giọng đó? Trước mặt cô, dường như Đồng Diệc Lỗi chỉ là một kẻ qua đường chẳng liên quan, dùng chân buông vài lời tùy tiện, chẳng có chút hứng thú, muốn kết thúc cho nhanh.

Đồng Diệc Lỗi cuống quá, cuối cùng cũng nói thẳng, “Cố Chính Vinh đã đi rồi, em còn nghĩ gì? Chẳng lẽ chỉ hai tuần ngắn ngủi, mà em đã tìm được người mới?”. Lăng Tiểu Manh gần như đã đoán được anh ta sắp nói gì, chỉ không ngờ là Đồng Diệc Lỗi lại thẳng thắn đến thế, hai mắt mở to, cô nhìn anh ta không nói.

Anh ta vẫn không buông tha, “Để anh đoán nhé, là Bùi Gia Tề? Lăng Tiểu Manh, người đàn ông đó có thể đem lại cho em điều gì tốt đẹp? Em và anh ta đến đâu rồi?”.

Họ nhìn nhau trong vườn hoa rực rỡ, ký ức về một người thanh niên cao gầy với nụ cười thẹn thùng đã đi vào dĩ vãng. Cô biết mỗi ngày đều có những người mất đi mỗi tình đầu, mỗi ngày đều có người tạm biệt quá khứ. Với nỗi đau mình thấy bị thấm đến kinh thiên động địa khiến cuộc đời tan nát, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một bước để trưởng thành.

“Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

“Lăng Tiểu Manh, đừng giả bộ nữa có được không? Không có anh ta, em có thể đứng ở nơi này không?”

Nhìn anh ta lần sau cùng, Lăng Tiểu Manh quay đầu bỏ đi.

Anh ta túm lấy tay cô, “Chẳng phải Cố Chính Vinh đã đi rồi sao? Đến một người đàn ông có gia đình em còn cần, tại sao không chịu nghĩ tới việc trở về bên anh?”.

Tâm trạng này cô hiểu, tôi có thể vứt bỏ cô, nhưng khi tôi muốn nhặt lại, tốt nhất cô nên ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, đừng để tôi phải tốn quá nhiều công sức.

Cô hiểu chứ, nhưng tới giờ khi nó xảy đến với mình, cho dù đang ở trước mặt, nhưng cô vẫn thấy mơ hồ như trong một giấc mơ.

Trong mơ có tuổi xanh tươi đẹp của mình, còn có anh bên cạnh, khi đó thế giới thật hoàn mỹ, nhưng sau đó, tất cả tan biến như mây khói.

Nếu tan biến như mây khói thì đã tốt, giờ đây vẫn gương mặt ấy nhưng cô hoàn toàn thấy xa lạ, cứ đứng mãi trước mắt quanh quẩn không rời.

“Nói hết chưa? Tôi phải đi rồi, Tô Ngưng còn đang đợi ngoài kia.” Anh vẫn không buông tay, Lăng Tiểu Manh ra sức giằng lại, bên tai bỗng nghe tiếng bước chân vội vã, một bóng người lao tới trước mặt, kéo Đồng Diệc Lỗi lại.

Người chạy tới là một cô gái ăn mặc rất hợp thời trang, Lăng Tiểu Manh sau khi được cứu, xoa cổ tay nhìn lại, thấy người này rất quen, nhưng trong lúc này không nghĩ ra được là ai.

Cho tới khi Đồng Diệc Lỗi gọi tên cô ta, “Thương Tử Kỳ, cô lại chạy ra đây phát điên gì thế?”.

Nhớ ra rồi, đây là Thương Tử Kỳ, thiên kim tiểu thư của ông chủ công ty cũ của cô trước đây, không, phải là thiên kim tiểu thư của ông chủ công ty trước trước nữa.

Rồi hai người họ bắt đầu cãi nhau. Lăng Tiểu Manh chẳng muốn nhìn thêm dù chỉ một lần, quay người bỏ đi nhưng một tiếng hét phía sau cô vọng đến, “Có phải là cô ta? Có phải vì cô ta không?”.

Tiếng hét thất thanh, nhưng chẳng cách nào khiến Tiểu Manh chú ý, cô bắt mình không được lấy tay bịt tai, bước nhanh dần bỏ đi.

Cô không có tính hiếu kỳ, chẳng muốn nhiều chuyện làm gì, tất cả đều chẳng liên quan đến cô, Thượng đế xin người hãy để con biến đi thật nhanh.

Đương nhiên, sự việc sau đó lại chứng minh một lần rằng những việc không như ý trên đời này chiếm đại đa số. Mới bước tới cửa phía sau đã có người chạy lại, Lăng Tiểu Manh đã có kinh nghiệm, lần này lúc quay người cô nhanh chân lùi lại một bước rồi mới ngược lên nhìn.

Quả nhiên là Thương Tử Kỳ, nhìn vội một lượt cô thấy mình đã không còn quen người con gái này. Tuy trong ký ức cô ta chỉ là một bóng hình mơ hồ, nhưng dáng vẻ luôn vênh váo tự đắc, cằm hơi nghếch lên, lúc lướt qua người cô không bao giờ thèm để mắt tới, sao có thể giống như bây giờ, nhìn xoáy vào cô, như muốn đóng hai lỗ lên trên người cô?

Lăng Tiểu Manh chưa từng mong đợi người khác nhìn mình với ánh mắt đó, nhất là Thương Tử Kỳ.

Hai năm trước cô ta cùng Đồng Diệc Lỗi quần quýt bên nhau, luôn cố ý đi qua trước mặt cô, tất cả mọi người xung quanh đều yên lặng chứng kiến, cười khẩy chờ màn kịch hay sắp được diễn, rõ ràng mọi người đều lảng lảng làm việc của mình, nhưng trong ký ức của cô lại là tiếng hoan hô đang được kìm nén.

Cơn giận bộc phát được kìm nén trong câm lặng, mỗi lần phải khó khăn lắm Lăng Tiểu Manh mới giấu được cảm xúc của mình, mặt không biến sắc cô không làm được, trong lúc ngập ngừng do dự cô chỉ biết mỉm cười.

Chỉ là để che giấu bản thân, lúc cười cô tự nhiên nhìn về phía trước, nhưng trước mắt chỉ thấy mọi thứ mơ hồ, sau này khi ốm, lúc nào cũng nhìn chăm chú về một hướng, thực tế là nhìn cũng như không.

Thương Tử Kỳ đứng đó nín thở nhìn cô. Đây Lăng Tiểu Manh, cô biết cô gái này, cô gái cô không bao giờ để tâm đến.

Hai năm trước cô dễ dàng cướp đi Đồng Diệc Lỗi từ tay cô gái như chú chuột nhỏ này, chiến thắng chẳng mất chút sức lực, nên đến cả việc Lăng Tiểu Manh biến mất từ khi nào cũng chẳng mấy để tâm.

Hai năm không gặp, dường như cô gái này chẳng có gì thay đổi, cô ta vẫn rón rén như thế, dáng vẻ như hạt cát, hạt bụi trên mặt đất chẳng ai nhìn ra. Nhưng tại sao trời đất lại đảo lộn, người đàn ông vẫn luôn bên mình lại luyến lưu với người con gái thể này, thấy tay một cái đã quăng cô vào nơi cô đơn lạnh lẽo?

Cô không tin, cho dù khi này có tận mắt chứng kiến hai người họ quần quýt bên nhau, cô vẫn không tin!

Cô gái này, nhìn thế nào cũng không đáng để coi trọng, cô ta dựa vào đâu?

Thương Tử Kỳ chẳng phải con nhà quyền thế, nhưng gia đình giàu có, được cha mẹ nhất mực yêu thương, từ trước tới giờ chưa bao giờ phải chịu sự hắt hủi thế này, trong cơn cuồng nộ, cười nhạt thốt ra mấy chữ, “Lăng Tiểu Manh, cô giỏi lắm”.

Thật đúng là... tôi có thể bao giờ. Kể từ lúc ở bên Cố Chính Vinh, Lăng Tiểu Manh đã từng nghĩ rồi sẽ có ngày tương tự thế này xảy đến với mình, thỉnh thoảng nằm mơ cô cũng thấy. Nhưng vì hình tượng của vợ con Cố Chính Vinh quá thuần khiết, thái độ của cô ấy với cô vẫn luôn cổ quái, chẳng có thời gian để tưởng tượng, trong mơ cảnh vợ anh mắng chửi cô là đồ hạ lưu, đề tiện đều rất mơ hồ, gần như chẳng có cách nào tưởng tượng được.

Thật không ngờ những việc mình vốn tưởng tượng sau cùng cũng thành hiện thực, hiện thực thì có thành, nhưng nhân vật chính biến mất, tự dừng lại nảy ra cô Thương Tử Kỳ tám năm trước chẳng có chút liên quan.

Lăng Tiểu Manh toan mở miệng giải thích, lại thấy càng giải thích thì càng đổ thêm dầu vào lửa, chần chừ mất một giây, phía sau có giọng nói sang sảng vọng đến, “Thưa cô, cô đừng nhầm lẫn thế có được không, nhìn cho rõ rồi hãy nói”.

Là Tô Ngưng, Lăng Tiểu Manh thở hắt ra, quay đầu lại thì thấy mắt Tô Ngưng long lên sòng sọc.

Tô Ngưng chạy tới, nhưng mới chỉ quan sát qua đã thấy tình hình đổi khác, lại là người rất biết tầm quan trọng của việc lấy khí thế làm đầu, nên mấy bước sau cùng cô bước chân chậm dần, bước từng bước vững chắc, lời nói cũng sắc bén hơn mấy phần.

“Cô là ai?” Thương Tử Kỳ cũng chẳng phải vừa, nhất thời tức tối nên có phần mất bình tĩnh. Lúc này bỗng nhiên xuất hiện thêm người lạ, bộ dạng thường thấy lại xuất hiện giọng nói lạnh tanh.

“Tôi? Tôi phải hỏi cô là ai mới đúng! Đến thăm quan à? Nhưng bây giờ triển lãm vẫn chưa mở.” Tô Ngưng vốn nói chuyện nhanh, lúc này càng ngắn gọn, giống như trận gió lạnh thổi qua.

“Triển lãm thì có gì đáng xem? Tôi tới là để coi cô gái “hảo hạng” bị người ta đá một lần nhưng không cam tâm, hai năm sau lại xuất hiện như bóng ma để cướp người đàn ông đó lại, cái đó mới hay, cô có hiểu không?”

Tô Ngưng thấy lơ mơ không hiểu đang suy nghĩ, thì lúc này Đồng Diệc Lỗi đã chạy tới, lông mày nhíu chặt giọng lạnh lùng, “Thương Tử Kỳ, chúng ta ra ngoài nói chuyện”.

Đôi môi Thương Tử Kỳ đỏ chót vêu lên như dùng loại son bóng rẻ tiền, thực sự không hợp với gương mặt trang điểm kỹ càng của cô ta. Có thể tưởng tượng một khi lên cơn tức giận, thì dù phần nền có tốt đến mấy cũng không giữ được cơn thịnh nộ đang bùng cháy.

Tô Ngưng đưa mắt nhìn Thương Tử Kỳ rồi lại nhìn Đồng Diệc Lỗi, bị người ta đá một lần, hai năm sau lại muốn cướp anh ta trở lại... Chẳng có nhẽ nhân vật nam chính từ mồm con mụ điên này chính là người đàn ông đó?

Tô Ngưng gần như đã hiểu, rồi lại thấy thật vô lý, tay chỉ thẳng về phía Đồng Diệc Lỗi.

“Cô nói...anh ta?”

Lăng Tiểu Manh đứng bên cạnh nói: “Tô Ngưng, chúng ta đi thôi”.

“Muốn đi? Bị nói trúng rồi là đòi đi sao? Không muốn người khác biết mình là hạng người đó đúng không?” Thương Tử Kỳ tiếp tục nói.

Tô Ngưng vốn đã định đi, lúc này lại không động đậy, quay đầu nhìn hai người kia một lượt, “Thưa quý cô, loại người này cô thích thì thôi, nhưng đừng tưởng cả thế giới này cũng có con mắt như cô chứ”.

“Vừa rồi tôi tận mắt chứng kiến hai người họ lôi lôi kéo kéo, còn nữa, ở đây đến lượt cô nói chuyện sao?”, Thương Tử Kỳ lại hất hàm, nhìn Tô Ngưng mắt lạnh tanh.

“Tô Ngưng, chúng ta đi thôi.”

“Lôi lôi kéo kéo? Tôi thấy khi nãy cô hoa mắt thì có! Nếu không chẳng may đúng lúc nhìn thấy Đồng tiên sinh động tay động chân với Tiểu Manh chúng tôi, người khác thì tôi cũng chẳng nói gì, nhưng anh ta sao? Đừng làm người ta chết cười chứ!”

“Cô nói ai động tay động chân? Nói chuyện phải biết chú ý chút, đừng sỉ nhục người khác.”

Khi nãy còn cảm hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lúc này đột nhiên Thương Tử Kỳ như con thú bị tấn công liền xù lông, vùng lên dữ dội.

Tô Ngưng lắc đầu, quay sang thở dài, “Tiểu Manh, thực sự phải để họ trông thấy người đàn ông theo đuổi cậu ở đẳng cấp nào, nếu không lại huênh hoang tới nực cười thế kia”.

“Đừng có đùa, nếu có người muốn cô ta, cô ta còn tự mình chạy đi cướp người yêu cũ về làm gì?”

Vốn đã định đi, nghe câu đó cả Lăng Tiểu Manh và Tô Ngưng đều quay đầu lại, vẻ mặt thay đổi hoàn toàn.

Lăng Tiểu Manh còn khá kín đáo, những lời Tô Ngưng nói khi này cô không thật đồng tình, vốn định lặng lẽ ra ngoài rồi mới nói chuyện với Tô Ngưng, giờ đây khi nghe thấy những lời này của Thương Tử Kỳ cô thực sự không thể tin nổi, nhìn cô ta đầy vẻ kinh ngạc.

Tô Ngưng khá thẳng thắn, trong bụng nghĩ thế nào đã hiện rõ trên mặt, đúng ba chữ: Đồ ngu xuẩn!

Làm người có thể đề cao bản thân, có thể coi mình là trung tâm, nhưng cũng không thể huênh hoang tới mức này chứ? Có thể coi đây là nguyên nhân khiến cô ta và Đồng Diệc Lỗi có thể ở cùng nhau, hai người này rõ ràng quá hợp!

Sau cùng Thương Tử Kỳ bị Đồng Diệc Lỗi kéo đi. Tô Ngưng không nhịn được, gườm gườm nhìn theo bóng người họ, Lăng Tiểu Manh đứng bên cạnh đang định mở miệng nói liền bị cô chặn lại, “Đừng nói nữa Tiểu Manh chẳng phải thời trẻ tuổi bột gạo phải thẳng khốn sao? Phụ nữ chúng ta phải hướng về phía trước”.

chút, nói thực cô không biết tại sao Tô Ngưng lại kích động tới vậy. Hai người họ thực sự gần đây rất hợp nhau, nhưng Tô Ngưng là cô gái lớn lên ở thành phố, theo lý mà nói cho dù có muốn bênh vực kẻ yếu như cô thì cũng không thể qua mặt với người trong giới mình thường hay gặp.

“Nhìn tôi làm cái gì? Làm việc làm việc.” Chẳng để tâm cô đang nghĩ điều gì, Tô Ngưng giơ tay xem đồng hồ, rồi tiếp tục hùng hổ bước đi.

21. , Chương 15

Chương 15: Đừng nói với anh, tôi yêu anh

Lăng Tiểu Manh nhìn lên mặt bàn, ánh nền lung linh có thể do thứ ánh sáng mập mờ này đem lại ảo giác, đôi mắt ấy như mặt nước lăn tăn gợn sóng trong gió, những gợn sóng khẽ chuyển động. Tô Ngưng nghĩ chắc chắn là ảo giác, rõ ràng Lăng Tiểu Manh đang mỉm cười, nhưng cô lại thấy như đang khóc.

“Không phải, Tô Ngưng, tôi yêu anh ấy.”

Ra khỏi trung tâm triển lãm rồi lại tới phòng chế tác, triển lãm sắp khai mạc, còn biết bao nhiêu thứ phải làm, tuy đã nghĩ kỹ là phải bức cung, nhưng sau cùng Tô Ngưng vẫn không tính tới chuyện phát triển thêm câu chuyện.

Xong xuôi cũng đã quá muộn, hai người họ đều chẳng phải người kỹ tính gì lắm, lúc bận rộn mỗi người một chiếc hamburger ăn loáng cái là xong, cuối cùng lúc tới phòng chế tác dưới nhà đã nghỉ bán hàng, nhưng trên xưởng vẫn rất náo nhiệt, cách đó rất xa có tiếng nhạc xập xình từ quán bar vọng lại

Lăng Tiểu Manh đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nheo mắt tìm taxi trên đường, “Tô Ngưng, hôm nay muộn quá rồi, cô về thẳng nhà đi, tôi gọi taxi về”.

“Muộn quá á? Giờ mới có mấy giờ, hôm nay tôi muốn uống một ly, đi cùng tôi nhé.”

Trước giờ không có thói quen này, Lăng Tiểu Manh lại nhớ tới bài học đau đớn sau khi uống rượu, lập tức lắc đầu.

Nhưng Tô Ngưng đã ở bên cô một thời gian khá dài, lúc này giống như con giun trong bụng cô, tay tóm lấy tay cô đề phòng cô bốc hơi.

“Mặc kệ, hôm nay tôi đã cứu cô một lần, mau đến làm bạch hạc báo ân.”

Lại là bạch hạc báo ân? Vốn rất nhạy cảm với mấy từ này, trong bóng tối miệng Lăng Tiểu Manh mím lại thành một đường thẳng.

Nhưng thực sự cô thấy hôm nay Tô Ngưng có gì đó không được bình thường, cuối cùng Lăng Tiểu Manh chẳng biết phải làm thế nào, đành cùng cô đi tới quán bar gần đó. Trong bar cũng không ồn lắm, trên sân khấu có người đang hát Jazz, những chiếc ghế và bàn tròn cao, trong bát thủy tinh có thấp nên, lung linh tỏa sáng.

“Tiểu Manh, làm sao cô lại quen với tên khốn kia?”

“Tô Ngưng...”, không muốn nói nhiều, giọng Lăng Tiểu Manh bắt đầu kéo dài.

“Cô không muốn nói? Vậy để tôi đoán nhé, là bạn học phải không? Thanh mai trúc mã đúng không?”

Có phần bất ngờ, hai tay Lăng Tiểu Manh tóm lấy ly rượu, cô cười miễn cưỡng, “Làm sao cô biết? Chuyện từ lâu lắm rồi”.

“Lâu là bao nhiêu lâu?”, Tô Ngưng hỏi rất thẳng thắn.

Trước giờ chưa từng nói với ai về chuyện này, Lăng Tiểu Manh chỉ thuận miệng trả lời, “Tám năm. Nhưng sau này anh ta cùng Thương Tử Kỳ ra nước ngoài, đã hai năm rồi chúng tôi không gặp nhau”.

“Tám năm. Lâu thế kia à!” Tô Ngưng hít một hơi, ánh mắt có phần nề phục, “Tiểu Manh, cô lợi hại hơn tôi, mối tình đầu của tôi là từ hồi học đại học, mới bốn năm”.

Thế mà cũng so sánh được sao? Lăng Tiểu Manh chẳng còn gì để nói.

Tô Ngưng tiếp tục hỏi, “Vậy cô gái đó chính là Thương Tử Kỳ?”.

“Đúng.” Trả lời đúng một câu ngắn gọn, đối với chuyện xảy ra sau đó, thực sự Lăng Tiểu Manh không nắm rõ, cũng chẳng muốn biết thêm.

“Người đàn ông đó vì Thương Tử Kỳ mà chia tay với cô? Vậy thì buồn cười thật?” Nhớ lại Thương Tử Kỳ, Tô Ngưng vẫn xì mũi khinh bỉ.

“Tại sao lại chia tay?”

“Tôi cũng không nhớ. Chẳng có ai liên quan, nên không muốn nhớ quá nhiều.”

“Lừa đảo.” Tô Ngưng uống rượu rất nhanh, chớp mắt cốc rượu đã cạn tới đáy, lúc này nằm bò ra bàn, tay chống cằm mắt nhìn cô, bóng hắt trên mặt bàn dưới ánh nến dao động không ngừng, rồi đột ngột nói ra đúng hai từ.

Lăng Tiểu Manh cũng không giống như trước dễ dàng bị vẻ mặt này làm cho giật mình, mà trả lời một cách hết sức nhẹ nhàng và chắc chắn: “Thật mà, tôi đã quên rồi”.

Tô Ngưng lại thấy kinh ngạc, nhìn Lăng Tiểu Manh rồi lặng yên một lúc.

Cô thấy người con gái trước mặt mình đã thay đổi, tuy vẫn là Lăng Tiểu Manh, cô gái nhỏ bé đơn giản mộc mạc, ăn mặc thoải mái tùy tiện, nói chuyện thỏ thẻ, nhẹ nhàng, nhưng mấy ngày nay có một điều gì đó rất khó hình dung, không mấy rõ rệt nằm tận sâu trong vẻ ngoài lặng thinh của cô ấy, giờ theo thời gian đã dần dần lộ ra.

Tô Ngưng biết hôm nay mình có phần mất kiểm soát, thực ra cảnh tượng Đồng Diệc Lỗi và Thương Tử Kỳ xuất hiện khiến cô thấy như đã từng gặp ở đâu đó, khiến cô nhớ lại quá khứ đã qua của mình, nhớ lại mối tình đầu, nhớ lại một người đàn ông khác.

Mối tình đầu của cô là ánh mặt trời lung linh xuyên qua những tán lá trải dài trên con đường thời đại học, là những lần dạo chơi miên man trên sân vận động sau buổi vũ hội, là mười đầu ngón tay ấm nóng lồng vào nhau, và cả nụ hôn đầu khi hai đôi môi run rẩy chạm vào nhau trong khu rừng nhỏ.

Cô là người Tứ Xuyên, tính tình nóng nảy, không phải là cô gái sinh ra lớn lên ở thành phố này, hồi đầu mới tới đây cũng chỉ vì người đàn ông đó. Đây là quê hương anh, là nơi anh sinh ra và trưởng thành.

Sau khi tốt nghiệp, cô nghĩ mọi cách để được đến đây, một năm sau vất vả khổ cực lắm mới tìm được công việc ở nơi này, vui mừng hân hoan rằng mình có thể tới đoàn tụ cùng anh. Thế nhưng người đàn ông mới chỉ một năm còn nắm lấy đôi tay cô mà thề thốt, lúc gặp lại về mặt bút rứt, cũng chẳng có ý đưa cô về nhà, tìm đại một nhà nghỉ sơ sài nhất cho cô.

Bỗng nhiên cô thấy có gì đó không bình thường, nhưng người con gái nóng nảy dũng cảm này, trước mặt người đàn ông mình yêu giống như một đứa trẻ sơ sinh không chút sức lực. Cô không muốn hỏi, cũng không muốn nghe thấy câu trả lời không giống như trong tưởng tượng. Cả thế giới có thể nói dối cô, thế nhưng người này thì không thể, cô cũng không tin anh đã lừa dối mình.

Cho dù suy nghĩ mềm yếu có mù quáng đến đâu, thì cũng sẽ sớm tan vỡ. Khi một cô gái khác nổi giận ùng ùng tìm tới tận cửa, hơn thế còn vút vào mặt cô tờ chứng nhận kết hôn. Cô bị nện một cú rất mạnh không hề phòng vệ, cảm giác thất bại thảm hại, trái tim tan nát, đến sức để cúi đầu cũng không có, nếu không muốn nói là quỳ xuống để nhặt.

Nhiều năm qua, cảm giác thê thảm đó những tưởng đã sớm quên, nhưng hôm nay khi nhìn thấy sự xuất hiện của Thương Tử Kỳ, mọi thứ lại ùa về hiện lên trước mắt không thiếu chi tiết nào.

Khi ấy, người đàn ông cô yêu ở đâu? Giờ nghĩ lại thấy thật nực cười, chỉ trong có một năm, khi cô bận rộn tới ngày, chỉ vì muốn có những ngày sớm được đoàn tụ cùng anh ta, còn anh ta đi nghỉ, vui sướng hân hoan kết hôn cùng người khác, dễ dàng lấy sự sống chết bên nhau đặt vào tay một người hoàn toàn khác.

Làm gì có cái gọi là sống chết bên nhau? Đối với họ mà nói, ở cùng ai cũng như nhau mà thôi, vẫn một nụ cười, vẫn một giao hoan, vẫn một cuộc sống!

Lăng Tiểu Manh ngồi bên lặng im lắng nghe, lúc này khẽ đặt tay lên tay cô, “Không sao, chẳng phải cô nói phải hướng về phía trước sao?”.

Bên tai là tiếng nhạc du dương, Tô Ngưng thấy mình uống khá nhiều, lơ mơ nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Manh, rõ ràng đang nhìn, lại thấy như không thể trở về với thực tại, như một chú cá đang bơi lạc trong hồ nước mênh mông vô tận.

“Đương nhiên phải hướng về phía trước.” Tô Ngưng nghiêng răng tay nắm chặt cằm giận nói, “Anh ta tưởng tôi không có cách ư? Chẳng còn ai dựa dẫm chỉ có thể khăn gói ra đi? Không bao giờ! Tôi phải thành công, phải sống tốt, phải sống tốt hơn anh ta nhiều lần, để anh ta tự thấy hổ thẹn, để anh ta cả đời phải hối hận”.

“Tôi không nghĩ nhiều đến thế, nhưng tôi phải làm một nhà thiết kế nội thất thật giỏi, phải thực hiện ước mơ, phải tiếp tục được vẽ”, thu ánh mắt lại, Lăng Tiểu Manh gật đầu khẳng định.

“Tôi không giống cô, tôi chỉ có một mình, cũng không muốn ở cùng người khác.” Tô Ngưng lắc đầu, “Cô hấp dẫn đến thế, lúc nào cũng có người yêu mến, rời xa Cố Chính Vinh, lại có Bùi Gia Tề, Tiểu Manh, tôi không giống như cô.”

Tô Ngưng thấy đau lòng, nói xong bên cạnh không một tiếng động, cảm thấy như mình vừa nói linh tinh điều gì Tô Ngưng ngẩng đầu định xin lỗi.

Lăng Tiểu Manh vẫn lặng lẽ ngồi đó, trước mặt cô đáng vẻ không thay đổi, hai tay ôm ly rượu, mặt cúi gằm, thấy cô ngẩng đầu mới nhìn lại, thậm chí còn mỉm cười.

“Xin lỗi, tôi không nên nhắc đến Cố Chính Vinh, cô chưa từng yêu anh ấy, hơn nữa cũng đã rời xa người đàn ông này. Rời bỏ là tốt, nhìn về phía trước, đàn ông tốt còn nhiều lắm.”

Lăng Tiểu Manh nhìn lên mặt bàn, ánh nền lung linh giữa hai người họ, có thể do thứ ánh sáng mập mờ này đem lại ảo giác, đôi mắt ấy như mặt nước lăn tăn trong gió, những gợn sóng khẽ chuyển động. Tô Ngưng nghĩ chắc chắn là ảo giác, rõ ràng Lăng Tiểu Manh đang mỉm cười, nhưng cô lại thấy như đang khóc.

“Không phải, Tô Ngưng, tôi yêu anh ấy.”

Câu trả lời không hề mong đợi, còn chưa kịp xác định khi này liệu có phải ảo giác, Tô Ngưng đã kinh động tới mức há mồm bất động.

Thấy Tô Ngưng kinh hãi đứng dậy ra phòng vệ sinh, Lăng Tiểu Manh ngồi yên tại chỗ, ngón tay thon dài mân mê ly rượu trong tay, ly rượu nặng trĩu, làm bằng pha lê, thứ nước nhạt màu bên trong không ngừng sóng sánh, phản chiếu ánh nền bập bùng không thôi, thiên biến vạn hóa.

Chỉ uống bia, cô không uống được rượu mạnh, cũng chưa say, tới lúc này cô vẫn rất tỉnh táo, nên biết rõ mình đang nói và đã nói những gì.

Tôi yêu anh ấy, sau khi nói được những từ ấy cô thấy thật nhẹ nhõm, giống như trong tim cô cất giấu một nhân vật cực kỳ bí mật, cẩn thận rón rén sống cùng bí mật này cả một đời, đến lúc hấp hối mới có cơ hội giải thoát, nói ra thật nhanh trước mặt người khác.

Cô nghĩ mình vĩnh viễn chẳng có cơ hội nói ra nhưng lời này với Cố Chính Vinh, cô cũng mãi mãi không muốn anh biết được điều này. Đối với người khác, yêu một người có nghĩa là “Em nhất định phải ở bên anh”, còn đối với cô hoàn toàn ngược lại, yêu một người có nghĩa là phải từ bỏ và rời xa.

Cô lơ mơ đoán được Cố Chính Vinh sẽ làm gì tiếp theo, sẽ có yêu cầu gì với cô, nhưng thế thì làm sao?

Cô mới hai mươi sáu tuổi, mà thấy con tim mình đã như một bà cụ sáu mươi, ngày ngày đứng ở cuối đường nhìn lại, trông thấy những hoan lạc ngắn ngủi trong tình yêu, để rồi sau đó là sự mất mát vô hạn.

Cô bi quan như thế, tuyệt đối không đơn giản chỉ vì một mình Đồng Diệc Lỗi.

Cô không hận người đàn ông đó, bởi vì sớm đã chẳng còn tình cảm, cũng chẳng tội gì mà căm ghét và thù hận, cô cũng không cho rằng tất cả xảy đến với mình trên đường đời đều là vì anh ta.

Con đường này có vô số ngã rẽ, khi lựa chọn rẽ trái hay rẽ phải chẳng ai biết con đường kia sẽ dẫn tới đâu, còn có rất nhiều người không biết rằng một khi đã lựa chọn, thì sẽ chẳng có thể quay đầu lại.

Cô vốn đã từng nghĩ, đi theo con đường Cố Chính Vinh là bởi Đồng Diệc Lỗi, là vì anh dứt khoát ra đi, đoạn tuyệt từ bỏ, nên cô mới thay đổi hướng đi, dần dần bước trên con đường rừng khúc khuỷu chật hẹp.

Nhưng đó không phải sự thật.

Trước đây chỉ cần cô đồng ý, là có thể đi ra, có thể rời xa, có thể rẽ sang một hướng khác ở một ngã rẽ nào đó và tiếp tục thẳng tiến về phía trước, tất cả đều là sự lựa chọn của cô mà thôi, chẳng liên quan tới ai.

Em yêu anh, nên em muốn rời xa anh, không để cho sự ghê tởm làm mất đi những gì đẹp đẽ ta đã có, em chắt chiu từng chút một rồi giấu chặt vào tim, làm thành tấm chắn lựa tuyệt đẹp để những khi cô đơn em đắp lên mình.

Suy nghĩ đó hoàn hảo biết mấy, thời cơ cũng rất tốt, Lăng Tiểu Manh tay ôm ly rượu miệng mỉm cười, nhưng trên mặt lại có cảm giác lạnh toát, một giọt nước rớt trên bàn tay cô, không dám tin cô đưa tay gạt đi, rồi đến giọt thứ hai, thứ ba, lau mãi mà không hết.

Tô Ngưng cũng chưa say, tuy bước đi có phần lảo đảo, chỉ hơi nhức đầu chút ít. Cô đem tất cả quy vào trận đả kích do Lăng Tiểu Manh đem lại.

Cô thích Lăng Tiểu Manh, một sự yêu mến giản đơn, thích vẽ chẳng thiết đôi co với đời, khi cô ấy hăng say miệt mài làm việc, thích tính cách ngoan ngoãn yên tĩnh của cô ấy.

Sau khi biết được quan hệ của cô và Cố Chính Vinh, Tô Ngưng cũng chẳng có bất cứ suy nghĩ nào coi thường cô. Thành phố này phức tạp khó lường, bất cứ khách ngoại lai nào muốn sống được ở đây cũng không phải là điều dễ dàng. Cô đã từng gặp Cố Chính Vinh, người đàn ông rất có sức hấp dẫn, nếu là cô, cô không chắc liệu mình có thể chống đỡ nổi không.

Đây vẫn là xã hội nam quyền, không cần nói cô cũng có thể tưởng tượng được, nếu không có Cố Chính Vinh thì tuyệt đối sẽ không có Lăng Tiểu Manh ngày hôm nay. Nhưng như thế thì làm sao? Anh tình tôi nguyện, trao đổi công bằng có vậy mà thôi.

Cô cũng đồng tình với quyết định rời xa Cố Chính Vinh của Lăng Tiểu Manh, người thứ ba sau cùng cũng không phải là một từ tốt đẹp. Huống hồ Lăng Tiểu manh còn rất trẻ, hoàn toàn có thể tìm được một người tốt hơn, như Bùi Gia Tề chẳng hạn.

Khi này trước khi Lăng Tiểu Manh nói ra từ “yêu”, Tô Ngưng hoàn toàn có thể đồng cảm với cô, hoàn toàn hiểu được. Thế nhưng cô ấy lại nói là yêu? Vậy thì không giống nhau, làm sao cô ấy có thể còn yêu người đàn ông đã bị chính mình bỏ lại đằng sau? Cái đó là hướng về phía trước ư? Đó là sỉ nhục vào những triết lý trên đời hồng hướng con người về phía trước đấy chứ?

Tô Ngưng đứng trước gương vốc nước lạnh rửa mặt, cảm thấy khá hơn nhiều, làn nước mát lạnh không khiến cô bất kinh hãi và bàng hoàng, ngược lại khiến ngọn lửa trong tim cô bùng lên dữ dội.

Tô Ngưng rút điện thoại ra gọi điện, mãi lâu sau đầu dây bên kia mới có người nghe máy, không gian thật yên tĩnh, như thể đối phương đang ở một nơi rộng rãi không người, “A lô?”.

“Bùi Gia Tề, giờ anh có rỗi không?”, do đã hạ quyết tâm, giọng nói Tô Ngưng vô cùng chắc chắn.

“Có chuyện gì?”, Bùi Gia Tề vẫn hay tùm tùm khi nói chuyện, phong thái rất thoải mái.

“Tôi và Tiểu Manh đang uống rượu, cô ấy say rồi tôi cũng uống rất nhiều, chẳng có cách nào đưa cô ấy về nhà anh tới giúp tôi có được không?”

“Say à? Các cô đang ở đâu?” Bên kia trả lời rất dứt khoát, khiến cô liên tưởng tới tuyên ngôn của anh chàng này cách đây không lâu... “Tôi vốn rất có cảm tình với Lăng Tiểu Manh, nói đơn giản một chút, chính là muốn theo đuổi cô ấy, Tô tiểu thư có thể hiểu cho không?”

Ngắt điện thoại, Tô Ngưng bước vội về chỗ, Tiểu Manh, tôi phải cho cô thấy bên cạnh mình còn có một người con trai tốt đến thế nào, đó mới là thứ cô nên trân trọng, yêu Cố Chính Vinh ư? Hãy nhìn về phía trước có được không? Nhìn về phía trước mới đúng là đạo lý.

Tô Ngưng xuống xe trước, trong xe thiếu mất một người, Lăng Tiểu Manh ngồi một mình ở ghế phía sau sát cửa sổ, nhìn cô lên nhà. Mãi cho tới khi bóng Tô Ngưng khuất dần trong lối đi vào khu nhà, cô mới nhìn sang Bùi Gia Tề, “Muộn thế này rồi còn phiền anh, thật ngại quá”.

Khách sáo vậy, đó là cách nói thường thấy của cô với anh. Lúc tới quán bar, anh phát hiện ra rằng, rõ ràng Tô Ngưng đang tạo cơ hội giúp mình. Khi Lăng Tiểu Manh trông thấy anh ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, lời nói vẫn rất tinh tường, nếu nói say, Tô Ngưng còn có thể gọi là say chút ít.

Anh đã trông thấy bộ dạng cô khi say khướt, luống cuống sợ hãi, rất đáng yêu, sau vì một cuộc điện thoại mà vội vã bỏ đi, coi anh như vật vô hình.

Bùi Gia Tề mỉm cười, cô gái này chỉ khiến anh nghĩ tới những thứ thật đẹp, thật tĩnh lặng, như làn nước trong xanh, giống cả bức tranh vừa mở cửa là có thể nhìn thấy, luôn ở đó, luôn khiến ta an lòng.

Nhưng như thế chưa đủ, đối với anh thế vẫn là chưa đủ, cô càng cố gói ghém mình thật kỹ, anh lại càng thấy hiếu kỳ, càng muốn mở bung ra để ngắm nhìn cho tường tận.

Anh không vội lái xe, đẩy cửa bước xuống, đi tới phía sau mở cửa xe ra.

Lăng Tiểu Manh không hiểu tại sao, vẫn ngồi bất động, mắt mở to nhìn anh.

“Đồng chí Tiểu Manh”, Bùi Gia Tề mỉm cười, “Tuy tôi rất lấy làm vui mừng được phục vụ cô, nhưng quen nhau đã lâu, thỉnh thoảng cũng phải cho tôi một lần cảm giác mình không toàn chỉ là anh lái xe thôi có được không?”

Anh nói rất thành thật, trước đây mình cũng lái xe, tuy ít khi chở ai, nhưng cũng biết vị trí này thường được dành cho ông chủ, bạn bè, làm gì có chuyện hờ hững như thế?

Thấy Bùi Gia Tề mỉm cười, Lăng Tiểu Manh bắt đầu thấy ngại, ôm túi xuống xe ngoan ngoãn lên ngồi ghế phụ.

Đợi cô ngồi xong, Bùi Gia Tề mới quay người ngồi vào trong ghế lái. Đã muộn lắm rồi, trên đường không có mấy người, anh lái xe từ tốn, chiếc xe chạy với tốc độ ổn định. Một giọng nữ vang lên trong CD lặp đi lặp lại những khúc nhạc liên miên trong một bài hát nước ngoài, hai người không ai nói một lời, âm nhạc làm nền ngược lại càng khiến không gian trong xe thêm tĩnh lặng.

“Cô ấy đang hát gì vậy?” Ngồi phân tích kỹ một hồi cô vẫn không hiểu trong CD là tiếng gì, thêm nữa vì không khí lạnh lẽo dị thường nên cô có phần lúng túng, Lăng Tiểu Manh chỉ mượn chuyện nói cho có.

“Tiếng Tây Ban Nha.” Anh trả lời rất nhanh, “Cô ấy đang hát ‘Xin lỗi, em yêu anh, nhưng em sẽ không quay đầu, sẽ không quay đầu, sẽ không quay đầu’ ”

Rõ ràng ca từ rất bi thương nhưng anh nói thật nhẹ nhàng thoải mái, lúc lặp lại điệp khúc còn pha chút hài hước, có những người có bản lĩnh đem những lời đau thương nhất nói ra nhẹ như cơn gió thoảng, khiến Lăng Tiểu Manh không nhịn được bật cười, “Thật không? Anh biết tiếng Tây Ban Nha?”

“Tôi đã ở đó một năm, từng chiêm ngưỡng những tác phẩm của Gaudi [1]”

Gaudi ư, Lăng Tiểu Manh có phần ngưỡng mộ, cô gật gật đầu, “Tôi cũng thích lắm, có cơ hội nhất định sẽ đến đó chiêm ngưỡng”.

“Tôi cũng rất muốn trở lại đó xem thế nào. Đúng rồi, chẳng phải cô nghỉ việc rồi sao? Triển lãm kết thúc, chúng ta có thể cùng đi.”

Anh nói dễ như không, Lăng Tiểu Manh lại kinh ngạc, “Anh nói cái gì?”.

“Du lịch.” Bùi Gia Tề vốn vẫn tập trung nhìn về phía trước, lúc này quay sang nhìn cô, khẽ mỉm cười, “Đi cùng tôi, Tiểu Manh, em đồng ý không?”.

Lăng Tiểu Manh nắm chặt tay, móng tay cắm sâu trong lòng bàn tay, ban đầu không thấy đau, một lúc sau mới có cảm giác nhoi nhói.

Cô biết Bùi Gia Tề có cảm tình với mình, nhưng chẳng ai đối tốt với người khác mà không có điều kiện lại chẳng cần lý do, đương nhiên anh có yêu cầu, nhưng yêu cầu lần này của anh, nếu như trước cô những tưởng mình có thể trả được, thực ra không phải, lần này, cô đến “tưởng” cũng không... Cô không trả được.

Cố Chính Vinh... Chẳng biết tại sao lúc này cô lại nhớ đến anh, nhớ đến lần du lịch duy nhất của họ, thực ra phải gọi là công tác kết hợp du lịch, cô nhắc điện thoại chỉ nghe được hai câu, “Tiểu Manh, sắp xếp hành lý tới sân bay. Còn nữa, máy bay cất cánh lúc năm giờ... Tới Hạ Môn nhớ gọi điện cho anh”.

Anh kéo cô đi ngắm biển, rồi trên đỉnh núi nắm lấy tay cô, dưới ánh trăng anh hỏi: “Em có muốn ở bên anh không?”.

Sự hưởng thụ xa xỉ biết mấy, trong cuộc đời một cô gái phải mất bao nhiêu thời gian mới có được, rồi cần bao nhiêu thời gian mới có thể chôn vùi và lãng quên?

Bùi Gia Tề vẫn đang lái xe, vẫn đợi câu trả lời, cũng may ngã tư đèn chuyển màu, cuối cùng anh cũng có thời gian để đối diện cô.

Anh nhìn thấy một gương mặt thất thần lạc lõng, ngần ấy năm, đèn giờ anh mới hiểu được cảm giác thực sự yêu một người, bởi mỗi một cử chỉ của cô dù là nhỏ nhất cũng nhu làm mềm trái tim anh. Tim đập dồn rồi, Bùi Gia Tề, danh sĩ phi phàm, sùng bái tự nhiên, vạn sự tùy duyên, phút giây này đột nhiên trở thành một chàng trai non nớt bình thường nhất, không giấu được khát vọng... Anh muốn ôm hôn người con gái đang ngồi bên cạnh.

Lăng Tiểu Manh vẫn rất biết đánh giá về mình, cô thấy nói chung cô có thể làm Alice ở xứ sở thần tiên, tất cả mọi thứ trước mắt đều không giống với hiện thực, nhưng vì sinh tồn nên vẫn phải chấp nhận tất cả, đến thời giờ do dự cũng không có.

Alice thì Alice, nhưng trong tim cô luôn lặp đi lặp lại câu nói hòng nhắc nhở bản thân, không phải là thật, cái gì cũng không phải là thật, rồi phải sẽ có ngày phải trở về hiện thực, tất cả những thứ này sẽ biến mất nhanh chóng.

Là đàn ông, Cố Chính Vinh biết cô tinh tế, biết cô bị bệnh táo bón, có thể nói cực kỳ hiểu Lăng Tiểu Manh, nhưng hai năm quanh co trắc trở, sau cùng cũng chỉ đổi lại việc cô nhanh chóng trốn chạy. Còn Bùi Gia Tề người mới chỉ quen vền vẹn được hai tháng, những thứ thấy được ở cô chỉ là một góc của núi băng, kết cục duy nhất của sự chủ động này chính là tự tay đẩy cô tới nỗi sợ tận đầu thế giới. Khi bờ môi bị khóa chặt, đầu Lăng Tiểu Manh chỉ ơng lên một tiếng, đã quen với mùi vị của Cố Chính Vinh, đột nhiên bị bao vây bởi một mùi hương hoàn toàn khác, đến cơ thể cô cũng không hề phản ứng.

Chẳng thể cử động, xúc giác càng thêm tinh tường, đôi môi Bùi Gia Tề trơn mềm, nụ hôn ấm nóng, cơ thể anh thơm mùi cỏ, hơi thở thơm mát, hai tay vòng lấy cơ thể cô thật ấm. Anh và Cố Chính Vinh là hai người đàn ông hoàn khác nhau, không thể nhầm lẫn được.

Hai người đàn ông không thể lẫn đi đâu được, nhưng giây phút này trong trí óc cô chỉ có bàn tay mát lạnh và nụ hôn đầy sức mạnh, mắt thấy đau, vội vàng nhắm lại.

Bùi Gia Tề lại thấy nụ hôn này thật tuyệt, mùi vị của Lăng Tiểu Manh hoàn toàn giống như những gì anh tưởng tượng, không diêm dúa, mềm mại, thơm tho, đơn giản, một khiến ta như có cảm giác tất cả đều có thể vĩnh hằng.

Nhưng trên mặt có cảm giác khác thường khiến anh tỉnh lại, ngẩng lên nhìn, trong màn đêm đen đặc trước mắt có thứ long lanh như ngọc. Anh không tin lắm, một nụ hôn mắt cô cũng đỏ lên là sao, nước mắt ngân ngấn, chút nữa thôi là tranh nhau ào ra.

Đèn đường đã chuyển từ lâu, phía sau có tiếng còi xe, xe đằng sau bật đèn, chiếu rọi không ngừng, không thể đợi được nữa, liền đi vòng lên bên cạnh họ, lúc đi qua bên hông còn xoay cửa sổ mắng chửi, “Đỗ ở ngã tư muốn chết à!”.

Bùi Gia Tề giả điếc không nghe, chỉ nhìn gương mặt Tiểu Manh không lên tiếng, cũng may ngã tư này vắng vẻ, xe cô đi lại không nhiều, chiếc xe kia đi rồi xung quanh yên ắng trở lại. Cuối cùng Lăng Tiểu Manh cũng nhìn anh, toan mở miệng nói.

Không để cô có cơ hội mở miệng, khi Bùi Gia Tề nói, “Tiểu Manh, anh sẽ không xin lỗi đâu”.

Câu nói này của anh... Lăng Tiểu Manh lòng dạ đang rối bời liền bị chặn lại.

Câu nói của Bùi Gia Tề rất hiệu nghiệm, trông thấy vẻ mặt cô như đóng băng, anh bắt đầu mỉm cười, rồi tiếp tục tỏ tình bằng một câu đơn giản thẳng thắn nhất, “Nói thẳng nhé, Tiểu Manh, anh rất có cảm tình với em, muốn theo đuổi em, em thấy thế nào?”.

Lăng Tiểu Manh lắc đầu quầy quậy, lắc xong lại thấy hành động lúc này của mình cực kỳ không rõ ràng, vội vàng giải thích, “Không phải tôi nói anh không tốt, chỉ là lúc này vẫn chưa muốn tìm bạn trai...”.

Bùi Gia Tề mỉm cười không đáp, quay đầu tiếp tục lái xe. Đèn đường sáng rõ, ánh sáng phía trước cửa kính chắn gió chiếu lên gương mặt anh, Lăng Tiểu Manh nhìn anh chẳng nói được lời nào, chàng trai này quá đẹp, chỉ nhìn nghiêng cũng đem lại cho cô cảm giác mê hoặc.

Cô đã từng nghĩ tới tương lai của mình, sau khi thực hiện ước mơ, tìm một người đàn ông bình thường, chẳng cần quá yêu nhau, hai bên thích nhau là được, rồi có một gia đình bình thường, hưởng thụ một cuộc sống an nhàn chẳng cần phải phập phồng lo toan.

Cuộc sống bình thường nhất, niềm vui bình thường nhất, còn người đàn ông trước mặt cô, tuyệt đối không phù hợp!

Cô nhận lời mời của anh vào làm ở phòng chế tác, nhưng đó không có nghĩa là sẽ cô đón nhận mối tình cảm chắc thất bại này.

22. , Chương 16

Cô đã hoàn toàn miễn dịch với những người đàn ông ở đẳng cấp khó với này, rời xa Cố Chính Vinh đã máu me đầm đìa, còn có thể nói ra đủ loại lý do để lừa mình gạt người. Còn lần này chẳng cần phải suy nghĩ, chỉ cần nhìn trước mặt là người đàn ông này cô đã biết chắc đó sẽ là ngõ cụt.

Lăng Tiểu Manh do dự chẳng biết nói thế nào cho rõ ràng, thì căn nhà cũ cô thuê đã hiện ra trước mắt, cô từ bỏ không nói nữa, cúi đầu nói cảm ơn, rồi đưa tay đẩy cửa.

Động tác của Bùi Gia Tề vẫn luôn rất nhanh khiến người khác phải bất ngờ, chớp mắt đã nhảy xuống xe, chạy vòng sang giúp cô mở cửa.

Bởi những lời quá đỗi thẳng thắn của người đàn ông này nói ra khi này, lúc này Lăng Tiểu Manh có phần áy náy, cũng không dám nhìn lại anh, chỉ cúi đầu cảm ơn rồi vội vã xuống xe.

Cô vẫn luôn khiến anh nghĩ đến một thứ nhỏ bé hay nhút nhát, lo sợ, một khi bị người khác chú ý tới liền vội vã chạy về chỗ mình cho là an toàn nhất.

Bùi Gia Tề có phần tức cười, rồi lại thấy thương hại không nổi, thật ra điều gì đã tạo nên tính cách này của cô? Con gái bây giờ lấy đâu ra một người như thế này?

Bùi Gia Tề vừa thất thần một giây, Lăng Tiểu Manh đã phát huy kỹ xảo biến hình thần kỳ của mình, chớp mắt đã đi tới cửa khu nhà.

Định gọi cô lại, nhưng sau đó Bùi Gia Tề đành bỏ cuộc, lại nghĩ tốt nhất là không nên...cô, đối với Lăng Tiểu Manh, tất cả đều phải từ từ.

[1] Kiến trúc sư nổi tiếng với những tác phẩm độc đáo theo phong cách cá nhân.

Chương 16: Em không muốn ở cùng bên anh

Giận lắm, bàn tay anh lấy hết sức lực. Bàn công nhỏ hẹp không đón đủ ánh sáng vào phòng, ánh trăng chỉ chiếu được một góc nhỏ hình bán nguyệt. Anh kéo cô tới nơi có chút ánh sáng ấy, hai tay ôm lấy mặt cô. Ánh trăng chiếu lên làn da trắng ngần, mắt nhắm thật chặt, hàng mi run rẩy, nước mắt lãnh, mỗi một giọt đều trong suốt như pha lê, rơi trên đôi má cô, chạm vào trái tim anh, nặng trĩu.

Cô không yêu anh! Tất cả những gì anh làm là vì cái gì? Cho dù cô có ở lại bên anh thì sao? Cô không yêu anh!

Quá muộn, thang máy đã ngừng hoạt động, Lăng Tiểu Manh đi bộ lên gác. Cầu thang của khu nhà cũ thiết kế theo hình xoắn ốc, hết vòng này tới vòng khác như không có điểm dừng. Đường lên gác có lắp đèn cảm ứng, nhưng bước chân cô quá nhẹ, cũng có thể những chiếc đèn này đã hỏng từ lâu, chưa bao giờ thấy sáng, cô đã quen với việc bám vào tay vịn trong đêm tối lần tìm cửa nhà mình.

Tay vịn bằng gỗ đó chẳng biết đã trải qua biết bao năm tháng, bị mài mòn đến độ bóng loáng, lại chẳng có ánh nắng chiếu vào bàn tay đặt lên đó cũng cảm thấy mát lạnh.

Lạnh thật, mỗi một tác tay vịn đều thế, bước tới bậc cuối cùng cô không vội lấy chìa khóa, mà để lòng bàn tay đặt trên tay vịn thêm một lúc nữa.

Cửa mở, đột nhiên cô nghe thấy tiếng điện thoại kêu, trong tĩnh lặng vang xa hơn. Ở đây mới lắp đường dây cố định, ngoài Tô Ngưng ra chẳng ai có số, muộn thế này lẽ nào lại có chuyện gấp ?

Lăng Tiểu Manh đóng cửa liền chạy lại nghe.

“Tiểu Mạnh.” Không phải Tô Ngưng, đầu dây bên kia chỉ nói ngắn gọn hai từ, nhưng giọng nói đó quá quen thuộc, chỉ cần nghe hơi thở cô đã có thể nhận ra anh.

Là Cố Chính Vinh, gần một tháng không nghe được bất cứ tin tức gì của anh, lúc này trong điện thoại vang lên tiếng gọi thân thuộc “Tiểu Mạnh”, đột nhiên cô cảm giác như đang trong mơ.

Mình đang mơ sao? Có khả năng lắm chứ.

Ban ngày sau khi bận rộn, cô may mắn không bị mất ngủ, nhưng cô rất hay nằm mơ.

Giấc mơ lặp đi lặp lại, nửa đêm Cố Chính Vinh nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay cô, quay người lại và chẳng hề báo trước đã xâm nhập vào cơ thể cô.

Sự mạnh mẽ của anh nhịp nhàng với sự mềm mại của cô, chẳng cần mở mắt, trong đêm tối chỉ có hơi thở trầm lặng.

Rồi tất cả chết lặng, còn cô giật mình tỉnh giấc, co rúm người trên một góc giường, bên cạnh trống trải mênh mông, nước mắt cô lăn dài trên má.

Thật không bình thường, giống như thật mà còn dài, lặp đi lặp lại, giấc mơ miên man không dứt, giờ đến cả nghe điện thoại cũng bắt đầu có ảo giác, ảo giác rằng anh đã trở về, anh đang kề bên.

Cô cảm điện thoại không trả lời, đầu dây bên kia cũng không có tiếng nói, tất cả đều im lặng, có thể nghe thấy rõ hơi thở của cả hai.

Căn nhà gần phố, quá yên lặng, trong không gian này thính giác dường như được khuếch đại gấp bội, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có tiếng xe lướt qua, trong điện thoại dường như cũng có cộng hưởng.

Đột nhiên nhận ra đây không phải cộng hưởng, cô bỏ điện thoại xuống chạy ra ngoài ban công, nhìn xuống phía dưới chỉ thấy một màu tối đen, cảm giác sâu hun hút như xoáy nước.

Ngay dưới xoáy nước có một chiếc xe quen thuộc, lặng lẽ hòa mình trong đêm, đèn trong xe có mở, vàng vọt mờ lung, và cả người đàn ông tay cầm điện thoại lặng lẽ đứng bên, mấy phút sau, như thể nhận ra cô đang nhìn mình, anh ngừng đầu nhìn lại.

Sao lại có thể? Nhất định là cô đang mơ!

Lặng Tiểu Mạnh thấy mình như cô gái nguyên sơ trong thế giới hoang dại, đến cả trong mơ cũng tâm niệm về đàn ông, thật hồ thẹn.

Cơ thể muốn trốn chạy, lý trí lại khiến cô cố chấp đứng bất động tại chỗ. Cô run rẩy đứng trên ban công nhỏ hẹp, dưới nhà đèn trong xe đã tắt, rồi cửa xe đóng lại một tiếng chắc nịch.

Lăng Tiểu Manh cúi đầu chạy vào trong nhà, chạy vội quá khiến chân vấp phải bậc thềm, ngã nhào xuống đất, sàn gỗ cứng đơ lạnh băng, cả người cô đau ê ẩm.

Đứng dậy định chạy tiếp nhưng không nổi, cô bám vào chiếc sofa bên cạnh mà không thốt nên lời, nhưng trong đầu chẳng còn ý nghĩ nào khác, cô tiếp tục lê người ra phía cửa, lúc kéo cửa cô nghe thấy tiếng bước chân phía cầu thang.

Không nhanh cũng không nặng nề lắm, nhưng cô nghe như tiếng vó ngựa truy phong, tim đập loạn nhịp.

Trước nay không thể này bao giờ, tiếng bước chân ấy cô đã quá quen, trước kia khi ngủ một mình trong phòng, nửa đêm cửa mở, rồi cầu thang vọng lại tiếng bước chân, không nhanh cũng không có ý bước nhẹ, biết đó là ai, nên chẳng bao giờ cô thấy bất an, cứ thế quay người ngủ tiếp.

Nhưng giờ đây cô chỉ muốn chạy thật nhanh, trong phòng là đường cụt, cô phải chạy ra ngoài, đầu gối đau buốt, tiếng bước chân vẫn tiếp tục, tay để trên tay nắm cửa, đột nhiên cô thấy mình thật chẳng còn sáng suốt.

Chạy?

Cô còn có thể chạy đi đâu?

Một người đàn ông tới tìm một người con gái, nhất là người đàn ông như Cố Chính Vinh, cô còn có thể chạy đi đâu được chứ?

Như người ngủ mê, xung quanh lặng ngắt như tờ, đến tiếng xe đêm ngoài cửa sổ cũng chẳng còn.

Lăng Tiểu Manh bắt đầu thấy sợ, đầu óc trống rỗng, cô men theo cầu thang chạy xuống, chẳng còn màng tới vết thương đang đau nữa.

Trên đường về nhà, Bùi Gia Tề nhận được điện thoại của Tô Ngưng, vẫn giọng nói nhanh như gió, trước đó còn xin lỗi, “Thật ngại quá, muộn thế này rồi còn gọi điện cho anh. Tiểu Manh đâu?”.

Cái cô Tô Ngưng này đúng là coi Tiểu Manh hết như bảo bối. Bùi Gia Tề mỉm cười đáp:

“Yên tâm, tôi đã đưa cô ấy về đến nhà an toàn rồi, một sợi tóc cũng không mất đâu.”

“Chỉ đưa về đến nhà thôi á?”, giọng Tô Ngưng có vẻ khó chấp nhận.

“Thế cô muốn thế nào?”

“Này, anh thực sự không hiểu hay giả vờ ngốc nghếch thế hả? Chẳng phải anh nói muốn theo đuổi cô ấy sao? Tôi đã tạo cho anh cơ hội, sao anh còn không lao tới?”

“Lao tới?”

Bùi Gia Tề suýt chút nữa thì phì cười, giới nghệ thuật rất thoáng, chuyện nam nữ tan hợp xưa nay rất tự do, đến đến đi đi rất nhẹ nhàng, có cảm giác tự nhiên ở bên nhau, nên anh ít khi nói chuyện với con gái về kinh nghiệm này. Nghe xong mấy lời này của Tô Ngưng, anh cười đến chảy nước mắt, không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Đương nhiên rồi, Tiểu Manh như thế, anh không chủ động thì biết đến bao giờ cô ấy mới chịu nhận lời hả? Tú tài sợ tướng cướp, thực nữ sợ lưu manh, cơ hội tốt thế này, sao không cùng cô ấy đi ăn đêm, nắm tay, rồi tỏ tình dưới ánh trăng. Sao lại đưa về nhà rồi đi thẳng, thật quá đáng tiếc! Vây hãm đối tượng mà anh cũng không biết sao?”

Ô hay quá! Bùi Gia Tề cười ha ha, “Tô Ngưng, nếu cô không dạy thì sao tôi làm tới được!”

Tính khí Tô Ngưng hôm nay nóng nảy hơn, về đến nhà rồi mà vẫn chưa ngủ, lúc này cô đang ngồi bên cửa sổ nghe điện thoại, nghe xong câu này suýt chút nữa lao đầu xuống đất, “Thế mà còn phải dạy? Thật sự là anh không có chút kinh nghiệm gì đấy chứ?”

Chắc chắn hôm nay vì một nguyên nhân gì đó Tô Ngưng chịu đả kích, lại hơi say, Bùi Gia Tề vừa cười vừa an ủi, “Muộn lắm rồi, hay cô đi ngủ sớm đi. Ngày mai nói tiếp nhé!”

Dập máy, anh mới tăng tốc, anh vốn không thích lái xe trong thành phố, tốc độ không đủ, có nhanh hơn vẫn thấy giao thông công cộng tiện lợi hơn. Nhưng anh thích lái xe một mình trong đêm thế này, xe cộ ít, đường phố rộng rãi, cầu vượt đan vào nhau thành đường tròn, lao đi vô số hướng khác nhau theo hình đầu rồng, ánh đèn sáng rọi trong đêm khuya, mở mui xe để gió ùa vào, tận hưởng cảm giác sảng khoái dễ chịu.

Trong CD lặp đi lặp lại bài hát Tây Ban Nha đó, “Xin lỗi, em yêu anh, nhưng em sẽ không quay đầu, sẽ không quay đầu, sẽ không quay đầu”. Anh nhìn sang bên cạnh ghế phụ không có người, nhưng anh lại thấy rõ gương mặt thất thần của Lăng Tiểu Manh, rõ ràng đang nhìn mình, nhưng ánh mắt xa xăm đang lạc ở nơi nào đó.

Chiếc xe càng phóng nhanh hơn, anh đang đi xuống một bên đường phân cách, đèn ngã tư đang chuyển màu, nhanh chóng quay vô lăng, ngã tư mênh mông không một bóng người, chiếc xe ngoặt một khúc cua tuyệt đẹp, rồi chuyển sang một hướng khác.

Lối đi tối đen, Lăng Tiểu Manh bám lấy tay vịn tập tễnh đi, lòng bàn tay nóng rẫy, tay vịn càng trở nên lạnh ngắt, cái lạnh tới thấu xương.

Cả thế giới một màu tối đen, chẳng biết tay vịn này đã được bao nhiêu năm trơn trượt như nước, lạnh thấu như băng, qua khúc rẽ cô chạm phải một nơi còn lạnh hơn thế, chẳng kịp suy nghĩ, cả người đã va phải người kia.

Trong đêm trên lối đi tối đen một màu, ngón tay lạnh buốt, chẳng ai cất tiếng, chỉ có hơi thở đầu đây, tất cả giống như cảnh tượng chỉ có trong phim kinh dị.

Nhưng Lăng Tiểu Manh lại không thấy sợ, chỉ thấy lạnh lẽo, cơ thể bị ôm siết thật chặt, sau đó là cái lạnh quen thuộc của các ngón tay, cô nằm gọn trong vòng tay anh, má chạm vào những đường họa tiết trên thân áo, bên tai nghe tiếng tim đập, rất nhanh, như tiếng trống.

Với sức mạnh cô đang phải chịu đựng cùng nhịp tim bỗng nhiên ập tới, cô chỉ biết thở dài, nỗi sợ hãi khi này giờ tan thành mây khói, trong chớp mắt con tim đã trở về chỗ cũ.

Nhưng cô đã quên mất hoàn cảnh của mình, chỉ một giây bị ôm gọn, hai chân không chạm tới đất, mười mấy bậc thang như tan vào trong hư vô, cô dờ đi trong hoang mang, cánh cửa chỉ khép hờ, sau cùng đóng rầm một tiếng khiến toàn thân cô run bắn.

Chẳng ai cất lời, những ngón tay anh ôm lấy mặt cô, rồi đến eo cô. Ngày hè ăn mặc đơn giản, lâu lắm rồi cơ thể cô không được tiếp xúc với vòng tay thân thuộc này, nó bắt đầu run lên, lỗ chân lông nở ra, mỗi một tác da tác thịt anh chạm vào đều đỏ mồn hôi.

Cô nín thở trong nụ hôn mãnh liệt ấy, ngẩng đầu một cách bị động, bị nhấc bổng lên, hai cánh tay chẳng còn điểm tựa buông thõng xuống, sức ép trên bờ môi dần mất đi, cánh tay dưới eo chuyển lên vai, sau cùng nắm chặt lấy bàn tay cô. Hơi lạnh ấy bủa vây như công thành đoạt đất, toàn thân cô trong nháy mắt run run nổi hết da gà.

Bên tai vang lên giọng khản đặc của Cố Chính Vinh, trầm trầm như một lời mắng nhiếc, “Tiểu Manh, hãy ôm lấy anh!”.

Cô sợ tới cực điểm, muốn bỏ chạy, nhưng cơ thể đã phản bội lại ý muốn, chân chừ một lúc lòng bàn tay liền bị kéo ra thật mạnh, ở đó là ngọn lửa, cơ thể cô cũng vậy, đấu tranh kêu gào muốn rời bỏ lý trí, tự do hành sự.

Hai năm trước Lăng Tiểu Manh đã thề, cô sẽ không khóc, không oán trách, không để mình rơi vào lưới tình lần thứ hai.

Nhưng lần này cô bắt đầu tuyệt vọng, hoặc giả cô không làm được, cô quá mềm yếu, tất cả đều không làm được.

Trong bóng đêm hai người họ quần lấy nhau, hơi thở dồn dập. Anh tiếp tục nói, giọng thì thào, ghé sát bên tai cô, “Chạy, em chạy cái gì? Anh đã ly hôn rồi em còn muốn chạy sao!”.

Những lời này chấn động như trong tai cô có tiếng kim khí va vào nhau, ly hôn? Anh nói mình đã ly hôn? Nhưng đó không phải là vấn đề của cô, tất cả những lời nói ấy càng trở nên đáng sợ, loạn hết rồi, chẳng hiểu lấy dũng khí từ đâu, Lăng Tiểu Manh đem hết những suy nghĩ trong lòng nói thẳng ra: “Không được, em không muốn ở bên anh”.

Mỗi một từ, một chữ cô nói rất rõ ràng, trái tim Cố Chính Vinh bắt đầu co thắt, cảm giác bước trên cầu thang khi này lại đến: Anh thấy mình như đang ở trong một chiếc thang máy mất kiểm soát, rơi xuống khoảng không vô định, đem theo cả trái tim, cảm giác cứ như rơi mãi, không thể tới được thực tại.

Cảm giác vừa rồi khiến anh không thể không dừng bước, còn kết quả bây giờ thì hoàn toàn trái ngược, anh thấy cảm xúc bùng lên không dứt trong cơn điên loạn, dây thần kinh hai bên thái dương không ngừng giật mạnh, cảm giác mạch máu như vỡ tung.

Hơn hai mươi ngày trước anh bồn ba khắp mấy nước, để giải quyết vấn đề thì phải sử dụng đủ mọi thủ đoạn cả trong lẫn ngoài ánh sáng. Anh chỉ là một người kinh doanh, chẳng thể một tay che trời, nhưng anh lợi dụng mặt dê hèn nhất trong con người, dùng quyền thừa kế để tạo ra một vài thế lực hằm hè như hổ đói trong chính nhà họ Kai. Sau cùng chứng kiến cảnh tranh chấp nội da xáo thịt, dẫn tới cái chết đột ngột của lão già nông cuồng.

Đây không phải kết cục anh vốn dự liệu, nhưng rõ ràng là do một tay anh thao túng, giết người không dao, thậm chí anh còn không hề lộ diện.

Anh vốn không phải người như vậy, lăn lộn trên thương trường đã nhiều năm, nguyên tắc của anh luôn là, phạm làm việc gì cũng để lại đường lùi, đối thủ có thế nào cũng không cần đuổi cùng diệt tận, nếu vấn đề thực sự không thể giải quyết được, anh sẽ tạm gác nó sang một bên, rồi tìm cách khác.

Nhưng sự việc lần này khiến anh hiểu rằng, hóa ra trước giờ anh không phải thực sự là anh, hóa ra anh cũng vì một việc gì đó mà bất chấp thủ đoạn, thậm chí không màng tới tính mạng của kẻ khác.

Ngồi trên máy bay khi trở về anh băn khoăn không biết có nên nói cho Tiểu Manh biết được mặt này của mình không, nhưng giờ đây anh nghĩ mình nên cho cô biết, biết anh là người như thế nào. Anh đã nhìn đủ lâu, quá lâu rồi!

Anh muốn để cô biết cô có chạy cũng không được, cô là người phụ nữ anh đã lựa chọn từ rất lâu, nếu cô muốn chạy, anh sẽ càng bắt chặt thủ đoạn.

Giận lắm, bàn tay anh lấy hết sức lực. Bàn công nhỏ hẹp không đón đủ ánh sáng vào phòng, ánh trăng chỉ chiếu được một góc nhỏ hình bán nguyệt. Anh kéo cô tới nơi có chút ánh sáng ấy, hai tay ôm lấy khuôn mặt

cô. Ánh trăng chiếu lên làn da trắng ngần, hai mắt nhắm chặt, hàng mi run rẩy, nước mắt lăn dài, mỗi một giọt đều trong suốt như pha lê, rơi trên má cô, chạm vào trái tim anh, nặng trĩu.

Mọi hành động đều ngừng lại, anh hít thật sâu trước những giọt nước mắt ấy, rồi buông thông đôi tay.

Cô không yêu anh! Tất cả những gì anh làm là vì cái gì? Cho dù cô có ở lại bên anh thì sao? Cô không yêu anh!

Những giọt lệ phản chiếu ánh sáng, như lưỡi dao sắc lạnh cắt từng nhát khắp cơ thể anh. Lúc quay người bỏ đi, trước mắt Cố Chính Vinh như có một lớp vải đen, tất cả đều là màu của cái chết.

Thật nực cười, anh nỗ lực làm tất cả để rồi chỉ nhận được một câu trả lời: Cô không yêu anh!

Cùng với tiếng đóng cửa nặng trĩu, căn phòng như chết lặng, Lăng Tiểu Manh vẫn đứng đó bất động, ánh trăng lạnh lẽo, mỗi một tác da được anh vuốt ve cũng theo đó mà lạnh ngắt.

Trong tim, cô hoan hô cho dũng khí của bản thân, xem ra lần này cô rất thành công, có thể khiến Cố Chính Vinh phẩy tay mà đi.

Anh ra đi thật kiên quyết, hết như Đồng Diệc Lỗi năm ấy, nhưng lần này không giống trước, lần này là quyết định của cô, cuối cùng cô cũng có thể giữ mình được nguyên vẹn chậm rãi bước xuống sân khấu, chứ không phải cố gắng diễn tới cuối vở thêm lần nữa để rồi bị bỏ lại trơ trọi từ lúc nào không hay, chỉ biết một mình đứng chết trân trên sân khấu.

Bên tai nghe thấy tiếng vỗ tay lác đác, nhưng cô chẳng cảm thấy vui sướng hay tự hào gì, trước mắt vẫn là cái nhìn lần cuối của Cố Chính Vinh. Cô đã từng nhìn thấy cảm xúc ấy rất nhiều lần, như một con thú tuyệt vọng và bi thương.

Cô không nghĩ mình lại có được sức mạnh to lớn đến nỗi có thể làm tổn thương đến anh, nhất định là cô nhìn lầm, một người đàn ông như anh sẽ không lưu luyến quá khứ, cả thế giới đều mỉm cười với anh, chỉ cần quay lưng là có thể tìm được một người hơn cô không biết bao nhiêu lần.

Trên đời này làm gì có chuyện không thể sống thiếu một người? Trong nghìn lẻ một đêm cũng đâu có! Cô không tin, anh cũng không hề tin.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi cô tự nói với mình nhiều đến vậy, đầu óc quay mòng mòng nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng, mọi thứ đều mơ hồ, thính giác cũng trở nên nhạy bén khác thường. Bước chân anh đã biến mất, rồi tiếng cửa xe đóng, kế đó là tiếng khởi động xe.

Cô nghĩ nhất định mình điên rồi, chỉ biết sống bằng ảo tưởng, bóng người trên mặt đất lay động, có người đang chạy, hơi thở loạn nhịp, bước chân vội vã. Trong lúc hốt hoảng cô nhận ra, người đó lại chính là cô!

Lúc Bùi Gia Tề lái xe tới dưới nhà cô lần nữa, tốc độ rất chậm, thực ra anh vừa đi vừa cân nhắc xem liệu có cần gặp cô thêm lần nữa trong ngày hôm nay hay không.

Anh không muốn nôn nóng, trực giác mách bảo với người con gái này tuyệt đối không được hấp tấp vội vàng, Lăng Tiểu Manh giống như chim sợ cành cong, chỉ cần một chút kinh động cô ấy sẽ vỗ cánh bay không còn bóng dáng.

Hoặc giả một chuyện nào đó đã xảy ra trong quá khứ có ảnh hưởng rất lớn đối với cô, nhưng anh lại chẳng hề quan tâm tới những điều đó, cũng không muốn tìm hiểu sâu thêm.

Ai chẳng có quá khứ? Quá khứ là quá khứ, còn anh, chỉ quan tâm tới tương lai.

Lăng Tiểu Manh ở trong một căn nhà kiểu cũ, sát đường, ngẩng đầu lên là có thể trông thấy ban công nhỏ phòng cô. Hàng cây phượng ven đường cành lá um tùm, như muốn chui sâu vào trong ban công.

Muộn quá rồi, cả con phố thỉnh thoảng có những chiếc xe vội vã phóng qua còn lại chẳng có gì. Đèn đường lấp ló giữa những tán lá xanh nặng trĩu, le lói chút sắc vàng. Còn căn nhà nơi cô đang ở đã tắt hết đèn điện từ lâu, mỗi một ô cửa đều thăm thẳm một màu đen kịt.

Cô ngủ rồi sao? Đã quen với nét đặc sắc về đêm, hóa ra trong thành phố này có nhiều người khác hoàn toàn với cuộc sống của anh đến thế. Đã tới dưới nhà, lúc này Bùi Gia Tề lại giống như cậu trai mười bảy với tình yêu chớm nở, thực sự chẳng biết phải làm gì tiếp theo.

Mui xe vẫn mở, bên tai đột nhiên có tiếng động cơ ầm ầm, rồi một chiếc xe màu đen từ phía sau cây vòng ra, tốc độ rất nhanh, đèn vẫn chưa kịp mở, sượt qua thân xe anh rồi bay mất, một giây kinh hoàng nghệt thở.

Cơ thể anh phản ứng nhanh hơn người thường rất nhiều, lúc này chỉ kịp ngoái đầu liếc nhìn. Chiếc xe đó lái quá nhanh, lại đang trong bóng tối, chỉ kịp lướt nhìn một bên khuôn mặt, đối phương đã bay mất vào không khí.

Anh xuống xem xe có bị xước chỗ nào không, thì phía sau có tiếng bước chân hoảng loạn, lấy làm lạ, anh đứng bên cạnh xe ngoái đầu sang nhìn, người đó là Lăng Tiểu Manh.

Lăng Tiểu Manh chạy tới, dáng vẻ có phần kỳ quái, tới bên hè liền dừng lại, tay chống vào đầu gối, sắc mặt nhợt nhạt, miệng thở hổn hển, tiếng thở vọng đi thật xa trong đêm.

Vừa trông thấy cô, Bùi Gia Tề có phần kinh ngạc, sự kinh ngạc này khiến anh quên mất mỗi lần cô đều xuất hiện đây bất ngờ, đi thẳng tới chào một tiếng: “Đồng chí Tiểu Manh, không phải lần nào cô cũng có thiên lý nhân thuận phong nhĩ chứ?”.

Nghe thấy giọng nói, cô sợ chết khiếp, ngẩn đầu lên nhìn, hai mắt mở to, nhìn rõ là anh mới hết hoảng sợ.

Bùi Gia Tề vốn định cười, cười cô nhát gan như chuột, đã thế, sao nửa đêm lại chạy ra đây? Nhưng thay vào đó là ánh mắt xa lạ, xuyên qua cơ thể anh, im lìm mà xa xăm.

Chau mày lại, Bùi Gia Tề lại tiến về phía trước một bước, cuối cùng cũng thấy được gương mặt thảm hại của cô.

Thấy rõ đôi môi và cặp mắt đỏ hoe, còn cả vết thương trên đầu gối, anh nhiều lần cũng chỉ mới đi được có một giờ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô ra nông nỗi này?

“Em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Bùi Gia Tề cúi đầu kiểm tra đầu gối cô. Cô không nói gì, hai tay nắm chặt, từ từ ngồi xuống ven đường, cúi đầu nức nở.

Tiếng khóc rất khê như thể vỡ vụn ra, còn có tiếng nói mơ hồ xen lẫn trong đó, “Anh đi đi, đừng nhìn tôi”.

Ánh trăng rải khắp trên mặt đất tựa như làn nước, cô cũng giống như làn nước, tựa hồ trong chớp mắt có thể tan vào dải sáng ấy, chẳng thể nắm bắt được.

Anh không dời bước chân, cúi người nhìn kỹ. Gương mặt cô vùi sâu giữa hai khuỷu tay, chỉ lộ ra vầng trán trắng ngần, hệt như một chú đà điểu.

Anh thở dài rồi cũng ngồi xuống bên cạnh cô, nghe tiếng khóc thút thít không ngừng vang lên, kiên nhẫn ngồi ngắm những đám mây thay đổi hình dáng dưới ánh trăng.

“Xin anh đi đi.” Lăng Tiểu Manh không ngẩng đầu, giọng nói rất khê chỉ có thể ghé sát mới đoán được.

Anh lấy vai huých nhẹ vào cô, “Cô muốn khóc đến mấy giờ? Chẳng phải ngày mai tòa báo sẽ tới chụp hình sao? Cô muốn bên cạnh chỗ đồ gia dụng của cô xuất hiện thêm một cái đầu heo sao?”.

Tiếng khóc đột nhiên ngừng lại, chú đà điểu nhỏ cuối cùng cũng hé lộ một nửa bên mặt. Vẻ mặt kinh hoàng, chẳng biết là vì anh bị nói chỗ nào, chụp hình hay đầu heo? Anh hiểu kỳ.

Nghĩ vậy anh không nhịn được nhướn miệng cười, rồi tiếp tục cười dọa cô, “Còn nhìn à, nhìn nữa tôi hôn cho bây giờ”.

Ai chẳng có quá khứ? Quá khứ chỉ là quá khứ, còn anh quan tâm tới tương lai.

23. , Chương 17

Chương 17: Cái ôm của ánh trăng

Con người là loài động vật đáng thương, chẳng có lúc nào là không muốn được ôm và hôn. Tuy những thứ đó không là mãi mãi, vậy cô sẽ lùi lại để có được lần khác, lấy chiếc ghế này để thỏa mãn bản thân.

Đường cong hoàn mỹ, chất liệu bằng da, tuy không có hơi ấm, nhưng ngồi thật lâu, hơi ấm của mình cũng khiến nó dần ấm lên. Nhắm mắt vào là có thể tưởng tượng, tưởng tượng mình vẫn đứng dưới ánh trăng tối hôm đó, bàn tay được kéo lại, cơ thể chìm trong vòng tay anh, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, đầu đó điểm tuyết màu ghi nhạt, càng trở nên trắng trong.

Ngày hôm sau, Lăng Tiểu Manh tỉnh dậy trong tiếng ve, căn phòng nhỏ tràn ngập ánh nắng, cửa sổ là những tán phượng, rợp một màu xanh đậm.

Khi mở mắt cô rên lên một tiếng, do mắt gặp phải ánh sáng rất đau và rất, nhất định là do tối qua khóc quá nhiều.

Phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ hóa ra tất cả đều là thật, hại cô khi này còn mong đó là một cơn ác mộng.

Thương Tử Kỳ đã lâu không gặp, Tô Ngưng buồn bực tìm lại ký ức, Bùi Gia Tề mỉm cười rồi hôn cô, còn cả Cố Chính Vinh vội vã ra đi, tất cả đều ủa về rất rõ. Muốn trốn tránh hiện thực, cô nằm bất lực trên giường hồi lâu.

Điện thoại trong phòng khách reo lên, cô vùi đầu vào gối tiếp tục chạy trốn, tiếng chuông dai dẳng không dứt kể đến là điện thoại của cô, bài Hành khúc đấu sĩ bỏ tốt như sục sôi, là mấy tuần trước Tô Ngưng lấy điện thoại cô tự mình cài đặt. Khi ấy Tô Ngưng vừa ấn nút vừa ra sức đập lên vai cô, “Tiểu Manh, điện thoại người khác cô có thể không để ý, nhưng khi tiếng nhạc này vang lên cô có biết phải làm gì không?”

Biết chứ, chính là sau khi tiếng nhạc này vang lên phải lập tức nghe máy, nhất định phải nghe, có chết cũng phải nghe.

Lại rên lên một tiếng, cuối cùng Lăng Tiểu Manh cũng bò dậy lấy điện thoại ra nghe.

Giọng Tô Ngưng lập tức vọng lại, “Lăng Tiểu Manh! Cô đang bay lượn ở đâu thế hả? Đã nói hôm nay phải chụp hình, sao tới giờ vẫn chưa đến?”

“Không phải buổi chiều sao?”, giọng cô rụt rè.

“Buổi chiều? Cô muốn chụp thế nào thì chụp à? Mau tới đây cho tôi thử tạo hình hóa trang, lần này nhất định phải trang điểm cho cô thật đẹp, bước ra phải trông như thiên thần.

Tô Ngưng nói chuyện rất dứt khoát, Lăng Tiểu Manh vốn chỉ nghe được một phần, lúc này đã cầm điện thoại vừa trả lời vừa đi vào phòng tắm, lúc đứng trước gương cô hét lên thảm thiết.

“Sao vậy, sao vậy?”, Tô Ngưng lo lắng.

“Có thể đổi sang ngày khác không?” Lăng Tiểu Manh giọng nói vốn rụt rè giờ trở nên cực kỳ thảm thiết...Đầu heo, Bùi Gia Tề nói không sai, cô nhìn thấy trong gương cái đầu heo!

Tô Ngưng vừa nhìn thấy Lăng Tiểu Manh đã hít sâu một hơi, không thể tin nổi nhìn kỹ một lượt từ đầu đến chân, rít lên, “Tối hôm qua cô làm cái quái gì vậy?”.

Lăng Tiểu Manh xấu hổ muốn chết, cố kìm để không lấy tay bưng mặt, “Đâu có đâu, có làm gì đâu, là do không ngủ được”.

“Không ngủ được?”, suýt chút nữa Tô Ngưng lại rít lên, nghĩ một lúc rồi không thèm nhìn cô hỏi, vớ lấy điện thoại trên bàn dùng dùng bước ra ngoài.

Anh được lắm Bùi Gia Tề, uống công tôi toàn tâm toàn ý giúp anh, đem một cơ hội tốt như thế trao vào tay anh, anh được lắm, chỉ trong một đêm đi biến Lăng Tiểu Manh không khác gì cái đầu heo!

Đi ra tận ngoài cổng cô mới nhắc điện thoại, ngón tay bấm rất mạnh, dường như bàn phím phát ra tiếng hét thảm thiết “Bùi Gia Tề! Tối qua anh đã làm gì Tiểu Manh?”, điện thoại vừa thông cô đã hét lên.

“Cô ấy đã tới tòa soạn rồi? Giờ biết làm thế nào? Mắt còn sưng lắm phải không? Đầu gối đã đỡ tí nào chưa?”, bên kia không thèm trả lời mà hỏi một chuỗi các câu hỏi liên hoàn, giọng nói vẫn như có tiếng cười.

Quả nhiên là anh ta! Tô Ngưng nộ khí xung thiên, “Có thật là anh làm không? Thật quá đáng!”.

Tôi đang trên đường, đợi chút nữa tới phòng chế tác. Chẳng phải hai người đi chụp hình sao? Tối rồi hẵng nói.”

Tên đàn ông này... Không thể nói nổi, Tô Ngưng bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Cuộc nói chuyện kết thúc, Bùi Gia Tề hơi chau mày, nghe giọng điệu Tô Ngưng có vẻ rất nghiêm trọng, nhưng tối qua khi anh rời đi Lăng Tiểu Manh vẫn ổn mà.

Thực tế, tối qua sau khi Lăng Tiểu Manh ngừng khóc, anh không bỏ về ngay, mà còn bắt cô tới tiệm thuốc để xử lý vết thương.

Lúc đầu cô kháng cự quyết liệt, chẳng muốn nhấc chân, sau anh ép mãi, cô sợ quá lùi lại một bước, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất, anh liền cười phá lên.

Lăng Tiểu Manh sống ngay trung tâm thành phố, góc có tiệm thuốc sáng đèn suốt hai mươi tư giờ, trong đêm tĩnh lặng chỉ hé đúng một ô cửa nhỏ, bên trong có một cô lớn tuổi mặc áo blu, thấy hai người họ thì cười tươi rồi “Mua gì cháu?”.

Nhìn chàng trai đứng bên, Lăng Tiểu Manh quyết định tranh nói trước, “Cháu muốn một túi băng Ugo”.

Bùi Gia Tề lắc đầu, “Chắc là không được”.

Cô bán hàng nhìn hai người họ rồi nói, “Để cô xem cho nào”.

Tránh không được, Lăng Tiểu Manh đành kéo váy lên một chút, để lộ đầu gối của mình.

“Hả...” Cô bán hàng hít một hơi dài, “Vết thương lớn như thế này, chỉ băng cứu thương thôi không được, phải lấy cồn khử trùng cái đã”.

Còn? Lăng Tiểu Manh trợn mắt lạng người, mất tự chủ, cô bị Bùi Gia Tề ấn xuống một chiếc ghế không biết anh biến ra từ đâu.

Đêm dài lê thê cô đơn hiu quạnh, chẳng mấy khi có một đôi khách trông vui vui lạ mắt, bà chủ rất nhiệt tình, cầm chai cồn và bông băng đi ra, vừa làm vừa an ủi, “Không rửa sạch sẽ nhiễm trùng đấy, cháu cố chịu một chút rồi sẽ hết thôi”.

Cái gì mà chịu một chút rồi sẽ hết? Lúc cồn rót vào vết thương nóng như thiêu như đốt, Lăng Tiểu Manh nghiêng răng thật chặt, môi trắng bợt.

Bùi Gia Tề đứng bên cạnh nhìn, nói với cô bán hàng, “Nhẹ tay chút cô”.

Cô cười, “Lần sau phải cẩn thận nhé, thấy chồng cháu ghê chưa kìa.”

“Anh ấy không phải chồng cháu...”, đau chết rồi mà vẫn phải giải thích, Lăng Tiểu Manh lẩm bẩm.

Giờ thanh niên chưa kết hôn nhưng sống cùng với nhau khá nhiều, cô bán hàng như hiểu ra, “Bạn trai hả, được được, để cô đi lấy bằng gạo”.

Định thanh minh thêm lần nữa thì cô bán hàng đã quay người vào trong, trước mặt Tiểu Manh không có người để giải thích, vừa hay đúng lúc Bùi Gia Tề đang cúi xuống, có phần ngại ngùng, miệng cô đang mở đành khép lại.

Thái độ của anh rất tự nhiên, nhìn kỹ hai đầu gối thảm thương của cô rồi nói, “Đã biết đau chưa, lần sau nhớ cẩn thận chút”.

Một miếng gạo lớn hình vuông, vừa dán xong đầu dây, Lăng Tiểu Manh thoáng nhìn liền thở dài, từ nhỏ khả năng đi thăng bằng của cô rất tốt, cô cũng không phải đứa trẻ hiếu động thích chạy nhảy, thế nên chưa bao giờ bị thương ở chỗ kinh điển này, cuộc đời quả lắm bất ngờ.

Ánh mắt trốn tránh vết thương của mình khiến anh thấy thật thú vị, sau khi tiễn cô lên gác Bùi Gia Tề không nhịn được mỉm cười.

Lúc ấy mọi thứ còn khá ổn, chẳng lẽ sau đó Lăng Tiểu Manh lại biến mình ra nông nổi này? Nghĩ một lúc anh lại nhắc điện thoại, đầu dây bên kia không có người nghe, mãi sau mới nghe thấy tiếng cô vọng lại.

“Tiểu Manh, các cô mấy giờ mới tới?” Vốn định hỏi đầu gối thế nào, nhưng chỉ một giây sau, anh đã thoát ra một câu hỏi chẳng hề liên quan.

“Ừm... Tôi cũng không biết.” Lăng Tiểu Manh đang ngồi trên chiếc ghế cao, trước mặt là người hóa trang, nhìn Tô Ngưng đang diện tiết tóm lấy người hóa trang có hàng ria nhỏ thao thao bất tuyệt. Ý định bỏ chạy càng lúc càng mãnh liệt, đáng tiếc Tô Ngưng nói được vài câu liền quay đầu lại nhìn, áp lực nặng nề, gót chân cô chuyển hướng mấy lần rồi chẳng dám đành đứng lại.

“Cô đang ở đâu?”

“Tòa soạn, Tô Ngưng nói phải tạo hình xong mới đi.” Bùi Gia Tề đã chứng kiến toàn bộ cảnh thê thảm của cô tối qua, nghe thấy giọng anh cô có phần ngại ngùng, nhưng đầu dây bên kia giọng khá thoải mái, hỏi đáp chuyện trò, dần dần cũng khiến cô thả lỏng, nhẹ nhàng trình bày tình trạng của mình.

“Tạo hình?” Anh cười, “Đồng chí Tiểu Manh, tôi đang rất mong chờ đó”.

Tạo hình đầu heo mà cũng mong chờ, Lăng Tiểu Manh đau khổ.

China Visual mời tới chuyên viên trang điểm tốt nhất trong ngành, lúc này đã nghe xong một tràng về yêu cầu của Tô Ngưng, đi tới vỗ vỗ lên gương mặt Lăng Tiểu Manh.

Vừa dập điện thoại, Lăng Tiểu Manh chưa kịp chuẩn bị sợ điếng người, bên tai nghe thấy giọng nói hùng hồn của người tạo hình, “Không thành vấn đề, cứ để đây thôi.”

Trông thấy Lăng Tiểu Manh đáng thương bị kéo đi, Tô Ngưng thở dài rồi tiếp tục bận rộn. Triển lãm còn một tuần nữa là khai mạc, lúc này mọi việc đang bộn bề ngổn ngang, vừa bận rộn vừa phải nghĩ xem rốt cuộc tối qua Lăng Tiểu Manh và Bùi Gia Tề đã xảy ra chuyện gì. Cô coi Tiểu Manh như bạn mình, nếu vì cô mà Tiểu Manh xảy ra chuyện gì, chắc cô đập đầu vào tường mất.

Nhà tạo hình tốt nhất trong giới quả nhiên có năng lực biến thứ khủng khiếp nhất trở nên kỳ diệu, cuối cùng thì khi Lăng Tiểu Manh xuất hiện trước mặt mọi người, ai ai cũng kinh ngạc, trầm trồ, hòn đá to nặng trong lòng Tô Ngưng rơi xuống, quên luôn dáng vẻ cuống quýt của mình khi nãy, thu dọn đồ đạc liền cười hì hì kéo cô ra ngoài.

Phải thay một chiếc áo lệch vai khá nghệ thuật, một vai lộ ra ngoài, khiến Lăng Tiểu Manh không quen chút nào, vừa đi vừa kéo, miệng còn cầu xin, “Có thể thay bộ khác được không? Tôi không quen”.

Người tạo hình còn đang đặc ý đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, nghe thấy vậy lập tức nhìn lại, Lăng Tiểu Manh nuốt nước bọt rồi cúi đầu không dám mở miệng.

Một đoàn người ầm ĩ náo nhiệt đi đến phòng chế tác, lễ tân trong cửa hàng đã quen với Tô Ngưng và Tiểu Manh, mỉm cười rồi chỉ lên gác, “Bùi tiên sinh đã đến từ lâu, đang đợi ở trên kia đấy ạ”.

Tô Ngưng hừ một tiếng, Lăng Tiểu Manh lấy làm lạ nhìn cô, định hỏi làm sao vậy, nhưng bên tai có tiếng rì rào to nhỏ, cô bị đẩy lên gác liền nhìn thấy Bùi Gia Tề và ông Lý.

Đồ gia dụng đã được chuyển đến từ lâu, tất cả thiết kế lần này của cô đều được sử dụng kỹ thuật nén ép, nên đường nét trơn láng, không hề sử dụng đến một chiếc đinh ốc, bề mặt được đánh bóng bằng tay, màu sơn bóng loáng, không có màu lót, những vân gỗ nguyên bản tán đều dưới ánh nắng, cho ta cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Bùi Gia Tề cùng ông Lý đang đứng trước cửa sổ, thấy cầu thang có tiếng động hai người ngoái đầu lại nhìn, ông Lý nhìn Lăng Tiểu Manh rồi vỗ lên vai anh, giọng vang dội, “Có phúc nhá, tên tiểu tử này”.

Không ngờ Lăng Tiểu Manh mới chỉ trang điểm qua loa mà đã long lanh đến thế, Bùi Gia Tề sững người mất một giây, rồi đưa mắt nhìn đám người phía dưới, nhướn mày cười.

Tất cả đều rất chuyên nghiệp, đèn chiếu đã đâu đây, Tô Ngưng vốn định hỏi cho rõ, nhưng thấy Lăng Tiểu Manh nhìn Bùi Gia Tề với thái độ bình thường, về mặt Bùi Gia Tề lại không có gì khác thường, chẳng lẽ cô đã lẩm rồi sao?

Chần chừ một lúc, rồi Tô Ngưng lại bận chạy tới chạy lui để điều hành, nhiều việc không kể hết, công việc đúng là quan trọng nhất.

Không quen khi mọi người đổ dồn ánh mắt, nhưng bước tới những đồ gia dụng do chính mình thiết kế, ngón tay khẽ chạm lên bề mặt được làm bằng gỗ láng bóng, cuối cùng Lăng Tiểu Manh cũng bình tĩnh lại phần nào.

Bên tai có tiếng Bùi Gia Tề, “Đặc sắc lắm, đặc biệt là ở chỗ này, làm sao em có thể nghĩ ra được?”.

Ngón tay anh thật dài, đặt lên thành một ghế, chiếc ghế tựa đó hai bên khum lại, cong cong đẹp mắt, ngồi vào mà có cảm giác như đang được nằm trong vòng tay người khác.

Lăng Tiểu Manh khẽ cười, “Tự nhiên nghĩ ra, tôi nghĩ mấy cô gái độc thân chắc sẽ thích lắm”.

Tiếng người chụp hình hô lên, “Bùi tiên sinh tránh ra chút ạ, Tiểu Manh, ngồi xuống để thử ánh sáng”.

Lăng Tiểu Manh ngoan ngoãn ngồi xuống, tất cả đồ gia dụng đều được làm bằng gỗ thô, duy chỉ có chiếc ghế này bằng da, nếu nhìn kỹ sẽ thấy bên trên có một lớp vải bằng vân gợn trong suốt, phản chiếu ánh sáng muôn màu, khiến ta liên tưởng tới ánh trăng trong đêm tĩnh lặng.

Chiếc ghế này được cô thiết kế cuối cùng, đặt chính giữa phòng lại càng nổi bật, một cảm giác hài hòa đến kỳ lạ thoáng nhìn cũng có thể thấy được.

Ánh đèn nhấp nháy không ngừng, chiếc ghế là một đoàn cong hoàn chỉnh, cô ngồi xuống mà thu mình vào trong, chiếc ghế tựa cong cong, tựa như đang ôm cô vào lòng.

Con người là loài động vật đáng thương, chẳng có lúc nào là không muốn được ôm và hôn. Tuy những thứ đó không là mãi mãi, vậy cô sẽ lùi lại để có được lần khác, lấy chiếc ghế này để thỏa mãn bản thân.

Đường cong hoàn mỹ, chất liệu bằng da, tuy không có hơi ấm, nhưng ngồi thật lâu, hơi ấm của mình cũng khiến nó dần ấm lên. Nhắm mắt vào là có thể tưởng tượng, tưởng tượng mình vẫn đứng dưới ánh trăng hôm ấy, bàn tay được kéo lại, cơ thể chìm trong vòng tay anh, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, đầu đó điểm tuyết màu ghi nhạt, càng trở nên trắng trong.

Cũng chẳng sao đây là vòng tay cô trao cho chính mình, mãi mãi không sợ mất đi.

Quên hết tất cả, Lăng Tiểu Manh nhắm mắt rồi mỉm cười, sâu trong cổ họng có một cảm giác lạ kỳ, lúc nuốt nước bọt thấy khó khăn và đau rát, nhưng cô chọn cách lờ đi, ít nhất thì bây giờ cô đã không còn sợ nữa.

Chiếc ghế trắng như màu trắng, thấp thoáng đường vân, giống như một vòng tay, cô gái với bờ vai trắng ngần thoáng nở nụ cười, hiền hòa nhẹ nhàng, tựa như làn mây.

Tất cả đều nín thở, chỉ có ánh đèn nhấp nháy liên tục, người chụp hình có vẻ rất mãn nguyện và hưng phấn, còn Bùi Gia Tề tay dứt túi quần, đứng lặng thinh một bên, anh vẫn hay cười nhưng lúc này đột nhiên chau mày lại.

Có phải anh quá nhạy cảm? Tại sao trong chớp mắt Lăng Tiểu Manh trước mắt đã trở nên xa xăm đến thế? Cảm giác như cô đã đến một thế giới khác, khiến anh muốn đưa tay tóm cô lại, ít nhất cũng có cảm giác chân thực.

Vào một buổi chiều sau đó một tuần, Lăng Tiểu Manh ngồi trước bục chế tác vừa gặm sandwich vừa gỡ tài liệu, cầu thang có tiếng động, ngẩng đầu lên thì thấy Tề Cách Cách đang cười rất tươi, dưới ánh đèn hòm rang trắng bóng.

“Tiểu Manh, tôi tới rồi.”

Cứ ba bốn ngày lại gặp vị đại tiểu thư này, Lăng Tiểu Manh không quen cũng thành quen. Nhưng hôm nay Tề Cách Cách đến có việc thật, cô bị Tô Ngưng bắt tổ chức party cho nhà tài trợ tham dự triển lãm, lúc đó Tề Cách Cách rất trượng nghĩa đứng ra bảo đảm, “Không có gì đâu, tôi với cô cùng làm, đằng nào cha tôi cũng là một trong số những nhà tài trợ”.

Biết tới lúc đó Tô Ngưng sẽ rất bận, có người bên cạnh nói chuyện vẫn tốt hơn bị mọi người nhìn chăm chăm, Lăng Tiểu Manh bèn nhận lời.

Hoàn toàn chẳng mong tới bữa tiệc, lúc này Lăng Tiểu Manh đang ngồi ăn bữa tối đã chuẩn bị sẵn, nói với Tề Cách Cách, “Có muốn ăn sandwich không?”.

Nhìn vào hộp cơm nhỏ của cô, mắt Tề Cách Cách sáng lên, “Là cô làm đấy à? Cô làm thì tôi mới ăn”.

Biết nhau càng lâu càng thấy ngạc nhiên với Lăng Tiểu Manh, tài nấu nướng của cô ấy không chê vào đâu, thứ dở nhất cũng có thể trở nên kỳ diệu, chỉ là món cháo rau đơn giản cũng có thể cho ta dư vị thơm lành.

“Làm đại ấy mà, ăn đi.” Đằng nào cô cũng không ăn được nhiều như thế, Lăng Tiểu Manh đẩy hộp cơm về phía Tề Cách Cách.

Cắn miếng đầu tiên Tề Cách Cách đã cười tíu tít, “Tiểu Manh à, có biết cảnh giới cao nhất của võ hiệp là gì không?”.

Sao lại có cả võ hiệp ở đây, “Cái gì thế?”.

“Đó là vô chiêu thắng hữu chiêu, cho dù là thứ gì, chỉ cần cô ra tay là có thể khiến người khác chẳng còn gì để nói.” Để tăng phần hiệu quả, Tề Cách Cách còn hoa tay lên, “Có biết Hoàng Dung không? Cải xanh đậu hũ cũng có thể nấu thành đệ nhất thiên hạ, cô còn lợi hại hơn, sandwich cũng có trở thành đệ nhất hương vị, ha ha”.

Cô bị chọc cho phì cười, “Cô thích là tốt rồi, ăn nhiều chút đi”.

“Không được đâu, ăn nhiều sẽ mất dáng.” Tề Cách Cách sờ lên eo thở dài, “Ngưỡng mộ cô thật, nhìn người chỗ nào cũng thấy chuẩn”.

“Tôi thì có gì mà ngưỡng mộ.” Dáng chuẩn? Lăng Tiểu Manh cúi nhìn cơ thể bằng phẳng của mình.

“Nhưng anh Tề thích mà.” Tề Cách Cách thở dài, “Ngưỡng mộ chết mất thôi”.

Lăng Tiểu Manh lập tức lắc đầu, “Tôi chẳng có gì với Bùi Gia Tề cả.”

“Tôi biết chứ, nhưng cô nhìn những thứ trên bàn này xem.”

Trên bàn là những tài liệu mới nhất về những thiết kế gia dụng của một vài triển lãm trong và ngoài nước, phòng chế tác vốn có rất nhiều, nhưng từ lúc Lăng Tiểu Manh đến đây hầu như mỗi ngày lại thấy có cái mới xuất hiện.

“Sao vậy? Những thứ này đều là của phòng chế tác mà, tôi chỉ giữ đại thôi.”

Lại hít một hơi dài, Tề Cách Cách ôm ngực, “Giữ đại? Cô tưởng những thứ này kiếm được dễ lắm sao? Kể cả có tìm được cũng không đầy đủ và nhanh thế này đâu, anh Tề tốn bao nhiêu công đấy, chỉ là không nói mà thôi”.

Lăng Tiểu Manh lặng người, rồi khẽ “ừ” một tiếng.

“Cô chỉ ừ một tiếng thôi sao?” Tề Cách Cách chịu hết nổi, “Đừng thay anh ấy lúc nào cũng cười hì là nhầm, lần này vì cô mà làm vậy, tôi còn cảm động chết đi được, cô không thích sao? Không thích thì đưa tôi là được rồi, tôi muốn lắm”.

Bó tay, đó là một người đàn ông, hơn nữa lại chẳng phải vật sở hữu của cô, làm sao có thể đưa tới đưa lui? Điều quan trọng nhất là, cô chẳng cần biết anh ta có để tâm hay không? Chẳng biết phải trả lời thế nào, Lăng Tiểu Manh bắt đầu nhăn nhó.

“Thế thích cái gì nào?” Đầu cầu thang vọng lại tiếng con gái vừa nhanh vừa dứt khoát, họ cùng ngoái đầu lại nhìn, Tô Ngưng cùng Bùi Gia Tề người trước kẻ sau cùng bước tới, Bùi Gia Tề chân rất dài, rõ ràng đang

ở phía sau, nháy mắt đã đứng cạnh bục chế tác, “Tiểu Manh, sao giờ này lại ăn sandwich? Cách Cách, em lại ầm ĩ gì thế?”.

Nhìn thái độ và giọng điệu anh ta thay đổi hoàn toàn kia! Tề Cách Cách tức điên, đứng dậy lớn tiếng đáp, “Ầm ĩ? Là ai bảo em đến sớm giúp Tiểu Manh chuẩn bị thế hả?”.

Tô Ngưng ăn mặc rất trịnh trọng, lúc này đang chau mày lại với kiểu ăn vận của Lăng Tiểu Manh, nghe vậy liền giảng hòa, “Là tôi mà, nhưng Cách Cách à, cô đến sớm vậy cũng chẳng có hiệu quả lắm”.

“Sao lại không có hiệu quả, mọi thứ đã đem đến hết rồi, tôi còn chưa kịp nói với cô ấy hai câu, ai bảo hai người cũng đến sớm thế này.” Bị nghi ngờ về năng lực làm việc, Tề Cách Cách liền rút đồ trong chiếc túi cô mang ra để chứng minh.

Trông thấy chiếc váy đó Lăng Tiểu Manh trở mắt, quay lại tóm lấy Tô Ngưng, “Tôi không mặc đâu”.

Đã sớm biết được phản ứng của cô, Tô Ngưng kịp né sang một bên, mắt vẫn nhìn chiếc váy đó, tay Lăng Tiểu Manh đã đặt luôn lên người Bùi Gia Tề đang đứng cạnh đó, chạm vào cánh tay ấm áp và rắn chắc của anh, bên tai như có tiếng cười, “Không mặc cũng không được đâu”.

Lăng Tiểu Manh mặt mũi đỏ ửng lên.

Bữa tiệc được tổ chức trên tầng ba một khách sạn, họ đến muộn, trong sảnh khi ấy đã cực kỳ náo nhiệt, Lăng Tiểu Manh đi sau Tô Ngưng và Tề Cách Cách, chỉ dám cúi đầu bước thỉnh thoảng ngoái đầu lại thì thấy mọi người cứ nhìn mình, chiếc váy dài ngang gối khiến cô thấy áp lực, dọc đường đi cứ lấy tay kéo váy xuống.

“Đừng kéo nữa, kéo nữa mà rơi xuống là tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.” Tô Ngưng ngoái đầu lại nhìn, vừa buồn cười vừa bực, vội kéo cô tới nói chuyện với nhóm người quen thuộc, thần thái nhanh nhẹn, chào hỏi với người khác một cách thuần thục.

Tề Cách Cách đưa tay kéo Bùi Gia Tề đang đi đằng trước, “Đợi chút, em có chuyện muốn nói”.

Thấy Tô Ngưng và Lăng Tiểu Manh đi vào đám đông, Bùi Gia Tề mỉm cười đáp, “Sao vậy?”

“Anh, anh nghĩ Tiểu Manh có thích mình không?”

Cô em đồng môn này vẫn luôn khiến người khác phải kinh ngạc, câu hỏi tuy hơi thiếu tế nhị, nhưng Bùi Gia Tề cũng không quá ngạc nhiên, “Cái này sao lại hỏi anh, phải hỏi cô ấy chứ”.

Tề Cách Cách chau mày, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Em đã hỏi rồi”.

“Hả?” Bùi Gia Tề so vai, “Xem ra đáp án không tốt rồi”.

“Anh, em đã nghĩ thông rồi, anh biết em luôn thích anh, đúng không?”

Thăng thần thật, Bùi Gia Tề bật cười, “Anh vẫn luôn lấy làm vinh hạnh”.

Tề Cách Cách lườm anh, “Yên tâm đi, thích là thích, vẫn chưa đến mức yêu đến sống đi chết lại đâu, nên thấy anh thích Tiểu Manh, em cũng không đau khổ đến mức ôm ngực mà chết”.

Với cô gái như thế này, có muốn ghét cũng không ghét được, Bùi Gia Tề cười ha hả, “Anh biết, nếu không sao anh dám đứng cạnh em?”

“Đắc ý vừa thôi, bây giờ có phải anh thấy rất bất lực với Tiểu Manh không? Như nhau cả thôi, cô ấy thế là làm cho em mở mày mở mặt đấy.”

Bùi Gia Tề méo máo, “Nói hay lắm, nhưng phạm việc gì mà miễn cưỡng thì cũng không được, đặc biệt là Lăng Tiểu Manh, em nhìn cô ấy xem”.

Nhìn thì nhìn, Tề Cách Cách lướt mắt nhìn trong đám đông, Lăng Tiểu Manh đang bị Tô Ngưng kéo, ánh mắt thất thần, chân cứ như muốn hướng ra ngoài.

Chắc chắn cô ấy đang miễn cưỡng, Tề Cách Cách không nói được gì.

Nơi này thực sự không thích hợp với cô ấy, Lăng Tiểu Manh đang nói chuyện mà mấy lần cứ ngó trái, ngó phải tìm đường để chạy.

Lăng Tiểu Manh không quen với những buổi tiệc, vẻ mặt ngó trái ngó phải của cô rất đáng yêu. Tề Cách Cách đã bị bạn bè kéo đi, Bùi Gia Tề tới trước bàn ăn lấy rượu, đứng từ xa cố ý thưởng thức vài phút rồi mới bước tới.

Lúc cô ngoái đầu nhìn lại ánh mắt lác lõng, nhưng sau đó biến mất rất nhanh.

“Tô Ngưng, cho tôi mượn Tiểu Manh một chút nhé”, Bùi Gia Tề nói với Tô Ngưng.

Sự kiện đầu heo ngày hôm đó, cuối cùng Tô Ngưng cũng biết qua loa từ lời kể của Lăng Tiểu Manh, sau khi biết Bùi Gia Tề không “làm bậy”, đương nhiên cô tiếp tục giúp anh như trước. Tuy lúc này Tô Ngưng đang nói rất hăng, nhưng vẫn gật đầu ngay lập tức, “Được chứ”.

Đi tới một góc Lãng Tiểu Manh mới thở dài nhẹ nhõm, nhìn anh với ánh mắt đầy cảm kích, chỉ vào chai rượu Bùi Gia Tề hỏi, “Uống một chút nhé?”.

Kinh nghiệm thảm hại lần trước vẫn còn nguyên, Lãng Tiểu Manh cảnh giác nhìn.

“Là sâm panh, yên tâm đi.” Bùi Gia Tề tủm tỉm, có thể đừng đáng yêu thế này được không, mỗi một động tác của cô dù là nhỏ nhất cũng khiến anh mỉm cười.

Những lời của Tề Cách Cách vẫn vang vọng bên tai, giờ đây cứ nhìn thấy nụ cười của anh Lãng Tiểu Manh là thấy sợ, cô lắc đầu, “Tôi đi đổi nước cam là được rồi”.

Thở dài, anh biết cô nhất gan, nhưng hai người đã quen biết nhau lâu rồi vậy mà cô vẫn nhìn anh rón ra rón rén, Bùi Gia Tề thực sự thấy bất lực.

“Để tôi đi”, đón lấy chiếc ly trên tay cô, anh đi tới bàn ăn.

Dáng người Bùi Gia Tề cao ráo, lúc đi rất khoan thai, nhìn sau lưng cũng đầy sức hấp dẫn, hai cô gái lạ mặt ăn vận rất đẹp khẽ tán dương, “Nhanh tới xem mỹ nam kia”.

Đây chính là lý do tại sao lần nào cô cũng cực lực né tránh xuất hiện cùng người đàn ông này, Lãng Tiểu Manh hơi lùi vào trong góc.

Lùi được hai bước cô va phải một người, định quay đầu xin lỗi, vừa quay đầu Lãng Tiểu Manh hoàn toàn chết lặng.

Gần đây Lãng Tiểu Manh rất hay mất ngủ, bởi cô sợ ngủ rồi thì lại mơ, giấc mơ chỉ xoay quanh một người, đó chính là người đang đứng sau cô.

Trong giấc mơ của cô lúc nào Cố Chính Vinh cũng trầm lặng, nhìn cô không nói một lời, rồi quay người bỏ đi, lần nào cô cũng cố gắng kìm chế để bản thân không ngăn anh lại, lúc tỉnh lại xương cốt đau ê ẩm, chẳng thà là cô không ngủ.

Tuy đã thấy anh rất nhiều lần trong mơ, nhưng mặt đối mặt thật sự với anh, Lãng Tiểu Manh vẫn thấy lo sợ bất an, mấy tuần rồi không gặp, hình như anh gầy đi nhiều, vẻ mặt vẫn rất nghiêm nghị, lời nói cũng luôn ngắn gọn lướt nhìn cô, rồi trở về đứng bên cạnh bạn.

Người đứng cạnh anh là Tề Lý Chính, thấy cô liền mỉm cười, “Hóa ra là Lãng tiểu thư, trước khi ra ngoài Cách Cách có nhắc đến cô đấy”.

24. , Chương 18

Trước mặt là Cố Chính Vinh, đầu óc Lăng Tiểu Manh lúc này tạm ngừng hoạt động, rồi ý nghĩ đầu tiên của cô là Tô Ngưng và Tề Cách Cách gạt mình, cô đã xem kỹ danh sách khách mời ngày hôm nay, trong số nhà tài trợ tuyệt đối không có công ty cũ của mình, cũng có nghĩa là Cố Chính Vinh không xuất hiện, thế nên cô mới đồng ý tới đây, không ngờ trong chớp mắt đã gặp được anh, còn anh đang đứng cùng Tề Lý Chính, Tề Lý Chính vẫn đang mỉm cười hỏi cô, đến cơ hội chạy trốn cũng không có.

Cũng không cần thiết phải chạy, Bùi Gia Tề đã bước tới, thấy Cố Chính Vinh và Tề Lý Chính cũng không dừng bước, đi thẳng tới chỗ cô đưa ly nước, “Tiểu Manh, nước cam của cô đây”.

Lăng Tiểu Manh đón lấy ly nước rồi cúi đầu kề sát miệng ly.

Giọng Tề Cách Cách vang lên, “Ba à, ba ở đây ạ”.

“Con nhóc này, nhiều người ở đây thế này, sao không mau chào.”

“Xin chào Tổng giám đốc Cố.” Tề Cách Cách lập tức chào anh.

“Còn cả những người khác nữa?”

“Ba nói đàn anh của con á?” Tề Cách Cách lè lưỡi cười, thôi đi, anh ấy đang cố gắng theo đuổi chị Tiểu Manh, tốt nhất chúng ta nên để họ có một chút riêng tư, con không làm kỳ đà cản mũi đâu”.

“Tổng giám đốc Tề, Tổng giám đốc Cố, các vị đều đang ở đây ư.” Lại có tiếng chào, Tề Lý Chính mỉm cười ngoái đầu lại, ánh mắt Cố Chính Vinh rõ ràng chẳng hề có cảm xúc, nhưng Lăng Tiểu Manh lại thấy như bị dao đâm, đau tới mức không mở nổi mắt.

Thấy Tề Cách Cách và hai người họ đã đi xa, Bùi Gia Tề mới cúi đầu nói, “Tiểu Manh...”

“Xin lỗi, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí.” Đại sảnh rộng lớn khiến cô có cảm giác như nghẹt thở, Lăng Tiểu Manh vội vã buông một câu rồi quay đầu ra ngoài.

Phản ứng của cô khiến anh nhớ tới cảnh cô vội vã rời khỏi bữa tiệc tại biệt thự nhà anh, vẫn vẻ hoang mang lo sợ ấy, bước chân cô vội vã, anh định đuổi theo, nhưng chẳng biết có phải do bản năng, anh bước lên trước rồi ngoái đầu nhìn lại.

Trong đám người đó chỉ có Cố Chính Vinh đang nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt Cố Chính Vinh lãnh đạm, họ nhìn nhau như không quen biết rồi anh quay người bỏ đi.

“Bùi tiên sinh, đợi đã.” Phía sau có người gọi lại, là Tổng biên tập của China Visual, Bùi Gia Tề ngoái đầu thì thấy Tổng biên tập đang mỉm cười, “Vội đi đâu vậy?”.

Tổng biên tập China Visual cùng vài người phụ trách bên phía tài trợ đang đi tới, đã khá quen với Bùi Gia Tề, nên cách nói chuyện của họ cũng bớt phần khách sáo, “Giờ chưa đi được đâu, mới bắt đầu, dù sao cũng phải đợi tôi nói chuyện xong đã”.

Bùi Gia Tề nhìn về phía Lăng Tiểu Manh biến mất, chỉ nói đúng một câu, “Tôi đi tìm Lăng Tiểu Manh, đợi tôi vào cùng cô ấy”.

Bên cạnh có người hỏi, “Lăng Tiểu Manh? Lăng Tiểu Manh của bên Tổng giám đốc Cổ ư?”.

Anh hơi chau mày chưa kịp đáp thì Tổng biên tập đã trả lời giúp anh, “Giờ không còn nữa rồi, giờ Tiểu Manh đã chính thức gia nhập phòng chế tác của Bùi tiên sinh, nào nào, mọi người cùng làm quen với Bùi Gia Tề, Bùi tiên sinh”.

Anh không hay xuất hiện ở nơi công cộng, nên những người trong nước biết đến anh không nhiều, hai bên gật đầu chào hỏi, mấy người bên cạnh không hỏi chuyện anh mà bắt đầu nói về Cổ Chính Vinh, “Nhắc đến Cổ Chính Vinh mới nhớ, sao hôm nay anh ta cũng tới nhỉ? Thời gian trước nghe nói anh ta về Thụy Điển, khu Đại Trung Hoa đã đổi người rồi”.

“Không phải thật đâu, Cổ Chính Vinh làm việc có ai đoán được bao giờ, nói đến đổi người, có biết tên họ Đồng đó không? Thời gian trước còn làm việc, giờ đột nhiên từ chức, chẳng biết chạy đi đâu mất, bên phía Osun đó mới gọi là đổi người”.

Bên cạnh có tiếng cười, “Trong giới này khó lường, ai biết được anh ta đã động đến ai?”.

“Đừng suy diễn nữa.” Người đầu tiên nói chuyện Cổ Chính Vinh tiếp tục hỏi, “Lần này bên phía nhà tài trợ không có công ty của Cổ Chính Vinh, sao anh ta lại đến đây? Lấy thể diện hay tự tìm rắc rối?”.

“Anh đang đùa đấy à? Lần này anh ta tài trợ dưới danh nghĩa cá nhân với số tiền lớn như vậy, hôm nay không tới sao được?”

Một đám người nói chuyện tản đâu đâu, Bùi Gia Tề nhìn vị Tổng biên tập China Visual vẫn còn đang đứng đó mỉm cười rồi nhướn mày hỏi, “Thật không?”.

Tổng biên tập thở dài, “Người trong giới chuyện gì cũng không giấu được”.

“Danh nghĩa cá nhân?”

“Là anh ấy không muốn cho người khác biết hơn nữa Tiểu Manh...”, nói tới đây như thấy mình lỡ miệng, kìm lại.

Nhưng Bùi Gia Tề vẫn nói rất tự nhiên, “Không có gì, tôi cũng biết được, không có anh ta Lăng Tiểu Manh có được cơ hội tốt thế này sao?”.

Ông Tổng biên tập nhìn anh thêm lần nữa nói, “Anh là người thông minh, đối với Tiểu Manh cũng rất tốt, anh ta cũng kỳ lạ, biết chuyện mà cũng không ngăn cản”.

Không ngăn cản...Bùi Gia Tề nghe được mấy chữ này không nhịn được đành thở dài, rồi quay đầu nhìn theo hướng Lăng Tiểu Manh biến mất khi nãy, “Không ngăn cản? Là do anh ta thấy không cần thiết mà thôi”.

Chương 18: Ngày dài dường đằng, cần có nhiều dũng cảm

Cứ ngỡ rằng bản thân sẽ có rất nhiều, rất rất nhiều thời gian, con đường còn rất rất dài, nhưng sự thật thì chỉ cần một cái buông tay nhẹ nhàng, thế là mãi mãi sai lầm, trên những con đường khâu gặp được những con người khác nhau, sau cùng chỉ còn lại những ký ức mơ hồ cùng năm tháng.

Vừa bước ra khỏi khách sạn Lăng Tiểu Manh thấy mình thật mất mặt, muốn rời xa người đàn ông này, nhưng đến một cái liếc mắt của anh ta cũng chịu không được.

Nhưng đó là Cố Chính Vinh, người đàn ông mà hai năm nay cô rằm rắp vâng lời, chưa từng bất phục. Vừa cất bước vừa nhìn lên bầu trời, Lăng Tiểu Manh thở dài, tay nắm chặt lại mà lẩm bẩm, “Vô dụng, thật vô dụng”.

Bên ngoài khách sạn là con phố lớn sầm uất xa hoa, bộ lễ phục với chiếc váy dài ngang gối cô đang mặc khiến cô nổi bật trong đám đông, vô tình hay hữu ý, những người đi ngang qua đều nhìn cô với ánh mắt tò mò dò xét. Lúc đầu tim gan cô rối bời nên không mấy chú ý, nhưng năm phút sau giật mình tỉnh lại, đột nhiên dừng bước ngay giữa phố, chân tay lúng túng, chẳng biết nên quay lại hay tiếp tục chạy về phía trước.

Trời bắt đầu lất phất mưa, hai ba giọt chớp mắt đã biến thành màn mưa dày đặc phủ khắp không gian, có chạy cũng chẳng biết đi đâu.

Bước chân của mọi người xung quanh nhanh dần. Một chiếc xe đen từ đâu xuất hiện, phóng với tốc độ rất nhanh và dừng đột ngột một cách nguy hiểm ngay cạnh cô. Bên cạnh vọng lại những tiếng hét thất kinh và những lời mắng chửi, còn cô lại như đóng băng.

Mưa mỗi lúc một lớn, Lăng Tiểu Manh đứng ngoài đường cùng người ngồi trong xe nhìn nhau qua lớp kính cửa xe. Nước mưa rơi nhòa mặt kính, làm mờ đi đôi mắt cô, và cũng làm mờ gương mặt anh.

Lại nét mặt này, hẳn trông thấy anh là hoảng hốt sợ hãi, cho dù không mở miệng mà vẫn như đang nói, “Không được, em không muốn ở bên anh”.

Cố Chính Vinh hận cô, ngồi ở ghế lái, hai tay anh siết chặt, rất muốn rằng dưới bàn tay anh lúc này là bờ vai mỏng tang như giấy, thậm chí là chiếc cổ bé nhỏ của cô.

Cả đời anh chưa từng hận một người con gái nào đến thế, nhưng lại không thể quên cô, cho dù tức giận bỏ đi, cho dù cả ngày bận rộn, cho dù trước mắt việc chất thành núi, nhưng chỉ một giây chững lại thôi, gương mặt Lăng Tiểu Manh đang khóc lại xuất hiện ngay trước mắt anh.

Quá đáng ghét! Chẳng lẽ cô tưởng tất cả những gì cô làm anh đều không biết sao? Chẳng lẽ cô tưởng mình thực sự có thể thần nhiên quay người đi, bỏ anh lại phía sau, như thể trước giờ chưa từng quen biết anh, chưa từng ở bên anh?

Không thể gặp lại cô, sợ mình sẽ mất đi kiểm soát, cuối cùng anh trút hết cơn giận lên người tên Đồng Diệc Lỗi, anh nghĩ mình thực sự đã bị cô làm cho phát điên, kể cả khi người đàn ông ngu ngốc kia dùng đấm ba cái bí mật mà hắn biết để uy hiếp cô, thậm chí uy hiếp anh, cùng lắm thì anh cũng chỉ cười nhạt một tiếng, nhưng lần này lại ấu trĩ tới mức độ này.

Mưa mỗi lúc một lớn, chiếc váy dần ngấm nước, bó chặt vào cơ thể, cô nhìn anh, thấy sắc mặt anh xanh xao, hai má đỏ ửng, đôi mắt cũng vậy, như đang chứa những cảm xúc bị kìm nén một cách thái quá. Dòng nham thạch ẩn dưới gương mặt bình tĩnh, cuối cùng không giấu được, đã lộ ra manh mối.

Hơi thở anh dần trở nên gấp gáp, khó khăn. Đẩy cửa xuống xe, lúc bước tới mở cửa xe phía cô, anh thực sự không giữ được thăng bằng, một tay phải vịn vào thành cửa xe. Phản ứng đầu tiên của Lăng Tiểu Manh khi thấy anh đẩy cửa bước ra là nhắc chân để chạy, nhưng bị áp lực của anh bao trùm đã thành quen, cô đứng yên một chỗ bất động, mãi tới khi anh bước tới bên cạnh, tới khi anh mở cánh cửa xe, chỗ ngồi quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt, lần đầu tiên sự kháng cự ngồi vào nơi ấy đạt tới cực điểm, Lăng Tiểu Manh bắt đầu lùi về sau.

“Vào đi, anh có việc muốn nói với em.” Cố Chính Vinh hít một hơi, cố đến lần thứ hai mới nói được thành lời.

Mưa quá to, không ý thức được sự khác thường trong anh, Lăng Tiểu Manh vừa lùi lại vừa lắc đầu nguầy nguậy,

“Em không muốn”.

Không muốn... Tim anh bắt đầu nhói đau, như có người lấy kim sắt không ngừng bóp chặt lấy nó, cơ thể như trong hầm băng, cái lạnh khiến ngón tay chớp mắt đã tê bại, cổ họng như có một lớp vải chắn ngang, không khí không thể lọt vào hay thoát ra, cố gắng thế nào cũng không thể hít thở.

Xe cô và người đi bộ đều vội vã trong mưa, chẳng ai chú ý tới hai người họ đang đứng đối diện nhau. Lăng Tiểu Manh không dám nhìn anh nhiều hơn, trong sợ hãi cố quay mặt sang hướng khác, áp lực bị nhìn đâm đâm giảm đi chút ít, cô lấy dùng chút sức lực cuối cùng nhấc chân bỏ chạy.

Cô rất may mắn, ngay phía dưới góc đường vậy được một chiếc xe taxi, khi lên xe người đã ướt nhẹp. Một người khách giữa trời mưa gió lại không mang theo ô, ăn mặc thì rất lịch sự, lái xe lấy làm ngạc nhiên, không dám nói nhiều, cúi đầu chuyên tâm lái xe.

Mưa gió bão bùng đổ như trút ngoài cửa xe, cả thành phố như mờ dần dưới tấm màn trắng toát. Cần gạt nước làm việc liên tục, xe chạy chậm rãi, tất cả xe cô trên đường cũng chậm rãi chạy phía trước. Mắc sai lầm, và cuối cùng lại là khuất bóng nhau theo một hướng khác.

Tài xế lái xe chậm và cẩn thận, Lăng Tiểu Manh cũng không thúc giục, lẳng lặng nhìn màn mưa dày ngoài cửa sổ.

Cô gái này hình như quá trầm lặng thì phải? Lái xe có phần lo lắng, cẩn thận nhìn cô qua tấm gương chiếu hậu, lại có tiếng sét ánh chớp chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn, mang theo chút hoang mang kỳ lạ của cô.

Đáng ra phải hoan hô dừng khí dám bỏ đi của bản thân, nhưng Lăng Tiểu Manh lúc này chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào. Cô nhìn nhìn mưa ngoài cửa mà thất thần. Đây đâu phải trận mưa đầu tiên của mùa hè năm nay, hơn một tháng trước cũng từng có một đêm mưa thế này. Khi ấy, cô đang lái chiếc Polo nhỏ màu đen, hôm ấy đi làm về muộn khung cảnh không khác bây giờ chút nào.

Tối đó cô về nhà một mình, ngoài cửa sổ sấm chớp liên hồi, giấc ngủ ngon lành hàng tối bỗng nhiên không đến, từ dưới nhà, cô leo lên trên gác, vẫn chẳng cách nào chớp mắt, lại từ trên gác đi xuống dưới nhà.

Phòng khách trống không, nước mưa lộp bộp trên kính cửa sổ, tia chớp xé rách nền trời tối đen, cô cảm thấy mình chẳng có chỗ nào để trốn.

Cuối cùng ngoài cửa có tiếng chuông, Cố Chính Vinh đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô đứng một mình trước sofa trong phòng khách, lặng người một lúc rồi anh cười, “Làm gì vậy? Sợ à?”.

“Không phải, em đang nghĩ.” Cô chẳng biết phải giải thích sự ấu trĩ của mình thế nào. Lớn rồi còn sợ sấm chớp như trẻ con, xấu hổ quá. Nhưng nói xong câu này cô còn hối hận hơn, một lý do vụng về, nếu anh hỏi tiếp, cô có cái gì hay mà nghĩ?

Tâm trạng anh có vẻ đang rất tốt, nghe xong chỉ mỉm cười, lúc đi tắm đến cửa cũng không đóng, ánh đèn vàng trong phòng tắm rọi ra ngoài thành một vòng tròn ấm áp, tiếng nước rào rào vọng ra. Lăng Tiểu Manh chậm chậm bước tới, mỗi lúc một gần, cuối cùng đứng ngay cạnh cửa, cả người nép trong vòng ánh sáng ấm áp đó, cuối cùng cũng tĩnh tâm lại, như thế sau cùng đã tìm được một thứ có thể dựa vào. Dù đó chỉ là một vầng sáng hư ảo.

Cuối cùng, trước khi anh tắm xong cô đã kịp trở lại giường, Cố Chính Vinh ít khi quay lưng về phía cô mà ngủ, vừa nằm xuống liền đặt tay lên cơ thể cô.

Lạnh quá, không nhịn được cô ho một tiếng, bên tai có tiếng anh cười, “Sợ à?”.

Không sợ nữa, bên mình có hơi thở và mùi hương quen thuộc. Sau khi ân ái, cuối cùng cô cũng có thể chớp mắt. Tiếng sét kinh thiên động địa lúc nửa đêm khiến dù trong mơ cô vẫn co rúm người lại theo bản năng, ngón tay cũng nắm chặt lại. Nhưng co tới co lui, khi chạm vào da thịt và hơi ấm của anh, cô lại yên tâm.

Ngồi trên xe, nhận điện thoại của Tô Ngưng và Bùi Gia Tề, cô nói mình không sao, chỉ là cảm thấy không khỏe một chút nên về nhà trước

Giọng của họ đều chứa sự lo lắng, nói sẽ lập tức tới ngay, nhưng cô kiên quyết từ chối, sau cùng đến điện thoại cũng tắt luôn. Sau khi về nhà, cô lập tức đi tắm. Bước vào phòng tắm chỉ nghe tiếng mưa ngoài trời, ngoài ra cả thế giới dường như đang im lặng, cô tựa hồ đang sống trên một ốc đảo không ai hay biết, cảm giác như tách biệt với thế giới.

Dù sao cũng không ngủ được, cô nhón chân bước tới phòng bếp uống nước Ngại bật đèn, cô dò dẫm bước theo chút ánh sáng mờ mờ. Sàn gỗ dưới chân lạnh toát như nền gạch, rất lạnh, cầm ly nước trong tay cơn lạnh khiến lòng bàn chân cô rúm lại.

Đâu đó có tiếng nói: “Không sợ lạnh à? Đi giày vào”.

Là giọng của Cố Chính Vinh, lúc ở nhà cô chỉ thích đi chân trần, trước nay nghe anh nói thành quen rồi. Nhưng lúc này đột nhiên như nghe thấy ảo giác, sự sợ hãi khiến cô đang ngẩng đầu uống nước thì bị sặc, ho sù sụ. Cốc nước trên tay rớt xuống rồi lăn trên bàn, nước trong cốc đổ ra ngoài, tung tóe khắp nơi, như hồ nước đột nhiên bị vỡ đập.

Đôi vai nặng trĩu, tựa hồ có người vòng tay ôm lấy mình từ đằng sau, bên tai có tiếng thở dài, chớp mắt đã chẳng còn thấy bóng hình. Cuối cùng cô cũng có thể quay người, sau lưng không một bóng người, bởi làm gì có ai.

Trong tiếng mưa cô đứng mãi rồi quay người cầm lấy cốc nước trên mặt bàn bằng kính trong suốt xuất hiện một vết nứt thật dài.

Phòng khách bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại chói tai, trong lúc giật mình, tim cô không thể không chế cử điên cuồng đập.

Còn đang chần chừ không biết có nên nghe hay không thì bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa, cô cứ đứng trước cửa phòng bếp không biết phải chạy về phía nào. Cuối cùng tiếng chuông điện thoại cũng dứt, ngoài cửa có tiếng gọi, “Lăng Tiểu Manh, cô có ở đó không?”.

Lúc này giọng nói kỳ lạ kia khiến cô có dũng khí ra mở cửa. Căn phòng kiểu cũ, bên ngoài cánh cửa gỗ còn có một lớp cửa sắt, qua lan can cô nhìn thấy Trần Văn, trợ lý đặc biệt của Cố Chính Vinh.

“Lăng Tiểu Manh, Tổng giám đốc Cố muốn gặp cô.” Ở công ty Trần Văn không nói chuyện với cô mấy, nhưng trong ấn tượng của cô anh ta là một người đàn ông trầm tính và giỏi giang, không ngờ vừa nhìn thấy cô đã nói vậy, nghe xong Lăng Tiểu Manh lặng người mất một lúc.

Cô không muốn gặp anh được chưa? Cô thì thầm chạy về thế này là vì cái gì? Đang định từ chối thì Trần Văn đã ngăn cô lại, giọng nói gấp gáp, “Cô có thể nhanh hơn được không? Giờ anh ấy đang ở bệnh viện”.

Bàn tay đang nắm trên cánh cửa, trong vô thức nắm lại thật chặt, một cơn đau nhói lên, Lăng Tiểu Manh hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Anh lừa tôi”.

“Bệnh tim đột ngột tái phát, cô không biết gần đây tim của anh ấy không khỏe sao?”

Làm sao cô biết được? Đã rất lâu rồi cô chưa gặp anh, ở bên cạnh anh.

Ngoài đêm ấy, nhưng đó chẳng phải là một cơn ác mộng sao? Cô coi nó như một cơn ác mộng, cất giấu tận sâu trong trí óc, có thể nào cũng không dám động tới.

Lúc chạy xuống dưới nhà, bước chân cô loạng choạng, suýt chút nữa thì ngã nhào, Trần Văn kịp thời kéo cô lại lúc lên xe mới nói với cô: “Lau nước mắt đi, chúng ta sẽ đến bệnh viện nhanh thôi, anh ấy không muốn trông thấy cô như thế này”.

Cô cũng không muốn, nhưng tuyến lệ cứ như bị hỏng van, không kìm được nước mắt cứ tuôn rơi, làm thế nào cũng không thể lau đi hết.

Hành lang bệnh viện lặng im như tờ, bác sĩ bước ra với vẻ mặt kỳ quái, “Cô chính là Lăng Tiểu Manh?”.

“Anh ấy...chết rồi?”, mặt Lăng Tiểu Manh trắng bệch môi tái đi, mỗi một từ nói ra đều run rẩy.

“Chưa, anh ấy nói muốn gặp cô.” Bác sĩ nói giọng xót, xa hai tay đút trong túi áo khoác, gọng kính sáng lóa.

Lúc bước vào phòng bệnh, Lăng Tiểu Manh thấy Cố Chính Vinh nhắm mắt nằm đó, cơ thể nổi với máy móc, đường đồ thị xanh đỏ như ngọn sóng nhấp nháy chuyển động, cô khó khăn lắm mới lau sạch được nước mắt nhưng giờ lệ lại tuôn trào, rơi trên khuôn mặt anh.

Anh mở mắt nhìn cô một lúc lâu, môi mấp máy, hỏi: “Em khóc cái gì?”.

Cô sắp chết vì sợ, cũng biết bộ dạng mình rất thảm hại nhưng bây giờ hình tượng đâu có là gì? Cô chẳng cần nữa.

Cô vẫn khóc, Cố Chính Vinh đành phải nhắm mắt, anh vẫn luôn tin vào khả năng của mình, rất ít khi có cảm giác bất lực như thế này. Lần đầu tiên khi lâm vào bước đường cùng, anh đã gặp được cha mẹ nuôi, để báo đáp họ anh đã cố hết sức mình. Còn lần này anh chẳng biết mình có thể tiếp tục được bao lâu nữa.

Anh giận lắm, lẽ nào cô không hiểu, trên đời này người ta ai cũng luôn ngỡ rằng bản thân sẽ rất nhiều, rất rất nhiều thời gian, con đường còn rất rất dài, nhưng sự thực thì chỉ cần một cái buông tay nhẹ nhàng, thế là mãi mãi sai lầm, trên những con đường khác nhau gặp được những con người khác nhau, sau cùng chỉ còn lại những ký ức mơ hồ cùng năm tháng

“Tiểu Manh.” Anh nhắm mắt rồi cất tiếng nói, giọng Lăng Tiểu Manh phách ghé sát tai bên môi anh, nước mắt vẫn tí tách rơi, rơi xuống khuôn mặt anh ướt đầm.

Anh giận lắm, nhưng gương mặt cô áp sát bên cạnh, lạnh băng, chỉ thấy cô khóc, trái tim anh cũng như tan chảy. Lại là khóc, trong mơ hồ dường như anh đã trở lại trên chiếc ban công nhỏ hẹp đó, ánh trăng chỉ chiếu vào được một góc nhỏ hình bán nguyệt. Anh kéo cô tới nơi có chút ánh sáng ấy, hai tay ôm chặt lấy khuôn mặt cô. Ánh trăng chiếu lên làn da trắng ngần, đôi mắt cô nhắm thật chặt, hàng mi run rẩy, nước mắt lăn dài, mỗi một giọt đều trong suốt như pha lê, rơi trên má cô, chạm vào trái tim anh, nặng trĩu.

Cô nói: “Không được, em không muốn ở bên anh”. Anh còn tưởng cô cần mình, hóa ra không phải!

Trong chớp mắt Cố Chính Vinh thấy trái tim mình như chết đi, tất cả những lời muốn nói đều biến mất, anh nghiêng đầu không nhìn cô nữa, giọng nói rất khê gần như không thể nghe thấy, “Hãy đi đi, em được tự do rồi”.

Đột nhiên trong phòng bệnh có tiếng gào khóc như vỡ òa, bác sĩ, hộ lý và cả Trần Văn liền chạy vội vào. Vị bác sĩ nói đúng một câu: “Đưa cô ấy ra ngoài, bệnh nhân cần được yên tĩnh”.

Hộ lý khá thân thiện, vừa đỡ lấy cô vừa giải thích, “Đừng sợ, bệnh nhân bị đau tim cấp tính, cấp cứu xong là ổn, sẽ sớm hồi phục thôi.”

Cố Chính Vinh không nghe rõ Lăng Tiểu Manh đã trả lời những gì, hai câu nói khi nãy anh phải cố gắng hết sức mới nói được, như thể dùng cạn tất cả sức lực trong cơ thể. Trước mắt bắt đầu mơ hồ, anh cố gắng mở to mắt nhưng lại được bác sĩ đưa tay khép lại.

Tất cả âm thanh đều xa dần, thế giới tĩnh lặng, thứ cuối cùng anh nghe được chỉ là tiếng khóc nức nở của Lăng Tiểu Manh. Quá mệt, cuối cùng anh từ bỏ, thôi tranh đấu, để bóng đêm bao trùm lấy cơ thể.

Giấc ngủ kéo dài thật lâu, anh biết mình đang nằm mơ, trong mơ anh thấy bóng Lăng Tiểu Manh, cô đang đi chân trần, lòng bàn chân trắng ngần, cô bước đi vội vã chẳng quay đầu lại, mái tóc đen huyền buông xuống, bao bọc xung quanh cô là một vầng hào quang chói lóa.

Chạy, cô mãi mãi đang chạy!

Anh giận lắm, định mở miệng gọi cô, rồi đột nhiên cô ngoái đầu nhìn anh, đôi mắt mở to, dáng vẻ hoảng hốt sợ hãi, nước mắt ngân ngấn, long lanh.

Lại khóc, lần nào cũng thế này, chẳng lẽ cô tưởng anh không đau lòng, không buồn sao? Chẳng lẽ cô tưởng chỉ cần là anh thì chẳng có gì là không làm được, là lúc nào cũng có thể bỏ mặc mà đi sao?

Anh muốn đưa tay xóa đi vẻ mặt này của cô, nhưng còn chưa đưa tay tới, anh đã nhìn thấy hàng lệ kia tuôn rơi, đừng khóc nữa, anh không nỡ, thực sự không nỡ, anh dang tay ôm lấy cô, cho dù cô mãi mãi chỉ là một bóng hình, một cái ôm tan nhẹ như làn mây. Trong mơ anh kinh hãi, lúc mở mắt anh thấy phía trước tối đen dường như có một đường viền.

Là Lăng Tiểu Manh, gương mặt nhỏ gần trong gang tấc, đôi mắt mở to, nhìn anh không chớp mắt. Khuôn mặt căng thẳng của cô dần thả lỏng, rồi đầu cúi xuống vùi vào cổ anh, dáng vẻ giống hệt một chú đà điểu.

Hóa ra cô vẫn còn đây, hóa ra cô vẫn chưa chạy trốn... Quá đối kinh ngạc, đột nhiên Cố Chính Vinh có suy nghĩ muốn tìm cách nào đó để chứng minh mình rằng mình không nằm mơ.

Nhưng Lăng Tiểu Manh khẽ cử động, rồi vươn người ngồi thẳng dậy, như người lữ hành một mình đi trên con đường dài vô tận, cuối cùng cũng tìm được nơi nghỉ ngơi, cả người mệt nhoài ngã gục xuống.

Định hỏi rốt cuộc cô đang nghĩ gì? Môi khẽ mấp máy, nhưng lần này phản ứng của Lăng Tiểu Manh lại nhanh đến vậy, trước khi anh mở miệng đã kịp hành động, cô đưa tay nắm chặt lấy bàn tay anh.

Lăng Tiểu Manh cứ nhìn chăm chăm vào gương mặt anh, như thể đang ngắm một viên ngọc đã mất nay vừa có lại, nắm lấy những ngón tay với cái lạnh thân thuộc, lạnh lắm nhưng cô lại thấy an tâm.

Em yêu anh, nhưng em đã chẳng còn tin vào cái gọi là cùng trời cuối đất, để chạy trốn nỗi đau trong tương lai, nên em đã chọn cách rời xa.

Suy nghĩ này hoàn hảo biết mấy, còn cô thực hiện một cách triệt để, nhưng điều ngốc nghếch nhất là, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, người đàn ông mình vẫn yêu đột nhiên biến mất, mãi mãi biến mất.

Cũng bởi sợ kết cục như thế nên đến quãng thời gian ở bên nhau cô cũng từ bỏ, vì một tương lai chưa biết đến mà vứt bỏ sự quyến luyến trong hiện tại, nếu anh chết đi, khi cô quay người bỏ đi, liệu cô có chịu đựng được không?

Khóe mắt bắt đầu thấy cay cay, rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng chẳng biết phải diễn đạt thế nào, để giấu đi cảm xúc sắp vỡ òa, Lăng Tiểu Manh cúi đầu, khẽ hôn lên bàn tay anh, hôn xong cũng không dám ngẩng lên nhìn, cứ cúi đầu lặng lẽ.

Đã đến lúc này rồi cô vẫn muốn làm đà điểu sao! Anh định thở dài, nhưng lòng bàn tay có cảm giác mềm mướt như lông vũ, anh muốn không chế phản ứng của mình, muốn mắng cho cô mấy câu, nhưng ánh mắt đã thấp thoáng nét cười, anh thở dài, haizz, cả một đời anh lấy lừng nhưng cuối cùng lại bại trong tay cô.

25. , Chương Kết

Phần kết

Đêm trước hôm khai mạc, Lăng Tiểu Manh ở trong trung tâm triển lãm chuẩn bị những bước cuối cùng, Bùi Gia Tề và Tô Ngưng vẫn luôn ở bên cạnh.

Lăng Tiểu Manh hồi hộp thấy rõ, sau khi tất cả đã hoàn tất cô vẫn đứng giữa bức trưng bày, ngón tay vuốt ve chiếc ghế “ôm” của mình, hết lần này đến lần khác

Thấy buồn cười, Tô Ngưng bước tới đập lên tay cô, “Được rồi, tôi đảm bảo ngày mai nhất định cô sẽ trở thành tiêu điểm, lấp lánh như ánh sao, vươn mình ngạo nghễ, thế nên hãy yên tâm về nhà ngủ một giấc, ngày mai tôi sẽ tới đón cô”.

Lăng Tiểu Manh giật mình túm lấy tay Tô Ngưng mắt mở to.

“Sao thế?”

“Tám giờ rồi ư? Tại sao lại là tám giờ? Vừa rồi mới bốn rưỡi mà.” Nhìn đồng hồ trên tay Tô Ngưng, Lăng Tiểu Manh khẽ kêu lên, giọng kéo dài.

Tô Ngưng ôm đầu nói “Tiểu Manh à, khi cô bước vào đây là quên hết cả thời gian, được chưa? Hai người chúng ta đứng đây gầy cả chân rồi, có muốn kêu cũng không đến lượt cô.”

Bùi Gia Tề cũng bước tới, “Sao vậy? Có việc gì gấp à?”.

Lăng Tiểu Manh nắm tay hai người họ nói xin lỗi rồi túm lấy túi xách chạy như bay ra ngoài, đi được nửa đường mới ngoảnh đầu lại giải thích, “Tôi phải tới bệnh viện, đi trước nhé”.

“Này, đợi đã, bệnh viện có chạy mất được đâu...” Tô Ngưng ngoái đầu nhìn Bùi Gia Tề, anh vẫn đang nhìn theo bóng Lăng Tiểu Manh, bỗng bắt gặp ánh mắt của cô, anh nhún vai rồi mỉm cười.

Tô Ngưng giậm chân rồi kéo anh ra ngoài, vừa đi vừa mắng, “Uổng công tôi đánh giá cao anh, cho hai người không biết bao nhiêu cơ hội, sao anh lại để cô ấy chạy đi như thế”.

Bùi Gia Tề thở dài, “Tiểu Manh cô ấy...”.

“Tiểu Manh làm sao nào?”

“Cô ấy chạy nhanh lắm.”

Anh vừa dứt lời thì Tô Ngưng đã quắc mắt lườm.

Khi Tiểu Manh tới bệnh viện thì trong phòng bệnh đã trống không, cô kinh hãi, chạy tới phòng làm việc của bác sĩ vừa thở hổn hển vừa nói, “Bác sĩ, bác sĩ...”.

Vị bác sĩ với cặp kính sáng lóa vẫn rất nhẫn tâm, nhìn thấy cô liến thoắt ra đúng ba chữ, “Xuất viện rồi”.

“Hả? Tại sao lại xuất viện? Hôm qua còn đang kiểm tra, sao lại xuất viện.”

“Bệnh nhân đòi xuất viện, chẳng lẽ tôi còn giữ anh ta lại?”

Trả lời gì mà vô trách nhiệm thế, Lăng Tiểu Manh tức điên lên, nhưng đáng tiếc bẩm sinh cô giọng yếu, lại kéo dài, câu cuối cùng thốt ra khí thế vẫn không đủ mạnh, “Nhỡ xảy ra chuyện thì làm thế nào?”.

“Yên tâm, không chết được đâu, chỉ cần tĩnh dưỡng là khỏe thôi.”

Không chết được đâu? Lăng Tiểu Manh hít một hơi.

Vẻ mặt của cô hết sức thú vị, những người hộ lý bên cạnh đều tủm tỉm, đến vị bác sĩ tàn bạo kia cũng không nhịn được bật cười, “Đúng, cứ coi như đang nuôi heo đi”. Nói xong liền rút trong ngăn bàn một bức thư đưa cho cô, “Này, anh ta gửi cho cô”.

Những người hộ lý nhìn cô bước ra ngoài mơ màng nói, “Cô ấy sẽ đi tìm anh ấy, có phải không? Cố tiên sinh thật có tâm, lại đẹp trai nữa...”

Anh chàng bác sĩ đang cúi đầu xem bệnh án, giọng lạnh tanh nói, “Nhìn hộ sang bên cạnh một chút, trên đời này không phải chỉ có mỗi mình anh ta đẹp trai thôi đâu”.

Haizz, mọi người tản ra như chim, chẳng ai thêm phản ứng lấy một câu.

Lăng Tiểu Manh ngồi trên taxi mở bức thư ra, bên trong chỉ có một chùm chìa khóa và một tờ giấy, trên đó viết hai chữ ngắn ngủi, là một câu hỏi, “Về nhà?”.

Cô cầm lấy chùm chìa khóa, nhìn đi nhìn lại hai chữ ấy, cuối cùng cô nhoẻn miệng cười, đôi mắt đã ngấn nước.

Thực sự không giống như trước, lần này Cố Chính Vinh không nói “Em có muốn ở bên anh không?”.

Lần này cái anh muốn cho cô là một ngôi nhà.

Rất nhiều thứ trước đây cô từ bỏ nay đều đã trở về.

Đột nhiên không muốn cử động, không muốn chạy, lần này cô đã lựa chọn, cô chọn cách ở lại. Tin tưởng anh và được anh tin tưởng. Yêu anh, rồi được anh thương yêu.

Cảm giác mừng vui trong tim giống như miệng núi lửa đã tắt, tưởng chừng như không thể sống lại, nay ào ào phun trào nham thạch.

“Này cô, rốt cuộc cô muốn đi đâu?”, người lái xe taxi sốt ruột, quay đầu hỏi cô.

Lăng Tiểu Manh ngẩng đầu nói địa chỉ, nói xong liền ngồi yên lặng, cúi đầu nhìn những thứ trên tay.

Cô gái này lên xe chẳng nói một lời, giờ hai mắt đỏ hoe, miệng lại khẽ mỉm cười, cảm thấy ngạc nhiên nhưng tài xế không dám hỏi nhiều, cúi đầu tập trung lái xe, dọc đường không nói một câu nào.

Đẩy cửa bước xuống, Lăng Tiểu Manh bước chân lên chiếc cầu thang quen thuộc, mã số mở cửa cô đã thuộc nằm lòng, lúc trở về đã tối muộn, sảnh lớn dưới nhà không một bóng người, cửa thang máy hiện lên hình ảnh của cô, cô vẫn mặc chiếc áo phông đơn giản, trong đáy mắt ánh lên niềm vui không thể che giấu, nó cứ hiện dần ra, từng chút một.

Lên nhà rồi theo thói quen cô vừa đi vừa thò tay vào túi, một lúc lâu mới thấy được chìa khóa, trước khi mở cửa cô ngẩng đầu nhìn sang phải, dường như trông thấy nụ cười Cố Chính Vinh, anh đang đứng bên cạnh nhìn cô.

Cửa mở, bên trong có ánh đèn, là ánh đèn trong phòng bếp, Cố Chính Vinh đang ngồi bên bàn đọc văn kiện, văn kiện rải khắp mặt bàn, nghe thấy có tiếng động anh ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt có ý cười, “Em về rồi à? Sao muộn vậy?”.

Giọng anh rất bình thường, thực ra trước khi cô mở cửa anh căng thẳng lắm, cả bàn đầy tài liệu nhưng chẳng đọc được một trang.

Anh sợ cô rồi, giữ được cô khó khăn biết mấy, anh sợ rằng chỉ vì cô sợ anh chết đi nên mới trở lại, sợ rằng cô lại chạy trốn.

Lăng Tiểu Manh quả là biết chạy, nhưng anh vẫn đợi đến khi cô hiểu ra, đến khi cô cam tâm tình nguyện ở bên anh, anh đã đợi gần ấy năm. Nhưng giờ anh đã đợi quá lâu rồi, thực sự không thể chịu giầy vò thêm được nữa.

Thế nên lần này anh để cô lựa chọn, trước đây anh toàn để cô đón nhận, bắt cô phục tùng, nhưng lần này, anh hy vọng người quyết định là Lăng Tiểu Manh, người muốn trở về cũng là Lăng Tiểu Manh.

Im lặng vài giây sau mới có tiếng trả lời, “Ừm, em về rồi”.

Dứt lời cô nhìn nụ cười của anh, thực sự rất vui, chẳng biết vì sao sống mũi lại cay cay, Lăng Tiểu Manh vội cúi đầu tháo giầy để che giấu cảm xúc.

Mọi thứ trước mắt vẫn y nguyên như ngày cô ra đi, cô thấy chiếc chìa khóa xe trên tủ đựng giầy, bên cạnh là chiếc chìa khóa của anh, chúng lặng lẽ lồng vào nhau.

Mở tủ thấy đôi giầy của anh đặt ngay ngắn phía trước, cô khẽ chạm vào, ngẩng đầu lên lại thấy Cố Chính Vinh vẫn đang nhìn mình, cô vội quay đầu, cố gắng không chế ý nghĩ ngốc nghếch muốn chạy của mình.

Lười đi dép, Lăng Tiểu Manh đi chân trần vào bếp, đồ trong tủ lạnh đầy ắp, theo thói quen cô hẹn giờ nấu cháo, rồi tiếp tục bận bịu, bận tới bận lui cô không chế ý nghĩ muốn nhìn anh một lần, được một lúc, cô ngoái đầu, đã thấy anh đứng ở cửa bếp.

Giật mình, Lăng Tiểu Manh định thần lại hỏi, “Sao vậy?”.

Chẳng sao cả, anh đang rất vui, thấy bóng cô khẽ đung đưa, cảm giác trong phòng thật ấm cúng, vô thức anh bước tới.

“Em làm gì đấy, sao nấu nhiều thế.”

“Cho anh ăn, bác sĩ nói phải coi như đang nuôi heo”, cô thật thà kể lại.

Anh cười ha ha, bàn tay đặt lên eo cô, cái lạnh đột ngột ập đến.

Dù lạnh nhưng rất an tâm, trong nháy mắt sự nhút nhát của Lăng Tiểu Manh đột nhiên biến mất, dù bây giờ có xảy ra động đất, sóng thần cô cũng chẳng sợ, nhón chân hôn lên má anh, rồi vòng eo cô bị siết chặt, đáp trả lại cô là một nụ hôn thật sâu.

Đôi môi ghì vào nhau, đầu lưỡi như cuốn lấy, nụ hôn thật dài, bên tai mơ hồ như có câu hỏi, ngắn thôi, chỉ mấy chữ.

Lăng Tiểu Manh thở hổn hển, lúc rời nhau đôi mắt cô ngẩn lệ nhìn anh, cũng không trả lời, dường như cô muốn khóc.

Haizz, lại khóc nữa sao? Cố Chính Vinh thở dài.

Nhưng phản ứng cuối cùng của cô là mỉm cười, đôi mắt nheo lại, dáng vẻ mừng vui, mặt đỏ ửng, giọng lí nhí.

“Cái gì?”, đương nhiên là anh không rõ.

Cô cố lấy hết dũng khí nói lại một lần nữa, câu trả lời cũng rất đơn giản, anh mỉm cười rồi ôm lấy cô, trong phòng bếp bỗng chốc tràn ngập tiếng cười.

Sáng sớm ngày hôm sau Lăng Tiểu Manh tỉnh dậy trong tư thế ngủ quen thuộc, ôm lấy lưng Cố Chính Vinh, tay phải anh nắm lấy tay cô đặt trước ngực.

Cô tỉnh dậy rất sớm, chuông báo còn chưa kêu, hơi thở anh nhẹ nhàng, phập phồng, cả thế giới như chỉ có hai người, tất cả đều hoàn mỹ và yên lòng.

Chuông báo thức cuối cùng cũng kêu vang, rồi giọng Cố Chính Vinh cất lên, “Không phải hôm nay khai mạc triển lãm sao, em vẫn còn ngủ? Hay lại muốn chạy?”.

Chạy ư?

Lăng Tiểu Manh cười thành tiếng, ước mơ của cô ở đây, anh cũng ở đây, lần này cô còn chạy đi đâu được chứ?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-chay-tron-tinh-yeu>